

Xuân Mùa ở Thành Mam

TÁC GIẢ: TỬ THỤ

EDITOR: JOLINAGE

MÙA XUÂN Ở NAM THÀNH

Tác giả: Từ Thụ

Editor: JolinaGG

Thể loại: Ngôn Tình, Song Xử, Có Ngọt Có Ngược, Song Hương,
Yêu Thầm, HE

Nguồn: wattpad.com

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: "Có thể cho tôi mượn bột lửa không?"

"Có muốn nghỉ ngơi ở phía trước không?" huấn luyện viên trên ghế lái phụ hỏi.

Hứa Nguyễn ngược mắt nhìn.

Phía trước là hồ nước, hai bên bờ liễu rũ, vạn sợi tơ xanh theo gió nhẹ lay động.

Mặt nước in bóng trời xanh mây trắng, tinh khôi như một tấm gương soi.

Những con chim lướt ngang qua tạo nên những gợn sóng.

"Cũng được."

Hai cô gái ngồi ghế sau dựa vào cửa sổ xe cũng đồng ý.

"Bật đèn, đạp côn, đạp nhẹ phanh, đậu bên phải."

Hứa Nguyễn làm theo, xe từ từ dừng lại bên bờ hồ.

Đậu xe xong, hai cô gái ngồi ghế sau bước xuống, nhìn hồ nước rồi đề nghị: "Hứa Nguyễn, chị có muốn chụp ảnh chung với bọn em không?"

"Mọi người đi đi, tôi muốn nghỉ một chút." Hứa Nguyễn lấy áo gió từ băng ghế sau đưa cho họ.

"Được. Huấn luyện viên, chúng ta chụp ảnh đi."

Huấn luyện viên phát phát tay, "Đi nhanh về nhanh."

Hai cô gái vui vẻ chạy về phía trước.

Huấn luyện viên nghĩ tới điều gì, lớn tiếng quát: "Cẩn thận! Đừng tới gần mặt nước!"

"Hiểu rồi!" Giọng nói từ xa truyền đến.

Hứa Nguyệt gấp lại chiếc áo gió màu lam, rút trong túi ra một điều thuốc lá đưa cho huấn luyện viên.

Huấn luyện viên gài điều thuốc sau tai, lấy trong tay phụ lái một chiếc ná cao su, bảo cô cùng đi dạo vòng qua dãy núi phía trên hồ, nhưng Hứa Nguyệt lắc đầu.

Huấn luyện viên bật cười, cầm chiếc ná cao su đi ra ngoài, cô chậm rãi bước dọc theo nền bê tông bên bờ hồ chứa nước.

Đường đi vòng quanh hồ, dẫn tới phía sau.

Cô đi dọc con đường với điều thuốc trên tay, thỉnh thoảng đá nhẹ những viên sỏi dưới chân.

Hai bên hồ, ngoài những rặng liễu rủ xuống còn có những loài hoa dại không biết tên nở rộ.

Mặt nước mênh mông gợn sóng.

Sau khi rẽ vào khúc cua, cô thấy một chiếc xe coupe màu xám đậu ở sườn núi phía trước, Hứa Nguyệt liếc nhìn thì thấy logo Mercedes-Benz.

Cô dừng lại, không đi về phía trước nữa mà đứng cạnh mép hồ.

Gió xuân thổi tung mấy sợi tóc loà xoà trước trán cô.

Hứa Nguyễn đưa tay ra, nhẹ nhàng vén tóc, đưa điếu thuốc trong tay lên miệng, một tay cầm bật lửa, châm thuốc.

Sau khi rít một hơi, cô ném chiếc bật lửa vào túi, ánh mắt nhìn về rặng liễu trước mặt.

Làn khói chậm rãi bay ra từ đôi môi đỏ mọng, từng sợi từng sợi tản ra trong không trung.

Nhiệt độ ở Nam Thành mấy ngày nay nóng lạnh thất thường, sau trận mưa lớn mấy ngày trước, hai ngày nay nhiệt độ đã ấm dần lên, có vẻ như mùa xuân đang về.

Cánh cửa phía sau cô đóng sầm một tiếng.

Có tiếng bước chân đi tới.

Hứa Nguyễn giơ tay rít nhẹ điếu thuốc.

Bên cạnh có người đứng, một cỗ khí thế bao phủ xuống.

Cảm giác này khiến cô không thoải mái lắm, nhả khói, cô nghiêng mắt nhìn lại.

Cái liếc mắt này khiến cô sửng sờ trong giây lát, tim như ngừng đập.

Dường như băng tuyết đang tan, gió thổi qua khe núi.

Trong lòng cô nghe thấy tiếng hồi sinh của vạn vật.

Trái tim cô đập dồn dập, thậm chí ngày càng nhanh hơn.

Người đàn ông cầm hộp thuốc lá trong tay, thấy cô đang châm thuốc, ánh mắt anh từ điếu thuốc lướt qua mắt cô, cách xa một chút, anh hỏi: "Cho tôi mượn bật lửa được không?"

Ánh mắt chạm nhau, mới phát hiện cả hai đều mang vẻ lãnh đạm.

Mặt nước lặng đi, ngay cả gió cũng dịu hơn, núi non yên tĩnh trầm trùng, người đàn ông lại liếc nhìn cô thêm một chút.

Chóp mũi là hơi thở thơm mát của cơ thể đàn ông, khiến cô có chút tỉnh táo lại.

Đó là Minh Vọng.

Khí chất và ngoại hình của anh là không thể nhầm lẫn, dáng người cao lớn thẳng tắp, phong thái lạnh lùng uy nghiêm khiến cô hoảng hốt trong giây lát.

Trong tâm trí Hứa Nguyệt, khuôn mặt của thiếu niên năm xưa dần trùng lặp với người đang đứng trước mặt.

Đã bao lâu rồi cô không gặp anh?

Hình như là tám năm rồi.

Thời gian trôi thật nhanh.

Thấy cô chỉ nhìn mình không nhúc nhích, người đàn ông hơi nhướng mày.

Chỉ với một động tác nhỏ này, hơi thở của Hứa Nguyệt bị ngưng trệ trong giây lát, động tác tùy tiện của anh cũng có thể toát ra sự gợi cảm.

Cô tỉnh lại, lấy chiếc bật lửa trong túi ra đưa cho anh.

Một bàn tay thon dài vươn ra, xòe bàn tay để dưới tay cô, tránh sự đụng chạm.

Hứa Nguyệt nín thở, nhìn lòng bàn tay sạch sẽ của anh, nhẹ nhàng đặt xuống.

Vừa đặt xuống thì chuông điện thoại reo, cô lấy máy ra, là từ Tô Châu, chắc là lỗi lắp ráp sản phẩm nên cô xoay người nhận cuộc gọi.

Sau khi Minh Vọng cầm lấy chiếc bật lửa, anh ngẩng đầu nhìn người phụ nữ. Cô mặc một chiếc áo gió gọn gàng, dáng người dong dỏng cao, mái tóc đen ngắn ngang vai.

Mặt nước phản chiếu ánh sáng chói mắt, khuôn mặt xinh đẹp lướt qua trước mắt anh.

Chớp chớp mắt, nhưng anh cũng không nhìn đi chỗ khác.

Người phụ nữ lúc này đang nghiêng người nói chuyện điện thoại, mái tóc ngắn xõa xuống một nửa, vươn tay vén lên, lộ ra lỗ tai nhỏ.

Toàn thân cô toả ra khí chất lạnh nhạt, nhưng anh lại có một cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Anh vừa nhìn vừa lấy một điếu thuốc trong hộp ra, gõ gõ điếu thuốc.

Sau đó anh cụp mắt xuống, khai một chiếc hộp nhỏ bằng kim loại màu trắng bạc, bỏ đầu thuốc lá vào đó rồi nhẹ nhàng xoay xoay, để cho thuốc lá dính một chút bột phấn.

Từ khước mắt, anh nhìn thấy người phụ nữ đang nhìn anh sau khi kết thúc cuộc gọi, anh hơi ngước mắt lên nhìn cô, mang theo ý hỏi: Có muốn thử một chút không?

Tim Hứa Nguyễn đập nhanh hơn khi nhìn thấy đôi mắt đen láy của anh, cô quay đầu lại, giữ bình tĩnh không nhìn anh nữa.

Người đàn ông cũng không quan tâm.

Anh ngậm thuốc trong miệng, cầm bật lửa lên châm lửa, rít một hơi rồi nhìn chiếc bật lửa trên tay.

Chiếc bật lửa này rất phổ biến, trên đó có in tên một trường học lái xe, so với chiếc xe đối diện, nó rẻ đến đáng thương.

Minh Vọng nhìn theo, chậm rãi nhả khói, trong đầu chợt hiện lên một khuôn mặt mũm mĩm nhưng lạnh lùng, khế mỉm cười.

Có mùi bạc hà thoang thoảng quyện với mùi thuốc lá xộc vào đầu mũi.

Hứa Nguyễn nghe thấy tiếng cười trầm đục của người đàn ông, không khỏi quay đầu lại nhìn.

Cô luôn biết rằng anh rất cao từ thời học cấp ba, nhưng bây giờ anh còn cao hơn cô tưởng tượng.

Chiếc áo sơ mi đen gọn gàng, ống tay áo xắn lên một nửa, trên cổ tay là chiếc đồng hồ có giá trị không nhỏ.

Đôi chân dài thẳng tắp được bao bọc trong chiếc quần dài màu đen, hông thắt dây lưng, đi kèm đôi giày da sáng bóng.

Anh đưa tay, trả chiếc bật lửa lại cho cô và nói: "Cảm ơn."

Hứa Nguyễn nhận lấy, khế lắc đầu.

Minh Vọng quay người hút một điếu thuốc, sau đó bước trở lại xe.

Một lúc sau, một thanh niên mặc Âu phục giày da từ chiếc coupe chạy tới, anh ta mở cửa tài xế, lên xe rồi khởi động.

Chiếc coupe rời đi.

Nhìn dòng xe qua lại, Hứa Nguyễn thần thờ buông tay.

Anh không nhận ra cô.

Cũng không biết nên vui hay nên buồn.

Nhưng mà, không nhận ra nhau cũng là điều bình thường.

Rốt cuộc, mặc dù hai người học cùng lớp từ năm thứ hai đến năm thứ ba của trường trung học, nhưng họ không có điểm chung nào cả.

Cô có thể nhận ra anh trong nháy mắt là dựa vào toàn bộ sự chú ý cô dành cho anh ngày đó.

Cũng dựa vào những lời hỏi thăm tin tức về anh trong những năm qua.

Hứa Nguyễn rít một hơi thật sâu, nhìn đến khung cảnh xung quanh, đây là quê hương của cô, nhưng cô rời đi đã nhiều năm rồi.

Chiếc coupe chạy với tốc độ cao, khung cảnh bên ngoài cửa sổ nhanh chóng lui về phía sau.

Minh Vọng dựa lưng vào ghế, hỏi: "Tình hình ở khu đất đó thế nào?"

Trợ lý Trương Dũng vừa lái xe vừa trả lời: "Chuyện ổn định rồi. Tiếp theo là số tiền đền bù, cuối năm là có thể xây dựng nhà máy".

Minh Vọng miễn cưỡng gật đầu.

Trương Dũng hỏi: "Sếp, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Minh Vọng một tay xoay xoay chiếc hộp kim loại màu trắng bạc, nhìn về phía xa xăm, "Đến biệt thự số 8 đi, bọn lão Từ đang đợi."

"Vâng" Trương Dũng đạp chân ga.

Dinh thự số 8 là toà nhà bốn tầng tọa lạc bên dòng sông Nam Thành, là nhà hàng đặc sản, tầng trên cùng là khu vui chơi giải trí.

Chiếc Mercedes-Benz đậu trong gara dưới lòng đất, sau đó cả hai đi thẳng lên tầng tám.

Tầng tám là phòng hoàng đế, bài trí sang trọng, chơi những bản nhạc Quảng Đông cũ.

Trương Dũng mở cửa, bên trong đang sôi nổi đánh bài, Minh Vọng đi vào, trầm mặc một lát.

Từ Hà Diệp cười nói: "Cuối cùng chịu tới rồi?"

Minh Vọng cười, kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, lười biếng dựa vào lưng ghế.

Một cô gái từ trong bước tới, rót một ly rượu đưa cho anh.

Minh Vọng nhận lấy.

Những ngón tay của cô gái như vô tình trượt qua mu bàn tay anh.

Xoay cổ tay, lắc nhẹ chiếc ly, Minh Vọng không quan tâm, coi như không cảm thấy.

Cô gái hơi thất vọng, sau đó lặng lẽ đứng bên cạnh anh.

Sau khi nhấp một ngụm rượu, anh cầm lá bài lên, chậm rãi nhập cuộc.

Bên bờ hồ gió càng lúc càng mạnh.

"Quay lại!" Huấn luyện viên đứng bên cạnh xe, hai tay che miệng hét lớn.

Hứa Nguyễn cử động đôi chân tê dại, đi về phía xe tập.

Chuyển về không phải do Hứa Nguyễn cầm lái mà do một trong hai cô gái ngồi ghế sau.

Hứa Nguyễn ngồi ở băng ghế sau, cửa kính xe mở hờ, gió xuyên thổi qua, làm tung bay mái tóc của cô.

Huấn luyện viên ngồi trên ghế lái phụ, vừa châm một điếu thuốc thì cô gái lái xe rẽ gấp làm anh ta ho sặc sụa, vội vàng bẻ lái, sau khi xe chạy bình thường, anh ta tựa cửa xe ho khan, mặt mày đỏ ửng.

"Huấn luyện viên, anh không sao chứ?" Cô gái ngồi ở ghế sau lo lắng nhìn huấn luyện viên.

Hứa Nguyệt cũng nhìn lên.

Huấn luyện viên giơ tay vẫy vẫy, một lúc lâu sau mới chậm lại.

"Khụ ~ tôi già rồi, cũng không bỏ được thuốc lá..." Huấn luyện viên lắc đầu nói, cầm lên cốc giữ nhiệt lớn nhấp một ngụm trà.

"Huấn luyện viên, hay anh thử thuốc lá điện tử đi." Cô gái đề nghị.

"Không." Huấn luyện viên lắc đầu, "Cái kia không có tác dụng, tôi hút còn cảm thấy buồn nôn, căn bản không quen."

"Tôi bỏ không bỏ được, đã hút mấy chục năm rồi."

Hứa Nguyệt đột nhiên nhớ tới Minh Vọng vừa rồi, cô hỏi: "Huấn luyện viên, anh có muốn thử một cái gì đó giống như loại dịch thanh cho phổi không?"

Huấn luyện viên quay sang nhìn Hứa Nguyệt, sau đó trầm ngâm một lúc, "Cái này hình như cũng được, tôi chưa thử."

Hứa Nguyệt cười nói: "Tôi cũng chỉ thấy người khác dùng, hiệu quả cụ thể phải dùng mới biết."

Huấn luyện viên gật đầu, "Một người bạn của tôi hình như cũng dùng, tôi đi hỏi anh ấy xem." Sau đó quay người cầm điện thoại lên.

Hứa Nguyệt quay về phía cửa sổ xe, gió xuân thổi mạnh, mang theo khô khốc và cuồng bạo.

Chợt nhớ lại tuổi trẻ của mình cách đây đã lâu.

Người ta nói thiếu nữ luôn mơ về mùa xuân.

Và giấc mơ của cô luôn ẩn chứa một bí mật.

Sau khóa huấn luyện quân sự vào năm đầu tiên của trường trung học, sức khỏe của ba cô bắt đầu giảm sút nghiêm trọng, ông được chẩn đoán mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối.

Ông phải ở lại bệnh viện để hóa trị.

Vào thời điểm đó, cô thường phải bỏ lớp tự học buổi chiều để đến bệnh viện chăm sóc cha mình.

Đó là một buổi chiều sau khi lập đông, Hứa Nguyễn trốn học như thường lệ.

Cô đi đến bức tường thấp của cây đa cổ thụ cạnh sân bóng rổ trong khuôn viên cũ, ném cặp sách ra ngoài trước, sau đó trèo lên cây đa cổ thụ, từ nhánh cây nhảy qua tường.

Ngay khi cô đang khéo léo ngòi xồm trên tường, lúc cúi đầu xuống, cô thấy chiếc cặp của mình bị một người thiếu niên cầm.

Vừa nhìn thấy anh, tim Hứa Nguyễn như ngừng đập.

Một là vì cậu thiếu niên kia, hai là vì cô đang trốn học thì bị bắt gặp.

Hai người nhìn nhau, Hứa Nguyễn nhìn xuống thấy ngón tay thiếu niên đang kẹp điếu thuốc cháy dở.

Cô chậm lại, tay ấn đầu tường làm lực chống đỡ, chân nhoáng một cái liền nhảy xuống.

Thiếu niên kia lùi lại vài bước.

Hứa Nguyễn đầu óc trống rỗng, tim đập loạn xạ khi khoảng cách ngày càng gần.

Cô mặt mộc đi tới, cúi đầu nhận lấy cặp sách từ tay anh.

Anh buông tay, cô liền cầm cặp sách lặng lẽ chạy đi.

Cặp sách được thiếu niên xách qua mang theo ấm áp trong lòng bàn tay.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền tới, Hứa Nguyệt trong lòng cũng nóng lên.

Sau khi chạy qua bức tường, cô lặng lẽ nép vào góc và thò đầu ra ngoài.

Chàng trai mặc áo len đen đang dựa lưng vào bức tường mà cô vừa nhảy xuống, cúi đầu lặng lẽ hút thuốc, làn khói trắng nhạt từ miệng anh phả ra thành từng vòng.

Lúc đó cô mới hiểu vì sao tim mình đập mạnh đến mức khó thở.

Cũng hiểu tại sao mỗi lần nhìn thấy ban một, mắt cô không thể không tìm kiếm hình bóng của anh.

Cô thích anh.

Đó là động tâm.

Là bí mật thanh xuân không thể kể với ai khác.

Cô giữ kín chuyện gặp chàng trai hút thuốc như một bí mật, thậm chí còn thấy vui vẻ về bí mật có một không hai này.

Chỉ là thời gian trôi qua, và bí mật không còn là bí mật nữa.

Không ngờ tám năm sau lại gặp nhau ở một nơi hẻo lánh như vậy.

Cách liên lạc duy nhất giữa họ là phần mềm chat, khi đó được thêm vào nhóm lớp 12, nhưng anh dường như chưa bao giờ sử dụng,

avatar luôn luôn màu xám.

Cho dù có thay đổi bao nhiêu điện thoại di động, phần mềm Penguin luôn được cô tải xuống và đăng nhập, đây là phương thức liên lạc duy nhất còn tồn tại giữa họ.

Cô biết rằng trong những năm qua, anh đã trở nên trưởng thành và ổn trọng hơn.

Bất động sản, khách sạn, truyền thông, đầu tư... Anh dường như thành công ở mọi lĩnh vực kinh doanh.

Vì anh là Minh Vọng.

Tương lai của một người sẽ có thể nhìn thấy được khi ngay từ khi anh ta còn trẻ.

Hôm nay gặp nhau, Hứa Nguyễn cảm thấy những gì nghe được còn quá khiêm tốn so với hiện thực.

Ít nhất vào khoảnh khắc cô thực sự nhìn thấy anh, cô nhận ra khoảng cách giữa họ, giống như mây trên trời và bùn dưới đất, xa đến mức không thể với tới.

Đi được nửa đường, xe dừng lại khi ngang qua phố cổ, Hứa Nguyễn xuống xe.

Đang định đi vào nhà thì điện thoại vang lên, cô nhìn thoáng qua, trả lời: "Mẹ?"

"Nguyễn Nguyễn, con về chưa?"

"Con về rồi, đang ở cổng siêu thị."

"Ha ha, vừa vặn, trong nhà không có giấm trắng, mua cho mẹ một bình đi."

"Vâng." Hứa Nguyễn rẽ vào siêu thị, cầm một chai giấm trắng, thanh toán xong thì đi về tiểu khu.

Đây là một tiểu khu lâu đời trong phố cổ, ước tính trong vòng chưa đầy một hoặc hai năm tới sẽ bị giải toả.

Hứa Nguyễn nhìn hoàn cảnh cũ kỹ xung quanh, không nói lời nào, đi thẳng lên lầu ba, mở cửa căn nhà đối diện với cầu thang.

Trong nhà, mẹ Hứa đang bận rộn trong bếp.

Hứa Nguyễn treo túi xách lên, nhìn vào phòng bếp, cầm lấy tạp dề từ tay mẹ, nói: "Mẹ, con đã nói với mẹ không cần bận rộn, mẹ vừa mới khỏi bệnh, nên nghỉ ngơi thật tốt, mấy thứ này đợi con về làm được mà."

Mẹ Hứa lui sang một bên, nhìn con gái cầm dao bắt đầu thái rau thật gọn gàng.

Bà mỉm cười vuốt tóc con gái ra sau tai: "Mẹ không thể nhàn rồi, luôn muốn tìm việc để làm."

Hứa Nguyễn ngẩng đầu nhìn mẹ, có chút bất đắc dĩ nói: "Mấy việc nặng nhọc này mẹ đừng làm nữa"

"Được, được." Mẹ Hứa vội vàng đồng ý.

Hứa Nguyễn rửa khoai tây bào sợi, bật lửa trên bếp, cho dầu ăn vào nồi, đợi dầu sôi thì trút ớt xanh vào xào một lúc rồi trút khoai tây bào sợi vào.

Bữa tối của hai mẹ con rất đơn giản và giản dị, họ vừa ăn vừa trò chuyện.

Mẹ Hứa đột nhiên nói: "Hôm nay mẹ gặp bạn thân của con hồi trung học."

"Trần Thiến Thiến?" Hứa Nguyễn đoán.

"Đúng vậy, mẹ nhớ hồi trung học con dẫn con bé đến nhà ăn cơm, chớp mắt nó đã tự mình làm chủ một câu lạc bộ thể hình và trung tâm làm đẹp."

Hứa Nguyễn gật đầu.

Khi cô vừa ở Tô Châu về đã ghé đến câu lạc bộ này, dù sao cả hai cũng là bạn thân, mấy năm vừa qua vẫn giữ liên lạc thân thiết.

Trần Thiến Thiến ban đầu mượn cô một phần kinh phí xây dựng câu lạc bộ, đương nhiên sau này cũng đã hoàn trả.

Câu lạc bộ kia là nơi lui tới của giới thượng lưu, trang trí tinh xảo và cao cấp.

Tham vọng lớn nhất của Trần Thiến Thiến là hòa nhập vào một vòng tròn xã hội khác của Nam Thành, sau đó thuận tiện tóm một người đàn ông cao lớn, giàu có và đẹp trai, cả đời không cần lo lắng miếng cơm manh áo nữa.

Tất nhiên, Hứa Nguyễn hy vọng điều ước của bạn mình có thể thành hiện thực.

Chương 2: Tinh anh trong xã hội

Sáng hôm sau dậy sớm, Hứa Nguyễn không đến trường dạy lái xe mà thu dọn hành lý đến câu lạc bộ của cô bạn thân Trần Thiến Thiến.

Nhóm bạn thân chỉ có ba người, tình cảm chị em rất tốt, là Trần Thiến Thiến, Hứa Nguyễn và Phác Mỹ Linh.

Phác Mỹ Linh và Hứa Nguyễn lớn lên cùng xóm, là bạn thân học cùng lớp từ tiểu học đến trung học phổ thông.

Sau này lên cấp ba, họ gặp Trần Thiến Thiến, ba người trở thành một hội bạn thân.

Khi Hứa Nguyễn đến, câu lạc bộ đang rất nhộn nhịp.

Trong phòng làm việc của Trần Thiến Thiến, Phác Mỹ Linh đã đến, tất nhiên là mang theo đứa con trai nhỏ.

Phác Mỹ Linh là người kết hôn đầu tiên trong ba người, cô và chồng được người nhà mai mối, chồng cô làm việc ở phòng giáo dục tỉnh, họ tìm hiểu một năm, vừa mới kết hôn vào năm ngoái.

Hứa Nguyễn và Trần Thiến Thiến vẫn còn lang bạt.

Trần Thiến Thiến lúc này đang rất bận rộn, đợi một lúc, Hứa Nguyễn đành đứng dậy chào Phác Mỹ Linh rồi đi ra ngoài.

Hành lang vắng lặng, nhưng khi bước vào sảnh đã có người đi lại, những mỹ nhân áo trắng dẫn khách hàng ra vào.

Có thể thấy kinh doanh đang trên đà phát triển.

Câu lạc bộ của Trần Thiến Thiến kinh doanh các sản phẩm chăm sóc sức khỏe và sắc đẹp, chiếm ba tầng lầu của toà nhà Vọng Giang ở trung tâm thành phố.

Trên tầng hai, ngoài quầy lễ tân, phòng đào tạo, phòng tiếp tân và văn phòng của một số đại lý và quản lý cửa hàng, hai bên được bố trí các ô dành cho nam và nữ, trang trí đơn giản nhưng lộng lẫy.

Mức thẻ thành viên ở đây bắt đầu từ giá một nghìn đô la.

Hứa Nguyễn là con ma nghèo, chỉ biết ôm chặt lấy chiếc ví nhỏ.

Tầng thứ ba là một sảnh được trang trí văn nhã, chiêu đãi khách đặc biệt.

Các phòng riêng ở tầng 4 được trang trí sang trọng, có tranh tường và đèn trần, chiêu đãi khách VIP.

Tầng một của Vọng Giang là siêu thị RT-Mart, tầng năm là KTV, tầng sáu là quán bar và sòng bài, tất cả đều là tụ điểm giải trí.

Phải nói rằng vị trí của câu lạc bộ này rất tốt.

Hứa Nguyễn quan sát sảnh chăm sóc sắc đẹp cho phụ nữ ở tầng hai.

Hai dãy giường trong sảnh chật kín khách hàng, ở đây cung cấp mọi dịch vụ từ chăm sóc da mặt, massage và giác hơi.

"Chào cô, cô có cần giúp gì không?"

Hứa Nguyễn quay đầu lại, một mỹ nữ áo trắng đứng bên cạnh, "Tôi đang đợi người."

"Vậy cô có thể ở chỗ này nghỉ ngơi một lát." Mỹ nữ nghiêng người dẫn đường.

Hứa Nguyệt đi theo, nhưng cô không ở lại phòng tiếp tân, nhân viên vừa đi khỏi, cô liền đi đến phòng làm việc của Trần Thiến Thiến.

Buổi trưa, Trần Thiến Thiến âu phục chỉnh tề đi vào, nhìn hai người bọn họ đang đợi mình liền có chút ngượng ngùng.

Cô không ngờ hôm nay lại có nhiều chuyện cần giải quyết như vậy.

Đưa hai người và em bé lên thẳng tầng bảy của Vọng Giang, ở đây có một nhà hàng món ăn Quảng Đông chính hiệu.

Ba người vừa trò chuyện vừa ăn rất vui vẻ.

"Này, Nguyệt Nguyệt, cậu vẫn định về bên kia sao?" Trần Thiến Thiến đột nhiên hỏi.

Hứa Nguyệt gật đầu, "Đương nhiên. Tôi không biết kinh doanh, cái gì cũng không biết, ngoại trừ làm việc trong nhà máy còn có thể làm gì."

Phác Mỹ Linh khịt mũi: "Một trưởng phòng như cậu mà nói thế thì tôi tính là cái gì?"

Hứa Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, loại địa vị này đối với ngoại giới không tính là gì.

Cô là trưởng bộ phận lắp ráp của nhà máy Tô Châu LU Precision Electronics.

LU Electronics sản xuất các sản phẩm điện tử của Apple, bao gồm cáp dữ liệu Apple, tai nghe Bluetooth, đồng hồ điện tử, v.v.

Lần này cô về Nam Thành là nghỉ phép không lương. Lúc trước bà Hứa bệnh nặng, nhưng lại không có cách nào mua bảo hiểm y tế bên Tô Châu, hơn nữa đi nhiều năm như vậy, bà rất muốn về thăm lại quê cũ, vì vậy cô đành xin nghỉ phép để đưa mẹ trở về.

Trần Thiến Thiến thờ dài: "Tôi còn tưởng cậu sẽ xin nghỉ, về đây làm việc cùng tôi."

Hứa Nguyệt không trả lời. Cô đi khỏi Nam Thành đã lâu, lúc này cảm giác vô cùng xa lạ, cho nên sẽ không dễ dàng đưa ra quyết định gì.

Ăn trưa xong, mẹ chồng gọi Phác Mỹ Linh đem con trở về.

Hứa Nguyệt hôm nay không đi học lái xe, coi như không có việc gì, liền đi theo Trần Thiến Thiến trở về câu lạc bộ.

Không có gì để làm, cô ngồi xem thông tin về chăm sóc sắc đẹp và sức khỏe, thỉnh thoảng lắng nghe các kỹ thuật viên trong lớp đào tạo các chuyên gia làm đẹp.

Buổi chiều, câu lạc bộ cũng bớt bận rộn.

Trần Thiến Thiến đưa Hứa Nguyệt đến trung tâm mua sắm gần đó mua mấy bộ váy dự tiệc, cũng chọn mấy bộ váy cho Hứa Nguyệt.

Buổi tối có tiệc gặp gỡ các nhà đầu tư cấp cao, đây là cơ hội mà Trần Thiến Thiến cố gắng lắm mới có được từ một khách hàng VIP. Nhân tiện bạn thân ở đây, cô đưa Hứa Nguyệt đi tham dự cùng.

Hứa Nguyệt không từ chối, trong lòng có chút cảm giác cầu may.

Có lẽ anh cũng sẽ tham dự...

Trần Thiến Thiến chọn cho mình một chiếc váy dạ hội suông màu đỏ rượu, sau khi lựa xong, cô đẩy Hứa Nguyệt vào phòng thay đồ để mặc thử.

Chọn qua chọn lại, Hứa Nguyệt cuối cùng cũng thay một chiếc váy trễ vai màu đen, mượn chiếc gương trong phòng thay đồ, tô một chút son môi, sau khi sửa sang xong mới đi ra.

Trần Thiến Thiến sáng mắt nhìn cô, "Hoàn hảo, Hứa Nguyệt, tiểu yêu tinh, cậu càng ngày càng quyến rũ."

Hứa Nguyệt dáng người cao dong dỏng, trước sau đầy đặn, ngũ quan hài hoà, ăn mặc một chút cũng trở nên đẹp khiến người ta không thể rời mắt.

Cô mỉm cười, phối thêm một đôi giày cao gót, hai người đến studio do một người bạn của Trần Thiến Thiến mở để makeup và làm tóc, sau khi hoàn thành mọi việc thì rời khỏi trung tâm thương mại.

Trợ lý của Trần Thiến Thiến lái xe đưa họ đến địa điểm tổ chức tiệc.

Người phục vụ ở cửa nhận thiệp mời, Trần Thiến Thiến đi lên, đưa hai tờ thiệp mời, người phục vụ liền đi lên dẫn đường.

Trần Thiến Thiến và Hứa Nguyệt đi vào.

Cánh cửa mở ra, khung cảnh sang trọng xa hoa ủa tới.

Bữa tiệc rất sôi nổi, toàn bộ là doanh nhân và những nhân vật nổi tiếng trong giới thượng lưu của Nam Thành.

Sau khi Trần Thiến Thiến bước vào, cô lấy một ly rượu từ người phục vụ đưa cho Hứa Nguyệt, cô lại lấy một ly khác, đưa Hứa Nguyệt đi tán gẫu với giới thượng lưu của Nam Thành.

Có thể thấy được Trần Thiến Thiến rất quen thuộc với những bữa tiệc như này.

Hứa Nguyệt cùng cô ấy đi dạo một vòng, nhận mấy tấm danh thiếp, được một lúc, thấy đói bụng nên cô đi đến chọn một ít bánh ngọt.

Nhìn xung quanh, cô tìm một chiếc ghế sofa ngồi xuống, chậm rãi ăn bánh.

Trong lúc cô đang ăn bánh ngọt, cửa đại sảnh lại mở ra, bữa tiệc náo nhiệt bỗng im bật trong chốc lát, sau đó tiếng nói chuyện trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Ở lối vào của hội trường, người phục vụ đang dẫn ba người đàn ông có khí chất xuất chúng đi tới.

Hứa Nguyệt cũng theo ánh mắt của mọi người xung quanh, tất cả đều tập trung vào một hướng.

Trong đại sảnh, mấy người đàn ông mặc Âu phục đang nâng ly chào hỏi.

Cô gái bên cạnh kinh ngạc: "Ba người này cùng nhau tới đây? Tôi còn tưởng rằng Minh đại thiếu gia sẽ không tới."

Có người trả lời: "Từ thiếu gia và Lục thiếu gia đến, tôi thấy cũng bình thường, nhưng Minh đại thiếu gia vẫn luôn kín tiếng, hiếm khi thấy anh ấy xuất hiện trong những dịp như vậy."

"Mặc kệ, đến là tốt, để tôi xem lại lớp trang điểm của mình một chút."

Hứa Nguyệt cup mắt, nhẹ nhàng đặt nĩa xuống.

Mắt cô dõi theo người đàn ông đẹp trai trong đám đông.

Cầm ly rượu đỏ, anh đang nghiêng người lắng nghe những người xung quanh phát biểu, tư thế điềm đạm phóng khoáng, khuôn mặt tuấn tú dễ gần luôn nở nụ cười nhẹ.

Chung quanh đều là vòng tròn thương nhân vọng tộc, ngay cả Trần Thiến Thiến cũng chỉ có thể ở vòng ngoài.

Hứa Nguyệt nhìn theo, nhận lấy ly rượu đỏ từ người phục vụ đi ngang qua, ngồi xuống ghế sô pha, lặng lẽ tiến lại gần mấy cô gái bên cạnh, muốn nghe thêm chuyện liên quan đến anh, đáng tiếc mấy cô gái lại bắt đầu tán gẫu về thời trang.

Cô dựa lưng vào ghế sô pha, uống một hơi cạn ly rượu vang đỏ trong tay.

Cô nhìn một vòng, Trần Thiến Thiến vẫn đang trò chuyện với vài người khách, cô lặng lẽ đi về phía cửa.

Cô xách túi xách, bước ra khỏi hành lang.

Cửa vừa đóng lại, náo nhiệt trong đại sảnh liền bị cắt đứt.

Gió đêm thổi nhẹ nhàng, mang theo chút mát mẻ, cũng có thể thổi bay đi sự khô khan do rượu mang đến.

Hứa Nguyệt đi vài bước, tiến vào khu vực hút thuốc.

Khu vực hút thuốc sạch sẽ, tỏa ra mùi thơm phảng phất, trên chiếc bình ở góc có cắm vài bông hồng đỏ tươi.

Cô đứng bên cửa sổ, đôi giày mới cọ vào chân, gót hơi đau, cô nghiêng người bên cửa sổ, lấy trong túi xách ra một điếu thuốc.

Sau khi châm lửa, cô rít một hơi rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài có một khu vườn nhỏ, trăng treo cao trên trời, một phần ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, tỏa ra ánh sáng trong trẻo khắp nơi.

Một lúc sau, một người đàn ông chậm rãi đi đến cửa sổ bên trái.

Cũng như Hứa Nguyệt, không nói một lời, anh lặng lẽ rút điếu thuốc, dụi đầu lọc rồi mở chiếc hộp nhỏ màu xám bạc.

Hành động này khiến mí mắt cô co giật mà không rõ lý do.

Cảm giác ngọt ngào bao trùm, Hứa Nguyệt rất nhanh nhận ra.

Cô giữ bình tĩnh, nhẹ nhàng đưa tay vén tóc, ổn định dáng đứng rồi quay đầu nhìn anh.

Vừa quay đầu, động tác của Minh Vọng dừng lại một chút.

Dưới ánh trăng trắng bạc, chiếc váy ngắn bó sát người làm cô càng thêm cao ráo mảnh khảnh, dáng người quyến rũ nóng bỏng nhưng khí chất lại là một mỹ nhân tóc ngắn lạnh lùng.

- Anh có biết người phụ nữ này không? Không biết

- Quen mắt không? Có một chút

Dù sao hôm qua anh vừa mượn bật lửa từ cô.

Ánh mắt anh dừng lại một chút trên vòng eo thon thả, anh nhướng mi nhìn vào mắt người phụ nữ kia, phát hiện đôi mắt hoa đào xinh đẹp đó cũng đang nhìn mình, nhưng đôi mắt kia lại giống hệt bản thân cô, lạnh lùng hoang vu, không chút cảm xúc.

Một lúc sau, thân thể cô hơi lay động vì hơi lạnh thổi đến.

Minh Vọng nghĩ, có lẽ cô cũng nhận ra anh.

Cả hai không chào hỏi, hai người đều không phải người quảng giao.

Nhìn nhau một hồi, Minh Vọng thu hồi ánh mắt, cụp mi, châm một điếu thuốc.

Đồng thời, anh tự động phác họa hình dáng của cô trong đầu.

Không thể không thừa nhận, hấp dẫn giới tính đột nhiên kéo đến không giải thích được, anh rít một ngậm thuốc, ở trong sương khói nheo đôi mắt hẹp dài.

Mối quan hệ giữa nam và nữ chính là kỳ lạ như vậy, sức hấp dẫn lớn nhất của một người có lẽ chỉ được kiểm chứng khi đứng trước người khác giới.

Đặc biệt là — — Thấy sắc động tâm.

Minh Vọng nhìn đi chỗ khác, Hứa Nguyệt cũng quay đầu lại.

Anh thực sự đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, trầm ổn, cao không thể với tới, nhưng so với hồi trung học lại càng làm cô bị thu hút.

Đây là sự hấp dẫn của hormone giới tính ở tuổi trưởng thành.

Tay cầm điếu thuốc run run, ổn định lại, cô rít một hơi thuốc, vùi hết ảo tưởng vào phổi, chôn vào trong thân thể, mang theo từng tia đau đớn rất nhỏ.

Căn phòng yên tĩnh, hương bạc hà theo làn khói của người đàn ông tản ra.

Hứa Nguyễn nhả khói xong, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc, mùi hương trên tóc thoang thoảng quyến với hương bạc hà.

Lẫn vào một loại hương thơm khác.

Trở thành chấp niệm của cô

Minh Vọng hút nốt điếu thuốc cuối cùng, gõ nhẹ lên cửa sổ, một lúc sau mới quay mặt lại liếc nhìn người bên cạnh.

Anh vốn định rời đi, nhưng một thứ gì đó vô hình đã níu anh lại.

Khi anh quay đầu nhìn cô, bóng dáng cô dưới ánh trăng như được lọc qua một lớp tráng bạc, mái tóc ngắn ôm vào gương mặt cô, ánh trăng chiếu vào xương quai xanh trắng nõn.

Người đàn ông rời khỏi phòng hút thuốc mà không nói một lời.

Chờ tiếng bước chân xa dần, Hứa Nguyễn mới thả lỏng một chút, dập điếu thuốc trên tay vào trong gạt tàn.

Cô mở túi xách, lấy son môi ra, cẩn thận trang điểm lại.

Lúc Hứa Nguyễn trở lại sảnh tiệc, Trần Thiến Thiến đang ngồi trên sofa.

Cô bước tới ngòi xuống bên cạnh bạn mình, ánh mắt lướt nhẹ khắp đại sảnh, tìm kiếm mọi góc ngách nhưng đều không tìm thấy bóng dáng mình muốn thấy.

Yên lặng quay mặt đi, cô liếc nhìn Trần Thiến Thiến, "Thiến Thiến, chúng ta trở về đi."

Trần Thiến Thiến đếm danh thiệp, "Được."

Hai người bước ra khỏi sảnh, đến bãi đậu xe.

Hứa Nguyệt vừa bước vào chiếc BMW của Trần Thiến Thiến thì một chiếc coupe màu xám từ bên cạnh lao lên.

Tim cô đập nhanh hơn, liền nhìn thẳng về phía trước, đợi đến khi đèn hậu biến mất mới quay đầu lại, "Cậu vừa nói cái gì?"

Trần Thiến Thiến tròn tròn mắt, "Hồn phách của cậu bay đi đâu rồi, tôi hỏi cậu có muốn về nhà tôi đêm nay không?"

Hứa Nguyệt lắc đầu, "Chắc mẹ tôi còn đợi ở nhà, cho tôi về đi."

Nghĩ đến mẹ Hứa, Trần Thiến Thiến cũng không nhiều lời giữ cô lại, kêu trợ lý nhỏ lái xe về khu phố cổ.

Chương 3: "Còn mưa, đừng để bị ướt."

Lúc Hứa Nguyễn về đến nhà đã gần mười hai giờ.

Ánh đèn trong phòng khách ấm áp.

Cô đã nhắn tin cho mẹ trước khi đến bữa tiệc, nói rằng đêm nay sẽ về muộn.

Vì vậy dù mẹ Hứa đã ngủ nhưng vẫn để lại đèn phòng khách, đây là cách mẹ thường làm để nói với Hứa Nguyễn rằng dù cô về muộn thế nào thì gia đình vẫn chờ cô về.

Cô thay giày rồi đi vào nhà, lặng lẽ mở cửa phòng ngủ của mẹ, vào xem một lượt, kéo chăn cho bà, sau đó đi ra ngoài, tắt đèn phòng khách, trở về phòng ngủ của mình.

Vốn dĩ lần này trở lại, Hứa Nguyễn muốn thuê nhà ở một khu phố tốt hơn, nhưng mẹ Hứa lại nói muốn trở về sống ở đây.

Khi Hứa Nguyễn còn học cấp ba, cha cô còn sống, gia đình hòa thuận. Cha mẹ cô cũng đi theo khi cô đến Nam Thành học cấp ba, gia đình cô từ quê ra thuê nhà trong thành phố, định cư luôn tại đây.

Tiểu khu này là nơi họ đã sống trong ba năm.

Mấy người hàng xóm ở khu phố cũ đã chuyển đi, nhưng phần lớn vẫn là người quen, mẹ cô ở đây có bạn nên sẽ không cô đơn, vì vậy Hứa Nguyễn không nghĩ thêm nữa.

Chỉ là...

Cô cầm tờ quảng cáo bất động sản trên chiếc bàn cạnh giường ngủ, xem đi xem lại.

Lòng nóng như lửa đốt, với số tiền dành dụm hiện tại của hai mẹ con có thể mua được căn nhà rộng hơn 100m² ở ven thành phố.

Bây giờ Nam Thành đang phát triển nhanh chóng, đã mở mười ba tuyến tàu điện ngầm, đi đâu cũng rất thuận tiện.

Trần Thiến Thiến bằng nỗ lực của bản thân đã trở thành tổng đại lý của Manor - Nam Thành, kiếm bộn tiền, mua nhà chung cư, tậu xe BMW.

Sau khi Phác Mỹ Linh kết hôn, gia đình chồng cũng mua cho cô ấy một căn hộ ở trung tâm thành phố, cô ấy cũng tự mua chiếc Volkswagen trước khi cưới để tiện đi lại.

Chỉ có Hứa Nguyễn vẫn đang lưu lạc xứ người tám năm, đến nay còn chưa có tài sản gì đáng nói.

Vì vậy, cô cũng rất muốn có một ngôi nhà của riêng mình.

Cô muốn một ngôi nhà ấm áp, ngôi nhà chỉ thuộc về riêng cô.

Hứa Nguyễn lật qua tờ quảng cáo, nóng lòng muốn đi xem tận mắt.

Đêm cũng đã khuya, cô quyết định ngày mai sẽ tính tiếp.

.....

Ngày từng ngày trôi qua.

Hứa Nguyễn không có thời gian xem nhà mà bận học và thi bằng lái.

Hôm nay khi tỉnh lại, mẹ Hứa đã làm xong cơm trưa chờ cô

Hứa Nguyễn ăn trưa xong, thu dọn rồi đi ra ngoài.

"Nhớ mang theo dù, dự báo thời tiết nói hôm nay trời sẽ mưa." Giọng mẹ cô từ trong bếp truyền ra.

"Vâng." Hứa Nguyễn trả lời, trước khi ra ngoài lục túi xách phát hiện không mang theo chìa khóa, liền quay người vào phòng ngủ lấy chìa khóa.

Cô đến trường dạy lái xe, bước vào phòng thực hành, bật máy tính để luyện tập.

Hứa Nguyễn tập một thời gian rồi không muốn xem nữa.

Buổi chiều có giáo viên hướng dẫn thực hành bài tập thứ tư, sau đó đăng ký và chuẩn bị hồ sơ để thi.

Mọi việc xong xuôi, Hứa Nguyễn ra khỏi trường thì một giọt mưa rơi xuống trán, ngẩng đầu lên liền thấy mây đen kịt, bốn phía nổi gió.

Hứa Nguyễn lấy điện thoại ra xem giờ, xe buýt sắp đến nên cô đành đi bộ ra khỏi trường dạy lái xe.

Gió càng lúc càng mạnh, thổi mái tóc cô bay loạn xạ.

Dừng chân ở trạm xe, vì là ven thành phố, nhà chờ cũng đơn sơ, không ngăn nổi cơn giông bất chợt.

Không lâu sau, cơn mưa nặng hạt trút xuống, cô lục túi xách mới biết mình quên mang dù.

Đội chiếc túi lên đầu, cô nghĩ đến việc chạy trở lại trường dạy lái xe, chờ mưa tạnh bớt rồi trở về.

Đúng lúc này, một chiếc Porsche màu đen chạy tới, Hứa Nguyễn nép vào trong.

Chiếc xe chạy qua một lúc rồi đột ngột tấp vào lề và lùi lại.

Hứa Nguyễn tuy rằng kinh ngạc nhưng cũng không nghĩ nhiều, nhìn trời, định chạy vào màn mưa.

"Chào cô"

Hứa Nguyễn ngậy người ra một lúc.

"Mau lên xe đi." Tài xế xe Porsche vươn đầu ra, nói nhanh.

Hứa Nguyễn nhìn thấy tài xế, liền hiểu ngay chiếc xe đó là của ai.

Mưa ướt đất ướt cát, ướt cả lòng Hứa Nguyễn.

Ướt sũng...

Cô do dự một chút, nhưng vẫn không dám tự cho là đúng, quay đầu nhìn xung quanh, xác định chỉ có mình mình mới dám bước nhanh tới, mở cửa ghế sau ngồi lên xe.

Trương Dũng đưa cho Hứa Nguyễn một hộp khăn giấy.

"Cám ơn." Hứa Nguyễn nhận lấy, may là cô vẫn chưa bị ướt như chuột lột, nếu không sẽ mất mặt đến chết.

"May là mưa to quá nên không có tên lưu manh nào dám đứng quanh đây." Trương Dũng vừa cười vừa khởi động xe.

Rút khăn giấy ra lau, Hứa Nguyễn giật giật khoe miệng, không khỏi nở nụ cười.

Lúc này thần kinh của cô đang rất căng thẳng.

Trong xe có hương cam rất dễ chịu, trong đó còn lẫn với mùi bạc hà, lần lượt xông vào mũi Hứa Nguyễn.

Cô biết đó là mùi của ai.

Hứa Nguyễn cúi đầu, không dám thở mạnh, chậm rãi lau đuôi tóc.

Người đàn ông ngồi ở ghế sau tùy ý dựa vào lưng ghế, lúc cô đi vào, anh ngửi thấy mùi hoa rất nhẹ, rất nhạt.

Đường nét bên mặt cô ướt đẫm nước mưa, một giọt nước trượt xuống bên má, chậm rãi xuyên qua cổ áo, trượt trên xương quai xanh, cuối cùng lọt vào chiếc áo len dệt kim mỏng màu xanh nhạt.

Làn da cô trắng nõn, vì vậy màu xanh lục nhạt rất hợp với cô.

"Nhà cô ở đâu, chúng tôi đưa cô về tận nhà."

Giọng nói của Trương Dũng làm người đàn ông thu hồi ánh mắt. Hứa Nguyệt thả lỏng người, "Không cần, tìm một ga tàu điện ngầm gần đây giúp tôi là được."

"Không được đâu, nhìn trời mưa to như vậy, sớm muộn gì cô cũng thành chuột lột."

Hứa Nguyệt vẫn muốn từ chối "Không..."

"Nhà ở đâu?" Bên cạnh truyền đến giọng nói trầm ấm, cắt ngang lời cô.

Trương Dũng lặng lẽ liếc nhìn kính chiếu hậu. Vừa rồi xe đã chạy qua, đột nhiên ông chủ nói dừng xe và lùi lại.

Khi lùi lại, anh thấy một người đẹp cao ráo, tóc ngắn, đang đứng bên đường.

Ông chủ không nói gì, anh liền ngập ngừng gọi cô một tiếng.

Ông chủ không ngăn cản, cũng không nói gì, vì vậy Trương Dũng biết mình đã làm đúng.

Hứa Nguyệt giật mình, nghiêng mặt nhìn.

Trong ánh sáng mờ mờ, cô chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông, không thể nhìn rõ khuôn mặt hay biểu cảm của anh.

Ánh mắt di chuyển xuống, quần dài màu đen, dựa vào đường nét trên ghế có thể cảm nhận được cơ bắp rắn chắc, cùng với đôi giày da sáng màu.

Cô tự hỏi: Hứa Nguyên, mày có phải là biến thái không, nhìn chăm chăm tay chân người khác như vậy.

Cô bình tĩnh nhìn đi chỗ khác, hai má nóng bừng nhưng vẫn giữ giọng lạnh lùng đáp: "Tiểu khu Hương Tịch."

"Phía khu phố cổ phải không?" Trương Dũng hỏi.

"À, vâng. Nếu không tiện thì tìm ga tàu điện ngầm rồi thả tôi xuống cũng được."

Trương Dũng nghĩ tới mấy con đường, đáp, "Không sao, cũng không xa lắm, vừa vặn trên đường vào nội thành."

Hứa Nguyên nhẹ gật đầu, biết thời gian của bọn họ rất quý giá, nếu vì tiền cô mà lãng phí thì sẽ rất áy náy.

Trong xe không có nhạc, sự im lặng bao trùm ở hàng ghế sau.

Hứa Nguyên không dám động đậy, nhưng không nhịn được liếc mắt nhìn sang một bên.

Một lát sau, người đàn ông vênh chân lên, một tay nhẹ nhàng đặt lên đầu gối.

Bàn tay trắng trẻo, quần dài, giày da, mắt cá chân lộ ra đều khiến Hứa Nguyên không thể dời mắt.

Sau khi tự mắng mình vô số lần trong lòng, cuối cùng cô cũng quay mặt đi.

Đây đã là lần thứ ba bọn họ gặp nhau, lời nói gộp lại cũng chỉ có ba câu.

"Cho tôi mượn bật lửa được không?"

"Cảm ơn."

"Nhà ở đâu?"

Hứa Nguyễn muốn chào anh, muốn cười nói với anh đã lâu không gặp, nhưng cô lại không thể mở miệng.

Hai mươi phút sau, xe đến gần tiểu khu, ánh mắt của người đàn ông lại rơi vào cô.

Hứa Nguyễn thẳng lưng, cơ bắp căng cứng.

Mãi cho đến khi xe dừng trước cửa tiểu khu, cô mới thả lỏng lưng, vừa định mở cửa xuống xe, một chiếc dù màu đen được đưa qua.

Hứa Nguyễn ngạc nhiên, ngược mắt lên nhìn anh.

Anh hơi ngời dậy, có thể thấy rõ ngũ quan tuấn tú cùng mái tóc được chải gọn gàng.

Anh nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm.

Thấy Hứa Nguyễn đang nhìn mình, Minh Vọng nói: "Còn mưa, đừng để bị ướt."

Hơi nóng phát ra từ tận đáy lòng.

Cô đưa tay nhận lấy chiếc dù của Minh Vọng, nói: "Cảm ơn."

Cô lại hỏi: "Đến lúc đó làm sao tôi trả lại cho anh?"

Minh Vọng ngời thẳng, hai tay buông thõng trên đầu gối, cổ tay áo sơ mi trắng và chiếc đồng hồ đeo tay để lộ ra ngoài.

Anh nói: "Gửi đến tòa nhà Minh Thị, sẽ có người nhận."

"Được." Hứa Nguyễn bóp thật chặt chiếc dù trong tay, mở cửa xuống xe, khi sắp đóng cửa lại thì nói: "Đi đường cẩn thận một chút."

Minh Vọng nhìn nghiêng, người phụ nữ đứng giữa cơn mưa, cầm chiếc ô màu đen, giọng điệu nhẹ nhàng.

Anh nhìn vào mắt cô, cảm giác quen thuộc lại dâng lên nhưng lại không cách nào nghĩ ra, một lúc sau mới đáp: "Được."

Chiếc Porsche lái đi, Hứa Nguyễn lặng lẽ nhìn theo.

Một lúc sau cô mới bước vào cổng tiểu khu.

Hứa Nguyễn vừa vào nhà, mẹ Hứa đã vội vàng trùm khăn tắm lớn lên người cô, "Mau lau đi, đã bảo con mang dù mà, sao không nghe?"

Hứa Nguyễn kéo khăn tắm xuống, "Mẹ, con không mắc mưa."

"Hả?" Mẹ Hứa sửng sốt, sau đó nhìn thấy trong tay cô cầm chiếc dù lớn màu đen.

"Con mua à?" Bà hỏi, cất chiếc khăn tắm đi.

Hứa Nguyễn trầm mặc một lát, nói: "Con mượn của người khác."

"Ừ, thật tốt bụng." Mẹ Hứa nói, cầm lấy chiếc dù màu đen trong tay mở ra, mang ra ban công phơi khô.

Hứa Nguyễn thay giày rồi vào bếp bung thức ăn đã chuẩn bị sẵn ra.

Mẹ Hứa ngồi xuống bàn, "Mai mốt con hỏi xem chiếc dù này mua ở đâu nhé, chất lượng rất tốt, vừa to vừa chắc chắn."

Hứa Nguyễn không trả lời, mẹ cô cũng không thêm để ý, "Gần đây con mang về rất nhiều tờ rơi của công ty bất động sản, con đang tìm

hiếu à?"

Ngẩng lên nhìn mẹ, khuôn mặt bà không còn nhợt nhạt xanh xao nữa, thậm chí mang dáng vẻ rất khỏe khoắn.

Hứa Nguyễn mừng vì mẹ đã bình phục.

Cô gấp thức ăn đáp: "Mẹ, con muốn mua một căn nhà, sau này mỗi lần về Nam Thành thì con vẫn có nhà, trong lòng cũng yên tâm."

Mẹ Hứa đồng ý: "Mẹ cũng nghĩ như vậy, có nhà cửa cũng tự tin hơn."

Bà lại hỏi: "Khi nào con đi xem nhà? Mẹ sẽ đi cùng con."

"Lúc nào cũng đi được ạ, nhưng mà chờ sau khi con thi bằng lái xong, con mua một chiếc xe sẽ tiện hơn."

Mẹ Hứa kinh ngạc, "Nếu như vậy tiền bạc có eo hẹp quá không?"

"Hoặc là trả trước tiền nhà, hoặc là mua xe, không đủ thì con sẽ xoay thêm."

Mẹ Hứa gật đầu cười: "Được, con gái của mẹ ý chí không thua gì đàn ông mà."

"Mua nhà mua xe rồi, mẹ cũng yên tâm rồi. Sau này dù có kết hôn hay không thì con vẫn có nhà của riêng mình."

Hứa Nguyễn nhìn mẹ mà lòng đau xót.

Mẹ cô là người có suy nghĩ cởi mở, có lẽ đây cũng là nguyên nhân mấy năm nay bà chưa từng giục giã chuyện kết hôn.

Nhưng trên thực tế, là bậc cha mẹ, dù không thúc giục cũng không có nghĩa là trong lòng bà không trông chờ.

Chỉ là Hứa Nguyệt đã quá vất vả rồi, bà không đành lòng làm cô thêm bận tâm.

Về phần Hứa Nguyệt, cô đã từng tính đến chuyện lập gia đình nhưng cuối cùng vẫn nghĩ thà không lấy chồng còn hơn.

Nếu không kết hôn, cô có thể luôn ở bên mẹ, có thể luôn là công chúa nhỏ trong lòng bà.

Chương 4: "Nên xưng hô như thế nào?"

Ngày Hứa Nguyệt lấy bằng lái xe cũng đã cách ngày Minh Vọng tiễn cô về được nửa tháng.

Cô mang chiếc dù tới công ty Minh Vọng và gửi lại quỳ lễ tân.

Từ đó hai người cũng không còn chạm mặt nhau.

Bên Tô Châu cũng liên tục gọi đến, giục cô trở về.

Nhưng Hứa Nguyệt vẫn còn do dự.

Sau khi nhận được bằng lái xe, cô cùng mẹ dạo quanh thị trường bất động sản nhưng không thấy căn nhà nào ưng ý, chỉ có thể tạm gác lại kế hoạch.

Cô cũng bắt đầu tìm hiểu về thị trường xe hơi.

Lúc rảnh rỗi giúp Phác Mỹ Linh chăm sóc đứa nhỏ, cuối cùng là đến thăm Trần Thiến Thiến.

Sau vài ngày, cô gần như đã học được các kỹ thuật làm đẹp đơn giản.

Manor làm về sản phẩm chăm sóc sức khỏe kết hợp với chăm sóc sắc đẹp, mở thành hệ thống nhượng quyền.

Những phương pháp làm đẹp dưỡng sinh như châm cứu hay bấm huyệt thì Hứa Nguyệt không dám tìm hiểu.

Một ngày, Trần Thiến Thiến kéo Hứa Nguyệt vào một nhóm chat.

Tên nhóm: Nam Thành, bạn học cấp 3.

Hầu như tất cả các bạn học đều ở trong nhóm đó, Hứa Nguyễn lướt qua danh sách thành viên, cuối cùng nhìn thấy nick Wechat "M" mà cô muốn thấy.

Chỉ có một chữ M viết hoa.

Không có chữ ký, cũng không có vòng bạn bè.

Nhưng dựa vào linh tính, Hứa Nguyễn biết đó là Minh Vọng.

Cô bấm mở vô số lần nhưng không dám thêm anh vào, cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

Thời gian họp lớp dự kiến bắt đầu vào lúc 5 giờ chiều ngày 20 tháng này.

Hứa Nguyễn liếc nhìn ngày tháng, bây giờ là ngày 16, tức là còn bốn ngày nữa.

Lớp trưởng đang đếm số người tham dự.

Hứa Nguyễn nhìn, mỗi lần danh sách cập nhật là thờ phào nhẹ nhõm rồi lại gục xuống, Minh Vọng không có phản hồi.

Có lẽ những người như anh không có thời gian tụ tập với bạn học cũ.

Hứa Nguyễn xa Nam Thành đã nhiều năm, ngoại trừ hai người bạn thân thời trung học cũng chưa từng tiếp xúc với ai, gần như là người lạ.

Cô cũng không thích những bữa tiệc như vậy lắm.

Chẳng qua là gặp nhau để khoe khoang thành tựu mà thôi.

Sau khi tốt nghiệp cấp 3, Hứa Nguyễn không tiếp tục học lên, sau khi cha qua đời vì bệnh ung thư, gia đình cô lâm vào cảnh túng thiếu.

Cuộc sống thực không đơn giản như trong tiểu thuyết hay trên TV, khó có thể bảo toàn việc vừa học vừa làm thêm.

Áp lực trả nợ buộc Hứa Nguyễn cùng mẹ rời Nam Thành đến Tô Châu năm 18 tuổi, vào làm việc tại nhà máy điện tử tám năm.

Wechat vang lên, lớp trưởng hỏi cô có tham dự không.

Hứa Nguyễn đáp: 【Không, tôi còn ở Tô Châu, sợ về không được.】

Lớp trưởng: 【Thật đáng tiếc.】

【Xin lỗi lớp trưởng, lần sau có dịp nhất định sẽ gặp.】

【Không sao, không sao, cậu ở xa nhớ chăm sóc bản thân.】

【Cám ơn.】

Thật ra cô vẫn muốn gặp lại anh một lần trước khi về Tô Châu.

Đặt điện thoại xuống, cô im lặng một lúc, sau đó mang quần áo đi tắm.

Lúc cô vừa lau tóc đi ra, điện thoại vang lên.

Cô đi tới cầm lên, kết nối: "Thiến Thiến?"

"Tiểu Nguyễn, tại sao bây giờ mới nghe điện thoại?"

"Chuyện gì vậy?"

"Làm sao vậy?" Trần Thiến Thiến tức giận kêu lên, "Sao không đi họp lớp? Tôi và Phác Mỹ Linh đều đi."

Cô mím môi muốn từ chối, nhưng Trần Thiến Thiến lại dùng đến con át chủ bài nói: "Nói cho cậu biết, Minh Vọng cũng tham dự đó."

Hứa Nguyễn sừng sốt một chút, ngồi xuống giường, "Vừa rồi không có nhìn thấy tên của anh ấy, tôi còn tưởng rằng..."

"Hừm, quả nhiên bị tôi đoán đúng."

Trong miệng nhất thời đắng chát, Hứa Nguyễn thật sự không biết nên làm sao bây giờ, chân trước vừa cựa tuyệt lớp trưởng, chân sau liền đổi ý tham dự, quá xấu hổ.

Cô kể cho bạn thân nghe tin nhắn với lớp trưởng.

Trần Thiến Thiến: "Tôi có cách, nhưng trước khi về Tô Châu, cậu phải tới làm cu li cho tôi."

Khẽ thở ra một hơi, Hứa Nguyễn cười nói: "Được rồi"

Ngày 20, Hứa Nguyễn thu dọn hành lý xong thì đến câu lạc bộ của Trần Thiến Thiến.

Sau khi chăm sóc da, cô bắt đầu trang điểm,

Địa điểm họp mặt là một khách sạn năm sao bên sông Vọng Giang.

Hứa Nguyễn cùng Trần Thiến Thiến đi vào.

Phác Mỹ Linh không đến vì bị mẹ chồng bắt đi dự tiệc cùng.

Lúc này không sớm cũng không muộn, người đến cũng chưa nhiều.

Lớp trưởng Quý Viễn Hành nhìn thấy Hứa Nguyễn thì sừng sốt, sau đó nhìn Trần Thiến Thiến, sau khi xác định là Hứa Nguyễn, mới đi tới chào hỏi.

"Hứa Nguyễn?" Anh ta ngạc nhiên hỏi.

Hứa Nguyễn gật đầu, "Lớp trưởng, đã lâu không gặp."

Quý Viễn Hành nhìn rồi nhìn, Hứa Nguyễn bây giờ cùng Hứa Nguyễn thời trung học hoàn toàn khác nhau.

Hứa Nguyễn thời cấp 3 để tóc dài, tóc mái dày và hơi mập mập, không ngờ sau năm 18 tuổi cô gái này lại thay đổi nhiều như vậy, quả thật không thể nhận ra.

"Xin lỗi Hứa Nguyễn, lần này họp lớp còn làm phiền cậu quay về tham dự." Anh ta bước đến bên họ nói.

Hứa Nguyễn liếc nhìn Trần Thiến Thiến, tự hỏi hai người này đã nói gì với nhau.

Cô cười: "Không, do tôi có việc bên này nên tiện thể tham dự."

Quý Viễn Hành dẫn hai người vào, mở ghế cho họ ngồi xuống, sau đó tiếp đãi những bạn học khác.

Hứa Nguyễn yên lặng, Trần Thiến Thiến đi giao tiếp với các bạn cùng lớp, nhân cơ hội đó cũng gửi danh thiếp, quảng cáo cho Manor.

Các bạn học cũ kéo đến ngày càng nhiều. Hứa Nguyễn nhìn hết người này đến người khác đi vào, có những người đã trở nên không thể nhận ra.

Có người bùng rượu mời, đến lượt Hứa Nguyễn, người đó sừng sốt một chút, nhỏ giọng hỏi những người bên cạnh: "Ai đây? Trong lớp chúng ta có người xinh đẹp khí chất như vậy sao?"

Người đàn ông cầm ly rượu bên cạnh cũng sừng sốt, còn tưởng ai đưa người nhà đến.

Bên kia, Quý Viễn Hành thấy hai người đàn ông cầm ly rượu đứng bên cạnh Hứa Nguyễn thì thầm với nhau, đoán chừng bọn họ nhất định không nhận ra là Hứa Nguyễn.

Anh ta đi tới giới thiệu: "Lý Vân, Tiền Phi, đây là Hứa Nguyễn."

Hai người đàn ông sừng sốt, nhìn chăm chăm Hứa Nguyệt, nhìn đi nhìn lại, đi tới nâng ly với cô: "Hứa Nguyệt, thay đổi lớn như vậy, chúng tôi hoàn toàn không nhận ra nổi."

Hứa Nguyệt cùng bọn họ uống rượu, "Mọi người đều thay đổi nhiều lắm, suýt nữa tôi cũng không nhận ra."

Được nửa thời gian trôi qua thì Minh Vọng đi vào.

Hầu hết bạn học cũ ở lại Nam Thành đều biết anh là thiếu gia của tập đoàn Minh Thị.

Vốn dĩ một nửa số học sinh không định đến họp lớp, nhưng khi biết Minh Vọng sẽ đến thì tất cả đều muốn đến.

Hứa Nguyệt thở nhẹ một hơi, liếc nhìn người đàn ông tiến vào, sau đó quay người nhìn về phía trước, chậm rãi uống cạn ly rượu trong tay.

Minh Vọng đi theo Quý Viễn Hành vài bước, nhìn thấy bóng dáng một người phụ nữ, đang định đi theo thì dừng lại, Quý Viễn Hành cũng dừng lại.

"Qua bên kia đi." Anh nhìn chỗ ngồi còn trống rồi nói.

Quý Viễn Hành nhìn theo, thấy Trần Thiến Thiến ở bên cạnh Hứa Nguyệt không biết đã đi đâu, bên cạnh cô còn một ghế trống.

Quý Viễn Hành còn chưa kịp nói, Minh Vọng đã đến bên cạnh Hứa Nguyệt, kéo ghế ra, cởi cúc áo vest ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh chỉ hơi kinh ngạc, trong trí nhớ của anh hình như cô không ở cùng lớp bọn họ, có thể nào đây là học sinh lớp ngoài không?

Sau khi Minh Vọng ngồi xuống, lưng Hứa Nguyệt tự nhiên thẳng tắp, không dám ăn nhiều.

Mùi thơm nam tính từ cơ thể người đàn ông cũng bay tới.

Các bạn học cũ xung quanh lần lượt đến mời rượu Minh Vọng, nhưng anh chỉ khẽ lắc đầu, Quý Viễn Hành cũng đến giúp anh chặn rượu.

Sau khi không có ai đến nâng ly, Minh Vọng liếc xéo Hứa Nguyệt, cô lặng lẽ ngồi một chỗ, không nói chuyện cũng không giao lưu với các bạn cùng lớp.

Anh muốn bắt chuyện nhưng lại bị cô trưng ra bộ dạng thờ ơ, đành nhấp một ngụm trà rồi quay sang nói chuyện với Quý Viễn Hành.

Quý Viễn Hành học đại học Chiết Giang, chuyên ngành khoa học máy tính, lần này trở lại Nam Thành cũng là định đổi nghề tìm công việc mới, còn Minh Vọng thì tới đây sẵn đầu người.

Trần Thiến Thiến đưa danh thiếp trở về, thấy Minh Vọng ngồi ở chỗ của mình, liền chọc Hứa Nguyệt, nháy mắt một cái, liền đi tìm chỗ ngồi khác.

Rất ít bạn cùng lớp đến nói chuyện với Hứa Nguyệt, những năm gần đây họ đều tổ chức họp lớp nhưng chưa bao giờ Hứa Nguyệt tham dự, vì vậy không ai để ý đến cô.

Nói cô là một người xa lạ cũng không phải là cường điệu.

Đây cũng chỉ là một bữa tiệc xã giao.

Hứa Nguyệt không quan tâm, cô cũng không phải nhân vật phong vân gì, không nhất thiết phải được chú ý.

Cô cảm thấy thoải mái khi không có ai đến bắt chuyện với mình.

Cô vĩnh tai lên nghe người bên cạnh nói chuyện nhưng vẫn không hiểu gì cả, họ đang rất nghiêm túc bàn chuyện làm ăn.

Nửa đêm trôi qua.

Sau khi Minh Vọng thương lượng với Quý Viễn Hành, anh cũng nhận được một ít danh thiếp.

Anh uống một ngụm nước ấm.

Các bạn trong lớp lần lượt đến chào anh, rồi lần lượt giải tán.

Hứa Nguyệt liếc nhìn Minh Vọng lần cuối.

"Có muốn chào hỏi vài câu không?" Trần Thiến Thiến trầm giọng hỏi.

Hứa Nguyệt lắc đầu, nắm tay cô ấy đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi cổng khách sạn, người quen không còn bao nhiêu, bạn học cũng đã rời đi gần hết.

Trần Thiến Thiến liếc vài cái, thả lỏng thần kinh, đi được vài bước lại bắt đầu đứng không vững, Hứa Nguyệt nhanh chóng đỡ cô ấy.

"Hứa Tiểu Nguyệt, gặp được nam thần cảm giác thế nào? Có vui không?" Trần Thiến Thiến ghé sát tai Hứa Nguyệt trêu chọc.

Hứa Nguyệt quay đầu sang một bên, đỡ lấy cô ấy, thờ dãi: "Cậu uống bao nhiêu rượu rồi?"

Trần Thiến Thiến nheo mắt, xoa xoa ngón cái và ngón trỏ: "Chỉ một chút thôi."

Hứa Nguyệt đỡ cô ấy đi về phía ven đường.

Hôm nay Trần Thiến Thiến tự lái xe, hiện tại cô ấy uống say rồi, chắc là không lái được nữa.

"Thiến Thiến, để tôi đưa cậu về." Một giọng nữ phía sau ngăn bọn họ lại.

"Hả? Tiểu Huy? Ừ, ừ." Trần Thiến Thiến hờn hờ xua tay.

Chiếc xe dừng lại bên cạnh họ, xe của cô ấy đã chập kín người nên chỉ còn một chỗ trống.

Người phụ nữ tên Tiểu Huy thúc giục hai người ngồi ở ghế sau, "Ép sát vào một chút."

"Không cần." Hứa Nguyễn nói xong, đỡ Trần Thiến Thiến vào, đóng cửa xe lại, nói: "Đưa Thiến Thiến bình an trở về đi, tôi không say, gọi taxi là được."

Tiểu Huy nhìn cô, "Vậy cậu chú ý an toàn."

Hứa Nguyễn ở ven đường gật gật đầu, xe chậm rãi lái đi.

Nhiệt độ vào đầu mùa hè giảm xuống vào ban đêm.

Thành phố này ban đêm được chiếu rọi rực rỡ bởi từng ngọn đèn neon, trên cao ốc đối diện sông, màn hình điện tử lớn thay phiên nhau phát quảng cáo.

Minh Vọng hôm nay một mình lái xe đến đây, anh từ ga ra dưới hầm đi ra, rẽ vào một khúc cua liền nhìn thấy một bóng người xinh đẹp đứng bên đường trước cửa khách sạn.

Cô mặc váy màu beige, cổ áo hình chữ V, đôi chân dài trắng nõn thẳng tắp, mái tóc đen ngắn thỉnh thoảng lay động trong màn đêm, cả người toả ra khí chất vừa ôn nhu vừa lạnh lùng.

Anh nhìn cô, chiếc xe đang đi thẳng đột ngột bẻ lái, lái xe về phía cô, bấm còi inh ỏi.

Hứa Nguyễn quay đầu nhìn lại, thấy đó là một chiếc Maybach, cô có chút khó hiểu, nhưng khi kiếng xe kéo xuống thì chột vỡ lẽ.

Minh Vọng nhìn cô, thản nhiên đặt tay lên vô lăng nói: "Muộn rồi, tôi đưa em về." Một câu khẳng định thẳng thắn.

Hứa Nguyễn ngơ ngác nhìn anh, không kịp phản ứng.

Gió đêm thoảng qua, cô quên không đáp lời.

"Sao vậy?" Minh Vọng nghiêng đầu.

Sau khi bình tĩnh suy nghĩ một lúc, Hứa Nguyễn bước tới.

Minh Vọng mở khóa cửa, cô vòng qua mở cửa, ngồi vào bên ghế phụ.

Giống như chiếc Porsche trước đây, nội thất của xe sạch sẽ và tỏa ra mùi cam thoảng thoảng.

Thắt dây an toàn xong, Hứa Nguyễn liếc nhìn anh, đây là lần cô ở gần Minh Vọng nhất, tim không tự chủ đập thành thịch.

Anh khởi động xe và xoay vô lăng bằng một tay, khuôn mặt tuấn tú và rắn rỏi thấp thoáng dưới ánh đèn neon.

Ánh mắt dừng lại một chút trên sườn mặt của anh, không nhìn được dờn xuống, chiếc cổ thon dài cứng cáp, nhô ra yểu hờu gợi cảm.

Áo sơ mi mở ra hai nút, cổ áo nới lỏng, bộ dáng lười biếng gợi cảm suýt chút nữa khiến Hứa Nguyễn bất tỉnh.

Cô kiềm chế bản thân, quay mặt nhìn đi chỗ khác.

"Vẫn là tiểu khu Hương Tịch à?"

Hứa Nguyễn gật đầu, đáp: "Ừ, khu phố cổ."

"Biết rồi." Minh Vọng đáp một tiếng, sau đó trầm thấp tùy ý nói: "Đã gặp qua rất nhiều lần, chúng ta làm quen một chút, tôi tên là Minh Vọng."

Anh liếc xéo cô, mắt vẫn quan sát đường đi, nhẹ giọng hỏi: "Nên xưng hô như thế nào?"

Hứa Nguyễn sững sờ trong giây lát, trong xe hoàn toàn yên tĩnh.

Vài giây sau, Minh Vọng quay đầu nhìn về phía trước, nhớ tới vừa rồi liền hỏi lại: "Chẳng lẽ... chúng ta trước đây học cùng lớp thật hả?"

Giọng điệu mang theo cảm giác khó tin.

"Ừ." Lần này cô nhẹ nhàng đáp.

Minh Vọng quay đầu lại nhìn kỹ cô một lần nữa, anh vẫn không có ấn tượng gì, trong ký ức của anh không có người nào xinh đẹp như vậy học cùng lớp.

Hứa Nguyễn nhìn anh, trầm mặc mấy giây mới đáp: "Tôi là Hứa Nguyễn."

Lần này đến lượt Minh Vọng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc trong chớp mắt, phía trước là đèn đỏ, anh vội đạp phanh gấp.

Sau đó nghiêng đầu nhìn, ánh mắt giống như máy X-quang quét qua từng đường nét trên khuôn mặt cô, cuối cùng đối diện một đôi mắt đào hoa trong ký ức.

Thiếu nữ sau 18 tuổi quả thật thay đổi rất nhiều.

Dáng vẻ Hứa Nguyễn trong trí nhớ của anh giống hệt trong trí nhớ Quý Viễn Hành.

Ngay từ đầu anh biết cô còn bởi vì, khi đó mấy tên nam sinh đùa giỡn nói anh và cô là trời sinh một đôi, đúng như mơ ước, vì tên họ ghép lại thành — — Nguyễn Vọng.

Chính là ước nguyện.

Bởi vậy, khi đó anh đặc biệt chú ý đến Hứa Nguyễn, dáng người cùng ngũ quan hơi mũm mĩm, tóc mái dày, duy nhất nổi bật chính là một đôi mắt hoa đào.

Mãi sau này anh mới nhận ra rằng không phải chỉ có đôi mắt đẹp mới khiến cô tỏa sáng. Cô trong mắt anh vô cùng xuất sắc.

Trong đầu thoáng qua lý do vì sao trong khoảng thời gian này anh luôn có cảm giác quen thuộc khi gặp cô, tầm mắt cũng bị cô hấp dẫn, cùng với niềm vui bất ngờ khi nghe Hứa Nguyễn giới thiệu tên mình, cuối cùng từ tận đáy lòng anh nhẹ nhàng cảm thán một tiếng, thì ra là cô.

Chỉ có thể trách cô thay đổi quá nhiều, khiến cho tám năm sau, lần đầu tiên gặp lại, anh không nhận ra cô.

Người ta nói rằng người mập mạp là cổ phiếu tiềm năng, quả thật không phải không có đạo lý.

Anh khẽ mỉm cười, không nhịn được mở hộp thuốc lấy ra một điếu, lần này không chấm bột mà trực tiếp châm lửa.

Sau đó đưa bao thuốc lá cho Hứa Nguyễn, "Hút một điếu đi"

Chương 5: Thời niên thiếu

Hai lần trước đều là sau khi cô hút một nửa người đàn ông mới xuất hiện, bằng không cô sẽ không lưu lại ấn tượng xấu cho anh về việc mình hút thuốc.

+

Vì vậy, đối mặt với gói thuốc của anh, cô lắc đầu.

Minh Vọng cất đi, đèn xanh sáng lên, anh một tay cầm vô lăng lái xe đi tới.

Đôi mắt cô dán chặt vào bàn tay anh, năm ngón tay thon dài, móng tay được cắt tỉa cẩn thận.

Đường gân trên mu bàn tay hiện rõ, trong ống tay áo sơ mi trắng có thể nhìn thấy chiếc đồng hồ.

Các đường nét trên khuôn mặt trở nên mờ lung dưới lớp khói mỏng

Trong xe ánh đèn mờ mịt, một tay anh hất tàn thuốc xuống, quay đầu liền nhìn thấy Hứa Nguyệt.

Đột nhiên anh hỏi: "Ngày đó ở hồ nước, em nhận ra tôi rồi đúng không?"

Hứa Nguyệt cũng thẳng thắn thừa nhận: "Ừ."

"Sau đó tại sao..." Anh ngừng nói.

Sau đó, họ gặp lại nhau hai lần, nhưng cô vẫn không nói gì, điều này chứng tỏ cô không muốn...

Về phần không muốn cái gì... Minh Vọng khẽ động tâm, từ đáy lòng cười nhẹ.

Hai người không ai nói chuyện nữa, Hứa Nguyễn yên lặng dựa vào ghế, thành phố phồn hoa bên ngoài kính xe hơi mờ đi một chút, dần dần khu phố cổ hiện trong tầm mắt.

Sau khi đi vài vòng, xe dừng lại trước tiểu khu Hương Tịch.

Minh Vọng chống tay lên cửa kính, nghiêng đầu nhìn Hứa Nguyễn xuống xe.

Lúc cô cởi dây an toàn, anh cầm lấy điện thoại mở khóa, bật WeChat đưa qua, "Thêm vào danh sách liên lạc đi."

Hứa Nguyễn chậm rãi tháo dây an toàn, luôn cảm thấy đêm nay có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng có thể thêm Wechat của anh là điều mà cô thật sự mong muốn.

Kìm lại trái tim đang đập loạn nhịp, Hứa Nguyễn lấy điện thoại ra, mở Wechat quét mã.

Không chấp nhận ngay lập tức, Minh Vọng chỉ cất điện thoại đi.

Hứa Nguyễn xuống xe, đóng cửa lại dặn dò: "Đi đường cẩn thận."

Minh Vọng rút tay lại, "ừm" một tiếng, đèn pha bật sáng, xe lùi một cái liền lao về phía trước.

Nhìn chiếc xe đi xa, Hứa Nguyễn mở máy.

Cô đoán đúng rồi, nick Wechat với chữ M viết hoa đúng là của anh.

Cô nhấp vào yêu cầu kết bạn, sau đó gửi đi.

Sau vài giây, có thêm một bạn mới trong danh sách.

Gió đêm thổi nhẹ nhẹ, lay động lòng người.

Tâm tư tuổi trẻ như rượu mạnh lâu năm được lên men, sau khi trưởng thành gặp lại thì suýt nữa áp chế không được.

Hứa Nguyễn nhẹ thở ra, đi bộ về nhà.

Trăng sáng

Trong đêm yên tĩnh, phòng ngủ có ánh đèn yếu ớt vẫn sáng.

Hứa Nguyễn xem đi xem lại Wechat của Minh Vọng rất nhiều lần, cuối cùng khoe miệng không tự chủ được nhếch lên.

Cô không thay đổi bất kỳ ghi chú nào cho anh, chỉ đặt nó lên đầu.

WeChat của anh hiện ở trên cùng của danh sách bạn bè.

Ngày hôm sau, Hứa Nguyễn đến giúp việc ở câu lạc bộ của Trần Thiến Thiến.

Đột nhiên, có một cuộc gọi từ bệnh viện, nói rằng mẹ cô bị bất tỉnh trên đường nên được đưa đến bệnh viện, yêu cầu người nhà nhanh chóng đến đó.

Sau khi cúp điện thoại, cô lập tức đặt đồ nghề trong tay xuống, tìm người thay thế, mượn khoá xe của Trần Thiến Thiến lái xe đến bệnh viện.

Xe đi được nửa đường, điện thoại lại reo, Hứa Nguyễn mở loa ngoài.

"Hứa Nguyễn, chuyện gì vậy, sao bỏ đi vội vàng như vậy?" Giọng Trần Thiến Thiến từ trong điện thoại truyền đến.

Hứa Nguyệt giữ bình tĩnh, nhìn đường đi rồi nói: "Mẹ tôi đang trong bệnh viện, tôi mượn xe cậu chạy đến đó."

"Không sao, không sao, lái xe đi, cậu qua trước, tôi sẽ tới ngay."

"Được"

Hứa Nguyệt đến bệnh viện, hỏi thăm thì được chỉ đến phòng phẫu thuật, cô chạy đến ký tên, đèn phòng phẫu thuật bật sáng.

Hứa Nguyệt sững sờ đứng đó, bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói: "Thực xin lỗi!" Thanh âm khá lớn.

Cô sợ hãi rụt vai lại, quay đầu nhìn sang.

Một cô bé đang cúi đầu.

Hứa Nguyệt liếc nhìn xung quanh, hồ nghi kéo cô bé dậy, "Sao vậy?"

"Em... Em lái xe vô ý đụng phải dì, em xin lỗi! Em sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn." Cô bé nói, đầu không ngẩng lên.

Hứa Nguyệt giữ cô bé lại, "Không phải bệnh viện nói mẹ tôi đột nhiên ngất đi sao?"

Minh Nguyệt đáp, "Cũng là do em lái xe bất cẩn, chị yên tâm, em nhất định sẽ chịu trách nhiệm."

Đầu óc Hứa Nguyệt rối bời, nhất thời không biết nói gì với cô gái nhỏ, đưa mắt nhìn về phía cửa phòng phẫu thuật.

"Chị yên tâm đi, em đã gọi điện thoại cho anh trai em, anh ấy lập tức tới xử lý."

Hứa Nguyệt vẫn không nói, chỉ lẳng lặng đứng đó.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô gái nhỏ lúc đỏ lúc trắng.

Cô mới mười chín tuổi, vừa thi lấy bằng lái xe, lần đầu lái xe đã đụng phải người ta, đời này có lẽ không dám ngồi vào tay lái nữa.

Nửa tiếng sau, thang máy kêu một tiếng, cửa mở ra, một đám người đi tới.

Hứa Nguyễn không còn tâm trạng để ý xung quanh, cô thầm cầu nguyện trong lòng.

Mà cô gái nhỏ vừa rồi, hai mắt sáng lên, hô to một tiếng "anh hai" rồi lập tức chạy về phía trước.

Không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

Minh Vọng sai bước đi tới.

Người trợ lý phía sau định trực tiếp đi gặp người nhà bệnh nhân, nhưng khi đi qua, nhìn thấy Hứa Nguyễn đang nhắm mắt cầu nguyện, anh ta sửng người một chút, theo phản xạ nhìn về phía ông chủ của mình.

Hình như ông chủ của anh ta cũng nhìn thấy.

Minh Vọng liếc về phía trước, trợ lý xoay người, đi thanh toán chi phí.

Minh Vọng đứng bên cạnh cô.

Hứa Nguyễn như cảm nhận được điều gì đó liền mở mắt, người đàn ông mặc bộ âu phục màu xám, thắt cà vạt sẫm màu, đầu tóc chải gọn gàng.

Ngước lên, cô bắt gặp đôi mắt đen láy của anh.

Là đôi mắt phượng hẹp dài, ánh nhìn sắc bén.

Lúc này trong mắt anh có một tia sáng nhàn nhạt, khiến người ta vô cớ không muốn dời mắt.

Thời gian này hai người thường xuyên đụng mặt, khiến Hứa Nguyễn có ảo giác hai người thật sự có duyên.

Nhưng chữ duyên này cũng không chỉ giới hạn trong tình yêu nam nữ.

Cô và anh là bạn học cũ, đến mức này thì đã đủ duyên rồi.

Người xưa chẳng phải nói — kiếp trước nhìn lại 500 lần có thể đổi lấy một lần lướt qua kiếp này sao?

"Đừng lo lắng." Người đàn ông nói.

Hứa Nguyễn quay đầu nhìn lại phòng phẫu thuật, "ừm" một tiếng.

Một lúc sau, thang máy lại mở ra, Trần Thiến Thiến chạy tới, sắp chạy đến bên cạnh Hứa Nguyễn thì dừng lại.

Cô nhìn Hứa Nguyễn, rồi nhìn Minh Vọng bên cạnh, không hiểu ra sao.

Hứa Nguyễn nhìn thấy cô ấy liền kêu: "Thiến Thiến."

Minh Vọng nhìn nghiêng, thấy bạn học cũ, khẽ gật đầu.

Trần Thiến Thiến đi tới, đứng bên cạnh ôm lấy cô, "Sẽ không sao đâu, cậu đừng lo."

Hứa Nguyễn gật đầu không nói, lẳng lẳng nhìn phòng giải phẫu.

Trong lúc chờ đợi, cuối cùng Trần Thiến Thiến cũng biết tại sao Minh Vọng lại ở đây.

Cô liếc nhìn cô gái nhỏ bên cạnh đang cúi đầu, biết anh trai cô ấy là Minh Vọng, cô cũng không nói được lời nào.

Nhưng Minh Vọng đang ở đây, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn, điều này khiến cô yên tâm.

Trần Thiến Thiến đã cùng Hứa Nguyệt chờ hơn hai tiếng đồng hồ, điện thoại hết cuộc này đến cuộc khác vang lên.

Thấy cô bận rộn, Hứa Nguyệt đưa chìa khóa xe và khuyên cô ấy về nhà.

Trần Thiến Thiến liếc Hứa Nguyệt, rồi nhìn Minh Vọng.

Điện thoại lại vang lên, cô yên tâm vì có Minh Vọng ở đây rồi, cuối cùng cũng rời đi.

Sau một khoảng thời gian không xác định, đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt.

Cánh cửa mở ra, mẹ Hứa bị đẩy ra ngoài, mắt nhắm nghiền.

Hứa Nguyệt thần thờ đi tới, hai chân đứng quá lâu đã trở nên tê dại, suýt chút nữa ngã xuống, người đàn ông bên cạnh vươn tay giữ lấy cánh tay cô, dùng sức vững vàng đỡ cô dậy.

Anh hỏi cô có sao không.

Làn da ấm áp kề sát vào nhau, thân thể dần nóng lên, người đàn ông một tay đỡ lấy cô.

Hứa Nguyệt nói không sao, cảm ơn lần nữa, do dự một giây rồi đặt tay lên cánh tay cường tráng của anh.

Cuối cùng cũng đứng vững, sau đó đi tới hỏi bác sĩ, "Mẹ tôi có vấn đề gì vậy?"

Y tá đẩy bệnh nhân vào phòng, mấy y tá hợp sức khiêng mẹ Hứa lên giường nằm.

Hứa Nguyệt đi theo bác sĩ, bác sĩ cầm hồ sơ xem qua, "Là sỏi thận, giải phẫu xong rồi, nghỉ ngơi thật tốt là có thể bình phục."

Minh Vọng không để Hứa Nguyệt lo nốt phần còn lại mà nhờ trợ lý Trương đi giải quyết.

Thậm chí, chờ Hứa Nguyệt và anh em Minh Vọng đi ăn cơm, mẹ Hứa cũng được đẩy sang phòng bệnh VIP.

Trong bữa ăn, Minh Nguyệt kể lại, khi cô dừng lại bên đường và cúi xuống tìm tai nghe, ai đó đã gõ cửa kính ô tô của cô và nói với cô rằng cô đã đâm trúng một người.

Bản thân Minh Nguyệt cũng thực sự cảm thấy mình đã va vào thứ gì đó.

Cô bé còn tưởng đó là bồn hoa bên đường nhưng xuống xe nhìn kỹ thì thấy một người phụ nữ trung niên ngã gục xuống trước xe, mặt mày tái mét, cô hoảng quá nên gấp rút gọi cứu thương.

Nhưng bác sỹ đã nói, trên người bà Hứa không có vết thương.

Điều này cũng cho thấy Minh Nguyệt không đụng trúng mẹ cô, mà ngược lại, mẹ cô gục ngã trước xe cô bé, còn nhờ Minh Nguyệt kịp thời gọi xe cứu thương.

Cho nên Hứa Nguyệt không muốn trì hoãn bọn họ nữa, cô chân thành nói lời cảm ơn hai anh em.

Sau khi biết rằng mình không đụng phải bà Hứa, Minh Nguyệt cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Lúc này đứng trước phòng bệnh cấp cao, Hứa Nguyệt nhìn sang Minh Vọng.

Người đàn ông này dù biết không phải do em gái mình gây tai nạn nhưng vẫn theo cô lên phòng bệnh để xem tình hình.

Hứa Nguyệt cảm thấy bối rối vì sự nhiệt tình của Minh Vọng.

Hứa Nguyễn bước vào phòng bệnh, liếc nhìn mẹ, bà vẫn còn hơi xanh xao sau cuộc phẫu thuật.

Bác sĩ nói bà sẽ ngủ ít nhất tới sáng mai.

Hứa Nguyễn lại ra, Minh Vọng vẫn chưa đi.

"Minh Vọng"

"Em coi như tôi là thanh niên "ba tốt" đi." Minh Vọng ngồi ở băng ghế bên ngoài phòng bệnh, cắt lời cô, "Nếu người nhà của các bạn học khác gặp khó khăn gì, tôi cũng sẽ giúp."

Trương Dũng đi theo bên cạnh, nghe vậy liếc nhìn ông chủ, lén lút trợn mắt.

Nếu ông chủ có lòng giúp đỡ người khác như vậy, tên anh hẳn sẽ viết ngược lại.

Hứa Nguyễn mấp má môi, cuối cùng chỉ có thể nói: "Cảm ơn. Chi phí chữa bệnh tôi sẽ chuyển qua Wechat cho anh."

Minh Vọng liếc nhìn cô, nhưng không nói gì.

Một lúc sau, y tá trực đêm đến, Trương Dũng đi tới giải thích tình hình.

Hứa Nguyễn muốn ở lại với mẹ trong bệnh viện nhưng Trương Dũng nói với cô rằng họ đã trả tiền chăm sóc nên cô không cần ở lại.

Trong phòng bệnh chỉ có một cái giường, mẹ Hứa nằm ở trên đó, chỉ còn một cái sofa đơn cho y tá trực đêm nghỉ ngơi, thật sự là không đủ chỗ ngủ.

Nghĩ một lúc, cô quyết định không ở lại nữa, sáng sớm mai mới quay lại.

Minh Vọng đưa cô ra khỏi bệnh viện.

"Tôi đưa em về." Ngữ điệu như thể hai người quen biết đã lâu.

Hứa Nguyễn nhìn anh, mím môi nói: "Không cần, đã muộn như vậy, tôi làm phiền anh cả ngày hôm nay rồi, anh trở về trước đi."

Minh Vọng nghe vậy, nghiêng đầu nhìn cô.

Người phụ nữ đứng trước cổng bệnh viện, mặc một bộ quần áo mỏng, mái tóc ngắn bị gió đêm thổi bay, cả người cô tản ra cảm giác yếu ớt, nhưng cô lại tự cho rằng mình đã dùng sự lãnh đạm che dấu rất tốt.

Vừa mạnh mẽ, lại vừa muốn được bảo vệ.

Minh Vọng không nói gì, liếc cô một cái rồi quay người đi về phía bãi đậu xe, trong đầu hiện lên hình ảnh lúc niên thiếu của cô, nghiêm mặt từ chỗ thùng quỳen góp rời đi, vẻ yếu ớt lúc đó cũng được ngụy trang bằng sự lãnh đạm.

Sự chùng lên nhau của hai hình ảnh khiến lòng anh mềm nhũn và đau nhói, vì cô bây giờ và vì cô lúc trẻ.

Anh lên xe xoa xoa thái dương, lái xe ra ngoài, vẫn là chiếc Maybach.

Xe dừng ngay trước mặt Hứa Nguyễn, hạ kính xuống, anh không nói chuyện, chỉ nhìn cô.

Hứa Nguyễn không nhúc nhích, mấy lần để anh đi một nửa Nam Thành đưa mình về, cô đều không nở.

Chiếc Maybach màu đen cứ như vậy đậu ở trên đường trước cửa bệnh viện, hơn nữa vị trí lại là ngã ba dẫn ra đường lớn, khiến các phương tiện phía sau bị chặn không thể ra ngoài.

Bác bảo vệ ở cổng bệnh viện đã lon ton chạy tới.

Minh Vọng thì vẫn ngồi vững vàng, thậm chí còn mở hộp thuốc lá, dụi dụi một cách chậm rãi.

Hứa Nguyễn cũng không thể bình tĩnh như anh, thấy bảo vệ sắp đi tới, cô không kịp suy nghĩ, lập tức vòng qua đầu xe, đi đến chỗ phụ lái.

Minh Vọng mở khóa, Hứa Nguyễn lên xe, đóng cửa lại thắt dây an toàn.

Khi Maybach còn cách nhân viên bảo vệ một bước chân, anh nhanh chóng lao ra đường cái.

Màn đêm bao trùm mặt đất, ánh đèn neon dịu dàng thấp sáng Nam Thành.

Cố hương đã lâu không về thăm, trong lúc này cô có niềm xúc động muốn ở lại.

Cô tham lam khoảnh khắc này.

Trong đêm tối, người ta rất dễ đặt chân vào con đường một đi không trở lại.

Suốt buổi hai người nói chuyện rất ít, trong xe cũng không có tiếng nhạc vang lên khiến không gian có vẻ yên tĩnh.

Minh Vọng rất thích sự yên tĩnh này, cô không phải người thích sự ồn ào, rất hợp với tính cách của anh.

Đi vòng qua một nửa Nam Thành, vào khu phố cổ, đậu xe trước cửa tiểu khu cũ.

Anh bây giờ đã rất quen thuộc với nơi này.

Sau khi Hứa Nguyễn xuống xe, Minh Vọng chống khuỷu tay lên cửa sổ, dùng ánh mắt sâu thẳm ôn hòa nhìn cô, nhẹ giọng nói: "Vào đi, trời sắp mưa rồi."

Gió đêm thổi qua, quả nhiên sắp mưa.

Hứa Nguyễn chỉ có thể đi vào trước, "Vậy anh đi đường cẩn thận."

Minh Vọng nhìn cô cười, giục cô mau đi vào.

Anh rất ít cười, Hứa Nguyễn gặp anh mấy lần, chưa từng thấy anh cười như thế này.

Nụ cười đó đơn giản và thuần khiết, đập thẳng vào trái tim cô.

Cô như ngạt thở trong giây lát, bình tĩnh quay người, đè nén nhịp tim, bước nhanh về nhà.

Chương 6: Khoảng cách gần nhất

Nhìn Hứa Nguyệt đi vào hành lang xong Minh Vọng cũng không vội rời đi.

Anh uể oải dựa vào lưng ghế, lấy ra một điều thuốc, ngậm trong miệng.

Ánh mắt nhìn về phía trước, đèn hành lang của tòa nhà gần nhất đang chiếu sáng đến tận tầng ba.

Anh cúi đầu châm thuốc, chống khuỷu tay lên cửa sổ xe lặng lẽ hút.

Cơn mưa mùa hạ bắt đầu nặng hạt.

Căn hộ trên tầng ba chợt sáng đèn, Minh Vọng đoán là nhà cô.

Điện thoại di động tiếp tục vang lên, chiều nay anh đúng là chậm trễ quá nhiều công vụ.

Nhưng mà...

Anh nhìn ngọn đèn vàng ấm áp, tâm trạng rối bời từ từ bình tĩnh lại, sự chậm trễ này xem ra cũng đáng.

Hứa Nguyệt về nhà mở cửa, phòng khách tối om, không có ngọn đèn ấm áp như thường ngày.

Cô sống người một lúc, cảm thấy không quen.

Cô bật tất cả đèn trong phòng khách và phòng ngủ rồi nằm dài trên ghế sofa.

Một lúc sau, ngoài nhà nổi lên một cơn gió mạnh, thổi rèm cửa phòng khách bay tán loạn.

Hứa Nguyễn đứng dậy kéo rèm lại, vừa định kéo cửa kiếng thì nhìn thấy bên dưới có một chiếc ô tô màu đen đậu bên đường.

Giống như chiếc xe vừa đưa cô trở về.

Từ phòng khách nhìn không quá rõ ràng, Hứa Nguyễn vội vàng chốt cửa, tắt đèn phòng khách rồi trở về phòng ngủ.

Từ cửa sổ phòng ngủ có thể nhìn thấy rõ ràng hơn rất nhiều.

Đúng là xe của Minh Vọng.

Hứa Nguyễn đứng bên rèm nhìn một lúc, anh vẫn chưa rời đi.

Anh có định xuống xe không?

Anh có quên gì không?

Hay cô đã bỏ quên đồ trên xe anh?

Trong khi cô vẫn đang suy nghĩ miên man, WeChat trong túi vang lên.

Cô lấy ra xem, sau đó nhìn chằm chằm xuống dưới một lúc.

Chiếc Maybach chậm rãi đi về phía đường lớn.

Trên Wechat hiện lên tin nhắn của M: 【Nghỉ ngơi sớm, chúc ngủ ngon.】

Ngồi xuống bên giường, Hứa Nguyễn nhìn điện thoại, sau đó trả lời:
【Cậu cũng vậy.】

【Chúc ngủ ngon.】

Đầu kia không trả lời tin nhắn nữa.

Cho đến khi Hứa Nguyệt tắm xong vẫn không thấy tin nhắn mới.

Có chút mất mát, nhưng cũng thấy bình thường.

Cô ngã người xuống giường, lặng lẽ nhìn màn đêm.

Cô cảm thấy lạc lõng trong sương mù dày đặc.

Con đường phía trước không thể nhìn thấy, số phận cũng không đưa cho cô câu trả lời.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Nguyệt thu dọn đồ đạc đến bệnh viện.

Lúc cô đến, bà Hứa cũng vừa tỉnh lại.

Nhìn thấy Hứa Nguyệt, lại nhìn hoàn cảnh xung quanh, không giống với phòng bệnh lần trước nằm viện, vừa nhìn đã biết rất cao cấp, khẳng định là chi phí không nhỏ.

"Con gái, sao lại lãng phí tiền như vậy?"

Hứa Nguyệt im lặng một lúc rồi đáp: "Miễn là mẹ được tỉnh dưỡng tốt".

Bà Hứa không nhịn được cắn nhả thêm vài câu, dù sao cô cũng đang tính mua nhà, cần tiết kiệm hơn một chút.

Hứa Nguyệt không đáp, lẳng lặng thu dọn đồ đạc trong tay.

Đến giờ ăn, cô đến căn tin của bệnh viện mua cơm về cho mẹ.

Ăn xong, sau khi uống thuốc thì mẹ Hứa lại ngủ thiếp đi.

Hứa Nguyệt chỉ yên lặng ở trong phòng bệnh trông mẹ, thỉnh thoảng đứng dậy đi vệ sinh.

Một ngày trôi qua, mặt trời lặn dần về phía Tây, ánh nắng vàng cam từ cửa sổ chiếu vào.

Cô ngồi ở mép giường nhìn ra ngoài, sau đó đứng dậy định đi tản bộ.

Cửa bị đẩy từ bên ngoài.

Hứa Nguyệt khựng lại, nhìn thấy một người đàn ông ôm bó hoa đi vào.

Điều này nằm ngoài dự liệu của Hứa Nguyệt.

Minh Vọng đưa hoa cho cô, hỏi: "Dì đỡ hơn chưa?"

Hứa Nguyệt ôm bó hoa đặt lên tủ cạnh giường bệnh, "Tốt hơn nhiều rồi."

Sau đó chuyển cái ghế sang một bên, "Ngồi đi."

Cô đứng lên, phòng bệnh im lặng, cảm giác không được tự nhiên.

"Cám ơn."

"Hả?" Minh Vọng hơi nghiêng đầu nhìn cô.

Trong tầm mắt, người phụ nữ mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh, mái tóc ngắn được búi gọn gàng sau đầu.

Sau khi dời ghế, cô vươn tay khẽ điều chỉnh dây treo nước, ống tay áo trượt xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn.

Hứa Nguyệt không đáp, Minh Vọng cũng mặc kệ, ngồi xuống ghế.

Hộ lý trực đêm đến, Hứa Nguyệt dặn dò cô ấy một số chuyện.

Dặn dò xong, hộ lý đi ra ngoài.

"Chưa ăn tối sao?"

Hứa Nguyễn lắc đầu, cô cũng vừa dặn cô hộ lý đi mua chút đồ ăn khuya, phòng khi mẹ Hứa thức giấc nửa đêm có thể sẽ đói bụng.

Minh Vọng đứng dậy, giơ tay nhìn thời gian, "Đi ăn cơm trước đi."

Dừng một chút, anh nói tiếp: "Tôi cũng chưa ăn."

Hứa Nguyễn liếc về phía mẹ Hứa, quay đầu nhìn Minh Vọng, nói: "Đi thôi, bữa này tôi mời."

Minh Vọng cúi đầu nhìn cô, Hứa Nguyễn ánh mắt kiên định.

Một lúc sau, Minh Vọng khẽ cười.

Hứa Nguyễn vuốt tóc rồi đi ra ngoài.

Người đàn ông đi theo cô.

Chỗ ăn cũng không xa, ngay phía sau bệnh viện có một dãy quán ăn vặt.

Hứa Nguyễn dắt Minh Vọng đi một vòng nhỏ rồi vào một quán ăn Quảng Đông.

Nhà hàng Quảng Đông này nằm trong khu vực sầm uất, cách trang trí bên trong rất đặc sắc.

Sau khi về Nam Thành, Hứa Nguyễn thích ăn món ăn Quảng Đông và nghe những ca khúc cũ tiếng Quảng.

Đứng trước cửa quán ăn, cô nhìn người bên cạnh, "Có muốn ăn thử món Quảng Đông không?"

Minh Vọng cười liếc cô một cái, khước mắt hơi nhướn, "Đúng ý tôi"

Minh Vọng thích món ăn Quảng Đông, bình thường những người mời anh ra ngoài ăn cơm hầu hết đều chọn nhà hàng Quảng Đông.

Bây giờ mới biết sở thích của cô và anh giống nhau.

Hứa Nguyễn đưa anh vào, nói ông chủ chuẩn bị cho họ một phòng riêng.

Sau khi vào phòng, người phục vụ đưa thực đơn cho Hứa Nguyễn.

Cô lật xem, hỏi: "Có điều gì phải kiêng kỵ không?"

Minh Vọng cởi áo khoác đặt lên ghế, "Gọi gì cũng được, đồ ăn Quảng Đông món gì tôi cũng có thể ăn."

Kinh ngạc nhìn anh một cái, sau đó Hứa Nguyễn gọi mấy món rồi đưa thực qua, "Anh cũng gọi mấy món đi."

Minh Vọng xắn tay áo, lật menu nhìn lướt qua rồi gọi thêm vài món.

"Vậy được rồi." Anh đưa thực đơn cho người phục vụ.

Người phục vụ nhận lấy và bước ra ngoài.

Trong phòng im lặng, một lúc sau, người phục vụ mang theo trà và hai gói khăn giấy ướt vào.

Sau khi người phục vụ rút lui, căn phòng lại trở nên yên tĩnh.

Hứa Nguyễn muốn phá bớt sự trầm mặc này nhưng không tìm được chủ đề, cô vừa rót trà vừa suy nghĩ.

"Lúc trước em làm ở đâu?" Minh Vọng cầm một gói khăn giấy ướt lên, xé mở đưa cho cô, hỏi.

Bàn tay như lơ đãng chạm vào lòng bàn tay cô.

Hô hấp của Hứa Nguyễn chậm lại, ngược mắt lên nhìn. Người đàn ông dường như không để tâm, xé thêm một gói, chậm rãi lau tay, thấy cô đang nhìn mình thì vẻ mặt anh trở nên khó hiểu.

"Ô Châu." Hứa Nguyệt rũ mắt đáp.

Minh Vọng liếc nhìn cô, cong khóe môi, "Từ chức hay là..."

Hứa Nguyệt mím môi dưới, trầm mặc một lát, nói: "Tạm nghỉ không lương."

"Định quay lại bên đó sao?"

Cô gật đầu.

Minh Vọng trầm mặc một lát, chậm rãi đặt khăn xuống, "Nam Thành tuy không phồn hoa như Chiết Giang và Thượng Hải, nhưng mấy năm gần đây phát triển rất nhanh, em không tính sẽ về lại sao?"

Hứa Nguyệt khẽ vuốt tóc, "Tôi đi lâu rồi, không có căn cơ gì ở đây, trở về sẽ gặp rất nhiều khó khăn."

Minh Vọng không nói nữa, trong phòng nhất thời yên tĩnh lại.

Hứa Nguyệt bất chợt phản ứng lại, vừa rồi ý của anh chính là muốn cô ở lại Nam Thành. Người như anh bình thường sẽ không dễ dàng mở miệng nói mấy câu vô nghĩa với bạn bè lâu năm không gặp.

Giống như trong buổi họp lớp, mục đích rõ ràng là đi thuyết phục Quý Viễn Hành đầu quân cho công ty của anh.

Vậy hiện tại Minh Vọng vì sao muốn cô ở lại Nam Thành?

Tại sao?

Cô chưa tốt nghiệp đại học, không có gia thế, kinh nghiệm xã hội kém, ở Nam Thành cũng không hề có mối quan hệ với tầng lớp trên.

Cô nắm chặt tay, nhìn về phía Minh Vọng.

Anh đang rút một điếu thuốc, mở chiếc hộp nhỏ màu bạc, bỏ điếu thuốc vào và xoay nhẹ đầu lọc.

Động tác nào cũng chậm rãi vừa mắt, lười biếng lại tùy hứng, Hứa Nguyễn nhìn theo, nhất thời quên mất mình muốn nói gì.

Minh Vọng ngậm điếu thuốc vào miệng, vừa cầm bật lửa lên châm lửa thì thấy Hứa Nguyễn đang nhìn mình.

Anh ném cho cô một cái nhìn dò hỏi, bật nắp bật lửa và châm thuốc.

Hứa Nguyễn nhìn nét đẹp trai của anh trong làn khói, nhất thời lặng người.

Người phục vụ bưng các món ăn lên bàn.

Hứa Nguyễn yên lặng uống trà, không động đũa, muốn đợi anh hút xong rồi cùng nhau ăn.

Minh Vọng liếc nhìn người đối diện trong làn khói, cầm đũa lên, chậm rãi gấp thức ăn.

Thấy anh động đũa, Hứa Nguyễn cũng cầm đũa lên.

Sau khi ăn thử, Minh Vọng nói: "Hương vị rất chính thống."

Hứa Nguyễn đáp: "Chủ quán người Quảng Đông, nghe nói ở đây đã hơn mười năm, lần trước tôi ăn thử, cảm thấy mùi vị rất khá độc đáo nên liền ghi nhớ".

Minh Vọng vừa bưng đồ ăn vừa nhìn cô, "Lần trước?"

Hứa Nguyễn gật đầu nói: "Lần trước mẹ tôi nhập viện, cơm ở căn tin quá khó ăn nên tôi đi lang thang quanh bệnh viện, tình cờ tìm được quán này."

Minh Vọng dập tắt điếu thuốc, cười nói: "Đúng vậy, bây giờ tôi đã biết thêm một nhà hàng Quảng Đông ở Nam Thành."

Bàn tay Hứa Nguyễn gấp thức ăn dừng lại, vốn dĩ cô sợ Minh Vọng sẽ không thích khi cô đưa anh đến quán ăn nhỏ và hẻo lánh như vậy.

Trong nhận thức của cô, nơi mà những ông chủ lớn như họ dùng bữa nên là một nhà hàng cao cấp, uống rượu vang đỏ và ăn bít tết.

Cô không ngờ anh có thể ăn uống thoải mái trong một môi trường như vậy, còn nói sau này anh sẽ quay lại.

Trong căn phòng nhỏ này, Minh Vọng như mây từ trên trời nhẹ nhàng đánh vào lòng Hứa Nguyễn, chưa bao giờ họ gần nhau như lúc này.

Trốn trong một quán ăn nhỏ ven đường, trong lòng nở rộ như pháo hoa.

Thời gian như quay lại tám năm trước...

Lúc đó, cổng sau trường trung học là một con phố ẩm thực.

Tan học, ba chị em ngồi xõm trước quầy hàng ma lạt thang hít hà.

Xung quanh đều là học sinh cao trung giống họ.

Hứa Nguyễn đang ngồi ăn thì mấy cậu con trai cao to từ con hẻm bên cạnh bước ra.

Thiếu niên ở giữa mặc một chiếc áo phông trắng, đồng phục học sinh màu xanh lam khoác trên cổ tay, vài nam sinh khoác vai nhau đi ngang qua họ.

Hứa Nguyễn ngậm chặt miệng, trong miệng đều là đồ ăn vừa cay vừa nóng, biết rõ họ không nhìn mình nhưng vẫn không dám ngẩng đầu.

Mấy thiếu niên hưng phấn đi về phía trước, sau đó quay lại, tìm một chiếc bàn ngồi xuống, chào hỏi ông chủ rồi gọi mỗi người một tô mì.

Cô chậm rãi nuốt thức ăn trong miệng, lén lút nhìn Minh Vọng.

Sau lưng thiếu niên là mặt trời đỏ rực sắp lặn về hướng Tây, ánh nắng màu cam từ sau lưng anh như đang phát sáng, không biết các bạn học đang nói gì, chỉ thấy anh thỉnh thoảng khẽ mỉm cười.

Nụ cười thuần khiết của thiếu niên dưới ánh hoàng hôn.

Hứa Nguyện cảm thấy choáng váng.

Chợt, tầm mắt thiếu niên liếc tới, vô tình chạm vào ánh mắt Hứa Nguyện.

Cô vội vàng cúi đầu, bưng chén húp một ngụm nước canh, sau đó mới nhận ra bộ dạng như thế này thật xấu hổ biết bao.

Mặt cô đỏ bừng.

Cô hối hận muốn chết, đáng lẽ cô không nên nhìn chăm chăm người ta.

Hoặc nên ném cho anh một cái nhìn lạnh lùng.

Tệ lắm cũng nên cúi đầu giấu mình đi.

Vậy mà cô lại vội vã bê chén ma lạt thang lên húp trước mắt anh.

Hứa Nguyện hết lần này đến lần khác thôi miên chính mình rằng anh chắc chắn không thấy cô

Trong lúc tự thôi miên, cô không khỏi nhướng mi nhìn anh, thấy thiếu niên đang nhìn đi chỗ khác, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, cô mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Xem ra anh cũng chưa nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của cô.

Đợi Phác Mỹ Linh và Thiến Thiến ăn xong, cô lặng lẽ ngược mắt nhìn mấy thiếu niên kia một lần nữa. Họ đều đang cúi đầu ăn, khác với những người khác, Minh Vọng ăn uống rất từ tốn.

"Thật đẹp mắt!"

Hứa Nguyên gật đầu đồng ý, Thiến Thiến vốn là một người khổng nhan, thấy gì nói đó.

Thấy Minh Vọng ngừng đũa, Hứa Nguyên kéo Trần Thiến Thiến và Phác Mỹ Linh chạy như ăn trộm.

Xấu hổ chết đi được!

Quá xấu hổ!

Khi đó, hai người chỉ là những học sinh cao trung, lang thang ở những quán ăn vặt quanh trường.

Sau này tha hương, cô nhớ đến anh không biết bao nhiêu lần, cảm thấy lần cùng nhau ăn vặt dưới ánh hoàng hôn đó là lần họ ở gần nhau nhất.

Bây giờ có vẻ như...

Cô ngược mắt nhìn Minh Vọng, rồi lại cụp mắt xuống, lần này mới chính là khoảng cách gần nhất giữa họ.

Cô chỉ cách anh nửa cánh tay, hương thơm bạc hà từ cơ thể anh bao quanh hai người họ.

Không có người ngoài, chỉ có anh và cô.

Ba năm trung học không thể nói một câu với nhau, ngược lại năm thứ tám sau khi tốt nghiệp lại đối mặt với nhau vô số lần.

Chương 7: Người tinh táo nhất là người tàn nhẫn nhất

Hai người ra khỏi nhà hàng Quảng Đông thì trời đã tối.

Nam Thành về đêm vẫn còn hơi nóng oi ả.

Mùa hè đang đến.

Xe của Minh Vọng đậu ở bãi xe của bệnh viện, hai người đi bộ về bên đó.

Giữa hai bên không nói chuyện gì nhiều, bầu không khí yên bình, không có cảm giác ngượng ngùng.

Gió khẽ thổi, lướt qua giữa hai người, mang theo mùi hương còn sót lại.

Hứa Nguyệt lặng lẽ đi bên cạnh anh, cúi đầu liền nhìn thấy một điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay, anh không hút nhiều, chỉ thỉnh thoảng búng tàn.

Khi nói chuyện, anh sẽ hơi cúi xuống nhìn cô, trong mắt đầy vẻ dịu dàng.

Lòng cô mềm mại, trong nháy mắt cảm thấy thỏa mãn, chỉ hy vọng thời gian có thể chậm lại một chút.

Con đường dù dài bao nhiêu thì vẫn phải đến đích.

Vừa định đi qua cổng sau bệnh viện, điện thoại Hứa Nguyệt trong túi vang lên, cô lấy ra nghe: "Thiến Thiến?"

"Hứa Tiểu Nguyệt, cậu đi đâu vậy?" Người ở đầu bên kia điện thoại khẩn trương.

Hứa Nguyệt khó hiểu hỏi: "Cậu đang ở phòng bệnh?"

"Vậy cậu đang ở đâu?"

Ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, Minh Vọng đang đứng bên cạnh hút thuốc, rít một hơi rồi dập tắt điếu thuốc, làn khói bốc lên làm mờ đi khuôn mặt tuấn tú của anh, mơ hồ cào nhẹ vào trái tim Hứa Nguyệt.

Ánh đèn phố thị không quá sáng, kéo dài bóng dáng của hai người chồng lên nhau, nhìn như thể đang ôm lấy nhau.

"Tôi vừa ra ngoài ăn cơm, bây giờ đang trở về." Hứa Nguyệt quay đầu lại nhìn, nói: "Tôi cúp điện thoại trước."

Trần Thiến Thiến chưa kịp nói thì điện thoại đã ngắt.

Người đàn ông đi lại chỗ cô, chăm chú nhìn Hứa Nguyệt, sự im lặng bao trùm không gian giữa hai người.

"Đi vào đi."

"Được."

Bãi xe của bệnh viện ở cạnh cổng sau, chỉ vài bước chân là tới.

"Vậy tôi về trước." Minh Vọng nhẹ nhàng nói.

Hứa Nguyệt kìm nén cảm xúc, khẽ gật đầu, đi theo anh đến bãi đậu xe, bên trong có một chiếc xe màu xám đang đậu.

Người đàn ông đứng cạnh xe, đột nhiên quay lại nhìn cô, nói: "Tôi nay định đưa em đi dạo bờ sông."

Anh cười nhẹ, "Xem ra không đi được."

Những lời này làm cô chấn động, chôn chân đứng yên, không thể tin được đây là lời Minh Vọng sẽ nói với mình.

Anh mở cửa xe, ném áo khoác lên ghế phụ, sau đó quay đầu nhìn cô, "Lần sau chúng ta sẽ đi, hôm nay em về nghỉ ngơi sớm đi."

Nắm chặt ngón tay, Hứa Nguyệt cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, nói: "Anh đi đường cẩn thận."

Minh Vọng khởi động xe, nhẹ gật đầu, lái xe ra ngoài.

Hứa Nguyệt nhìn chiếc xe đi xa, chậm rãi quay người trở lại khoa điều trị nội trú.

Trong đầu giống như bị nham thạch nóng chảy bao phủ, đoán không ra lời anh vừa nói là có ý gì.

Mọi chuyện đêm nay nằm ngoài dự đoán của cô.

Cô cảm thấy ông trời ưu ái khi cho cô gặp anh nhiều lần từ khi trở lại Nam Thành.

Lúc Hứa Nguyệt trở lại phòng bệnh, mẹ cô đã tỉnh, đang cùng Trần Thiến Thiến nói chuyện phiếm, hai người vừa nói vừa cười, tiếng cười giòn tan truyền đến hành lang, khiến cô bất giác nhếch khóe miệng.

Cô đứng ở cửa lẳng lẳng nhìn Trần Thiến Thiến ở trong phòng mỉm cười quay đầu nhìn cô, vẫy tay gọi: "Tiểu Nguyệt, vào đi!"

Hứa Nguyệt bước vào, thấy hộp giữ nhiệt trống rỗng, biết mẹ đã ăn cơm chiều rồi.

Quay đầu hỏi Trần Thiến Thiến: "Cậu ăn cơm chưa?"

Trần Thiến Thiến bĩu môi: "Đi ăn cơm không gọi tôi, uống công tôi đến đây tìm cậu, cuối cùng phải ăn đồ ăn bệnh viện."

Hứa Nguyệt nhìn cô ấy, mỉm cười, nhặt quả táo trong giỏ trái cây lên, gọt một quả đưa qua: "Xin lỗi đại tiểu thư, cậu có thể tha lỗi cho tôi không?"

Trần Thiến Thiến nhận lấy, cắn một miếng, "Được, tha lỗi cho cậu."

Bà Hứa ở bên cạnh nhìn, khẽ mỉm cười, "Nguyệt Nguyệt, hay là con đừng về bên kia nữa, ở lại đây phụ Thiến Thiến đi."

Trần Thiến Thiến gặm táo, hai mắt sáng lên, rất đồng ý: "Đúng, cậu muốn làm gì thì tôi với cậu cùng hợp tác."

Hứa Nguyệt im lặng, không từ chối mà cũng không đồng ý ngay.

Trần Thiến Thiến ở lại phòng bệnh đến gần nửa đêm, bà Hứa lại ngủ thiếp đi.

Đắp chăn cho mẹ xong, cô căn dặn hộ lý trực đêm một số việc rồi đi theo Trần Thiến Thiến xuống lầu.

"Tối nay cậu cùng Minh Vọng đi ăn cơm sao?"

Hứa Nguyệt ngơ ngác nhìn người đang lái xe, Trần Thiến Thiến rất đẹp, thuộc hàng mỹ nhân trong sáng, mái tóc nâu màu trà gợn sóng, khoác trên người là bộ âu phục khéo léo.

Khi bọn họ còn học cấp ba, nữ sinh cả lớp đều để mái bằng, cột tóc đuôi ngựa.

Bây giờ nhìn lại những bức ảnh hồi đi học cảm thấy rất buồn cười.

Hứa Nguyệt quay đầu nhìn xe cộ phía trước, đáp "Ừ"

"Ngồi ăn cơm với người mình thăm mến thời trung học không phải rất phấn khích sao?"

Hứa Nguyễn mỉm cười, "Chuyện này trước kia chưa từng nghĩ tới, có thể ăn tối với anh ấy đúng là rất đặc biệt."

"Còn thích anh ta sao?" Trần Thiến Thiến tò mò

Cô cúi đầu im lặng, một lát sau, trong xe vang lên một giọng nói nhẹ nhàng đáp lại: "Có lẽ vậy."

Chỉ là phần thích này nhiều hơn so với tình cảm thời thiếu niên, vì nó có thêm một chút dự.c vọng chiếm hữu.

Khi còn trẻ, chỉ cần nhìn thoáng qua đã cảm thấy vui vẻ, thậm chí mất ngủ vì phấn khích, còn bản khoản liệu mình xuất hiện trước mặt người đó có đủ ấn tượng hay không.

Khi trưởng thành, bắt đầu có những ham muốn.

Muốn lại gần, muốn chạm vào nhiệt độ của làn da người đó, thậm chí là những ảo tưởng đen tối hơn.

Xe dừng lại chờ đèn đỏ.

Trần Thiến Thiến cười nhìn cô: "Tám năm sau có thể gặp lại, chúng tôi hai người có duyên. Can đảm một chút, thích thì theo đuổi đi!"

Hứa Nguyễn nhìn vào mắt cô ấy, trong lòng như được kích lệ: "Vậy... lần sau gặp lại."

"Nào, ba chị em chúng ta cùng nhau hợp sức." Trần Thiến Thiến cười nói.

Hứa Nguyễn cũng cười nhẹ.

Sau khi tiễn cô, Trần Thiến Thiến cũng lái xe về.

Sau khi Hứa Nguyễn tắm xong, Trần Thiến Thiến nhắn rằng mình đã về tới nhà.

Sau khi trả lời [Chúc ngủ ngon], Hứa Nguyệt vào Wechat của Minh Vọng, không ngờ lại phát hiện anh mở vòng kết bạn, rất ít đăng tin cá nhân, chủ yếu là chia sẻ tin tức từ tài khoản công ty.

Điều này khiến cô có chút mất hứng, lại bấm vào nội dung của tài khoản chính thức, lướt qua một lượt.

Hóa ra đó là một nhà máy sản xuất chip điện tử, cũng là nhà máy quy mô lớn đầu tiên ở Nam Thành thử nghiệm lĩnh vực trí tuệ nhân tạo.

Như vậy nghĩa là Minh Vọng sắp bắt đầu dẫn thân vào ngành công nghệ.

Đây chính là Minh Vọng.

Như cô đã nói lúc trước, tương lai anh chắc chắn sẽ phát lên.

Hiện thực giống như một chậu nước lạnh, dội xuống đầu Hứa Nguyệt.

Đuổi theo cái gì

Chỉ có thể nhìn lên thôi.

Mấy ngày bà Hứa nằm viện, Minh Vọng hai lần tới thăm, nhưng đều rất bận, ở lại một chút liền rời đi.

Có lần vừa vặn gặp mẹ Hứa tỉnh lại, bà chân thành cảm ơn khi biết đây chính là anh trai của người tốt bụng đã gọi xe cấp cứu cho bà.

Ngày thứ hai sau khi trở về, Minh Nguyệt cũng tới thăm bà Hứa.

Lúc Hứa Nguyệt tiễn cô bé xuống lầu, cô bé còn làm nũng bắt Hứa Nguyệt thêm Wechat rồi mới lái xe đi.

Hứa Nguyệt đứng trước tòa nhà bệnh viện, nhìn dòng xe xa dần dưới ánh nắng chói chang, trầm mặc một lúc mới trở lại khoa điều trị

nội trú.

Chiều hôm sau, Minh Vọng đi ngang qua bệnh viện, nhân tiện ghé vào thăm mẹ Hứa một chút.

Hứa Nguyễn tiến anh xuống nhà như thường lệ.

Sau khi người đó rời đi, cô quay lại trò chuyện với mẹ một lúc, sau đó bà mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Hứa Nguyễn đắp chăn cho mẹ, đang định ra ngoài thì Phác Mỹ Linh bung quà vào.

Ngày họp lớp, Phác Mỹ Linh phải về quê chồng nên không thể tham dự, vì vậy có rất nhiều chuyện cô ấy còn chưa biết.

Vừa rời thấy Hứa Nguyễn và Minh Vọng đứng cùng nhau dưới lầu, cô cảm thấy người đàn ông kia nhìn khá quen mắt.

Cô đặt quà lên bàn, kéo Hứa Nguyễn ngồi xuống chiếc ghế ngoài hành lang.

"Tiểu Nguyễn, cậu cùng Minh Vọng..."

Hứa Nguyễn ngả người vào lưng ghế, kể vắn tắt mọi chuyện từ sau khi gặp lại Minh Vọng.

Cả hành lang im phăng phắc, Phác Mỹ Linh khẽ hỏi: "Vậy bây giờ cậu còn thích anh ta không?"

Hứa Nguyễn cười nói: "Không biết, có lẽ sâu hơn, cũng có thể không sâu như vậy. Chỉ là qua nhiều năm, vị trí của anh ấy trong lòng tôi càng ngày càng quan trọng."

Cô cười nhạt, tự giễu nói: "Không gặp thì không sao, một khi gặp mặt, cảm giác sẽ càng lún càng sâu."

Phác Mỹ Linh sững sốt.

Hứa Nguyễn tinh táo hơn ai hết, sự tinh táo này không giống với sự tự nhận thức khi còn trẻ.

Cô nắm tay Hứa Nguyễn, "Uống chút canh gà lấy can đảm đi."

Hứa Nguyễn quay đầu nhìn cô ấy, một lúc sau dựa vào trên ghế, cười nói: "Được, uống một ngụm lấy dũng khí, con đường phía trước còn quá rối rắm."

Phác Mỹ Linh cũng bật cười nhưng lời lẽ vô cùng nhẫn tâm: "Đã không có kết quả thì tốt nhất nên chôn chặt trong lòng, con đường sau này còn quá dài, điều tiên quyết là phải tìm người phù hợp để sống chung."

"Chúng ta không còn trẻ nữa, cậu cũng phải cân nhắc đến mẹ cậu. Tình cảm quá phù phiếm, chỉ có cuộc sống mới là chân thật nhất, một khi đối mặt với thực tế, sự lãng mạn chắc chắn bị đánh vỡ, chỉ có nhận thức thực tế mới giúp con người ta chống đỡ đến tận cùng."

Ngừng một chút, thấy Hứa Nguyễn không phản bác lại, cô nói tiếp: "Hơn nữa, nhà giàu coi trọng nhất chính là gia thế, cho nên từ xưa đến nay mới luôn có câu "môn đăng hộ đối." "

Tiếng nói vừa dứt, trong hành lang im lặng, gió mát thổi qua khiến Hứa Nguyễn trong lòng như dâng lên một trận nước lũ.

Đây là thực tế, những người đã có gia đình luôn nhìn rõ điều đó hơn người còn độc thân.

Nhưng Hứa Nguyễn hiểu rõ hơn ai hết thế nào là đời, thế nào là thế tục, vào kỳ nghỉ hè của năm nhất cao trung, cha cô qua đời vì bệnh ung thư, để lại bao nhiêu gánh nặng cho hai mẹ con.

Chi phí chữa bệnh ung thư, những khoản vay nặng lãi từ công việc làm ăn trước đây của cha và những khoản vay mượn thuở ban đầu

khiến mẹ cô phải dậy sớm làm việc, tiền học của cô cũng phải xin nhà trường cho trả chậm.

Bấy giờ cô mới biết thế nào là cuộc sống.

Đó là tiếng lòng của người mẹ, đó là những tiếng mắng mỏ của ông chủ, đó là sự đe dọa của những kẻ đòi nợ thuê, đó là căn nhà dột nát và ẩm thấp.

Sinh tồn khó khăn, cô quyết định bỏ học.

Nhớ lại cuộc sống nghèo khó đó, Hứa Nguyễn một lúc sau mới trả lời: "Tôi hiểu mà. Từ đầu đến cuối, anh ấy chỉ là ảo tưởng của tôi thôi."

Cô thở dài, "Có lẽ mấy ngày nữa tôi sẽ về lại bên kia."

Phác Mỹ Linh là người tinh tế, cô chính là người đầu tiên phát hiện ra Hứa Nguyễn có tình cảm với Minh Vọng khi còn học cấp ba.

Hồi cấp 3, hai cô từ tỉnh lẻ lên thành phố nhập học, tình cờ bị lạc đường.

Người qua đường không mấy để ý tới bọn họ, cha mẹ của cả hai cũng rất xấu hổ.

Khi đó, Minh Vọng từ đâu chạy tới với quả bóng rổ trên tay, sau khi nhìn thấy họ, anh dẫn họ đi đăng ký và tìm ký túc xá.

Chàng thiếu niên khí phách hiên ngang, không vì vẻ ngoài mà khinh thường người tỉnh lẻ.

Từ xưa, anh hùng cứu mỹ nhân luôn khiến các thiếu nữ rung động.

Hứa Nguyễn và Phác Mỹ Linh cũng không ngoại lệ.

Chỉ là Phác Mỹ Linh sức chịu đựng kém, yêu thầm nửa chừng thì đàn anh trong trường theo đuổi, sau vài lần bá đạo lẫn lẩn mạn thì

hai người cũng thành đôi.

Chỉ có Hứa Nguyệt sau nhiều năm vẫn thích anh.

Hứa Nguyệt thở ra một hơi, đè nén tất cả cảm xúc trong lòng, "Cậu còn chưa ăn tối, đi thôi, đi ăn cơm đi."

"Được. Hôm nay hiếm khi tiểu quý kia không có ở đây, chúng ta ăn một bữa thật ngon nhé."

Hai người đứng dậy, Hứa Nguyệt đi vào nhìn mẹ một cái rồi dắt Phác Mỹ Linh ra ngõ sau.

Lần này cô không đến nhà hàng Quảng Đông mà đến quán lẩu xoay tự phục vụ.

Gọi nước lèo xong, họ tìm một chỗ ngồi xuống, sau vài phút chờ đợi, nồi lẩu đã được dọn ra.

Sau khi cho các loại rau và thịt yêu thích vào nồi, cả hai lại bắt đầu nói chuyện, chủ đề vẫn là về cuộc sống trong tương lai.

Ăn tối xong cũng đã gần khuya, Phác Mỹ Linh vội về với con, Hứa Nguyệt quyết định ở lại phòng bệnh cùng mẹ.

Chương 8: Xem mắt

Cô ở nhà với mẹ mấy ngày, buổi chiều Phác Mỹ Linh đột nhiên rủ cô đi uống cà phê.

Hứa Nguyễn trang điểm nhẹ, xách túi đi ra ngoài.

Thời tiết không tốt lắm, ẩm đạm, gió oi bức.

Quán cà phê nằm trong khu thương mại của trung tâm thành phố, từ phố cổ có thể đi tàu điện ngầm đến thẳng nơi đó.

Đi ngang qua quán cà phê mà Phác Mỹ Linh nhắc đến, từ cửa sổ nhìn vào, thấy cô ấy ngồi bên cửa sổ đợi mình, Hứa Nguyễn đẩy cửa đi vào.

"Ở đây." Phác Mỹ Linh thấy cô liền vẫy tay, nói với người phục vụ: "Một ly latte."

Hứa Nguyễn đi tới, kéo ghế ngồi xuống.

Phác Mỹ Linh hôm nay trang điểm nhẹ nhàng, mặc chiếc váy dệt kim bó sát màu xanh nhạt, sau khi sinh con, cô tròn trịa hơn trước rất nhiều, tóc búi cao, vài lọn tóc rơi xuống trên chiếc trán trơn nhẵn.

Các đường nét trên khuôn mặt cô vốn đã xinh xắn, bây giờ càng trở nên dịu dàng.

Hứa Nguyễn nhìn cô, hỏi: "Sao đột nhiên lại rủ tôi đi uống cà phê?"

Phác Mỹ Linh khuấy nhẹ ly cà phê, khẽ thở dài: "Cãi nhau, không muốn ở trong nhà nên ra ngoài hít thở không khí."

Hứa Nguyễn không nói gì.

Phác Mỹ Linh có thể coi là gả cao, mẹ chồng và bố chồng đều là trí thức, cô ấy từng là giáo viên nhưng hiện đã nghỉ hưu ở nhà, chồng cô làm việc ở phòng giáo dục, cô ở nhà làm nội trợ, bị nhà chồng coi thường là điều khó tránh khỏi.

Cô và mẹ chồng về cơ bản cứ ba ngày lại cãi nhau một trận lớn, hai ngày lại cãi cọ một trận nhỏ, điều tốt duy nhất là chồng cô ấy thương vợ, mỗi lần cãi nhau đều đưa cô ra ngoài nghỉ ngơi vài ngày.

"Tôi dự định đi tìm việc làm, mặc kệ tiền lương bao nhiêu, đi làm kiên định một chút."

Hứa Nguyễn nhìn cô ấy, gật đầu đồng ý.

"Thực tế là vậy, người ở tầng lớp cao sẽ coi thường những người xuất thân kém hơn mình".

Hứa Nguyễn cười: "Sao cậu không bàn với chồng mua một căn nhà?"

"Ai mà không muốn chứ. Chỉ là vừa mới sinh con xong, tiền tiết kiệm gần như xài cạn kiệt, tôi lại không muốn chồng tôi ở ngoài quá vất vả. Còn cậu, dự định thế nào?"

"Tôi đã bàn với mẹ, định mua một căn nhà." Hứa Nguyễn đáp.

"Ừ, mua sớm cho an tâm" Phác Mỹ Linh thở dài: "Tôi chỉ tiếc mình lấy chồng quá sớm, không cố gắng làm lụng thêm mấy năm nữa, tích cóp mua một căn nhà riêng trước."

"Cậu nhìn đi, bây giờ cãi nhau với mẹ chồng tôi cũng không còn chỗ nào để đi."

Hứa Nguyễn: "Có muốn đến nhà tôi không?"

Phác Mỹ Linh lắc đầu, giơ tay nhìn đồng hồ: "Hôm nay không được, hôm khác tôi sẽ đến thăm dì."

Hứa Nguyễn nhìn cô: "???"

Phác Mỹ Linh cười: "Chồng tôi sắp tan sở rồi."

Tay khuấy cà phê dừng lại, Hứa Nguyễn quay đầu trợn mắt.

Phác Mỹ Linh còn muốn nói gì đó, lại thấy Hứa Nguyễn nhìn chăm chăm bên ngoài không nhúc nhích, nghi hoặc nhìn ra ngoài, cũng không thấy gì đặc biệt.

"Chuyện gì vậy?"

Hứa Nguyễn nhìn kĩ lại, không chắc chiếc Porsche màu đen có phải của Minh Vọng hay không.

Cô quay đầu lại nói: "Không sao, tôi nhận làm thôi."

Trả lời xong, cô vẫn không nhin được lại hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, vừa thấy người đàn ông xuống xe thì sửng người.

Đúng là Minh Vọng.

Phác Mỹ Linh cũng nhìn thấy, âm thầm thờ dài.

Người đàn ông cao lớn mặc quần tây đen và áo sơ mi trắng, đeo túi đi về phía quán cà phê, vừa đi vừa lấy điện thoại di động trong túi ra, xoay xoay trên tay rồi mở ra xem.

Vì bận rộn cúi nhìn điện thoại nên không thể nhìn thấy hai người đang ngồi gần cửa sổ.

Minh Vọng vào cửa, mọi ánh mắt đều dồn về phía anh, các thiếu nữ đỏ mặt quay đầu nhìn lên.

Cô có thể nghe thấy những lời thì thầm xung quanh mình.

Cúi đầu khuấy đều ly cà phê, cô cầm điện thoại lên nhìn.

Tim cô đập hơi nhanh, đúng là đã lâu không gặp.

Nhưng Hứa Nguyễn đợi một lúc cũng không thấy ai qua bắt chuyện.

"Chắc chắc, đây là hẹn hò xem mắt mà!" Phác Mỹ Linh nhìn về phía Hứa Nguyễn, nhấp một ngụm cà phê, hất cằm ra hiệu cho cô nhìn.

Hứa Nguyễn cảm thấy xấu hổ, máu trong cơ thể dường như đông cứng.

"Nguyễn Nguyễn" Phác Mỹ Linh thì thào.

"Không sao." Hứa Nguyễn cười cười.

Cảm xúc sắp sụp đổ, không để Phác Mỹ Linh nhìn ra, cô cố gắng bày ra thái độ bình thản.

Minh Vọng ở ngay phía sau cô, đang ngồi quay lưng về phía cô, một tay chống vào lưng ghế, có thể thấy tư thế của anh lúc này rất thoải mái.

Đối diện anh là một mỹ nữ mặc váy Chanel, ăn mặc vô cùng sang trọng, nụ cười ngọt ngào.

Cô gái kia ngồi xuống chiếc ghế do người phục vụ kéo ra, nhất cử nhất động đều mang theo khí phách đoan trang.

Trái tim chọt nhói lên quặn thắt, Hứa Nguyễn quay người nhấp một ngụm cà phê, vị đắng cứ từ từ chảy vào tim như tâm trạng.

Trái tim Hứa Nguyễn đột nhiên co rút, cảm thấy chua xót, cô xoay người, bung ly cà phê lên nhấp một ngụm nhỏ.

"Đó hình như là con gái của tập đoàn thực phẩm Vạn Vũ."

"Ừ." Hứa Nguyễn cười cười, "Rất xứng đôi"

"Nguyễn Nguyễn, không phải của mình thì đừng quá miễn cưỡng..."

Hứa Nguyễn rũ mắt xuống, "Tôi hiểu."

Uống xong ly cà phê, Phác Mỹ Linh gọi thêm một ly nữa, cũng gọi thêm một số món ăn vặt.

Điện thoại của cô ấy reo lên.

Hứa Nguyễn liếc qua thì thấy chữ "ông xã" rất lớn.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của cô ấy, Hứa Nguyễn đột nhiên nói: "Cậu ở lại với tôi một lát được không?"

Phác Mỹ Linh cười bắt máy, không đợi đầu dây bên kia lên tiếng đã nói: "Chồng, tối nay anh tặng ca đi, em không về sớm với anh được."

Lạc Giai Viễn: "???"

Anh chưa kịp nói thì điện thoại đã cúp, đang thắc mắc thì chủ nhiệm đột nhiên thông báo tối nay phải tặng ca.

...

Vợ anh là tiên tri sao???

Hứa Nguyễn và Phác Mỹ Linh ngồi lặng lẽ trong một góc quán cà phê, những người phía sau đang nói chuyện gì đó, khoảng cách quá xa, không nghe thấy gì.

Sau vài chục phút, đôi nam nữ đứng dậy.

"Bọn họ đi rồi." Phác Mỹ Linh liếc mắt nói.

"Ừm." Hứa Nguyễn thấp giọng đáp, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vào ban đêm, những ánh đèn trong thành phố được thấp sáng, bên ngoài quán cà phê là những cành cây rũ lá.

Có lẽ ban đêm đèn quá sáng, Hứa Nguyễn nhìn thấy một chiếc Porsche màu đen từ từ lái tới đậu ở cửa, đôi nam thanh nữ tú bước ra khỏi quán cà phê.

Minh Vọng đưa tay mở băng ghế sau, khẽ cười, cô gái nhẹ nhàng vén váy ngồi vào.

Anh đóng cửa lại, sau đó đút một tay vào túi quần, chậm rãi đi vòng qua đầu xe, mở cửa sau bước vào.

Chiếc Porsche chậm chậm khởi động và rời khỏi quán cà phê.

Ánh mắt Hứa Nguyễn cũng rời đi.

Đột nhiên nhớ tới lúc đó ngoài trường dạy lái xe, sau mỗi lần đưa cô về nhà, anh chưa từng đối xử với cô như vậy.

Tất cả sự lịch lãm và chu đáo của anh cũng không dành cho cô.

Đừng ảo tưởng nữa, Hứa Nguyễn.

Cô tự nhắc nhở mình.

Quay người lại, cô uống nốt một ngụm cà phê, "Chúng ta cũng đi thôi."

Phác Mỹ Linh nhìn Hứa Nguyễn rồi xách túi đi theo ra ngoài.

Ra khỏi cửa quán cà phê, cái nóng oi bức của Nam Thành ập vào hai người.

Gió mùa hè càng tăng thêm sự nóng bức và phiền muộn.

Điện thoại của Phác Mỹ Linh lại reo lên, cô trả lời: "Chờng à"

"Được rồi, anh có thể tan sở rồi, em chờ anh ở ngã tư đường Nhân Dân."

Cô cúp điện thoại, Hứa Nguyễn nói: "Đi gặp ông xã cậu đi, tôi cũng về đây."

"Cậu không sao chứ?" Phác Mỹ Linh nhìn cô thêm vài cái.

Hứa Nguyễn cười cười, "Không có việc gì, tôi đi trước đây."

"Được, vậy cậu đi đường cẩn thận."

"Ừm."

Vài hạt mưa lất phất rơi xuống, lúc này gió cũng đột nhiên nổi lên.

Hứa Nguyễn không trốn tránh, cũng không vội vã, xung quanh là người qua đường vội vã trú mưa.

Đường phố đột nhiên trở nên vắng vẻ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng giày cao gót giẫm trên mặt đất.

Đang đi bỗng trượt chân, cô lao đảo mấy bước, cánh tay bị một bàn tay giữ lại.

Cảm giác quen thuộc khiến mắt Hứa Nguyễn sáng lên trong chốc lát, rồi lại tối sầm lại.

"Cậu không sao chứ?" Giọng nam trầm thấp, cũng không phải giọng nói cô muốn nghe.

"Không có việc gì." Hứa Nguyễn đứng vững, quay đầu cảm ơn.

Quý Viễn Hành cười cười, chỉ vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh, nói: "Đi tránh mưa đi."

Hứa Nguyễn còn chưa kịp nói, anh ta đã quay đầu bỏ đi.

Không còn lựa chọn nào khác, cô đành đi theo.

Mưa càng lúc càng nặng hạt.

Quý Viễn Hành phủi nước mưa trên tay áo, hỏi: "Sao cậu lại tới đây? Có việc gì à?"

Hứa Nguyễn lắc đầu, "Không, Phác Mỹ Linh hẹn tôi đi uống cà phê."

Dừng một chút, cô tùy ý hỏi: "Còn cậu?"

Quý Viễn Hành cười: "Tôi làm việc ở đây. Minh Vọng, cậu còn nhớ không, cậu ấy sắp phát triển sản phẩm trí tuệ nhân tạo, cho nên tôi về làm việc với cậu ấy."

Cái tên khiến cô sửng sốt, một lúc sau cô mới chậm rãi gật đầu.

Trong tiếng mưa rơi, Quý Viễn Hành lại nhìn Hứa Nguyễn vài lần, trong lòng rung động, gọi cô: "Hứa Nguyễn."

Hứa Nguyễn quay đầu, "Chuyện gì?"

"Sau khi tốt nghiệp trung học cậu không vào đại học sao?"

Nhìn vào ánh mắt dò hỏi của anh ta, im lặng hồi lâu, Hứa Nguyễn rút trong bao ra một chiếc thuốc, tựa vai vào cửa tiệm

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Quý Viễn Hành, cô hít một hơi thật sâu, nhả khói đáp lại anh: "Ừ."

Quý Viễn Hành ngậy người nhìn cô, lạnh lùng lại gợi cảm.

"Sau đó thì sao?" Anh ngậy người hỏi.

Ngón tay gầy guộc trắng nõn gõ tàn thuốc, cô cười nói: "Cậu hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Quý Viễn Hành cũng cười nói: "Gia đình không giục cậu kết hôn sao?"

Hứa Nguyễn lập tức hiểu ý anh ta, cắn đũa thuốc trên miệng, "Không có."

Lời nói thản nhiên: "Vả lại, tôi cũng không muốn kết hôn."

Quý Viễn Hành không biết tiếp lời thế nào, anh không phải loại đàn ông vô tri, cái gì cũng không hiểu.

Dưới màn mưa, Quý Viễn Hành cảm thấy Hứa Nguyễn quá chói mắt.

Một lúc sau, một chiếc Honda màu trắng dừng trước cửa tiệm. Hứa Nguyễn liếc nhìn biển số, dập đũa thuốc nói: "Tôi đi trước nhé, lớp trưởng."

Quý Viễn Hành theo cô đi về phía trước vài bước, nhìn cô lên xe, dặn dò: "Đi đường cẩn thận."

"Ừm, cậu cũng nghỉ ngơi sớm đi." Cô nhẹ gạt đầu khi lên xe.

"Được."

Xe chạy đi, Quý Viễn Hành vẫn đứng đó một lúc, sau đó mới quay lại bãi đậu xe lái đi.

Sau bữa tối, anh ta từ quán cà phê đối diện đi ra, thấy Hứa Nguyễn một mình nên chậm rãi đi tới, đã cố gắng gọi cô nhưng dường như Hứa Nguyễn không nghe thấy.

Vì vậy, anh đi theo cô dọc vỉa hè, định tiến lên bắt chuyện.

Nào ngờ nói được vài câu, một chút cơ hội cô cũng không cho anh.

Quý Viễn Hành thờ dài, xoay vô lăng, lao xe vào màn đêm.

Hứa Nguyễn về đến nhà cả người đã ướt hết, tóc bết vào má.

Bà Hứa đẩy cô đi tắm nước nóng, sau đó vội vàng quay vào bếp nấu một bát canh gừng.

Lúc Hứa Nguyễn từ trong buồng tắm đi ra nhìn thấy, chỉ có thể cố gắng bịt mũi uống hết.

Sau đó cô giục mẹ đi ngủ sớm.

Cô nằm xuống giường, cảm thấy mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

Cô lấy điện thoại ra thì thấy hai tin nhắn mới.

Lời nhắn từ nhà máy bên Tô Châu, Hà Thạc, trưởng phòng lắp ráp sản phẩm kỹ sư trưởng nhà máy, sếp trực tiếp của cô.

Sếp: 【 Sắp hết hạn nghỉ phép rồi, khi nào thì em về? 】

Tin còn lại là của Minh Vọng.

M: 【Em đang làm gì vậy?】

Hứa Nguyễn xem tin nhắn, cuối cùng nhịn xuống, không trả lời Minh Vọng, chỉ nhắn lại cho tổ trưởng.

Cô bấm bàn phím, gõ từng chữ một: 【Cuối tháng tôi sẽ về.】

Tin nhắn gửi đi.

Tất cả vọng tưởng, đều sẽ theo tin nhắn này chìm vào đáy lòng, để cho thời gian làm nó mục nát, cho đến khi thành tro bụi.

Chương 9: Trốn tránh

Hứa Nguyệt dành một đêm để thu dọn hết suy nghĩ trong lòng.

Đã trưởng thành, trải qua nhiều gian khổ như vậy, sự hụt hẫng này cũng không có gì đáng nói.

Cô tin rằng thời gian có thể làm mờ quá khứ.

Khi còn trẻ, từ trong biển người lén nhìn trộm thiếu niên, không dám đến gần, bây giờ gặp lại, khoảng cách giữa hai người lại càng xa hơn, chỉ có thể đứng một chỗ nhìn lên, hy vọng đối phương mọi việc an khang thuận lợi.

Sau khi tắt các thiết bị điện tử, cô đến tiệm sách, mua vài cuốn sách rồi nhốt mình trong nhà nghiền ngẫm.

Một hôm trong lúc ăn tối, mẹ Hứa đột nhiên nhắc đến việc một người bạn cùng quê mua ô tô.

Cô ngược nhìn mẹ mình ở phía bên kia bàn, tìm thấy sự lo lắng trong mắt bà.

Hứa Nguyệt thầm thở dài, quả thật cô đã làm mẹ lo lắng.

Vì vậy, sau khi ăn xong, cô thu dọn đồ đạc và đi ra ngoài.

Giữa hè, tiếng ve sầu kêu râm ran trên những tán cây, thêm vào cái nóng oi ả làm tâm tình cô thêm phiền não.

Hứa Nguyệt không còn chỗ nào để đi, nghĩ đến việc mua xe nên cô quyết định đi tới cửa hàng bán ô tô lớn nhất Nam Thành.

Khi cô đến nơi cũng là lúc nắng gắt nhất, người bán hàng mang nước đến chỗ cô và hỏi về mẫu xe mà cô muốn.

Hứa Nguyễn suy nghĩ một chút, cô không hiểu biết nhiều về ô tô, chỉ có thể nói cô chú trọng hiệu số an toàn cao, giá dao động từ 100.000 đến 150.000 tệ, ngoài ra không có yêu cầu gì khác.

Người bán đưa cô đi xem, Hứa Nguyễn đi lòng vòng nhưng không hài lòng lắm.

Cuối cùng nhân viên bán hàng để cô tự do đi xem, cô chậm rãi đi một mình, bước tới khu vực Mercedes-Benz mà không hề hay biết.

Minh Vọng đứng trên lầu hai, chống tay qua lan can, hơi nghiêng người, nhìn cô đang loanh quanh bên dưới.

Điều khiến anh hơi bối rối là, anh có vô tình xúc phạm cô không?

Hai ngày nay đi công tác, anh gửi cho cô mấy tin nhắn, tin đầu tiên là hỏi cô đang làm gì, hôm sau cô nhắn lại, nói mình đi ngủ sớm.

Tin thứ hai và thứ ba đều không có hồi âm.

Anh trầm ngâm một lúc rồi đi xuống lầu, có một số việc anh cần phải trực tiếp hỏi cô.

Hứa Nguyễn đi dạo quanh sảnh Mercedes-Benz, nhưng vì giá cả không nằm trong dự toán nên cô dậm bước định ra ngoài.

"Đi mua xe à?" Giọng nói vang lên sau lưng cô.

Giọng nói quen thuộc khiến cô sửng sờ, đứng yên tại chỗ, nhưng cũng không quay lại.

Bởi vì anh đi xem mắt, bởi vì biết không có khả năng, cũng bởi vì sắp trở về Tô Châu, các loại cảm xúc trộn lẫn làm cô sinh ra tâm lý lảng tránh.

Cô nghĩ, sau này sợ là không có cơ hội gặp lại.

Suy nghĩ chông chát trong lòng khiến cô quyết định không trả lời tin nhắn của anh nữa.

Nhưng điều xấu hổ là bây giờ anh lại xuất hiện ngay trước mặt cô.

Đầu óc cô trống rỗng, muốn chạy khỏi nơi này, nhưng rõ ràng có người không để cô chạy.

Hứa Nguyễn vừa nhấc chân thì bị một bàn tay kéo lại.

"Hứa Nguyễn"

Đứng gần, cô lại ngửi thấy mùi thơm bạc hà từ trên người anh, tay Minh Vọng vẫn đang níu cánh tay cô, nhiệt độ cũng từ da thịt truyền đến khắp cơ thể.

Nhịp tim cô dần tăng tốc.

Hứa Nguyễn đứng chôn chân tại chỗ, mặc dù trong lòng đang bị dày vò bởi đủ loại cảm xúc, nhưng cô vẫn giữ vững tinh thần, quay người lại cười nhạt với anh.

"Không, chỉ định xem trước thôi."

Minh Vọng đặt cặp sách xuống, tiến lại gần cô, hơi cúi mặt hỏi: "Tôi có xúc phạm em chỗ nào không?"

Hứa Nguyễn nhìn đi chỗ khác, khẽ vuốt tóc, "Sao anh lại hỏi vậy?"

Anh vẫn không buông tay cô ra, có chút dò xét, "Nếu có chỗ nào không đúng, em có thể chỉ ra không?"

Lời này khiến Hứa Nguyễn giật mình.

Anh không có chỗ nào không tốt, chỉ là cô muốn lảng tránh.

Hứa Nguyễn lắc đầu, "Không có gì... Tôi đi trước đây."

Vừa nói, cô vừa xoay người muốn bỏ đi, không ngờ người bên cạnh cũng đồng thời xoay người.

Hứa Nguyễn không kịp thu chân, cả người nhào lên người anh, mùi hương bạc hà thoang thoảng mùi nước hoa Hermes nhàn nhạt quanh chóp mũi cô.

Minh Vọng đưa tay đỡ lưng cô, "Cẩn thận một chút."

Hứa Nguyễn lúng túng xấu hổ, vội vàng đứng thẳng, "Cám ơn."

Minh Vọng ngăn lại, nhưng cũng không cho cô đi, "Em định mua xe gì?"

Hứa Nguyễn trả lời qua loa: "Hiệu suất an toàn cao là được, giá khoảng 100.000 hoặc hơn một chút."

Nghe vậy, anh trầm tư trong chốc lát, sau đó nghiêng người nhìn về phía bên trái, "Qua bên kia nhìn thử một chút?"

Hứa Nguyễn nhìn theo ánh mắt của anh, một lúc sau quay lại, khẽ gật đầu.

Minh Vọng dẫn cô đi tới.

Giám đốc của cửa hàng vội chào hỏi, "Anh Minh, anh tới xem xe à?"

Minh Vọng nói: "Đưa chúng tôi xem qua mấy mẫu xe nhập khẩu mới nhất."

Quản lý dẫn bọn họ đi tới khu VIP, "Mấy xe này vừa nhập từ Đức, hai người xem thử."

Hai người đi vào, Hứa Nguyễn đặc biệt liền thích thú nhìn chiếc xe màu trắng bên trái, quản lý cũng đi theo sau giới thiệu các chức năng cho cô.

Tất cả các thông số đều tốt, nhưng giá cả lại hơi cao so với dự toán của cô.

Minh Vọng đi tới, hỏi cô: "Mức giá tối đa có thể là bao nhiêu?"

"Một trăm năm mươi nghìn." Hứa Nguyệt đáp.

Sau khi nghe câu trả lời, anh nhắc điện thoại gọi cho trợ lý của mình.

Ít phút sau, Trương Dũng cầm thẻ chạy tới, nhìn thấy Hứa Nguyệt thì hơi giật mình, cảm giác hai người này quá có duyên với nhau.

Anh đưa thẻ cho người quản lý.

Người quản lý đi tới, hỏi Hứa Nguyệt: "Thưa cô, cô có chắc là muốn chọn cái này không?"

Nhìn tấm thẻ trong tay quản lý, rồi nhìn Minh Vọng, cô luống cuống nói: "Minh Vọng, chuyện này tôi có thể..."

Minh Vọng đưa ngón trỏ đặt trước môi, ra hiệu cho cô đừng nói nữa, nhìn quản lý khẽ gật đầu.

Quản lý vui vẻ nói: "Vâng, lát nữa mời cô qua bên kia ký tên." Nói xong cũng không quấy rầy bọn họ, mang theo Trương Dũng ra khỏi khu vực VIP.

Sau khi Minh Vọng bỏ tay xuống, Hứa Nguyệt thực sự lo lắng kéo ống tay áo của anh, "Minh Vọng, tôi có thể tự thanh toán."

200,000 tệ, nghìn rặng cố mua là được.

Minh Vọng liếc nhìn tay cô, cười nhẹ, "Tôi không hề nói sẽ mua cho em."

"???" Hứa Nguyệt xấu hổ rút tay về.

"Đó là thẻ VVIP." Anh đáp, dẫn cô ra ngoài.

Lời này vừa nói ra, Hứa Nguyễn đột nhiên cảm thấy xấu hổ, không chỉ vì tự mình nghĩ quá nhiều, mà còn vì không hiểu thẻ VVIP có tác dụng gì.

Đây chính là vòng tròn thượng lưu mà cô không bao giờ có thể tiếp cận.

Người quản lý đợi ở khu vực dành cho khách hàng, đợi họ ngồi xuống, rót vài ly nước rồi đưa cho Hứa Nguyễn xem hợp đồng mua xe.

Đến khi thấy rõ chỉ phải trả 140.000 tệ, cô mất đi khả năng tổ chức ngôn ngữ.

Hóa ra thẻ VVIP lại hữu dụng như vậy.

Sau khi ký hợp đồng mua xe, Hứa Nguyễn thêm Wechat của người quản lý.

Xe phải chuyển từ Đức về nên tạm thời cô không lấy ngay được.

Sau khi quản lý rời đi, Hứa Nguyễn lại nói: "Minh Vọng, cảm ơn anh."

Anh rất tinh tế, vừa giúp cô lại vừa không làm tổn thương lòng tự trọng của cô.

Cô nợ anh một ân tình.

Điện thoại Minh Vọng vang lên, anh liếc nhìn rồi ấn tắt, sau đó nhìn cô, "Hay là, em đãi tôi bữa tối đi."

Hứa Nguyễn gật đầu, hào phóng nhìn anh, "Được. Khi nào anh rảnh thì báo tôi trước."

Minh Vọng khẽ cười khẽ, gật đầu.

Hứa Nguyễn đứng dậy, "VẬY TÔI ĐI TRƯỚC."

Dựa vào lưng ghế, anh nhìn cô gật đầu, Hứa Nguyễn quay người bấm điện thoại.

Hứa Nguyễn xoay người đi ra ngoài.

Tiếng giày cao gót xa dần, Trương Dũng từ đâu nhảy ra, "Sếp, chúng ta phải trở về họp."

"Tôi không định trở về." Minh Vọng đứng lên nói, "Hóa đơn kia cứ tính vào thẻ cá nhân của tôi."

"Vâng."

Chiếc Mercedes-Benz từ cửa hàng 4S bên cạnh lái ra, Trương Dũng chạy ra, sau khi đón ông chủ, anh ta rẽ vào bãi đậu, lấy xe đi thẳng đến công ty.

Hứa Nguyễn đi ngang qua chợ rau, ghé vào mua ít rau và sườn mang về nhà.

Cho đến bây giờ cô vẫn còn choáng váng, hiển nhiên cô cũng không có ý định mua xe mãnh liệt như vậy, nhưng chỉ vì gặp được Minh Vọng mà mọi chuyện lại hoàn thành quá nhanh.

Cô mở cửa, đi vào nhà.

Bà Hứa vẫn nằm trong phòng, cô đi vào kêu một tiếng rồi ra bếp làm bữa tối.

Sau khi nấu xong hai món ăn và một món canh, Hứa Nguyễn vào phòng đỡ mẹ ra rồi ngồi vào bàn ăn, gấp thêm đồ ăn cho mẹ.

Hai mẹ con vừa nói chuyện chậm rãi ăn uống.

Sau bữa tối, Hứa Nguyễn dìu mẹ ra ngoài tắm rửa, sắp xếp cho bà nằm nghỉ, đợi bà ngủ say rồi mới trở về phòng, lấy quần áo đi tắm.

Ngồi xuống giường, Wechat của cô sáng lên.

Cô cầm lên xem, không ngờ là tin nhắn của Minh Vọng.

Hứa Nguyễn kiểm tra lại ngày về, chỉ còn hơn một tuần nữa.

Cô mở hộp thoại và nhìn vào tin nhắn anh gửi.

M: 【Em có ở nhà không?】

M: 【Tối nay có rảnh không, ra ngoài ăn tối nhé? 】

Thời gian giữa hai tin nhắn là khoảng mười phút.

Hứa Nguyễn không muốn trả lời.

Gọi cô máu lạnh, gọi cô vô ơn cũng được, phần ân tình này coi như cô thiếu anh.

Như vậy, sau này khi Minh Vọng nghĩ đến cô, anh sẽ không còn là bạn học cũ thông thường nữa, mà sẽ cảm thán người này còn thiếu anh một ân tình.

Cô đặt điện thoại di động xuống, cầm lấy hộp thuốc lá bên cạnh giường. Dựa vào cửa sổ rút một điếu, châm lửa, trong màn đêm yên tĩnh, làn khói dường như quyện với cảm giác chán nản cửa Hứa Nguyễn.

Một lúc sau, điện thoại trên giường sáng đèn.

Hứa Nguyễn khựng lại hai giây, quay người cầm điện thoại lên, là cuộc gọi từ số lạ.

Cô sững sốt một lúc, sau đó trả lời: "Xin chào?"

Đầu bên kia điện thoại vang lên thanh âm trầm thấp: "Là tôi."

"Ừm " Hứa Nguyễn hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

"Em đã kiểm tra Wechat chưa?"

Hứa Nguyễn trầm ngâm một lúc mới đáp: "Vừa mới thấy..."

"Em đọc rồi." Minh Vọng ngắt lời cô, "Đọc xong sao không trả lời?"

Hứa Nguyễn không nói, rít một hơi thuốc lá, tự giễu: tôi cũng không muốn làm người thứ ba.

Xuyên qua kính xe nhìn lên cửa sổ trên lầu ba, Minh Vọng có thể thấy bóng dáng nhỏ nhắn in trên rèm.

Anh thấy cô đưa tay vuốt tóc, dựa vào cửa sổ, tựa như đang hút thuốc.

Anh cúi đầu, tiếp theo lấy ra một điếu thuốc ngậm vào miệng, nhưng không châm lửa.

Anh ngả đầu về phía ghế, dán mắt vào cửa sổ.

"Hứa Nguyễn." Minh Vọng gọi cô.

"Ừm."

Anh nói: "Tối nay tôi rảnh, chúng ta cùng ăn tối được không?"

Cô dùng ngón tay búng tàn thuốc, dừng lại, sau đó dứt khoát dập tắt điếu thuốc: "Đêm nay tôi phải chăm sóc mẹ."

Bên cửa sổ không một bóng người, tiếng dép lê xuyên qua ống nghe, sau đó là tiếng rót nước vào ly, mấy giây sau đèn trong phòng khách vụt tắt.

Minh Vọng ngừng nói, Hứa Nguyễn đứng trong bóng tối cũng không lên tiếng, giữa hai người có một khoảng lặng.

Một lúc sau, Minh Vọng đột nhiên nói: "Hứa Nguyệt, em đi xuống đi."

Hứa Nguyệt định từ chối.

Anh nói tiếp: "Tôi đang ở dưới lầu nhà em."

Ngơ ngác một lúc rồi chợt tỉnh táo trở lại, Hứa Nguyệt vội vàng vào phòng ngủ, không kịp uống nước, đi đến bên cửa sổ vén rèm ra.

Ở bên dưới khu dân cư cũ có ánh đèn ô tô lóe lên.

Minh Vọng lấy bật lửa châm thuốc, hít một hơi thật sâu rồi gõ nhẹ vô lăng: "Sao, không dám xuống gặp tôi à?"

Ngay sau đó, trong lời nói của anh mang theo chút lưu manh, "Tôi cũng không định ăn thịt em."

Sau vài giây, điện thoại bị cúp.

Minh Vọng ném điện thoại xuống ghế phụ, một tay hút thuốc kê trên cửa kính.

Rèm trên cửa sổ tầng ba đã được kéo lại.

Năm sáu phút sau, đèn trong hành lang bắt đầu sáng lên từng lớp một.

Dưới ánh đèn đường vàng của khu chung cư, một bóng người cao gầy chậm rãi bước tới.

Minh Vọng mở khóa xe.

Nhưng Hứa Nguyệt không có ý định lên xe, cô đứng ngoài xe nhìn người đàn ông bên trong.

Tầm mắt hai người đối diện nhau.

Một lúc sau, Minh Vọng đột nhiên nở nụ cười kỳ quái, nhấn nút dập tắt điều thuốc, mở cửa xuống xe.

Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, nhưng áo đã bỏ ra ngoài, nút áo ở cổ cũng thả lỏng.

Anh lười biếng đi vòng qua đầu xe, nhìn về phía Hứa Nguyệt.

Hứa Nguyệt cảm thấy bị áp bức, không khỏi lui về phía sau một bước.

Minh Vọng khẽ áp đầu lưỡi lên má, hơi thở mang theo sự lưu manh, nhìn cô chăm chăm.

Hứa Nguyệt mím môi, cô có ảo giác mình là con mồi đang bị sói nhìn chăm chăm, nhưng lại không nhịn được muốn nhìn anh nhiều hơn một chút, tim cũng đập thành thịch.

Trước đây cô chưa từng thấy anh dưới bộ dạng này.

Nhưng có lẽ chỉ cần là Minh Vọng, anh có như thế nào thì cô cũng thích.

Anh càng lúc càng đến gần.

Hứa Nguyệt không còn cách nào khác, đành phải lùi lại mấy bước, bàn tay người đàn ông đột nhiên vươn ra, anh vòng tay qua eo cô, kéo về phía mình.

Chương 10: Người đàn ông xấu xa

Hứa Nguyệt không còn cách nào khác, chỉ có thể lui về phía sau mấy bước, Minh Vọng đột nhiên vươn tay kéo cô về sát người anh.

Hành động này quá đột ngột.

Cô gần như ngã nhào vào lòng anh.

Không khí yên lặng trong chốc lát, chỉ có tiếng tim đập càng lúc càng nhanh.

Hứa Nguyệt vội vàng đứng thẳng dậy.

Không ngờ, vừa định lùi lại, cánh tay trên eo lại siết chặt hơn.

Hứa Nguyệt rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Trước mắt một mảnh choáng váng, chớp mũi là hormone đàn ông nồng đậm, trong cơ thể cô dâng lên sự rung động mãnh liệt.

Minh Vọng trầm mặc vài giây, ôm lấy người trước mắt, bàn tay to không dấu vết đặt trên vòng eo mảnh khảnh của cô. Anh nghiêng đầu nhìn về phía trước.

Hương thơm mềm mại từ cơ thể cô tản mát ra, không phải mùi hương từ hoá chất, mà là hương thơm cơ thể thuần khiết.

Anh định rút tay lại, nhưng trong lòng vẫn có chút do dự.

Hứa Nguyệt ổn định lại bản thân, đè nén cảm xúc, cố gắng tạo khoảng cách với anh.

Nhưng người đàn ông này vẫn không buông tha cho cô.

Anh vòng tay ôm lấy người trong lòng, cúi đầu thì thầm bên tai cô:
"Cẩn thận, nếu lười nữa sẽ ngã xuống bồn hoa."

Ra là vậy

Đây là khoảng cách gần nhất giữa họ, cách nhau chỉ bằng hai lớp quần áo.

Thân nhiệt ấm áp của anh xuyên qua, truyền đến làn da cô, không ai tham luyến giây phút này hơn Hứa Nguyệt.

Cô thậm chí còn thờ nhẹ, có cảm giác ngọt ngào, áp chế dự.c vọng nổi lên trong lòng.

"Ừ." Giọng trả lời có chút run run.

Cô vươn tay nắm lấy cánh tay Minh Vọng, ổn định bước chân.

Minh Vọng cũng buông tay, đôi mắt phượng vẫn không rời khỏi khuôn mặt cô.

Hứa Nguyệt vén tóc, hỏi: "Đã muộn như vậy, anh đến có chuyện gì?"

Minh Vọng đứng thẳng người, dứt hai tay vào túi quần, "Đến đòi cơm tối."

Hứa Nguyệt kinh ngạc, quay đầu nhìn, "Còn chưa ăn cơm?"

Người đàn ông gật đầu.

Cảm giác áy náy xông thẳng vào đại não Hứa Nguyệt.

Minh Vọng nhìn cô, người trước mặt đã tắm rửa sạch sẽ, khuôn mặt trắng nõn không trang điểm, đôi môi hồng nhạt, ánh mắt anh dừng lại trên môi cô vài giây.

"Tôi rất đói, vậy mà còn bị em làm ngơ." Lời nói vừa có chút tủ thân, lại có chút trêu chọc.

Cô sững sờ ngược lên nhìn anh.

Nhưng hiện tại bộ dáng này cũng không tiện đi nhà hàng nào ăn cơm, cô bắt chọt ngược lên lâu.

Thấy cô đang nhìn lên lâu, Minh Vọng nhíu mày.

"Anh có muốn đến nhà tôi không? Tôi làm bữa tối cho anh."

"Được." Minh Vọng cười tủm tỉm, "Nắm thử tay nghề của em."

Hứa Nguyễn đề phòng trước: "Tôi chỉ biết nấu những món ăn gia đình bình thường thôi."

Anh cười cúi đầu nhìn cô, "Tôi rất muốn ăn cơm gia đình."

1

Cô không khỏi ngẩng đầu nhìn, thấy anh đang ôn nhu cười với mình, Hứa Nguyễn nóng mặt nhìn đi chỗ khác.

"Đợi đã." Minh Vọng gọi cô.

Hứa Nguyễn dừng chân, quay lại nhìn anh.

Minh Vọng đi đến ghế sau, cầm theo vài thứ rồi khóa cửa xe.

Nhìn túi quà trên tay anh, cô nhất thời không nói nên lời.

"Dì ở nhà, tôi cũng không thể tay không đi tới." Vừa nói, anh vừa hất cằm hướng hành lang bên cạnh nói: "Em dẫn đường đi."

Hứa Nguyễn khoác áo khoác, đi cùng Minh Vọng về nhà.

Mở cửa, đi vào, bật đèn trong phòng khách.

Minh Vọng vào sau, tiện tay đóng cửa lại.

Nhà không rộng nhưng sạch sẽ, ấm cúng. Đồ đạc bày biện gọn gàng, phía trước tivi có hai chậu trúc xanh tốt, chỉ có bàn cà phê là hơi bừa bộn.

Hứa Nguyệt để Minh Vọng tùy ý ngồi xuống, cô bật điều hoà rồi đi vào phòng bếp.

Tường màu xanh kết hợp bộ sô pha màu beige, trên ban công có vài chậu cây mọng nước, ngôi nhà tràn ngập sự ấm áp.

Sau khi Minh Vọng ngồi xuống sô pha, mắt anh luôn dõi theo từng hành động của Hứa Nguyệt, thần kinh đột nhiên thả lỏng.

Con người chính là như vậy, một khi ở trong hoàn cảnh ấm áp, sẽ không tự chủ được buông lỏng tinh thần.

Hứa Nguyệt xắn tay áo, "Anh muốn ăn gì, trong nhà có vài nguyên liệu." Cô mở tủ lạnh nhìn một lượt, đọc tên mấy món.

Minh Vọng dựa vào sô pha, nhìn theo bóng dáng cô, "Gì cũng được, miễn là nhanh, tôi rất đói."

Hứa Nguyệt quay sang nhìn anh, bắt gặp ánh mắt nghiêm túc của anh, một lúc sau anh mới cầm mì lên. Nấu mì là giải pháp nhanh nhất.

Tiếng ho vọng ra từ phòng ngủ, Hứa Nguyệt cầm ly nước ấm vào phòng mẹ.

Sau khi bật đèn, cô đi tới đỡ mẹ dậy: "Mẹ, sao vậy? Có chuyện gì?"

Mẹ Hứa tựa vào bên gối, liếc mắt ra ngoài, vừa vặn gặp Minh Vọng đang đứng ở cửa, "Minh tổng?" Bà nhìn con gái.

Hứa Nguyễn căn môi, thản nhiên nói dối: "Lúc con xuống lầu mua đồ thì thấy xe anh ấy bị hư, liền mời lên nhà ngồi một lát."

Mẹ Hứa lại nhìn Minh Vọng.

Minh Vọng liếc Hứa Nguyễn, khẽ mỉm cười, đáp lời: "May mà gặp được Hứa Nguyễn."

Sau đó hỏi: "Dì, dì có khỏe không?"

"Đã tốt hơn nhiều, mấy ngày nữa có thể đi lại bình thường, cảm ơn cậu."

"Không có gì, cháu và Hứa Nguyễn là bạn học, nên giúp đỡ lẫn nhau."

Hứa Nguyễn liếc nhìn anh một cái, lui từng bước ra ngoài.

Trong phòng vẫn vang lên tiếng nói chuyện.

Lúc này giọng nói của mẹ Hứa truyền đến: "Nguyễn Nguyễn, con nhớ chiêu đãi cậu Minh thật tốt."

"Mẹ, con biết rồi." Cô đáp, chân trước đi vào phòng bếp, chân sau đã xuất hiện một bóng người trên khung cửa.

Bàn tay đang nhặt rau khựng lại, sau đó tiếp tục.

Khi nước sôi, Hứa Nguyễn đổ mì vào.

Dùng đũa đảo qua một hồi, hạ lửa xuống một chút, Hứa Nguyễn bắt đầu rửa sạch nguyên liệu.

Từ phía sau có hơi ấm truyền đến, sau đó bên cạnh cô có thêm một bóng người.

Minh Vọng nhặt chiếc đũa cô để sang một bên, bắt chước hành động vừa rồi của cô, nhẹ nhàng đảo nồi mì.

Phòng bếp yên tĩnh, chỉ có tiếng mì trong nồi đang sôi sùng sục.

Hứa Nguyên vừa rửa rau vừa liếc anh.

Người đàn ông đứng trước bếp, áo sơ mi giản dị, một tay chuyên chú khuấy mì, tay kia yên tĩnh đút vào túi quần.

Thái độ chăm chú nhưng dễ gần.

Khung cảnh này giống như một cặp vợ chồng bình thường, tan sở cùng nhau về nhà nấu cơm.

Hứa Nguyên sừng sốt một lúc rồi tiếp tục rửa rau, sau đó đến bên cạnh Minh Vọng, bày ra nước sốt cùng gia vị.

Mì gần chín, Hứa Nguyên nói: "Để tôi làm cho."

Minh Vọng đưa đũa cho cô, lúc rút tay lại thì như lơ đãng chạm nhẹ mu bàn tay cô.

Anh lùi lại một bước, nghiêng người nhìn cô nấu ăn.

Người ta nói đầu ngón tay nối liền với trái tim, điều đó có lẽ đúng.

Hô hấp Hứa Nguyên đình trệ, một lúc sau mới chậm rãi thở ra: "Anh đi ra ngoài trước, tôi chiên một vài món phụ, sẽ rất ám mùi khói."

Minh Vọng nghe lời, xoay người đi ra ngoài, ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

Hứa Nguyên đóng cửa phòng bếp, vớt mì ra cho vào thau nước lạnh, bắt đầu xào nước sốt thịt mà mẹ cô đã làm lúc trước.

Cửa phòng bếp làm bằng thủy tinh mờ, từ phía Minh Vọng mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng người đang bận rộn bên trong, mùi thức ăn tản ra khiến anh cảm nhận được hơi ấm gia đình đã lâu không gặp.

Nhìn một hồi, anh quay đầu liếc bàn cà phê, thấy một chiếc ly sứ lớn và một ly cà phê nhỏ màu xanh nhạt, trên cốc cà phê có dòng chữ "You are cute."

Anh vớ tay cầm lấy cái cốc nhỏ hơn, chợt nhớ ra hình như cô đang uống nước lúc anh gọi tới.

Cổ họng anh hơi khô, vì vậy cầm ly đi lấy nước.

Lúc Hứa Nguyễn bung tô mì đi ra, Minh Vọng cũng bung ly nước bước tới.

Thấy cô đang nhìn tay mình, anh nói: "Tôi khát quá, tìm ly dùng một lần không thấy, đoán đây là của em nên tôi mượn uống."

Cố ý làm chuyện xấu, còn cố ý nói cho người khác biết.

Tính tình xấu xa trẻ con từng bước để lộ trước mặt cô.

Trái tim không tự chủ được, Hứa Nguyễn nhìn cái ly, rồi nhìn anh.

Minh Vọng dừng một chút, chậm rãi nâng ly lên, không xác định hỏi: "Ly này là của em?"

Hứa Nguyễn gật đầu, Minh Vọng đặt ly lên bàn, kéo ghế ngồi xuống, "Vậy được rồi."

Sau đó anh lại ngẩng đầu nhìn cô, "Không trách tôi chứ?"

"Không sao." Hứa Nguyễn lắc đầu.

Chỉ là có một ý nghĩ đang xoay quanh trong đầu cô.

Minh Vọng gật đầu, uống một ngụm trong ly nước trước mặt.

Hứa Nguyễn khó chịu nhìn đi chỗ khác, hành vi của anh, nói là lưu manh cũng không ngoa, nhưng cô không cảm thấy chán ghét.

Minh Vọng đặt ly xuống, nhìn tô mì.

Màu sắc rất đẹp mắt, nước súp đặc sệt màu trắng sữa, nhiều thịt, trên mặt có cải xanh, mùi vị cũng rất thơm.

Minh Vọng đói đến hoa mắt, đưa tay mới phát hiện cô không đưa đũa cho mình, ngẩng đầu nhìn cô.

Hứa Nguyệt giật mình, đưa đôi đũa trong tay cho anh.

Minh Vọng ăn rất lịch sự, nhưng rất nhanh.

Hứa Nguyệt lấy trong ngăn tủ ở phòng khách ra một chiếc ly dùng một lần, rót một ly nước đặt lên bàn ăn, Minh Vọng vừa ăn vừa gõ vào thành chiếc ly.

Hứa Nguyệt dừng lại, lấy một ly nước ấm đặt vào tay anh.

Nhưng chuyện này có hơi không hợp lý, khách đến nhà thì uống ly của cô, còn cô phải dùng ly giấy?

Minh Vọng ăn xong, Hứa Nguyệt bưng chén vào rửa sạch.

Anh đi theo Hứa Nguyệt vào bếp, thấy cô gọn gàng rửa sạch chén bát.

Dạ dày được an ủi, toàn thân khoan khoái, anh đến gần cô, cúi người vươn tay dưới vòi nước.

Anh rõ ràng không dựa vào người cô, khoảng cách giữa hai người vẫn còn bằng nắm tay, nhưng Hứa Nguyệt lại bị vòng tay anh bao bọc, cảm giác này không khác gì một cái ôm, cả người cô bắt đầu nóng lên.

Người đàn ông này rất xấu bụng.

Cuối cùng cô cũng nhanh chóng thu dọn xong.

Sau khi xếp chén bát, cô bắt đầu rửa sạch tay mình.

Minh Vọng đột nhiên nói: "Lần sau tới nhà tôi ăn cơm đi."

Cô ngược nhìn anh.

"Trong nhà có người giúp việc, em cũng không cần rửa chén." Minh Vọng nhìn tay cô, "Tay của em rất đẹp, không nên vất vả tự mình làm."

Đáy lòng nhất thời run lên, Hứa Nguyễn không nói ra được mình đang có cảm giác gì, vô thức chà tay mạnh hơn.

Sau khi tắt vòi nước, căn bếp chìm trong im lặng.

"Em còn chưa trả lời tôi."

Hứa Nguyễn ngẩng đầu, "Cái gì?"

"Lần sau đến nhà tôi ăn cơm."

Môi cô mím chặt.

Minh Vọng nghiêng người cúi đầu nhìn cô, "Sao không trả lời?"

Hứa Nguyễn cúi đầu siết chặt tay, vài giây sau mới chậm rãi nói: "Cũng không nên, lỡ như có hiểu lầm thì không tốt lắm."

"Hả?" Minh Vọng khó hiểu.

Hứa Nguyễn nói: "Ngày anh ở quán cà phê xem mắt, tôi tình cờ cũng có mặt ở đó..." Đưa tay vuốt tóc, cô nhìn vào mắt anh, chân thành nói: "Minh Vọng, tôi hy vọng anh sẽ sống tốt."

Minh Vọng đưa lưỡi đá vào vách má, hình như đang cười, cuối cùng anh cũng hiểu vì sao cô tránh mặt anh trong khoảng thời gian này.

Chương 11: Không nói nên lời

Anh chống bàn ăn, hơi nghiêng người, nhìn thẳng vào cô, "Không phải cứ xem mắt là sẽ kết hôn."

"Vả lại," anh nói, "Sao em biết tôi sẽ hạnh phúc chứ?"

Phòng bếp yên tĩnh, Hứa Nguyệt nhẹ giọng nói: "Cô ấy rất xinh đẹp, gia thế cũng môn đăng hộ đối, chắc chắn sẽ hạnh phúc."

Minh Vọng cười một tiếng, đứng thẳng người, "Hạnh phúc chết tiệt gì, cô ấy không phải mẫu người tôi thích."

Vậy anh thích mẫu người như nào?

Hứa Nguyệt thầm nuốt những lời này vào lòng.

Một lúc sau, Minh Vọng lại chuyển chủ đề: "Lần sau đến nhà tôi ăn tối nhé?"

"Đến lúc đó rồi tính."

Minh Vọng cười rộ lên, "Hứa Tiểu Nguyệt, em thật có bản lĩnh hứa lèo."

Anh gọi cô là "Tiểu Nguyệt."

Từng tiếng tim đập trong lồng ngực ngày càng rõ ràng, cô chưa từng cảm thấy tên mình lại êm tai như vậy.

Hứa Nguyệt ngược nhìn bóng lưng thẳng tắp và mái tóc cắt ngắn sau gáy của người đàn ông.

Ở mọi góc độ đều là sự hoàn hảo.

Minh Vọng không thèm để ý đáp án của cô, đi tới phòng khách nói: "Dù sao em cũng đã đồng ý với tôi rồi."

Hứa Nguyễn hoàn hồn đi theo anh, Minh Vọng cầm chiếc chìa khóa trên bàn cà phê đi ra cửa, "Có thời gian tôi sẽ đón em, nếu không tôi sẽ dặn Trương Dũng đón."

Anh nói rồi quay lại: "Trương Dũng, em biết cậu ấy đúng không, là trợ lý của tôi."

Hứa Nguyễn gật đầu.

Minh Vọng nhìn cô, chợt nở nụ cười, "Không được làm ngơ với tôi nữa."

Lại gật đầu.

Anh không kìm được, đột nhiên vươn tay xoa tóc cô, "Tiểu ngọc nghịch."

Xúc cảm trên đỉnh đầu vẫn còn, trái tim chậm lại trong chớp mắt.

Đây... là cách xưng hô thân mật đúng không?

Minh Vọng đi ra ngoài, Hứa Nguyễn cố nén rung động, tiễn anh xuống lầu.

Anh ngăn cô lại, lòng bàn tay đặt ở trên cánh tay cô, động chạm tinh tế khiến anh dừng một chút, sau đó mới nhẹ nhàng đẩy cửa: "Giờ này xuống lầu không an toàn."

Sau đó anh nói: "Em đi ngủ sớm đi."

Hứa Nguyễn chưa kịp trả lời thì cánh cửa đã bị anh đóng lại.

Hứa Nguyễn giật mình, đi vào phòng ngủ, đứng bên cửa sổ nhìn xuống lầu.

Sau vài phút, bóng dáng cao lớn và thẳng tắp của người đàn ông đi ra từ lối vào hành lang, hướng về phía chiếc xe màu đen đang đậu bên đường.

Đèn bật sáng, người đàn ông bước lên xe.

Một lúc sau, Wechat của Hứa Nguyễn vang lên

M: **【Đừng nhìn nữa.】**

【Đi ngủ sớm một chút.】

【Chúc ngủ ngon.】

Dưới lầu có tiếng xe, Hứa Nguyễn nhìn xuống.

【Đi đường cẩn thận.】

【Trở về nghỉ ngơi sớm đi.】

Cô không nói "chúc ngủ ngon"

Thay vào đó, cô gửi một chữ: **【Bình an】**

Cái nóng oi ả của mùa hè không hề giảm bớt về đêm, nhưng cơn gió mang theo hơi nóng đã không còn làm cô cảm thấy phiền não nữa.

Một loạt hành động của anh đêm nay đều làm cô cảm giác mình đang bị kéo vào một đám sương mù, hoặc có khi là bị kéo vào một đám mây trên thiên đường.

Cô không biết, nhưng chỉ cần là anh, cô chắc chắn bị rung động.

.....

Không lâu sau, Minh Vọng lại liên lạc với cô, đã là ngày thứ ba sau đêm đó, cũng là ngày thứ tư đếm ngược ngày trở về Tô Châu.

Hứa Nguyệt mấy ngày nay không có việc gì làm, đều ở trong câu lạc bộ của Trần Thiến Thiến.

Thay vì học làm đẹp, cô được Trần Thiến Thiến dẫn đi học quản lý và marketing.

Dù sao bên Tô Châu, dưới tay cô cũng có hàng nghìn nhân viên lấp rập, việc quản lý này không quá xa lạ với cô. Xử lý công việc gọn gàng, thưởng phạt phân minh, ngay cả Trần Thiến Thiến cũng kinh ngạc.

Cái chính cần học là marketing, sản phẩm là hàng bán trực tiếp, kiến thức bên ngoài rất ít, phụ thuộc vào việc quảng bá sản phẩm đến khách hàng như thế nào, vận dụng công năng của sản phẩm như thế nào để thu hút người tiêu dùng, thậm chí mở thẻ và thu hút các đại lý.

Đây là một kỹ năng mà Hứa Nguyệt vẫn phải học.

Đồng hồ đã chỉ gần mười giờ tối.

Khi cô chuẩn bị tắm rửa rồi nghỉ ngơi thì tin nhắn của anh đến.

M: 【Em đã ăn tối chưa?】

Ngay sau đó là một tin nhắn khác: 【Có muốn đi ăn khuya không?】

Hứa Nguyệt hỏi: 【Anh còn chưa ăn tối?】

M: 【Hôm nay bận quá.】

Bận rộn đến bây giờ, vừa tan sở lại chạy đi tìm cô?

Hứa Nguyệt liếc nhìn mẹ đang ngồi xem TV trong phòng khách, liền đi vào bếp, nồi sủi cảo vừa hấp chín còn đang toả ra hơi nóng.

Hứa mẫu luôn nhấn mạnh rằng không nên cho đồ nóng vào tủ lạnh, còn lý do tại sao thì cô không biết.

Hứa Nguyệt chạm vào mép chén, hơi nóng làm cô rụt tay lại.

Hai mẹ con cũng vừa ăn xong, lúc này sủi cảo vẫn còn rất nóng.

Cô nhắn lại cho Minh Vọng: **【Chờ tôi vài phút.】**

Anh nhanh chóng trả lời: **【Được】**

Minh Vọng cất điện thoại di động, đốt một điếu thuốc bên cửa sổ xe, vắn cổ, lười biếng ngả người ra ghế.

Hôm nay quá bận, bây giờ cũng đã qua giờ cơm tối, tan sở anh chậm rãi lái xe trên đường. Lão Từ gọi anh đi uống rượu nhưng anh không muốn đi, cũng không muốn về nhà, trong vô thức lại chạy tới khu phố cổ.

Nhìn ánh đèn trên lầu ba, anh chợt nhớ ra đã mấy ngày rồi bọn họ không gặp nhau.

Trong lòng anh có một tia thôi thúc, nhìn thấy đã gần nửa đêm, không biết vì sao anh không gọi điện cho cô, mà là gửi Wechat.

Anh nghĩ, nếu cô đọc được ngay thì tốt, còn không thì anh sẽ kiên nhẫn đợi...

Hút một hơi thuốc, anh xem tin nhắn của cô, nhướn mày, khói thuốc lượn vòng trong không khí.

Hứa Nguyệt tìm trong nhà một hộp cơm, nhét đầy sủi cảo, bên cạnh đặt một hộp giấm nhỏ, mang theo một đôi đũa dùng một lần.

Trước khi ra ngoài, cô liếc nhìn mình một cái rồi quay vào phòng ngủ, nhanh chóng thay một chiếc váy, mặc quần áo phiền phức quá, mặc váy cho tiện.

Cô tô nhẹ chút son rồi vội vàng xách túi cỏ xuống lầu.

Cô đi ra khỏi hành lang, đèn xe dưới gốc cây cổ thụ bên cạnh bật sáng, soi rõ con đường dưới chân. Hứa Nguyễn một tay cầm điện thoại di động cùng thức ăn đi tới, đi mấy bước mới dừng lại, nhìn xuống chân của mình.

...

...

Không nói nên lời, lúc này cô mới nhận ra.

Cửa xe mở ra, hình như anh sắp xuống xe, Hứa Nguyễn vội vàng tiến lên ngồi vào ghế phụ.

Vừa ngồi xuống, bên cạnh truyền đến một trận cười to.

Cô nghĩ, có lẽ anh đã thấy rồi.

Đèn đường rất sáng, thật khó để không nhìn thấy.

Anh mỉm cười, quay lại nhìn cô, mắt anh lướt xuống chân cô, nhìn chằm chằm đôi dép của cô.

"Anh có thể đừng cười nữa được không?" Thật là xấu hổ.

Cô quay lại, hai má nóng bừng.

Minh Vọng ngậm miệng, nhưng ý cười trong mắt vẫn không giảm bớt, nhìn chiếc hộp màu hồng trong tay cô, "Đó là cái gì?"

Hứa Nguyễn kéo nắp ra, bên trong được xếp đầy ắp túi cỏ, tỏa ra mùi thơm.

Cô cầm hộp bánh lên: "Mẹ tôi làm túi cỏ, anh muốn ăn không?"

Minh Vọng sửng sốt một lúc, trong lòng nóng ran, giơ tay đón lấy hộp thức ăn trong tay cô, chiếc hộp màu hồng lúc này nổi bật giữa không gian yên tĩnh.

Anh nhìn nó, đột nhiên nói: "Tôi phát hiện em rất thích hộp đựng đồ ăn màu hồng, ngay từ khi còn học trung học đã như vậy."

Cô không ăn ở căn tin trường khi còn học trung học, mỗi ngày cô luôn mang theo hộp đựng cơm nhà làm.

Ngay cả khi đi làm thêm vào những ngày nghỉ cô cũng ít khi ăn ở ngoài, thời điểm đó mọi thứ với cô đều quá đắt đỏ, giá một tô mì có thể đủ cho hai mẹ con nấu ba bữa cơm nhà.

Hứa Nguyễn cúi đầu vén tóc, có chút ngượng ngùng, không ngờ anh còn nhớ việc lúc đi học cô hay mang theo hộp cơm màu hồng.

"Ăn bằng tay có bất lịch sự quá không?"

Hứa Nguyễn kỳ quái ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt anh hiện lên ý cười, tay kia đang định bốc thử một cái sủi cỏ.

Cô nhớ ra, vội vàng xé bao bì rồi đưa đũa vào tay anh.

Cô suy nghĩ một chút, hỏi: "Chấm giấm không?"

"Tôi tưởng em không mang theo." Anh mỉm cười, cầm lấy một cái rồi ra hiệu cho cô mang tới.

Hứa Nguyễn ngăn bàn tay đang định mở chiếc hộp nhỏ lại, ấn cửa sổ bên mình xuống, "Anh cũng hạ cửa xuống đi, nếu không trong xe sẽ nồng mùi giấm."

Minh Vọng ngả người ra sau, nhét sủi cỏ vào miệng, "Hết tay rồi, em làm giúp đi."

Một tay cầm hộp sủi cỏ, một tay cầm đũa, hai má anh phồng lên.

Hứa Nguyễn như bị đâm nhẹ vào tim, cúi người ấn nút, cửa kính xe toàn bộ đều hạ xuống.

Cô sừng sốt, vội vàng muốn bấm hai nút phía sau, bàn tay to ấm áp của anh chợt phủ xuống, anh nhẹ giọng nói: "Không sao."

Hứa Nguyễn vô thức liếc nhìn anh, bị vẻ đẹp mê hoặc, bàng hoàng nhận ra khoảng cách giữa hai người chưa bao giờ gần như vậy.

Trong tích tắc, cô ngả người về phía sau như bị điện giật, tim đập thành thịch.

Lơ đãng nhìn về phía trước một lúc, Hứa Nguyễn lặng lẽ mở chiếc hộp nhỏ đặt vào giữa ghế.

Khóe môi Minh Vọng cong lên, dùng tay trái ấn nút, cửa sổ hàng ghế sau kéo lên, tay phải anh vẫn đang cầm hộp đồ ăn.

Anh gặp một cái sủi cảo nhúng vào giấm, bỏ vào miệng, ngon đến mức anh phải nheo mắt vì ngạc nhiên.

Hứa Nguyễn nghiêng đầu nhìn, thấy anh đang chăm chú thưởng thức đồ ăn, lúc này mới trấn định lại.

Há cảo mẹ cô làm rất nhiều nhân, rau và thịt quyện vào nhau, chấm thêm chút giấm làm hương vị càng thêm thanh đậm.

Hai ngày nay anh đều cảm thấy không ngon miệng.

Lúc này cảm giác thèm ăn được cải thiện, chỉ chớp nhoáng đã ăn hết hộp sủi cảo.

Anh đẩy chiếc hộp lại, đặt nó sang một bên, lấy khăn giấy lau miệng, cầm đũa và hộp giấm xuống xe, một lúc sau quay lại với hai chai nước trên tay.

Sau khi lên xe, anh mở nắp một chai, đưa cho cô, một hơi uống gần hết chai còn lại.

Dựa vào lưng ghế, gió đêm trầm mặc, anh quay đầu nhìn cô, "Đưa em đi dạo một vòng nhé?"

Hứa Nguyễn nhìn anh, "Được."

Xe lùi lại, lái ra khỏi tiểu khu, anh tùy ý hỏi: "Em muốn đi đâu?"

Gió đêm thổi tung mái tóc ngắn của cô, cô ngả người ra sau, nép vào ghế xe, thản nhiên trả lời: "Không quan trọng, anh muốn đi đâu cũng được."

Người đàn ông vươn một tay ra ngoài cửa kính xe, để bàn tay lướt trong gió, tay còn lại giữ vô lăng.

Nghe được lời nói của cô, anh cười nhẹ một tiếng, liền lái xe đi đến một con đường vắng vẻ.

Băng qua đường mòn là đại lộ Ứng Giang, trên đường không có nhiều xe vào ban đêm, tốc độ tăng nhanh, gió sông thổi mát rượi.

Trong xe yên tĩnh, hai người cũng không nói chuyện.

Chiếc xe đi dọc ven sông.

Hứa Nguyễn không biết anh đưa cô đi đâu, cô cũng không hỏi, nằm nhắm mắt ngả đầu lên ghế, hưởng thụ gió đêm lướt nhanh qua mặt.

Không biết đã lái xe bao lâu, chỉ biết thành thị náo nhiệt đều bị bỏ lại phía sau, xung quanh hoàn toàn tối đen, ven đường được đèn pha chiếu sáng, chỉ thấy khắp nơi đều là cây cối.

Hứa Nguyễn ngồi thẳng dậy, liếc nhìn Minh Vọng, nhưng vẫn không hỏi anh dẫn cô đi đâu.

Hơn nửa giờ sau, xe dừng lại, phía xa thấp thoáng những ngọn đồi rất sáng.

Minh Vọng nói: "Đi xuống xem một chút không?"

"Được." Hứa Nguyệt xuống xe, đường cao tốc này trải nhựa bằng phẳng, hai bên đường là những sườn đồi nối tiếp.

Gió đêm trên núi so với trong thành phố mát hơn nhiều, bầu trời đêm chi chít những ngôi sao.

Đèn pha chiếu sáng phía trước, Minh Vọng đứng bên đường, châm một điếu thuốc, nhìn về phía ngọn núi cao đối diện.

Hứa Nguyệt nhìn bóng lưng anh, đi theo vài bước, người đàn ông ngậm điếu thuốc trên miệng quay lại, giơ tay ôm eo cô một cách tự nhiên, khẽ nói, "Cẩn thận đấy."

Hứa Nguyệt ậm ừ một tiếng, sau đó đứng vững, hai tay đút túi áo.

"Ở phía đối diện đang làm gì mà đèn đuốc sáng rực vậy?" Cô nhìn ngọn núi đối diện, tùy ý hỏi.

Sau khi búng tàn thuốc, anh mỉm cười cúi đầu nhìn cô, "Đoán xem?"

"Khai thác vàng?"

Minh Vọng bị cô chọc cười, "Thủ lĩnh trộm mỏ vàng đang ở ngay trước mặt em này, không sợ sao?"

"Anh?" Hứa Nguyệt ngẩn ra, lại nhìn về phía đỉnh núi, "Thật sự là đào vàng sao?"

"Không trêu em nữa." Ho khan vài cái, anh dập điếu thuốc, không ngờ cô lại nghiêm túc như vậy.

"Bên đó đang xây khách sạn suối nước nóng."

Hứa Nguyệt khóe miệng mấp má, một lúc sau mới cười khẽ.

Đèn pha chiếu vào hai người họ, những con côn trùng nhỏ xíu nháy múa dưới ánh đèn.

Hứa Nguyệt nhìn từ ngọn đèn trên đỉnh núi đến những vì sao trên bầu trời đêm, một lúc sau lại liếc mắt nhìn anh.

Minh Vọng đang xoay chiếc bật lửa trong tay, đứng ngăn người, ánh mắt dừng trên mặt cô, thấy cô nhìn sang, khóe môi cong lên thành ý cười.

Không khí quá ngọt ngào.

Hứa Nguyệt trong lòng tràn lên cảm giác rung động, đi sang bên cạnh vài bước.

Anh nhìn cô, "Cẩn thận một chút, đừng đi quá xa."

Cô quay lại lần nữa.

Đêm đó họ ở dưới chân núi hơn nửa giờ, hút vài điếu thuốc rồi quay về.

Khi đưa cô tới cổng tiểu khu, anh hỏi ngày mai cô có thời gian không.

Hứa Nguyệt nói có, anh cười nói ngày mai sẽ đến đón cô, nhưng cũng không nói họ sẽ đi đâu hay làm gì.

Việc này làm cô suy nghĩ lung tung hơn nửa đêm

Chương 12: Không thể kiềm chế

Khoảng 18h30, chiếc Maybach đậu tại bãi xe của cao ốc Vọng Giang.

Hứa Nguyễn sau khi nhận được tin nhắn liền đi xuống.

Lái xe là Trương Dũng, Minh Vọng ngồi ghế sau.

Hứa Nguyễn lên xe, anh ngồi ở giữa, cô lên xe anh cũng không nhích vào trong nhường chỗ.

Sau khi đóng cửa xe, cô ngồi xuống, vai lướt qua cánh tay anh.

Minh Vọng uể oải dựa vào lưng ghế, liếc nhìn cô: "Câu lạc bộ bên trên là do Trần Thiến Thiến mở đúng không?"

"Ừm."

"Làm ăn thế nào?"

"Tạm ổn."

Anh đột nhiên chuyển đề tài: "Vậy em cảm thấy thế nào?"

Hứa Nguyễn nhìn Minh Vọng, không hiểu sao lại hỏi tới chuyện này.

Minh Vọng liếc nhìn, ngón tay gõ nhẹ lên đầu gối, "Tập đoàn này khá lớn, trụ sở chính ở Tân Thành. Việc mua bán các sản phẩm và dịch vụ chăm sóc sắc đẹp và sức khỏe đang rất phát triển. Hiện nay xu hướng chung là tập trung vào các dịch vụ sức khỏe cho phụ nữ lớn tuổi."

Cửa sổ xe mở một nửa, ánh đèn đường ban đêm lướt qua tầm mắt, chiếu vào khuôn mặt tuấn tú mà rảnh rỗi của anh, tỏa sáng như sao băng rơi xuống.

Cô chợt nghĩ có phải anh cố ý đi điều tra công việc kinh doanh này?

Câu tiếp theo của anh xác nhận suy đoán của cô, "Lúc không có việc gì thì tôi thử xem qua một chút."

Anh cười nói: "Xu thế phát triển khá mạnh, chỉ trong vòng hơn hai năm, các chuỗi cửa hàng đã được mở ra khắp cả nước. Chỉ cần sản phẩm và cách tiếp thị của họ không mắc sai lầm, tương lai vô cùng khả quan."

Anh nhìn Hứa Nguyệt, "Trần Thiến Thiến là người đầu tiên giành được quyền mở đại lý ở Nam Thành."

Ngay cả Minh Vọng cũng đánh giá cao Manor.

Nói không động tâm là không thể.

Hứa Nguyệt cười nhẹ, đè nén ý niệm điên cuồng đang lớn dần trong đầu.

Khi Minh Vọng nói những lời này, còn có một ý nghĩa nữa là muốn Hứa Nguyệt ở lại.

Anh muốn cô ở lại Nam Thành, nói chính xác hơn là ở lại bên cạnh anh.

Anh không biết liệu cô có thể hiểu được ý nghĩa sâu xa của những lời này hay không.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, lại thấy cô giống như không để ý, trong lòng chậm rãi dâng lên một cảm giác bối rối hiếm thấy. Mấy năm gần đây, cảm xúc của anh đã lạnh nhạt đi rất nhiều, cho dù sự nghiệp thành công hay thất bại, anh vẫn không hề nao núng.

Sau nhiều năm, cũng chỉ có cô mới để anh nếm trải loại tâm tình này.

Trong xe yên lặng, không ai nói chuyện.

Hứa Nguyễn cúi đầu, ánh mắt như nhìn vào hư không.

Cô chỉ biết, Minh Vọng giữ cô ở lại Nam Thành, điều này khiến trong lòng cô bắt đầu có chút nghiêng ngả.

Chiếc xe hơi gập ghềnh đi qua một công trường xây dựng.

Đường đi gập ghềnh khiến Hứa Nguyễn khẽ lao về phía trước, sau đó cô vội cúi xuống tìm thắt dây an toàn.

Một bàn tay to ấm áp vươn ra, nhẹ nhàng ôm bờ vai của cô, bàn tay đang loạng choạng của cô dừng lại, khi cô sắp bị chúi về phía trước lần nữa thì anh đã vững vàng ôm người cô.

Đường đi cũng không dài lắm, chỉ mất vài phút là tới, Minh Vọng cũng không có thu tay lại, vẫn kê tay trên lưng ghế.

Hứa Nguyễn tựa hồ rúc vào trong lòng anh, nhẹ nhàng thở ra, cũng không có ý nhắc nhở anh rút tay về.

Hai người đều tỉnh táo, cũng đều hiểu rõ mình đang làm gì.

Chính sự tỉnh táo này đã nuôi dưỡng ảo tưởng của Hứa Nguyễn từng chút một.

Chiếc xe rẽ vào một con ngõ vắng lặng, những cây lộc vừng cổ thụ ven đường đua nhau khoe sắc.

Đến nơi mới biết đó là một biệt thự cổ.

Bên ngoài là hoa viên cây cỏ, mang theo hương vị sông nước Giang Nam, bên trong trang trí vừa cổ kính lại rất sang trọng.

Sân khấu ở chính sảnh như một phòng trà thời Dân Quốc.

Từng hàng đồ uống đã được xếp sẵn ở hai bên quầy bar.

Trên sân khấu, cô ca sĩ ăn mặc như Y Bình trong “Dòng Sông Ly Biệt.”

Nhiều người ngồi trên những chiếc ghế dài xung quanh đang chơi mật chược.

Từng khay rượu được các cô nhân viên phục vụ mang lên.

Khi Minh Vọng đi vào, bên ghế sofa nhất thời im lặng, sau đó lập tức có người tới chào hỏi.

Lục Hoa Khiêm và Từ Hà Diệp gọi anh.

Minh Vọng thấy họ, tùy ý giơ tay, sau đó nắm tay Hứa Nguyệt bước tới phía họ.

Mà người bị anh nắm tay thì sửng sốt trong giây lát, vô thức đi theo anh.

Đi được vài bước, Hứa Nguyệt hoàn hồn, cảm nhận được bàn tay to lớn ấm áp của anh, lòng bàn tay dần dần rịn mồ hôi.

Họ... đang nắm tay nhau.

Không phải một giây, một phút, mà là một thời gian dài.

Những người quen xung quanh chào hỏi Minh Vọng.

Minh Vọng thản nhiên đáp lại, kéo người phụ nữ bên cạnh một cách tự nhiên, cử chỉ vô cùng thân mật.

Càng ngày càng nhiều ánh mắt đổ dồn về phía Hứa Nguyệt.

Ngạc nhiên, tò mò, đố kỵ, ghen ghét.

Đi theo Minh Vọng, Hứa Nguyễn nhìn quanh, thấy các cô gái trong hội trường đều ăn mặc lộng lẫy, hơn phân nửa đều mặc sườn xám.

Cô không nhịn được hỏi anh: "Minh Vọng, tôi có cần thay quần áo không?"

Minh Vọng nghe tiếng, quay lại nhìn cô.

Cô mặc một chiếc váy hai dây màu vàng nhạt rất tôn màu da, bên ngoài khoác một chiếc áo len rộng, dưới ánh đèn màu cam cổ điển, xương quai xanh lộ ra, tạo cảm giác vừa thanh nhã vừa quyến rũ.

Anh khựng lại, gương mặt lạnh lùng của cô có chút ngỡ ngàng.

Anh không kịp được nắm chặt tay cô.

Hứa Nguyễn bị kéo lại gần một chút, hai người như dính vào nhau.

Minh Vọng cúi người, môi gần như dán vào tai cô, giọng nói uể oải: "Không cần, đổi hay không cũng đều rất đẹp rồi."

Vành tai cô ửng đỏ, đưa tay vuốt tóc, khoe miệng nhếch lên một cười rồi lại khôi phục như cũ, trên mặt không lộ vẻ gì khác biệt, bước đi theo anh.

Khi đến nơi, một người đàn ông vòng tay ôm lấy người phụ nữ và đứng dậy nhường chỗ cho họ.

Từ Hà Diệp liếc nhìn Minh Vọng, cười nói: "Không giới thiệu một chút sao?"

Minh Vọng đưa cho Hứa Nguyễn một ly rượu trái cây, đáp: "Bạn học cũ thời trung học."

Lục Hoa Khiêm ngồi trong bóng tối cười thành tiếng, Minh Vọng cũng không thèm để ý tới.

Mấy người đàn ông nói chuyện, Hứa Nguyễn ngồi bên cạnh Minh Vọng, nhắm nháp rượu trái cây.

Trên bàn đánh bài có một người phụ nữ mặc xường xám màu hoa oải hương, sau khi Minh Vọng đưa Hứa Nguyễn vào thì sắc mặt trở nên ủ rũ, sau khi thua bài, mặc cho người khác nói gì, cô ta vẫn đứng dậy rất uyển chuyển, đi đến ngồi đối diện với Hứa Nguyễn.

Một người phụ nữ khác ở bàn đánh bài bĩu môi, "Chậc chậc, cô ta mất bình tĩnh làm gì, trước đây tưởng rằng Minh tổng sẽ chọn mình nên giờ thói kiêu ngạo, thật mất mặt."

Người bên cạnh hút một điếu thuốc, nhìn về phía ghế sofa, "Minh tổng vẫn luôn thích một kiểu phụ nữ."

Có người trả lời: "Có người vừa mới có chút tài nguyên liền bay nhảy đi Bắc Kinh, kinh thành phố này quá nhỏ, chẳng trách Minh tổng chia tay cô ta. Đổi lại là tôi thì tôi cũng sẽ không chấp nhận kiểu người kiêu ngạo như vậy."

Một người đàn ông cầm ly rượu đi tới, cười nhạt bọn họ: "Thiếu cận, nơi nhỏ hẹp của chúng ta cũng là thành thị trực thuộc trung ương, kinh đô thứ hai ở phía nam, tương lai nơi này sẽ vô cùng phát triển."

"Vâng, vâng, chúng tôi đều là người không có kiến thức..."

Mấy người đều vui vẻ cười xoà, chuyển đề tài qua chuyện khác.

Trò chơi poker lại diễn ra sôi nổi.

Hương vị rượu trái cây rất nhạt, Hứa Nguyễn uống một ly, nhìn trên bàn bày đầy những dãy đồ uống đủ màu sắc, có chút kích động.

Minh Vọng đang cùng mấy người xung quanh nói chuyện, trên bàn là ly cocktail Mojito, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, "Tửu lượng thế nào?"

Hứa Nguyễn do dự một chút rồi đáp: "Cũng được, rượu này nồng độ cồn rất thấp."

Bàn tay dừng lại một chút, Minh Vọng nhìn cô, chột mím cười, "Uống ít một chút, không tốt cho sức khỏe."

"Ừm." Hứa Nguyễn nhận lấy, nhìn thấy màu xanh bạc hà, không kìm lòng được nhấp một ngụm, mùi bạc hà nhàn nhạt xen lẫn một chút rượu lan tràn trong miệng.

Minh Vọng nhìn cô vài giây, bàn tay anh đặt lên thành ghế sofa phía sau Hứa Nguyễn, choàng lấy cô, quay đầu sang bên châm một điếu thuốc, thản nhiên trò chuyện với bạn bè.

Người phụ nữ mặc sườn xám rót một ly rượu, ngồi đối diện Minh Vọng, nhẹ giọng gọi: "Minh Vọng."

Hứa Nguyễn không khỏi ngẩng đầu nhìn một chút.

Minh Vọng quay đầu khẽ liếc nhìn, làn khói chậm rãi lửng lơ trong không khí.

Người phụ nữ thấy Minh Vọng không nhúc nhích, càng ngày càng mang ly rượu đến gần, trong mắt tràn ngập ánh sáng nhu hòa.

Hứa Nguyễn bình tĩnh nhìn, đưa rượu trái cây đến bên môi, còn chưa uống đã bị Minh Vọng nắm cổ tay cô kéo xuống— ly rượu trái cây và chén rượu sake đụng vào nhau.

Xung quanh sofa nhất thời im lặng, một lúc sau lại náo nhiệt trở lại dưới giọng nói của Từ Hà Diệp.

Người phụ nữ ngồi xuống mép ghế sofa.

Lúc này Minh Vọng mới buông tay Hứa Nguyễn ra, xoa xoa cổ tay cô, quay sang nói lảng sang chuyện khác.

Hứa Nguyễn cũng biến sắc, hớp một hớp rượu để giữ bình tĩnh.

Điều thông minh nhất vào lúc này chính là đứng ngoài cuộc.

Nhưng khi ánh mắt người phụ nữ mang theo địch ý lướt qua khuôn mặt của Hứa Nguyễn lần thứ ba, cô mới khẽ cau mày và ngước lên nhìn.

Ánh mắt thù địch của hai người phụ nữ chạm nhau.

Một lúc sau, cô ta cao ngạo liếc Hứa Nguyễn, sau đó đưa tay vuốt tóc, ngoảnh mặt đi.

Hứa Nguyễn nhìn cô ta, thấy rõ trong ánh mắt kiêu ngạo ẩn chứa sự khinh thường.

Đột nhiên nhớ lại mấy ngày nay mẹ cô đang xem một bộ phim truyền hình, cảnh này làm cô liên tưởng đến việc nữ chính và nữ phụ đối đầu, vì vậy cô quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Thái độ thù địch nhưng không dám đến gây chuyện, khỏi nói cũng biết cô ta đang e dè người nào.

Hứa Nguyễn rũ mắt xuống, lại bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, quay đầu nhìn người bên cạnh.

Phóng khoáng, không bị gò bó, cầm được buông được, ngoại hình lại vô cùng xuất chúng.

Phụ nữ động tâm với anh là điều không thể tránh khỏi.

So sánh ngoại hình, hai người họ thực sự rất tương xứng.

Lợi thế duy nhất của Hứa Nguyễn có lẽ là mối quan hệ bạn học mong manh với anh.

Có người đem bộ bài tới.

Từ Hà Diệp cầm điếu thuốc, đặt chips lên bàn, ai cũng có bạn gái đi theo cùng.

Minh Vọng rút tay từ sau lưng Hứa Nguyễn ra, liếc nhìn vài cái rồi cầm một chồng chips đặt lên bàn.

Hai người bên cạnh cười rộ lên: "Tối nay Minh công tử tâm tình không tệ hả? Chơi lớn như vậy."

Minh Vọng cười, không trả lời.

Hứa Nguyễn nhìn bàn, cũng không hiểu như thế nào, chỉ biết Minh Vọng rút ra chips mạ vàng.

Mọi người bắt đầu háo hức mở sòng bạc.

Một người bắt đầu xáo bài.

Minh Vọng ngả người dựa vào ghế, rót cho Hứa Nguyễn một ly cocktail, sau đó châm một điếu thuốc.

Trò chơi bắt đầu, bốn người đàn ông cười nói rôm rả.

Cô phục vụ ăn mặc gợi cảm rót rượu đặt bên cạnh.

Một nữ ca sĩ kiểu Hồng Kông lên sân khấu, hát những bài cũ tiếng Quảng Đông.

Cách đó không xa là tiếng xếp mạt chược.

Người đàn ông bên cạnh Hứa Nguyễn cũng thả lỏng tâm tình.

Trên mặt Minh Vọng lộ ra nụ cười thản nhiên, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt tuấn tú của anh, mang theo một tia cảm xúc nhàn nhạt, đây là nét mặt cô chưa từng thấy ở anh.

Bàn tay đặt bên cạnh cô hạ xuống sau mỗi lượt, mỗi lần như vậy, tay anh chạm hoặc nhẹ hoặc mạnh vào cơ thể và cánh tay của Hứa

Nguyễn.

Thình thoảng thấy ly rượu trong tay cô cạn thì anh sẽ lấy cho cô một ly khác.

Sau mấy ván, hai người càng ngồi sát vào nhau hơn.

Hướng chi, sau khi đưa đồ uống cho cô, anh cũng không ngồi thẳng mà mượn lực ngồi dựa gần vào cô.

Minh Vọng đêm nay rất may mắn, thắng liên tiếp mấy ván, trên tay phải của anh là một chồng chips.

Mọi người trêu chọc anh, nói hôm nay nhờ mỹ nhân bên cạnh mà Minh Vọng càng chơi càng hăng.

Miệng ngậm điếu thuốc, Minh Vọng vuốt bài, liếc Hứa Nguyễn, lười biếng đáp: “Tiếc là mỹ nhân không nở nụ cười.”

Anh ngồi thẳng dậy, cầm lên một lá bài.

Mọi người nhao nhao trêu chọc Hứa Nguyễn, yêu cầu cô phải cho Minh tổng thể diện.

Nghe họ trêu ghẹo, Hứa Nguyễn mỉm cười đáp lại.

Cô dựa vào sofa, tay cầm ly rượu yên lặng nhìn anh, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt.

Minh Vọng nghiêng người nhìn cô, thấy cô thích ứng rất tốt.

Anh ngửa cổ cười, đưa tay định chạm vào má cô, lại thấy đôi mắt trong veo sáng ngời của cô đang nhìn mình, anh khựng lại, đón lấy ly rượu trong tay cô, uống một hơi cạn sạch rồi quay người tiếp tục sát phạt.

Đây là một Minh Vọng khác mà cô chưa từng gặp bao giờ, nhưng lại thu hút cô đến chết người, một Minh Vọng phoáng khoáng và lãng

tử.

Trước khi kịp nhận ra, Hứa Nguyễn đã nốc cạn mấy ly rượu.

Một lúc lâu sau, cơ thể hơi nóng, mắt bắt đầu mờ đi và đầu cô cảm thấy choáng váng.

Hứa Nguyễn lắc đầu, cô không thể tin chỉ vài ly rượu trái cây đã làm cô say.

Nhưng khi cô bình tĩnh nhìn vào ánh đèn, vàng sáng đó lại đang phóng đại từng vòng.

Đột nhiên có người đến gần cô, một mùi hương bạc hà bay đến.

Cô vô thức nín thở.

Hơi thở ấm áp phả vào tai, một giọng nói trầm ấm từ tính truyền đến: "Còn nói tửu lượng tốt?" Sau đó anh trầm thấp cười một tiếng, dùng sức đè bàn tay trên vai cô xuống, kéo cô vào lòng.

Tay kia cầm điếu thuốc, đụng vào chóp mũi cô, trong giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng chiều chuộng: "Thở đi, đồ ngốc."

Hứa Nguyễn hít một hơi thật sâu, không khí tràn ngập mùi thơm của anh, cô cảm thấy đầu óc càng lúc càng choáng váng, toàn thân khí lực đều cạn kiệt, chống đỡ không nổi, đành phải nghiêng người tựa vào anh.

Minh Vọng dập điếu thuốc, ôm Hứa Nguyễn đứng dậy, cầm áo khoác lên, "Đưa cô ấy đi trước, mọi người cứ tiếp tục đi."

Từ Hà Diệp nhìn người phụ nữ đang chệnh choáng say, gật gật đầu, "Tên cáo già nhà cậu, chuốc say con gái người ta như vậy, có còn là con người không"

"Không phải con người nhưng được ôm người đẹp vào lòng, anh thì làm được gì?" Lục Hoa Khiêm cầm ly rượu, chế nhạo nói.

Tay cầm điều thuốc quay đầu chỉ vào cậu ta, "Thằng nhóc như cậu cũng chỉ dám nhìn lên con gái người ta còn gì."

Lục Hoa Khiêm đi qua thay Minh Vọng, đá Từ Hà Diệp một cái.

"Mẹ kiếp!" Từ Hà Diệp co chân

Minh Vọng không quan tâm bọn họ tranh cãi thế nào, khoác áo khoác cho Hứa Nguyễn, "Còn tự đi được không?"

Hứa Nguyễn đỡ cánh tay anh, "Đương nhiên được, tôi không say."

Nếu không phải thấy hai má cô đỏ bừng, ánh mắt mông lung, Minh Vọng đã tin lời cô rồi.

Anh ôm eo cô, đỡ cô ra ngoài.

Đêm tĩnh mịch, chỉ thỉnh thoảng có một chiếc xe chạy trên đường.

Nửa đêm ở Nam Thành, nhiệt độ so với ban ngày giảm xuống một chút, gió đêm thổi qua mang theo một cỗ lạnh lạnh.

Minh Vọng hạ kính xe xuống một chút, nghiêng đầu nhìn người ngồi trên ghế phụ.

Cô rất yên tĩnh, nhìn chăm chăm về phía trước với đôi mắt mơ hồ.

Minh Vọng vừa muốn nói chuyện với cô thì cô đã nhắm mắt dựa vào ghế, trên người vẫn khoác áo khoác của mình.

Minh Vọng:...

Một lúc sau, anh gọi cô: "Hứa Nguyễn?"

Im lặng.

Dường như cô đang ngủ, suy nghĩ một lúc, anh quyết định bẻ lái.

Xe chạy vào trung tâm thành phố, vòng qua trung tâm thương mại lớn nhất Nam Thành, chạy về phía Lô Hồ, 20 phút sau tiến vào khu biệt thự nhà giàu của Nam Thành.

Chiếc Maybach dừng trước một biệt thự.

Chương 13: Mối quan hệ phức tạp

Hứa Nguyễn mở mắt ra, hai mắt mơ hồ, nhìn quanh mới phát hiện đây không phải phòng ngủ của mình.

Ấn tượng cuối cùng ngày hôm qua là cô đi theo Minh Vọng rời khỏi nhà hàng.

Minh Vọng?

Sau đó, cô thức dậy ở đây?

Cô day day thái dương, vén chăn đứng dậy, trên người vẫn là bộ váy hôm qua, áo khoác thì treo trên móc.

Cửa phòng "lạch cạch" bị gõ, sau đó truyền đến giọng nói của người đàn ông: "Hứa Nguyễn?"

"Đợi một lát" Hứa Nguyễn đáp, kéo áo khoác mặc vào, vén gọn tóc rồi đi ra mở cửa.

Cửa mở ra, một người đàn ông mặc vest bảnh bao đứng ở cửa, tay rút túi quần tây, nhẹ giọng nói: "Chào buổi sáng."

Anh trở lại là một quý ông thường ngày với khí chất cao quý, như thể người đàn ông phóng túng đêm qua không phải là mình.

Người đàn ông này đúng với khí chất "nửa chính nửa tà."

"Chào buổi sáng." Hứa Nguyễn đáp.

"Đồ vệ sinh cá nhân ở trong phòng tắm, rửa mặt xong thì xuống ăn sáng." Minh Vọng liếc cô một cái, quay đầu cười cười, hất cằm về

phía phòng tắm.

Hứa Nguyệt gật đầu, nhìn bóng lưng cao thẳng đi xuống lầu, lập tức vào phòng tắm rửa mặt.

Trong phòng tắm còn có kem dưỡng da dành cho nữ, cô nhìn qua, chụp mi, lấy khăn mặt ra lau sạch sẽ rồi đi ra ngoài.

Lúc xuống lầu nhìn thoáng qua, đây hẳn là một biệt thự, diện tích rộng, trang trí thiên về phong cách Âu Mỹ.

Trong phòng ăn ở tầng dưới, bên những ô cửa sổ lớn kiểu Pháp, Minh Vọng ngồi trên ghế, tay cầm một tờ báo, trên bàn đã bày sẵn bữa sáng.

Hứa Nguyệt đi xuống phòng khách, Minh Vọng ngẩng đầu nhìn cô vài giây, sau đó gấp tờ báo lại đặt bên cạnh, "Lại đây ngồi."

Cô đi tới kéo ghế ngồi cạnh anh.

Một dì lớn tuổi từ phòng bếp đi ra, trên tay bưng một ly sữa cùng một ly nước ấm.

Nhìn thấy cô, dì hỏi: "Có quen uống sữa buổi sáng không?"

Hứa Nguyệt cười gật đầu, nhận lấy sữa trong tay dì giúp việc, "Cảm ơn dì."

"Vậy thì tốt." Bà cười hỏi: "Tôi nên xưng hô như thế nào?"

"Tôi tên Hứa Nguyệt."

"Cô Hứa, cứ gọi tôi là dì Lâm."

Hứa Nguyệt cười gật đầu.

Dì Lâm đưa nước ấm cho Minh Vọng, hỏi: "Tối nay cậu có về ăn cơm không?"

Minh Vọng uống một ngụm nước ấm: "Cũng chưa biết, nhưng dì cứ chuẩn bị đi."

Ăn sáng xong, Hứa Nguyễn cùng Minh Vọng ra ngoài.

Hàng rào đá xanh có lan can sắt bao quanh, giàn hoa rực rỡ bám quanh tường.

Cổng hàng rào sắt rộng mở, sân phủ cỏ xanh, trong góc vườn có cây đa cổ thụ.

Đây là một biệt thự kiểu Châu Âu.

Minh Vọng bảo cô đợi anh đi lấy xe.

Một lúc sau, xe chạy tới, Hứa Nguyễn bước lên xe.

Anh đưa Hứa Nguyễn về nhà trước rồi đến công ty.

Nhìn xe Minh Vọng đi xa, Hứa Nguyễn đứng nhìn theo rất lâu dưới tiết trời nóng bức buổi sáng rồi mới quay về nhà.

Mẹ Hứa đang tưới hoa, thấy Hứa Nguyễn vào cửa liền trách: "Buổi tối không về, mẹ gọi điện thoại mấy lần cũng không nghe máy."

Hứa Nguyễn đi tới, cầm lấy bình nước trong tay mẹ, "Tối hôm qua con theo Thiến Thiến đi giao lưu, uống chút rượu rồi ngủ quên mất."

"Con thật là..." Bà gõ trán Hứa Nguyễn, "Khi nào con trở về Tô Châu?"

"Ngày kia."

"Hay là ở lại Nam Thành đi, mẹ không đi cùng, con ở một mình mẹ cũng không yên tâm."

Hứa Nguyễn quay lại cười: “Con làm ở đó bảy tám năm rồi, không có gì không an toàn cả”.

Bà Hứa khẽ thở dài, "Nguyễn Nguyễn, con nên suy nghĩ kỹ đi. Mẹ luôn cảm thấy hợp tác với Thiên Thiên cũng rất tốt."

Hứa Nguyễn sững người, đây không phải lần đầu tiên có người nói cô ở lại.

Người thứ nhất là Trần Thiên Thiên, từ sớm đã mong Hứa Nguyễn ở lại làm việc với mình.

Minh Vọng tối qua cũng nói, bây giờ mẹ cô lại nhắc đến.

Quyết tâm trở về Tô Châu của cô đã bị lung lay đáng kể.

Buổi tối, Minh Vọng gửi Wechat, hỏi cô đang làm gì?

Hứa Nguyễn nhìn, trong lòng tự động đáp: đang cân nhắc có nên trở về Tô Châu hay không, nhưng nói ra lời này thật xấu hổ, cô đặt điện thoại xuống, đi tắm, sau khi sấy tóc xong mới nhớ ra Wechat của anh.

Cô nhắc điện thoại và trả lời rằng mình vừa mới tắm rửa.

Minh Vọng không trả lời, chắc là anh đang bận.

Hứa Nguyễn cầm điện thoại di động đợi mười phút, sau đó đi ngủ.

Minh Vọng không bận, anh chỉ đang ở nhà cũ.

Minh gia cắm rễ ở Nam Thành đã lâu, phỏng chừng là từ thời Trung Hoa Dân Quốc, nghe nói còn có chi phụ ở Đài Loan.

Hàng tháng con cháu sẽ phải về nhà tổ ăn một bữa cơm, đó là quy tắc do ông nội Minh đặt ra.

Minh lão gia sinh được hai trai một gái, cô con gái mấy năm trước lấy chồng nước ngoài không thấy về nữa, trong nhà cũng chỉ còn con cháu của hai người con trai, đó là Minh Quốc, cha của Minh Vọng, và chú anh, Minh Quốc Thành.

Hai người đều theo nghiệp chính trị, một người làm ở văn phòng thành phố, một người làm ở quân khu tỉnh.

Minh Quốc Thành có một người con trai, nhỏ hơn Minh Vọng vài tháng tuổi, hiện đang đi lính.

Minh Vọng là cháu trai đích tôn của nhà họ Minh, là người thừa kế thứ nhất của tập đoàn.

Tuổi thơ của anh không hạnh phúc như bên ngoài.

Mẹ và cha anh lấy nhau vì liên hôn giữa hai gia tộc, nhưng cha anh không yêu mẹ anh.

Để ép cha anh trở về nhà, mẹ thường đánh đập anh từ khi còn rất nhỏ, nhốt anh lại, để anh gào khóc nhằm tạo áp lực lên Minh Quốc.

Nhưng có một số việc nếu dùng quá nhiều lần sẽ không hiệu quả, cha anh đã dùng điều này làm bằng chứng và trực tiếp khởi kiện ly hôn.

Một năm sau khi ly hôn, ông kết hôn với người vợ hiện tại, cũng là mẹ của Minh Nguyệt.

Minh Vọng rất thất vọng với gia đình, vì vậy từ nhỏ tính tình đã lãnh đạm, nhưng vì lớn lên dưới sự dạy dỗ của ông nội, anh đã học được cách che giấu cảm xúc, tế nhị, lễ độ với người xung quanh.

Nhưng đối với cô em gái cùng cha khác mẹ, anh luôn cố gắng che chở và quan tâm, không để cô bé cảm thấy xa cách.

Đối với kiểu hợp mặt gia đình như thế này, Minh Vọng cũng không thực sự cảm thấy vui vẻ.

Nhưng dù sao ông nội vẫn còn sống, quy tắc này vẫn phải duy trì.

Hôm nay rất náo nhiệt, anh vừa từ sân bước vào, trong phòng khách đã vang lên tiếng cười.

Bước vào cửa, hóa ra em họ đang ở trong quân đội đã trở về.

Bà nội Minh nhìn thấy anh đứng ở cửa, kỳ quái hỏi: "Sao con không vào nhà?"

Minh Vọng quay ngang, gọi bà nội, dìu bà vào nhà.

Bà Minh ngồi xuống bên cạnh Minh lão gia, cười hoà ái nhìn mấy đứa cháu hò hét trò chuyện.

Minh Vọng ngồi xuống cạnh Minh Cảnh.

Chú hai và ông nội đang nói cười, đột nhiên hỏi Minh Vọng: "Chuyện của con và con gái tập đoàn Vạn Vũ thế nào rồi?"

Minh Vọng day thái dương, cái chủ đề kết hôn chết tiệt này đúng là không thể thoát.

Anh nhàn nhạt đáp: "Không thích hợp, sau đó cũng không còn liên lạc."

Cha của Minh Vọng nhìn anh chăm chăm, "Con đã 30 tuổi rồi, cũng đến lúc phải quyết định chuyện hôn nhân."

Minh Vọng nhướn mày, sang năm mới 29, sao lại đến 30?

Thân thể Minh Vọng khi còn nhỏ không tốt lắm.

Vào thời điểm đó, anh bị mẹ giam giữ, đánh đập, và gần như chết đói trong căn phòng nhỏ tối tăm.

Thân thể suy nhược, nghỉ học hơn một năm, gần hai năm sau mới đi học trở lại, vì vậy anh hơn bạn bè cùng lứa hai, thậm chí ba tuổi.

Sau này ăn uống bổ dưỡng lâu ngày, đến ngày nghỉ lễ sẽ được chú hai đưa vào rèn luyện trong quân ngũ.

Sức khỏe của anh cũng từ đó mà cải thiện.

Anh ngẩng đầu, không trả lời, chỉ khẽ nhún vai.

Minh Quốc tức giận, hừ một tiếng rồi quay đầu không muốn nhìn.

“Anh.” Một người ngồi xuống bên cạnh Minh Vọng, nhỏ giọng nói, “Sao anh không mang chị Hứa Nguyệt tới đây?”

Minh Vọng nhìn nghiêng, khẽ "hừ" một tiếng, "Vậy sao không mang Tiểu Bạch Dương của trường em đến đây?"

Minh Nguyệt đỏ mặt, cô nhìn xung quanh và hạ giọng: “Anh vẫn chưa theo đuổi được người ta đúng không?”

"Đúng vậy."

Minh Nguyệt bĩu môi.

“Hai người thì thầm cái gì?” Minh Cảnh xen vào.

Hai anh em im bật.

Minh Cảnh trợn tròn mắt, khoác vai Minh Vọng: "Anh giúp em quản lý tài chính được không?"

Minh Vọng liếc anh ta một cái, "Tìm trợ lý của anh đi."

“Được!” Minh Cảnh cười toe toét khoe hàm răng trắng bóng, cầm điện thoại đi ra ngoài.

An tối xong, Minh lão gia gọi Minh Vọng vào thư phòng.

"Ông nghe nói con đang nghiên cứu lĩnh vực trí tuệ nhân tạo?"

Minh Vọng ngồi xuống chiếc ghế sa lon màu gỗ, "Ừm, Từ Tam và cháu nội nhà họ Lục cũng làm cùng."

Minh lão gia đứng trước cửa sổ thờ dài, nói: "Cũng đã đến lúc để người trẻ tuổi lãnh đạo."

"Nhưng mà, đừng hoàn toàn tập trung đầu tư vào đó. Tháng trước, doanh thu của khách sạn sa sút thảm hại, ông biết hết."

Minh Vọng cười: "Đây chỉ là tạm thời."

Anh muốn tạo ra một hệ thống AI, trong tương lai sẽ thay thế sức lao động của con người bằng hệ thống giọng nói thông minh, thay nhân viên phục vụ bằng robot, thay người quản lý bằng chương trình lập trình.

Tương lai sẽ liên quan đến nhiều lĩnh vực hơn, khách sạn chỉ là sự khởi đầu.

Minh lão gia cũng không nói thêm, ông hiểu rõ đầu óc kinh doanh của đứa cháu này.

Nhưng về hôn sự, ông suy nghĩ một chút, nói: "Mấy ngày nữa ông mang con đi gặp cấp trên của chú hai, cháu gái của ông ấy..."

"Không cần" Minh Vọng cắt ngang, "Con có thể tự tìm người phù hợp, ông nội không cần lo lắng."

Anh đứng lên, "Công ty còn có việc, con phải đi rồi."

Minh lão gia thở hồng hộc, xoa tay, "Mau đi cho khuất mắt."

Minh Vọng ra ngoài, vừa xuống lầu thì gặp ba anh, ông ta ngăn anh lại: "Con tìm cho ba một vị trí nhân rồi trong công ty."

Minh Vọng nghiêng đầu, "Ý của ba là?"

Ông ta dừng một chút, rồi nói: "Con gái của dì Bình năm nay vừa tốt nghiệp, công việc hiện tại không tốt lắm..."

Minh Vọng lạnh lùng ngắt lời ông ta: "Ba cho rằng công ty là trạm cứu trợ sao?"

"Cái gì?" Vẻ mặt của Minh Quốc đông cứng lại.

"Hay đó là con gái ruột của ba?"

"Vớ vẩn!" Ông Minh cao giọng.

"Vậy thì để cô ấy tự mình dựa vào bản lĩnh mà tìm công việc."

Minh Vọng nói xong cũng không thèm nhìn ba mình nữa, quay người bỏ đi, lúc đi qua cầu thang thì thấy mẹ con Minh Nguyệt đang đứng cạnh cầu thang.

Anh chào mẹ Minh Nguyệt rồi đi xuống nhà.

"Anh."

Minh Vọng dừng lại, đút hai tay vào túi, liếc xéo cô bé.

Minh Nguyệt buông mẹ ra, đi tới: "Anh, em ủng hộ anh. Muốn vào công ty thì hãy để họ dựa vào năng lực của chính mình."

Minh Vọng mỉm cười, "Em cũng vậy, sau này muốn vào công ty thì phải dựa vào năng lực của mình."

Minh Nguyệt bĩu môi, xoay người đỡ lấy mẹ, "Đáng ghét, không muốn để ý tới anh nữa."

Minh Vọng nhìn bọn họ, dì Mạch khẽ cười, vỗ đầu Minh Nguyệt, nói với cô bé vài câu.

Dì Mạch là người vợ mà sau này ông Minh cưới, cũng được đối xử như mẹ Minh Vọng, nhưng dì Mạch không đối xử với con hoang tưởng như mẹ Minh Vọng, bà rất hiền lành và dịu dàng.

Tất cả nguyên nhân là vì trong lòng ba anh chỉ có người phụ nữ gọi là "dì Bình" kia, nhưng vì thế tục, hai người không thể lấy nhau, bao nhiêu năm rồi vẫn dây dưa không rõ ràng.

Không nói ra được cảm giác trong lòng, Minh Vọng chỉ cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Anh xuống lầu cầm áo khoác rời đi, tài xế cũng đang đợi.

Minh Vọng lên xe quay về biệt thự Lâu Hồ.

Sau khi vào nhà, anh không bật đèn, cũng không phát ra tiếng động, đi đến quầy bar ngồi xuống, lấy ra một chai Whiskey, mở ra và rót vào ly.

Anh cầm điện thoại lên, bất kể thời gian, gọi cho Hứa Nguyệt.

Chương 14: Ngón tay khẽ chạm

Hứa Nguyễn đang lơ mơ ngủ khi có cuộc gọi tới.

Sờ được điện thoại đang đổ chuông, cũng không mở mắt ra xem ai gọi tới, ngón cái theo thói quen trực tiếp trượt qua chấp nhận cuộc gọi.

Nghiêng người áp điện thoại lên tai, cũng không nói gì, thậm chí không thèm ậm ừ.

Minh Vọng liếc nhìn điện thoại, xác định cuộc gọi thực sự đã được kết nối, anh cũng không lên tiếng, lẳng lẽ đưa điện thoại lên tai.

Anh đang ngồi trên chiếc ghế đầu cao cạnh quầy bar, dưới ánh đèn mờ ảo chậm rãi uống từng ngụm rượu mạnh.

Liên tục rót hết ly này đến ly khác

Trong bóng tối sâu thẳm, hơi thở của người phụ nữ đang say ngủ bên kia truyền tới.

Trong hoàn cảnh quá mức yên tĩnh, một chút tiếng hít thở trong ống nghe đều có thể nghe rõ ràng.

Tiếng hít thở nhẹ dường như tác động tới tâm tình của người nghe, vốn lúc đầu mang theo sự phiền muộn, lúc này anh lại cảm thấy hơi buồn ngủ.

Minh Vọng đặt ly rượu xuống, lẳng lặng ngồi ở quầy bar, đột nhiên trong điện thoại truyền đến tiếng nguyền rủa rất nhỏ, giống như một luồng điện, khiến anh chợt bừng tỉnh.

Minh Vọng ngẩng đầu lên, đột nhiên nở nụ cười.

Người phụ nữ có vẻ lạnh lùng xa cách thế nhưng vẫn là một người bình thường với những tật xấu nho nhỏ.

Anh bỗng thấy tủi thân, khẽ gọi cô: "Hứa Nguyệt".

Anh không mong đợi cô có thể trả lời, nhưng ngoài ý muốn, bên kia mơ màng đáp lại "Ừm."

Giọng nói rất mềm, rất mềm, giống như tiếng mèo kêu.

Mềm mại đến mức làm lòng người cũng tan theo.

Minh Vọng nhẹ giọng nói: "Ngủ ngon."

Đầu bên kia không trả lời, anh yên lặng cúp điện thoại, sau đó đứng dậy đi lên lầu, lấy áo choàng tắm đi vào phòng tắm.

Nắng sớm xuyên qua khe rèm rơi vào mí mắt Hứa Nguyệt.

Cô lật người, chiếc điện thoại rơi xuống, trúng vào cổ.

Cô vươn tay định lấy điện thoại xuống, không nghĩ tới điện thoại di động ở tủ đầu giường sao lại rớt ở cổ cô.

Vấn đề này cho đến khi cô rửa mặt xong, ngồi trên bàn ăn sáng, mới đột nhiên nhớ ra.

Nửa đêm qua, hình như có người gọi điện cho cô.

Hứa Nguyệt vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, lấy điện thoại ra bấm vào nhật ký cuộc gọi xem ai gọi đến, sững sốt một lúc.

Cuộc gọi gần nhất là khoảng một giờ sáng đêm qua, kéo dài hơn bốn mươi phút.

Là Minh Vọng gọi tới.

Cô đặt đĩa xuống, đứng dậy: "Mẹ, con ăn no rồi."

Mẹ Hứa nhìn cô cúi đầu xem điện thoại, trên môi nở nụ cười, đáy lòng hiện lên một ý nghĩ.

Có khi nào con gái bà đang yêu?

Hứa Nguyễn cầm điện thoại vào phòng ngủ, nằm trên giường đọc nhật ký cuộc gọi mấy lần.

Sau đó cô mở Wechat, bấm vào lịch sử trò chuyện của hai người, xem đi xem lại.

Minh Vọng trên Wechat thực sự vẫn chưa trả lời chính mình.

Nhưng anh đã gọi cho cô vào lúc nửa đêm.

Hứa Nguyễn muốn gọi lại, nhưng bấm gọi hồi lâu không được, đành quay lại Wechat, gõ mấy lần cũng không thấy tin trả lời, cuối cùng đặt điện thoại xuống.

Buổi chiều, Phác Mỹ Linh đưa con đến chơi, hai người cùng đi xem nhà.

Trước khi rời đi, Hứa Nguyễn chợt nhìn thấy một tiểu khu mới.

Là khu nhà Sunny Garden, sát phố cổ.

Phác Mỹ Linh bế con đi cùng.

Tiểu khu đang xây dựng tới giai đoạn hai, khá gần tiểu khu cô đang ở.

Tiền đặt cọc cho một căn nhà rộng hơn 100 mét vuông chỉ hơn 500.000 nhân dân tệ, vị trí này có thể hơi hẻo lánh nhưng lại rất phù hợp với cuộc sống của hai mẹ con cô.

Hứa Nguyễn gọi điện cho mẹ, nói địa điểm chi tiết, cúp điện thoại và hỏi Wechat của nhân viên tư vấn bán hàng.

Buổi tối, hai người và cậu nhóc đến một quán ăn.

Cậu bé khá ngoan ngoãn, khuôn mặt mũm mĩm, ăn từng miếng một, lòng Hứa Nguyễn tan chảy, ôm cậu bé vào lòng, đút cho cậu ăn.

Sau bữa tối, chồng Phác Mỹ Linh lái ô tô đến đón vợ con.

Hứa Nguyễn không ở bên họ, đứng trên phố đêm Nam Thành, vẫn sôi động và oi bức.

Cuối tuần, đường phố đông đúc người qua lại, cô chậm rãi đi dọc con phố, mặc một chiếc váy ngắn kiểu sườn xám cách tân, làn váy bị gió đêm thổi tung.

Lấy điện thoại di động ra, mở ứng dụng bán vé, bấm một lúc nhưng không bấm được vào trang thanh toán, cuối cùng đành đóng lại.

Chỉ còn một ngày cuối cùng, cô vẫn không thể quyết định có nên ở lại hay không.

Đi vòng vào một con hẻm, không gian từ từ yên tĩnh lại, ngay cả gió cũng dịu đi.

Mỗi bước chân đều vọng lại tiếng giày cao gót.

Hai bên đường là những quán bar, trước cửa treo những bóng đèn nhiều màu, làm tăng thêm sự sinh động cho khu phố.

Cô nhìn qua, một quán bar đặt bàn ngoài trời, bên bờ sông, dưới những tán cây cổ thụ. Trên sân khấu, một cô ca sĩ đang ôm đàn guitar, hát một ca khúc sầu muộn.

Dưới ánh đèn lập loè, lời ca vang lên mang theo câu chuyện về một tình yêu tan vỡ.

"Tôi muốn mình có thể ngẩng cao đầu

Bảo vệ bản thân mình không bị tổn thương

Vì ngay khi chạm vào em, trái tim tôi liền gục ngã..."

Hứa Nguyễn hơi sững sốt, lời bài hát dường như đi thẳng vào trái tim cô.

Cô bị thu hút, từng bước một đi vào quán bar, gọi một ly rượu, một tay chống cằm chậm rãi uống.

"Chỉ cần dừng cảm lựa chọn

Tại sao chúng ta phải bỏ lỡ..."

"Một mình đến đây uống rượu?" Một giọng nam trầm thấp vang lên.

Hứa Nguyễn quay đầu lại, bên cạnh xuất hiện một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, làn da trắng trẻo, đeo mắt kính gọng vàng.

Điều này khiến cô nhớ đến một từ - văn nhã bại hoại.

Trong đầu cô tưởng tượng, Minh Vọng chắc chắn phù hợp với phong cách này hơn, ít nhất là về độ gợi cảm, Minh Vọng hơn người đàn ông này rất nhiều.

Cô nhìn anh ta, bình thản gạt đầu rồi quay lại với ly rượu của mình, nhìn nam ca sĩ trên sân khấu.

Người đàn ông dựa vào quầy bar, nhìn người phụ nữ có phong thái lạnh lùng, ngũ quan thanh tú, ánh mắt lướt qua đôi môi đỏ mọng của cô, hướng về phía quầy bar vẫy vẫy tay.

Hứa Nguyễn vừa định gọi nhân viên pha chế, một ly cocktail đã được đẩy tới bên cạnh cô.

Hai màu sắc kết hợp với nhau, phân chia rõ ràng. Lớp trên là màu xanh lá cây của chanh, phía dưới là màu xanh nhạt, đáy cốc giống như một ngọn núi tuyết.

Nhìn ly rượu này, mắt Hứa Nguyễn sáng lên, chần chừ một lúc, cô ngẩng lên nhìn vào mắt anh ta.

“Thử đi, nồng độ cồn rất thấp.” Người đàn ông khẽ mỉm cười.

Hứa Nguyễn nhận lấy, trong đầu xoay một vòng, cầm lên nhấp một ngụm.

Quả thật rất thấp, nhưng cô không dám uống nhiều, cô còn nhớ mấy ngày trước mình chính là bị mấy ly cocktail này đánh sập.

Sau khi nhấp một ngụm, cô đặt ly xuống.

Người đàn ông kinh ngạc, định mở miệng nói chuyện, nhưng mà Hứa Nguyễn đã lại quay về phía sân khấu.

Ca sĩ đã hát sang một bài khác.

Hứa Nguyễn cảm thấy thất vọng, cô cầm điện thoại di động quét mã rồi trả tiền đồ uống.

Sau đó, cô gõ ngón tay vào ly cocktail, nói với người đàn ông: "Cảm ơn vì đã mời rượu."

Người đàn ông chưa kịp phản ứng thì Hứa Nguyễn đã bước ra khỏi quán bar.

Vừa bước ra ngoài, cô chợt nhận ra nơi này khá xa lạ, không thể định hướng.

Cô mở điện thoại, định mở định vị, nhưng lại đổi ý mở phần danh bạ.

Số người trong danh bạ của cô rất ít, đếm trên đầu ngón tay, tất cả đều được ghi chú, duy nhất chỉ một người đính kèm với một dãy số

dài.

Dãy số lướt qua, Hứa Nguyệt thầm nghĩ, nhắm mắt cô cũng đọc được từng con số.

Ngón tay cái ấn xuống.

“Có nhiều đêm dài, trong những giấc mơ

Em không còn nghĩ về anh

Lúc đó mới cảm nhận được nỗi đau.”

Không chỉ trong những đêm dài hay trong những giấc mơ.

Ngay trong đêm nay, ở một nơi xa lạ, chỉ cần giả thiết ngày một cô sẽ trở về Tô Châu, quãng thời gian cô và anh từng có với nhau sẽ chỉ còn trong hồi ức, trái tim cô bỗng thấy hơi nhói.

.....

Điện thoại trong túi rung lên.

Minh Vọng nhấp một ngụm trà để đánh tan vị béo ngậy trong miệng.

Từ Hà Diệp ở phía bên kia bàn ăn đang nói chuyện với những người đến từ tỉnh thành.

Một vài người đang uống rượu, căn phòng lớn chứa đầy những nhà lãnh đạo nổi tiếng của Nam Thành.

Tiệc rượu sôi nổi, mọi người bàn luận về những dự án phát triển Nam Thành.

Ngay khi tách trà được đặt lên bàn, một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng nâng chiếc bình rót cho Minh Vọng.

Bàn tay đang định cầm điện thoại di động dừng lại, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt người phụ nữ.

Ôn Nhã cười nhẹ, ngồi xuống bên cạnh anh, "Đã lâu không gặp, Minh Vọng."

Thấy người đàn ông có chút nghi ngờ, cô tự giới thiệu: "Tôi là Ôn Nhã."

Minh Vọng gật đầu, "Cám ơn."

Cầm điện thoại ra thì vừa lúc cuộc gọi bị ngắt.

Thấy cuộc gọi đến, Minh Vọng cong môi, đang định gọi lại.

"Ông nội Minh gần đây sức khỏe có tốt không?"

Ngón tay cái ấn xuống, Minh Vọng hơi nhướng mắt, cuối cùng cũng biết người trước mắt là ai.

Mấy ngày trước ông nội muốn anh đi gặp mặt con gái nhà họ Ôn.

Khi còn bé từng ở chung một khu, nhưng sau khi nhà họ Minh dọn ra ngoài thì không còn qua lại.

Hơn mười năm không gặp, tất cả đều đã trưởng thành.

Anh chợt nghĩ đến Hứa Nguyệt.

"Rất tốt." Theo lời Minh Vọng, điện thoại đã được kết nối.

Ôn Nhã muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại.

"Gọi tôi sao?" Minh Vọng dựa vào ghế, lười biếng hỏi.

Hứa Nguyệt đứng trong ngõ khế "ừ" một tiếng.

“Vừa rồi đang bàn chuyện công việc nên không kịp nghe máy.” Anh nhẹ giọng, "Có chuyện gì vậy?"

Đang bàn chuyện công việc

Hứa Nguyễn định nói gì đó nhưng lại nghẹn ở trong cổ họng, cô suy nghĩ một chút, nói: "VẬY anh tiếp tục đi, không..."

"Em đang ở bên ngoài?"

Hứa Nguyễn bị ngắt lời, liền ngậy người: "Ừ. Đi ăn tối với Phác Mỹ Linh."

Người đàn ông cười nhạt: "Uống chút rượu rồi đúng không?"

“Ừ.” Cô đá những chiếc lá dưới chân.

"VẬY bây giờ em đang ở đâu?"

Hứa Nguyễn nhìn một vòng, thành thật nói: "Không biết, xung quanh có rất nhiều quán bar."

Hai bên đều im lặng.

Minh Vọng day day trán, khóe miệng hiện lên nụ cười bất đắc dĩ: "Chia sẻ định vị rồi ở đó chờ tôi."

Những người trên bàn nhìn sang Minh Vọng.

Ôn Nhã rời mắt khỏi người đàn ông, khẽ ấn vào ngực mình, giả vờ thản nhiên hỏi: "Anh đi đón người à?"

“Ừm.” Minh Vọng đáp lại cô ta, đứng dậy chào vài vị lãnh đạo, vỗ vai Từ Hà Diệp, cầm điện thoại và chìa khóa, ưu nhã sải bước ra ngoài.

Từ Hà Diệp nhìn theo bóng người đang dần đi xa.

Quay lại, anh mỉm cười và xin lỗi các lãnh đạo, nói rằng tổng giám đốc Minh thị chắc chắn đích thân giám sát dự án này.

Một số nhà lãnh đạo mỉm cười bày tỏ sự cảm thông.

Hứa Nguyễn chia sẻ vị trí với Minh Vọng trên Wechat, hai điểm xanh trên điện thoại ngày càng gần nhau.

Điểm xanh của Minh Vọng không ngừng tiếp cận điểm xanh của Hứa Nguyễn, giống như giữa bọn họ, lần nào cũng là Minh Vọng chủ động, còn cô thì chỉ biết lùi bước.

Thật ra nếu không phải tính tình cô không quyết đoán, có lẽ bây giờ bọn họ đã ở bên nhau rồi, hoặc là, theo chiều hướng khác, thì cô đã sớm trở về Tô Châu.

Mà không phải giống như hiện tại, tiến không được, lùi cũng không xong.

Minh Vọng ở ngoài ngõ, ô tô không vào được nên kêu cô đi bộ vài bước ra đường lớn.

Maybach đen dừng lại ở đầu hẻm, đèn sáng trưng.

Hứa Nguyễn bước tới.

Xe do Minh Vọng tự lái, Hứa Nguyễn không ngờ tới, cô tưởng anh bận bàn bạc hợp tác nên nhờ trợ lý đến đón.

Sau khi cô lên xe, Minh Vọng lùi xe ra ngoài.

Dọc đường hai người cũng không nói nhiều, lúc đi ngang qua tòa nhà thương mại CBD ở trung tâm thành phố, Minh Vọng đột nhiên hỏi: “Ăn tối no chưa?”

“Tôi no rồi.” Hứa Nguyễn nghiêng đầu nhìn anh, không hiểu anh hỏi như vậy là có ý gì.

“VẬY ĐI ĂN KHUYA ĐI.” Minh Vọng nói xong, xoay vô lăng lái xe đến nơi mình vừa mới đi ra.

Mười phút sau, anh đậu xe ở tầng hầm, kéo tay Hứa Nguyệt đi thẳng lên tầng cao nhất, mở một cửa phòng bước vào.

Tất cả các lãnh đạo lớn trong phòng đều đã rời đi, chỉ còn lại một số quan chức nhỏ và người bên phía Minh Vọng.

Đại mỹ nhân Ôn Nhã cũng chưa rời đi.

Lúc bọn họ mở cửa, ngoại trừ Từ Hà Diệp còn đang thao thao bất tuyệt, những tiếng nói bên trong liền ngừng lại, đều nhìn về phía cửa.

Minh Vọng cầm điện thoại trong tay, ngay lúc vừa nhắc chân bước vào, anh đã từ bên cạnh vươn tay ra, vòng qua eo cô, dẫn cô đến chỗ ngồi.

Bên trái vị trí ban đầu của Minh Vọng là Ôn Nhã, cô ta vẫn ngồi vững vàng.

Ngược lại, người bên phải rất sáng suốt, đứng dậy nhường chỗ.

Minh Vọng kéo ghế ra, nắm vai Hứa Nguyệt nói cô ngồi, sau đó kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống.

Hứa Nguyệt ngồi vào bàn ăn.

Cô ngược mắt nhìn xung quanh.

Cô nhìn thấy người đàn ông đang mỉm cười trước mặt mình lần trước, trợ lý Trương Dũng.

Từ Hà Diệp cười chào hỏi: "Bạn học Hứa."

“Từ tổng.” Hứa Nguyệt quay lại.

"Không được, cứ theo như Minh Vọng, gọi tôi là Tam ca."

Hứa Nguyễn quay sang nhìn Minh Vọng, người đàn ông liếc xéo Từ Hà Diệp, nói với cô: "Gọi gì cũng được, không cần bận tâm." Nói xong rót đầy chén trà, đưa cho cô.

Ôn Nhã lạnh lùng nhìn, chậm rãi quay lại, nhấp một ngụm rượu đỏ.

Thấy Minh Vọng quan tâm như vậy, những người khác trong bàn đều cười đùa: "Ai đây? Chủ tịch Minh không giới thiệu cho mọi người sao?"

Minh Vọng liếc mấy người một cái, nói: "Giới thiệu một chút, đây là Hứa Nguyễn."

Anh dừng một chút: "Bạn học cũ thời trung học."

Mấy người đàn ông cười, "Bạn học cũ..."

Hứa Nguyễn cũng không để ý lắm, cười xã giao với mọi người.

Ánh mắt đảo qua, Minh Vọng nhàn nhạt nói: "Được rồi, giới thiệu vậy là đủ rồi."

Những người đàn ông liền quay lại tiếp tục ồn ào.

Minh Vọng gọi nhân viên phục vụ, lại đưa thực đơn cho Hứa Nguyễn: "Nhìn xem muốn ăn gì không?"

Hứa Nguyễn lắc đầu, "Không muốn ăn gì cả."

Cô gọi cho anh chỉ vì muốn gặp anh, chỉ là không nghĩ tới anh sẽ đưa cô đến nơi này.

Minh Vọng không hỏi nữa, đơn giản gọi mấy món tráng miệng.

Lúc đặt menu xuống, ngón tay bấm nhẹ lên ngón áp út của cô.

Chương 15: "Em đúng là xấu xa"

Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh giật giật, bàn tay to kia lại xoay trở về.

Hứa Nguyễn ổn định sắc mặt, cầm lấy khăn ăn từ tay Minh Vọng.

Minh Vọng cong môi cầm điều thuốc lên, một lúc sau lại liếc nhìn người bên cạnh, ánh mắt từ trên mặt cô lướt xuống, thu hết nét đẹp của cô vào tâm trí mình.

Sau khi châm thuốc xong, anh lại đưa tay gác lên lưng ghế của cô, thong thả nói chuyện phiếm với người xung quanh.

Thình thoảng, anh di chuyển ngón tay của mình nhẹ nhàng trượt qua da cánh tay của cô.

Tay cầm chén trà của Hứa Nguyễn run lên, mỗi lần đụng chạm đều khiến cô khẽ giật mình.

Sau khi cô chủ động gọi cho anh, người đàn ông này trở nên vô cùng tự tin.

Nhưng bởi vì là anh, Hứa Nguyễn trong lòng không có chút nào phản cảm, tuy trên mặt bình thản nhưng trong lòng cô đang không ngừng đè ép trái tim đừng nháy ra khỏi lồng ngực.

Đồ ăn nhẹ nhanh chóng được mang lên, trên bàn có bánh pudding xoài, là món cô thích nhất.

Bụng không đói, nhưng vì đây là tâm ý của Minh Vọng, cô cầm thìa chậm rãi ăn.

Bên trái có tiếng ly thủy tinh đặt nặng xuống bàn, Hứa Nguyễn quay lại, nhìn thấy một mỹ nữ đang quan sát mình.

Trên người cô gái kia toả ra khí chất cao quý, nhất cử nhất động đều cho thấy xuất thân không tầm thường.

Thanh âm vừa rồi mang theo địch ý không dễ phát hiện, nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ thường rất chính xác.

Hứa Nguyễn vốn muốn chào hỏi cô ta, nhưng bây giờ nghĩ lại, có thể người phụ nữ kia không muốn nói chuyện với cô.

Cô cũng không muốn để ý, chỉ là không khỏi thờ dãi, quả thật người đàn ông chất lượng cao luôn không thiếu ong bướm vây quanh.

Trước khi đến đây cô đã uống chút rượu, vì vậy sau khi ăn tráng miệng, cô vào toilet để kiểm tra lại lớp trang điểm.

Trong hành lang có một khu vực dành riêng cho người hút thuốc, xung quanh có mấy chậu cây cảnh cao lớn, sàn trải thảm, giẫm lên không có tiếng động.

Ngay khi cô định quay vào, giọng nói của một người quen từ bên trong vang lên — —

"Anh mang bạn học cũ đến chỗ chúng tôi đã vài lần rồi, càng ngày càng có vẻ gần gũi thân thiết, anh đang âm mưu gì đây?"

Khu vực hút thuốc hoàn toàn yên tĩnh.

"Này, tôi đang nói chuyện với anh đấy." Từ Hà Diệp bất mãn nhìn người đàn ông đang im lặng hút thuốc bên cửa sổ.

Minh Vọng nghiêng người, nhướn mi cười nói: "Anh không từng nghe qua một câu sao?"

Từ Hà Diệp ngây ngốc hỏi: "Câu gì?"

"Người quen thì dễ xuống tay."

Trong khu hút thuốc yên tĩnh vài giây, sau đó truyền đến tiếng chửi thề, đại ý "anh cmn không phải là người."

Hứa Nguyễn tựa vào tường hành lang, nghe vậy khẽ cau mày.

Cô quay vào phòng vệ sinh, vẻ mặt bình tĩnh nhìn mình trong gương, bên tai vang lên câu nói "người quen thì dễ xuống tay", một lúc lâu sau, cô dựa vào bồn rửa mặt cười nhạt.

Người ta nói rằng lợi thế lớn nhất của cô là mối quan hệ "bạn học cũ."

Bằng không làm sao có thể khiến Minh Vọng ghé mắt đến cô.

Sau khi hai người đàn ông trong khu vực hút thuốc bỏ đi, Hứa Nguyễn trở lại phòng ăn.

Đi qua phía sau người đàn ông, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, chỗ ngồi của hai người kề sát nhau, thấy anh lười biếng dựa vào lưng ghế, bàn tay to đặt lên đầu gối, xương ngón tay mảnh khảnh nhưng rắn rỏi.

Cô kéo lại gấu váy, đôi chân trắng nõn của cô gần như chạm vào mu bàn tay anh.

Người đàn ông ngừng uống trà, đột nhiên mỉm cười.

Ra khỏi phòng ăn, đã là gần nửa đêm.

Nam Thành đêm mùa hè vẫn luôn oi bức, cả thành thị ngủ say trong bóng tối.

Minh Vọng lấy xe.

Ôn Nhã đi giày cao gót bước tới gõ cửa kính xe anh, "Minh Vọng, cho em đi nhờ xe, em không lái xe đến đây."

Minh Vọng chống tay lên cửa kính xe, hếch cằm về phía trước, "Tôi phải vòng qua phố cổ."

Anh lấy điện thoại di động ra, gọi cho Trương Dũng, bảo cậu ta đến đón người.

Sau khi cúp điện thoại, anh nhìn người ngoài xe nói: "Lát nữa sẽ có người đến đón, ở bên ngoài không an toàn, cô nên đến đại sảnh đợi."

Ôn Nhã chưa kịp nói gì thì đã có người đi đến bên cạnh, trên người mang theo mùi hương hoa kim ngân thoang thoảng.

Bóng người đi vòng qua đầu xe, mở cửa phụ lái rồi ngồi vào.

Minh Vọng nghiêng đầu nhìn, cong môi, mở máy xe, nói với Ôn Nhã: "Tôi đi trước."

Chiếc xe khởi động, một lúc sau đã không thấy dấu vết.

Ôn Nhã hít sâu một hơi, quay người sai bước trở về.

Trong xe im ắng, màn đêm kéo dài bởi sự im lặng.

Xe chạy đến một nơi mà Hứa Nguyệt không biết.

Nhiều năm nay cô không sống ở nơi này, Nam Thành phát triển nhanh chóng, mỗi ngày một khác khiến Hứa Nguyệt cảm thấy xa lạ.

"Chúng ta đi đâu vậy?"

Minh Vọng lái xe vòng qua đường vành đai, hỏi cô: "Em muốn đi đâu?"

Cô nhìn Minh Vọng, "Vậy cho tôi về nhà đi."

Người trong xe cười khẽ, xoay vô lăng lái vào một con đường nhỏ, mười phút sau thì tiến vào một khu dân cư cao cấp.

Nhờ chạy một vòng thị trường bất động sản dạo gần đây, Hứa Nguyễn nhìn ra đây là khu dân cư cao cấp phồn hoa bậc nhất Nam Thành.

An ninh khu này rất nghiêm, người ngoài chắc chắn không thể ra vào.

Minh Vọng đậu xe lại, nghiêng đầu sang một bên, "Xuống xe đi."

Hứa Nguyễn không nói nên lời, xe là do anh lái, muốn đưa cô về hay không hoàn toàn là ý của anh.

Mở cửa xe bước xuống, Minh Vọng đi tới, khóa cửa xe, đưa cô vào thang máy.

Căn hộ ở đây theo dạng một tầng là một căn riêng biệt.

Minh Vọng ấn ngón tay lên khóa thông minh, xác minh vân tay thành công, cửa tự động mở ra.

Anh quay sang ra hiệu mời cô vào.

Hứa Nguyễn khựng lại mấy giây rồi cũng đi vào.

Khi cô bước vào, đèn ở hành lang lần lượt bật sáng, cánh cửa sau lưng cô cũng tự động đóng lại sau khi hai người bước vào.

"Cạch" một tiếng, tim Hứa Nguyễn co rút lại.

Minh Vọng lướt qua người cô, vào bếp rửa tay, cầm hai cái ly, rót nước, nhìn cô, "Lại đây ngồi đi."

Hứa Nguyễn đi qua, ngồi xuống sô pha.

Toàn bộ ngôi nhà theo tông màu lạnh, trang trí theo phong cách hiện đại nhưng khi có ánh sáng chiếu vào, ngôi nhà trông có chút lạnh lẽo.

Minh Vọng đưa nước cho cô.

Hứa Nguyễn nhận lấy, cô uống một hớp nước ấm ấm, ngẩng đầu lên, phát hiện anh vẫn đứng một bên cúi đầu nhìn cô.

Trong phòng rất yên tĩnh, dường như có thể nghe thấy tiếng hít thở.

Tầm mắt của Hứa Nguyễn không tự chủ, ánh nhìn dần hướng lên.

Áo sơ mi đen không cài cúc cổ, trên tay là ly nước, hầu kết gợi cảm nhô cao.

Anh quay đầu, ánh mắt bất ngờ chạm nhau.

Cô hít nhẹ một hơi, đôi mắt bình tĩnh.

Một luồng nhiệt không thể kiểm soát bốc cháy trong không khí, nhiệt độ tăng đến mức ngột ngạt.

Người đàn ông đặt ly nước trong tay xuống bàn, phá vỡ sự nóng bỏng đang dao động.

Lợi dụng lúc này, Hứa Nguyễn cũng đặt ly xuống, nhích xa khỏi người đàn ông.

Bước đến bên cửa sổ, cô mới nhận ra tầng này rất cao, đối diện với toà nhà Vọng Giang.

Bảng quảng cáo câu lạc bộ của Trần Thiến Thiến đặc biệt bắt mắt vào ban đêm.

Đứng từ trên cao nhìn xuống Nam Thành đang lên đèn bỗng có cảm giác lạnh lẽo.

Bóng đêm sâu dần.

Hứa Nguyệt đứng bên cửa sổ, hơi nóng sau lưng truyền đến, gợi lên một cảm giác kỳ lạ.

Minh Vọng đứng bên cạnh cô, hai tay đút túi.

Đèn cảm ứng trong phòng khách sẽ tự động tắt khi không phát hiện ra cử động của con người.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn neon không quá sáng chiếu lên hai người, khung cảnh càng trở nên mơ hồ mờ mịt.

Hai người không nói chuyện, yên lặng nhìn ánh đèn phía xa.

Dưới màn đêm đen kịt, mùi hương cơ thể nhàn nhạt của cả hai quyện vào không khí càng lúc càng dày đặc, hormone giới tính hấp dẫn lẫn nhau làm cho nội tâm cả hai đều tê dại.

Hứa Nguyệt khẽ thở ra vài hơi.

Đứng quá lâu trong một thời gian dài, chân hơi mỏi nên cô phải dựa người vào cửa kính.

Không ngờ vừa mới nhích người qua, cánh tay cô chạm phải người đàn ông, cô khựng lại, không khí như ngưng trệ.

Ngay cả việc thở cũng trở nên khó khăn.

Sau lưng cô bỗng nhiên có chuyển động, anh vươn tay giữ lấy vai cô, đem cơ thể cô dựa sát vào mình.

Hứa Nguyệt không tự chủ được dựa vào cánh tay anh, hít vào mùi bạc hà, là mùi vị đặc trưng của anh, hơi thở ấm nóng thoảng qua đầu.

Thân thể cứng ngắc, tim không khống chế, điên cuồng đập loạn.

Cô theo bản năng định nín thở, nhưng hơi thở ấm áp lại phả vào tai cô, "Em lại định nín thở nữa à?"

Vừa nói, anh vừa giơ tay xoa cổ cô, "Sau này em đừng nín thở nữa, và lại..."

Và lại?

Hứa Nguyễn được anh vuốt ve vô cùng thoải mái, từng đợt run rẩy vang lên trong cơ thể cô.

Nhẹ nhàng ngẩng đầu muốn nhìn anh, nhưng cầm anh lại cố định trên đỉnh đầu cô, "Và lại, em cần trao đổi khí."

Trao đổi cái gì?

Trao đổi...

Cô phản ứng bất ngờ.

Hôn à?

Những lời này gây ra rất nhiều tưởng tượng trong tâm trí cô.

Một lúc sau, cô bị ấn mạnh vào lòng anh.

Đây là năng khiếu của anh, thái độ không rõ ràng nhưng hành động lại rất rõ ràng.

Tin nhắn điện thoại di động đột nhiên vang lên, vừa đủ để phá tan bầu không khí mập mờ ngọt ngào.

Hứa Nguyễn nhắc điện thoại, rời khỏi vòng tay người đàn ông.

Cô cúi đầu, tùy ý bấm vào tin nhắn, là tin báo tiền vé máy bay.

Màn hình quá sáng, phông chữ đen rất rõ ràng, Minh Vọng khó có thể không nhìn thấy.

Hứa Nguyệt không tránh né, anh cũng công khai nhìn màn hình của cô, nhướn mày, sau đó lại cười tủm tỉm, dựa vào cửa kính, nhìn cô.

Áp lực lớn từ cái nhìn chăm chú của anh, Hứa Nguyệt quay người đi về phía sofa.

Anh đột ngột tiến lại gần cô, Hứa Nguyệt buộc phải dừng lại, không khỏi ngẩng đầu nhìn anh.

Minh Vọng càng lúc càng gần, cô chỉ có thể lùi lại, cuối cùng bị ép vào tấm kính.

Bắt gặp ánh mắt thâm thúy của anh, cô nuốt nước miếng, "Muộn lắm rồi..."

Tuy nhiên, các tin nhắn vẫn lần lượt kéo tới, điện thoại sáng lên không ngừng.

"Em vẫn định đi Tô Châu à?" Minh Vọng cúi đầu cầm lấy điện thoại trên tay cô, nhìn cô chăm chăm.

Hứa Nguyệt ngẩn ra một lúc, không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, cô đưa tay vén tóc, nghiêng đầu, "Còn chưa quyết định."

Minh Vọng nhướn mày, đút điện thoại của cô vào túi của mình, lùi ra sau một chút, "Còn chưa quyết định? Đó là vì ở Nam Thành vẫn còn thứ làm em không nỡ buông tay."

Anh đoán từng người một: "Là vì mẹ em?"

Hứa Nguyệt nhìn động tác của anh, chậm rãi lắc đầu, mẹ cô đã quyết định không theo cô về bên kia, cuộc sống sau này của mẹ cô cũng đã sắp xếp rất tốt.

"Trần Thiến Thiến?"

Vẫn lắc đầu.

“Hay do em chưa nhận được xe?” Anh gõ nhẹ cửa kính, nhìn cô.

Vẫn lắc đầu

Điều này không đáng lo ngại lắm, showroom sẽ trực tiếp gửi xe đến Tô Châu nếu cô yêu cầu.

Cái gì cũng không phải...

Minh Vọng dựa vào cửa kính, tiếng cười phát ra từ lồng ngực, "Hứa Tiểu Nguyệt, em thật là khó đoán."

Anh rút ra một miếng thuốc, ngậm vào miệng, "Em nói đi, lý do tại sao em vẫn chưa quyết tâm trở về Tô Châu."

Đêm tối thúc đẩy vọng niệm trong trái tim con người.

Hứa Nguyệt liếm môi, cuối cùng chậm rãi ngược mắt lên nhìn anh.

Ánh mắt cô thẳng tắp và nghiêm túc.

Minh Vọng tay định cầm bật lửa liền dừng lại, dưới ánh đèn neon, anh nhìn thấy bóng dáng của mình phản chiếu trong mắt người phụ nữ.

Ánh mắt giao nhau, bình tĩnh và lãnh đạm.

Nhưng nếu chọc thủng được tầng nguy trang này, bên trong chắc chắn là sự mong manh và yếu ớt.

Anh nghiêng răng, ném bật lửa và thuốc lá lên chiếc ghế đan bằng liễu gai bên cạnh.

Anh vươn tay kéo cô qua, vòng tay qua eo, ôm cô vào lòng, sau đó anh đẩy nhẹ vai khiến cô ngã người ra sau.

Phía sau là cửa sổ kính trong suốt, Hứa Nguyệt chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn lập loè qua khoé mắt, nỗi sợ hãi dâng lên từ sâu trong đáy lòng, cô vươn tay ôm chặt lưng Minh Vọng.

Minh Vọng cười khế, “Em sợ cái gì?”

Nửa người trên của hai người tuy rằng cách xa, nhưng thắt lưng và bụng lại kề sát nhau.

Cơ bắp săn chắc và mạnh mẽ trên đùi của người đàn ông áp sát vào đùi cô, nhiệt độ trên bụng nóng như thiêu đốt.

Đầu óc Hứa Nguyệt nhất thời trống rỗng, dưới lòng bàn tay là tấm lưng cường tráng bị nhiệt độ của hai chân làm bỏng rát, cảm thấy bản thân cũng đang bắt đầu bốc cháy.

Trời càng nóng, mùi thơm trên cơ thể càng nồng.

Giống như tiên dược, lý trí bị nuốt chửng, hơn nữa bởi vì người này là Minh Vọng, cho nên cô không có cảm giác muốn phản kháng.

Điều duy nhất có thể biểu hiện chính là sợ hãi buông tay.

Minh Vọng choàng tay qua vai cô, kéo cô vào lòng.

Quần áo mùa hè, áo sơ mi nam, váy áo mỏng của nữ, từng chút thay đổi đều được cảm nhận rõ ràng.

Theo những tình tiết thường thấy trên TV, trong khung cảnh thế này, có lẽ anh sẽ hôn cô.

Nhưng Minh Vọng thì không, cũng không hề xấu hổ, vẫn chỉ ôm chặt lấy cô.

Đây là Minh Vọng mà cô biết, thẳng thắn và quyết liệt.

Anh đưa tay nâng cằm cô lên, nhìn vào mắt cô, "Có phải lời anh nói hay những việc anh làm còn chưa đủ rõ ràng không?"

Anh phả hơi thở vào mặt cô, hỏi: "Hay là em muốn anh nói thẳng
"Hứa Nguyễn, ở lại Nam Thành đi" thì em mới chịu ở lại?"

Anh càng ngày càng gần, cách vài centimet là có thể hôn lên mặt cô,
"Em đúng là xấu xa, nhất định bắt anh phải cúi đầu." Trong lời nói của
anh có một chút ủy khuất.

Chương 16: "Anh muốn hôn em."

Hứa Nguyệt không chịu nổi những lời anh nói, càng không thể chịu được thái độ thờ ơ của anh khi mà hai người đang dính sát vào nhau như vậy, việc này giống như đang tra tấn tinh thần cô.

Cô vòng tay qua lưng người đàn ông, nhón chân định hôn anh.

Minh Vọng nhanh chóng ngửa đầu ra sau, cặp mắt nhìn cô, cười xấu xa: "Muốn hôn anh hả?"

Hai chân anh vẫn kề sát vào chân cô, anh nhích về phía trước một chút, giọng khàn khàn: "Trả lại vé trước được không?"

Đôi chân Hứa Nguyệt mềm nhũn.

Hành động lưu manh của anh khiến cô không suy nghĩ kịp, theo lời anh, thuận theo trái tim đã ổn định của mình, trả lời "Ừ."

Người đàn ông cười đắc ý, cúi đầu đưa tay lên sờ má cô.

Hứa Nguyệt nghiêng mặt, vì sự táo bạo bất chợt của mình mà cảm thấy khuôn mặt nóng bừng.

Thời gian dần trôi qua, không gian trở nên tĩnh mịch.

Hứa Nguyệt đẩy Minh Vọng ra.

Thân hình anh cao lớn, thẳng tắp và bất động.

"Để anh ôm một lúc." Trong giọng nói có chút thoả mãn, một tay đặt lên vai cô, vô thức gãi gãi cổ Hứa Nguyệt.

Mọi việc xảy ra đêm nay đều nằm ngoài dự kiến của hai người.

Niềm đam mê dần lắng xuống.

Hứa Nguyễn tựa vào lồng ngực Minh Vọng, nhiệt độ thân thể của anh truyền sang cô.

Biết rằng con đường phía trước sẽ chỉ dẫn tới giữa đại dương không thấy bờ, nhưng cô vẫn cam nguyện tinh táo rơi xuống.

Chỉ bởi vì bao năm qua vùng biển này đối với cô quá ôn nhu và dịu dàng.

Cô cũng hiểu một ngày nào đó mình sẽ phải lên bờ.

Biển không phải là đường về nhà.

Đó là lý do tại sao người xưa dạy "quay đầu là bờ."

Một lúc sau, người đang ôm cô cúi đầu, môi chạm vào tai cô, một giọng nói trầm thấp truyền vào trong lòng: "Đêm nay không về được không?"

Hứa Nguyễn khước miệng mấp máy, âm thầm vỗ vỗ cánh tay anh.

Minh Vọng bật cười, luồn tay xuống nắm tay cô, kéo cô vào phòng tắm.

Hứa Nguyễn đứng ở cửa, Minh Vọng hỏi cô: "Có chuyện gì vậy?"

Cô mím môi, nói: "Không..."

Anh đưa tay chạm vào đầu cô, Hứa Nguyễn giương mắt nhìn anh.

Minh Vọng khẽ xoa đầu cô, đi vào phòng ngủ, ánh đèn sáng lên.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, anh bước vào phòng thay đồ, một lúc sau bước ra với chiếc áo choàng tắm màu trắng.

"Em mặc tạm đi, có lẽ hơi rộng."

Hứa Nguyễn nhận lấy, đi vào phòng tắm.

Minh Vọng dựa vào khung cửa nói: "Tắm rửa rồi đi ngủ sớm đi."

Hứa Nguyễn quay đầu nhìn lại anh, dưới ánh đèn trong suốt, Minh Vọng có thể nhìn thấy rõ ràng - trong mắt cô phản chiếu hình ảnh của chính mình.

Bị mê hoặc, anh bước vào, nâng mặt cô lên.

Hứa Nguyễn buộc phải ngẩng đầu, đặt áo choàng tắm xuống bồn, đưa tay giữ chặt eo anh.

Lòng bàn tay cô áp vào thắt lưng anh, có chút mát lạnh.

Anh ôm cô, áp sát cô vào tường nhà tắm.

Lòng bàn tay đang nâng mặt cô nhích lên, ngón tay cái xoa nhẹ vào mạch đập ở cổ cô.

Thanh âm ôn nhu trầm thấp, "Anh muốn hôn em."

Anh hỏi cô, "Được không?"

Hứa Nguyễn hai má đỏ bừng, quay mặt đi chỗ khác, cả người không được tự nhiên, vừa muốn hôn anh, nhưng da mặt mỏng, chỉ có thể nghiêm mặt ngụy trang.

Anh cười khẽ một tiếng, cũng chưa từng thấy qua vẻ lúng túng dưới lớp lạnh lùng này của cô.

Nhịn không được áp sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng, anh há miệng cắn môi dưới của cô, nhân lúc cô đau đớn kêu lên, anh lại nhẹ nhàng liếm láp, đầu lưỡi luồn vào, quấn lấy cái lưỡi nhỏ mềm mại của cô.

Cô hơi giật mình rụt lại, một lúc sau nhin không được hơi duỗi lưng ra, hai mảnh ấm áp mềm mại áp sát vào nhau, cô bị anh nhẹ nhàng ôm lấy.

Anh dùng hai tay giữ chặt mặt cô, thân thể lại áp sát hơn một chút.

Nhiệt độ trong phòng tắm tăng cao, hai cơ thể dính vào nhau, bộc phát hormone nồng đậm.

Giây phút này diễn ra quá chân thực, Minh Vọng không còn là giấc mơ xa vời của cô nữa.

Cơ thể anh nóng bỏng, đôi môi anh ấm áp.

Ánh sáng chiếu vào mặt anh, anh đang nhắm mắt, nghiêm túc hôn cô.

Cô bị mê hoặc.

Sự nghiêm túc này là do Minh Vọng trao cho cô, nó chỉ thuộc về một mình cô.

Đôi tay của Hứa Nguyên chuyển sang ôm chặt lấy anh, bị hơi thở nóng ẩm của anh bao trùm, cô cố gắng áp chế dục vọng trong cơ thể, cả người lâng lâng.

Lúc này, cô chỉ muốn được gần anh hơn, gần hơn một chút.

Thời gian tích tắc trôi qua.

Hứa Nguyên bị nụ hôn làm cho bối rối, trước khi rời khỏi miệng cô, anh nhắm vào đầu lưng cô khẽ cắn.

Cảm giác đau nhẹ khiến cô tỉnh táo.

Ngửa đầu ra sau, hai người tách ra một chút.

Nhưng chỉ là hai khuôn mặt tách ra, còn thân thể vẫn dính sát một chỗ.

Tay anh vẫn chưa buông, ngón tay cái vẫn đang đặt trên mạch đập ở cổ cô.

Một lúc sau, anh cười, rõ ràng là tâm trạng rất tốt.

Hứa Nguyệt bị nụ cười của anh mê hoặc, nụ cười này chân chính xuất phát từ niềm vui trong nội tâm.

Minh Vọng cuối cùng cũng rời khỏi cơ thể cô.

Nhiệt độ nóng bỏng trên người rời đi khiến cô hoàn hồn, ánh mắt không tự nhiên nhìn về phía phòng tắm.

Phòng tắm rất lớn, rộng gần bằng một căn phòng trong nhà cô.

Bên cạnh cửa sổ là một cái bồn tắm, bên ngoài ô cửa sổ khổng lồ là con sông lớn bắc qua Nam Thành.

Ngoài ra còn có đoàn tàu du lịch trên sông vào ban đêm.

Cây cầu rục rờ ánh đèn bắc qua con sông Nam Thành.

Minh Vọng đột nhiên cúi đầu, Hứa Nguyệt đang nhìn ra ngoài, bị anh làm cho giật mình, quay đầu lại nhìn anh.

Anh cúi người, chạm môi vào khoe môi cô, rất nhanh liền buông cô ra, nhẹ giọng nói: "Tắm rửa xong thì ngủ sớm đi."

Hứa Nguyệt gật đầu.

Minh Vọng đưa tay xoa cổ cô, xoay người đi ra ngoài.

Hứa Nguyệt từ buồng tắm đi ra, đèn phòng ngủ vẫn sáng, nhưng Minh Vọng không có trong phòng ngủ.

Cô lấy khăn lau tóc, quay người bước ra ngoài, thấy người đàn ông đang hút thuốc trên hành lang.

Minh Vọng đi tới, trên tay cầm ly nước, uống một ngụm liền tiến đến đưa ly lên môi cô.

Hứa Nguyễn mở miệng, anh khẽ nâng cốc lên, nước chảy vào miệng cô.

Cơ thể cô liền thấy dễ chịu.

Uống nước xong, cũng không hỏi lời nào, anh vòng tay qua người cô, ôm người đi vào phòng ngủ.

Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng anh.

Minh Vọng cũng vừa tắm xong. Anh mặc áo ngủ màu xanh nước biển, chân đi dép lê màu trắng.

Anh kéo Hứa Nguyễn ngồi xuống giường, dập điếu thuốc, đặt chiếc ly lên tủ đầu giường.

Sau đó anh đứng dậy lấy khăn tắm lau tóc cho cô, xem chừng chưa khô, anh thả khăn tắm xuống, quay người lấy máy sấy tóc trong phòng tắm ra, cắm điện, bật máy, nhẹ nhàng thổi khô tóc cô.

Tóc Hứa Nguyễn khá ngắn, mềm mượt dễ sấy, anh đưa tay luôn nhẹ vào tóc cô, những sợi tóc hơi lạnh lạnh xõa ra trong lòng bàn tay, từng sợi rơi xuống, anh thích thú cầm trong tay.

Da đầu Hứa Nguyễn hơi tê dại, nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, một lúc sau mới giơ tay ôm eo anh.

Nếu anh không dịu dàng như vậy thì tốt rồi.

Cô có thể chịu đựng được đam mê và dục vọng không thể kiềm chế của anh, chịu đựng được sự cường thế quyết liệt của anh.

Cô chịu được thái độ quân tử của anh, cũng chịu được dáng vẻ lưu manh khi anh ở cùng cô.

Nhưng cô không chịu nổi khi anh đối xử với cô dịu dàng như bây giờ.

Tim cô đập nhanh, gần như nghẹt thở.

Sấy khô tóc xong, Minh Vọng không thèm đặt máy sấy tóc trở lại phòng tắm, chỉ ném nó lên tủ đầu giường.

Anh đẩy cô xuống giường, sau đó cũng lên nằm cạnh cô.

Hứa Nguyệt ngã xuống giường của anh, người khẽ nẩy lên, sau đó nghiêng đầu nhìn anh.

Minh Vọng nằm ở giữa giường, chống đầu nhìn cô.

Khuy cổ áo không cài, bộ đồ ngủ bằng lụa hơi trễ xuống một chút, để cô nhìn thấy lồng ngực cường tráng của anh.

Lần theo những đường may của bộ quần áo, ánh nhìn của cô trượt xuống.

Thấy Hứa Nguyệt nhìn vào ngực mình, Minh Vọng bật cười, mang theo nét dịu dàng, chiều chuộng.

Hứa Nguyệt ngoảnh mặt đi, vành tai không tự chủ đỏ lên.

Nhìn lỗ tai cô đỏ bừng, cổ cũng dần đỏ lên, khiến Minh Vọng ngửa ngáy khó nhịn.

Khi còn học trung học, cô có khuôn mặt mũm mĩm, nhìn ai cũng lạnh lùng, sau khi tái hợp, khuôn mặt của cô không còn tròn trịa nữa, cũng từ non nớt chuyển sang lãnh đạm.

Nghĩ đến những lần gặp trước đây, cô luôn tỏ thái độ thờ ơ với anh.

Nếu như không phải anh động tâm tư, thì làm sao có thể chọc thủng mối quan hệ bạn học của hai người.

Anh đã nhiều lần chủ động đi tìm cô.

Nếu đêm nay anh không giữ cô lại, có lẽ sau này anh cũng sẽ không thể gặp được cô ở Nam Thành.

Vừa nhẩn tâm vừa lạnh lòng.

Vậy mà lại là người khiến anh rung động từ thời niên thiếu.

Cho nên, sự thay đổi nhỏ này đã mang lại cho anh một cảm xúc khó diễn tả.

Chuyện giữa hai người thực sự không dễ dàng.

Vì vậy anh nhất định sẽ trân trọng.

Anh vỗ vỗ bên cạnh mình, nói: "Ngủ đi."

Hứa Nguyệt lại nhìn anh, trong mắt anh chỉ có sự ôn nhu, không tự chủ được lẩn qua nằm sát bên anh.

Minh Vọng cười, ôm cô vào lòng.

Chỉ trong vài giây, trong lòng cô đã chuẩn bị tốt mọi chuyện.

Trong phòng ngủ bật điều hòa, hơi lạnh phả ra.

Minh Vọng kéo chăn đắp lên người cô, một mùi thơm thoang thoang quyện cùng mùi nắng ấm.

Đắp xong, anh quay sang nhìn cô.

Hứa Nguyệt cũng xoay người, nằm nghiêng, đối mặt với Minh Vọng.

Minh Vọng cười nhẹ, đưa tay vuốt mái tóc ngắn lòa xòa của cô.

Đôi mắt hoa đào chớp nhẹ, vươn tay nắm lấy bàn tay to lớn của anh.

Hai người không nói chuyện, yên lặng nhìn nhau một lúc, Minh Vọng giơ tay tắt đèn, đến gần hôn lên trán cô, ôn nhu nói: "Ngủ ngon."

Hứa Nguyệt sững sốt, trong lòng đột nhiên trống rỗng, tự hỏi có phải là bởi vì không giống với mình tưởng tượng hay không.

Cô không thể nhìn rõ mặt anh trong bóng tối, cô muốn cảm nhận xem mình có thực sự nằm bên cạnh anh hay không.

Hứa Nguyệt nhẹ nhàng dịch qua, tay người đàn ông đặt ở trên eo của cô, nhẹ nhàng ôm.

Cô ngẩng đầu, trong bóng tối hôn lên cằm anh, cảm giác hơi ráp.

Một bàn tay to giữ lấy cằm cô, nâng mặt cô lên, bàn tay đặt trên eo cô cũng dùng sức kéo cô vào trong vòng tay ấm áp của anh.

Trong bóng tối, thanh âm mang theo khí thế mệnh lệnh của anh trầm khàn truyền đến: "Mở miệng."

Hứa Nguyệt ngoan ngoãn mở miệng.

Đôi môi khô khốc của người đàn ông áp lên, hàm răng cắn lấy đầu lưỡi của cô, kéo vào trong miệng anh, như muốn nuốt chửng cô.

Mang theo một chút hung hăng.

Nhiệt độ trong chăn càng lúc càng cao.

Minh Vọng một chân đá tung chăn ra, gác chân lên chân cô.

Một lúc sau, người đàn ông lật người và đè cô xuống, trọng lượng cơ thể dồn lên cô.

Hôn anh đã đủ mệt rồi, bây giờ còn phải chống đỡ sức nặng của anh, cô cảm giác hơi ngạt thở.

Minh Vọng không cho cô cơ hội lấy hơi, vì vậy cô chỉ có thể hấp thu không khí từ trong miệng anh, thân thể khẩn trương khao khát một cái gì đó.

Ngay lúc cô tưởng rằng ngọn lửa tình sẽ bùng cháy thì người đàn ông buông cô ra, lăn qua một bên, nằm ngửa thở hổn hển.

Tay còn lại đặt lên cổ cô, nhẹ nhàng xoa xoa dái tai.

Hứa Nguyễn không thể diễn tả cảm giác đó như thế nào, trong lòng là hư vô mờ mịt trống trải cùng mất mát.

Hai cảm xúc chùng chất dày vò cô, buộc cô phải đến gần, tìm kiếm hơi ấm của anh.

Một lúc sau, cảm xúc mới dần lắng xuống, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Bên cạnh truyền đến giọng nói của anh: "Hứa Nguyễn?"

Hứa Nguyễn ổn định hô hấp, cũng không đáp lời.

Minh Vọng như cười khế, còn có tiếng cọ xát vang lên, Hứa Nguyễn bị anh lật qua, từ phía sau ôm lấy cô.

Lưng cô áp sát vào cánh tay anh, tư thế này khiến cô càng dán chặt vào anh, trên thắt lưng cảm nhận rõ ràng sự cứng rắn và nóng bỏng của đàn ông.

Đáng đời

Trong lòng cô thầm nghĩ.

Minh Vọng có lẽ là người đầu tiên thật đưa đến tận nơi rồi mà vẫn không há miệng, chẳng biết có phải vì "thịt" này không hợp khẩu vị của anh, hay vì muốn để dành sau này từ từ nhấm nháp.

Minh Vọng ôm cô vào lòng, trên người cô có mùi sữa tắm của anh.

Hít một hơi, anh tựa cằm lên vai cô, hôn nhẹ lên vành tai nhỏ rồi nhắm mắt lại.

Thời gian lặng lẽ trôi.

Minh Vọng ngủ rất yên bình và an ổn.

Hứa Nguyệt nghe thấy tiếng thở đều đặn phía sau, liền vươn tay phủ lên bàn tay to đang ôm lấy eo mình.

Sau khi cảm nhận được một lúc, đầu ngón tay xuyên qua kẽ tay, đan vào nhau.

Đây là Minh Vọng.

Là người cô thích khi còn trẻ.

Lúc này anh đang ôm cô vào lòng.

Không phải là giấc mơ, cũng không phải cô mộng du.

Tất cả mộng tưởng thanh xuân của cô đã trở thành hiện thực.

Chương 17: "Không sợ em đụng hư xe của anh à?"

Sáng sớm hôm sau, đúng bảy giờ, chuông báo thức vang lên, Hứa Nguyễn cũng bị đánh thức.

Đưa tay hướng tủ đầu giường sờ soạng, đụng phải điện thoại, đang định tắt chuông báo, tay cô đã bị một bàn tay ấm áp nắm lấy, sau đó chuông báo thức tắt tiếng.

Hứa Nguyễn mơ mơ màng màng mở mắt, vừa vặn đối mặt với Minh Vọng.

Anh đã thức dậy từ sớm, hình như vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ẩm ướt, mặc sẵn áo sơ mi trắng và quần khaki màu xám.

Thấy Hứa Nguyễn tỉnh lại, anh nắm tay cô, hôn lên mu bàn tay, "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Hứa Nguyễn nhìn vào mắt anh.

Một ít tóc rũ xuống trên trán anh.

Hình ảnh này trùng khớp với Minh Vọng thời niên thiếu, khiến Hứa Nguyễn không kiềm chế được rung động, đưa tay ôm lấy cổ anh.

Minh Vọng chống tay, cúi đầu nhìn cô, "Ngủ thêm một chút không?"

"Anh đi đâu?" Hứa Nguyễn hỏi.

"Đương nhiên là đi làm." Anh cười, sau đó quay đầu nhìn về phía bên kia, "Em thử mấy bộ quần áo bên kia xem có vừa không."

Hứa Nguyễn nghiêng đầu nhìn lại, nhìn thấy một bộ váy màu kem đặt ở đó.

"Anh đi làm, vậy em cũng nên về nhà thôi." Cô ngồi dậy, áo choàng tắm hơi trễ xuống tới bả vai.

Ánh sáng loé lên trong mắt Minh Vọng.

Hứa Nguyễn cũng không để ý, xỏ dép lê đi vào nhà tắm.

Lúc cô rửa mặt, Minh Vọng tựa ở cửa, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú.

"Anh không phải đi làm sao?" Cô hỏi anh.

Minh Vọng không rời đi, ngược lại còn bước vào đứng bên cạnh cô.

Hứa Nguyễn quay đầu liếc anh, Minh Vọng nhin không được, đưa tay kéo cô sát vào người mình, cúi đầu muốn hôn cô.

Hứa Nguyễn đưa tay chống lại anh, trườn ra khỏi vòng tay anh, nghiêng đầu nhìn anh, khẽ cười, sau đó chạy nhanh ra khỏi phòng tắm.

Minh Vọng dựa vào bồn rửa mặt, cúi đầu cười, sau đó đi theo cô.

Khi anh ra tới, Hứa Nguyễn đang ở phòng thay đồ. Anh đi qua, lấy xuống một bộ âu phục, chậm rãi thay quần áo phía sau cô.

Trước mặt Hứa Nguyễn là một chiếc gương lớn, thoáng cúi đầu liền có thể nhìn thấy người đàn ông đang thay quần áo ngay sau lưng mình.

Cô rũ mắt xuống, kéo áo choàng tắm ra.

Động tĩnh phía sau dừng lại, tầm mắt nóng bỏng dán vào lưng, cô đưa tay cầm lấy quần áo đã chuẩn bị.

Anh chuẩn bị cho cô rất đầy đủ, quần áo ngoài và đồ lót đều có.

Cô lấy váy, chậm rãi cầm lấy miếng dán ngực, từng chút một dán lên, sau đó cầm quần lót mặc vào.

Lúc cô khoác váy lên, sau lưng cảm thấy một luồng ấm áp, trong nháy mắt, sống lưng cô nổi lên một tầng da gà.

Bả vai cô bị một bàn tay rộng lớn nắm chặt, không để cho cô xoay người lại.

Anh cứ như vậy dính sát vào cô, da liền da, nhiệt độ tăng nhanh, anh cúi đầu hôn nhẹ vào vai và cổ cô.

Chiếc gương lớn soi rõ bộ dáng của hai người, nồng đậm sắc tình.

Người phụ nữ mặc váy màu kem nhạt, khí chất trong trẻo lạnh lùng, khuôn mặt bình tĩnh. Người đàn ông ở ngay phía sau cô, áo sơ mi chưa cài cúc, lộ ra lồng ngực rắn chắc, tóc rối bời, mắt phượng hẹp dài, ánh mắt nhuốm đỏ.

Chóp mũi cao thẳng phun ra hơi thở nóng rực, phả vào vị trí nhạy cảm phía sau tai cô.

Anh ngậm vành tai cô, cầm tay cô kéo về phía sau.

Tay kia vòng tới phía trước, vén làn váy lên, vuốt ve vòng eo tinh tế, sau đó trượt dần xuống,

Hứa Nguyệt ngửa đầu ra sau, hơi thở hỗn loạn.

Anh ôm cô, hơi thở hòa quyện, cô suýt nữa đứng không vững, bị người đàn ông phía sau đỡ lên.

Sóng biển chập trùng lên xuống, mưa to gió lớn kịch liệt.

Cô giống như một người chết đuối không biết bơi, chỉ có thể nắm chặt khúc gỗ phía sau lưng.

Thời gian trôi qua, mặt trời đứng bóng.

Ánh nắng xuyên qua rèm cửa, mông lung chiếu vào hai người.

Minh Vọng ôm người tựa ở tủ quần áo, dán mặt vào hõm vai cô, bình ổn hơi thở.

Qua một hồi lâu, Hứa Nguyễn đẩy Minh Vọng ra, một tay đem váy kéo lại chỉnh tề, đi nhanh vào phòng tắm.

Một lát sau, người đàn ông thay quần áo xong, cũng đi vào phòng tắm.

Hứa Nguyễn lẳng lặng rửa tay, anh từ phía sau cô cúi người xuống kề sát lưng cô. Đưa tay qua, nâng tay cô lên dưới vòi nước, rửa sạch từng ngón tay, sau đó lấy khăn khô lau cho cô.

Xong xuôi, anh mới cúi đầu rửa tay, sau đó mới vốc nước rửa mặt.

Hứa Nguyễn ra khỏi phòng ngủ, đi vào phòng khách, rót một ly nước.

Minh Vọng còn phải chỉnh trang một chút.

Cô đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh, lấy ra bánh mì nướng.

Chờ Minh Vọng xử lý xong, Hứa Nguyễn đã nướng xong bánh mì, sữa tươi cũng đã được hâm nóng.

Anh đi vào, kéo một chiếc ghế ngồi bên cạnh cô.

"Trong nhà cũng không còn đồ gì khác." Cô xé một miếng bánh mì nướng, nói.

Minh Vọng nở nụ cười, kéo tay cô, "Lần sau sẽ dự trữ nhiều đồ ăn hơn, em thích ăn cái gì?"

Hứa Nguyễn liếc nhìn anh, đem ly sữa đẩy qua, "Em ăn gì cũng được."

Anh đổi một bộ âu phục màu xám, áo sơ mi trắng, cổ áo cài chỉnh tề, tóc được chải chuốt gọn gàng.

Đối diện cô là hình ảnh một tinh anh của giới kinh doanh, nghiêm túc và thành thực.

Hô hấp cô chậm lại một nhịp.

Minh Vọng nhìn cô, Hứa Nguyễn thu hồi ánh mắt, điềm nhiên như không có việc gì, tiếp tục ăn sáng.

Ăn điểm tâm xong đi ra ngoài, nếu Minh Vọng đưa Hứa Nguyễn về thì chắc chắn sẽ không kịp đi làm.

Vừa tới nhà để xe, điện thoại liên tiếp rung lên.

Anh nhìn điện thoại, đi đến chiếc Maybach, sau đó đưa cho Hứa Nguyễn một chùm chìa khóa.

Chìa khóa là của xe Mercedes, Hứa Nguyễn ngược mắt nhìn.

"Bên kia " Minh Vọng nghiêng người, chỉ về phía chiếc xe, "Hôm nay không đưa em về tận nhà được, em lấy xe tự về được không?"

Hứa Nguyễn nhìn chiếc Mercedes, chậm rãi mở miệng, "Lỡ như em đụng làm hư xe anh thì sao?"

Động tác của Minh Vọng dừng lại, quay đầu nhìn cô, "Hỏng xe cũng không sao, đừng đụng hỏng bạn gái của anh là được."

Hứa Nguyễn nắm chặt chìa khóa xe.

Minh Vọng nhìn thoáng qua, dứt khoát đóng cửa xe lại. Đi tới nắm chặt tay cô, mở cửa xe Mercedes, nhét cô vào xe.

Hứa Nguyệt đem chìa khoá cắm vào, đề máy xe, sau đó hạ cửa sổ xe nhìn về phía Minh Vọng.

Minh Vọng chống cửa sổ xe, cúi người hôn cô, "Trên đường phải chú ý an toàn."

Hứa Nguyệt gạt đầu.

Anh lùi lại một bước.

Cho đến khi chiếc Mercedes không còn trong tầm mắt, Minh Vọng mới lên xe.

Hứa Nguyệt lái xe rất cẩn thận, cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, an toàn về tới nhà.

Giờ này mọi người đều đã đi làm, dưới sân còn rất nhiều chỗ đậu xe.

Về đến nhà không thấy mẹ Hứa, cô đoán chắc bà đã ra ngoài trò chuyện với hàng xóm.

Trên bàn trà bày tờ quảng cáo của Sunshine Garden.

Cô cầm lên nhìn.

Trên tờ quảng cáo còn có ghi chú của bà Hứa.

Cô ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm vào tờ rơi quảng cáo, mở máy tính, bắt đầu viết đơn từ chức.

Đã quyết định không trở về Tô Châu nữa, cô nên nhanh chóng từ chức để công ty còn kịp xoay sở.

Còn phải hoạch định xem sau này nên làm gì ở Nam Thành.

Có lẽ tạm thời cô nên hợp tác với Trần Thiến Thiến.

Dù sao tại Nam Thành, trừ con đường này, cô cũng không có nhiều sự lựa chọn.

Lúc đang ăn trưa, cô nhận được một cuộc gọi từ Giang Tô, thông báo cô ra ký nhận chuyển phát nhanh.

Hứa Nguyên sững sốt một chút mới nhớ tới, đoán chừng là bằng tốt nghiệp đại học tại chức của mình.

Cô yêu cầu nhân viên chuyển phát nhanh chờ, nhắc điện thoại gọi người bạn bên Tô Châu ký nhận giúp.

Điện thoại còn chưa kết nối, một cuộc gọi khác từ Tô Châu lại tới.

Nhìn thấy số của Hà Thạc, Hứa Nguyên mới nhớ tới cô còn chưa báo cho anh ta việc mình sẽ ở lại Nam Thành.

Điện thoại kết nối: "Sếp"

"Hứa Nguyên, bên này em có chuyển phát nhanh. Em không ở đây, hay là tôi ký nhận giùm em được không?"

"Được. Vậy phiền anh."

Đầu bên kia điện thoại cười, "Còn khách sáo với tôi như vậy." Anh ta nói, quay đầu nhìn về nhân viên chuyển phát nhanh nói rõ tình huống, sau đó ký nhận chuyển phát nhanh.

"Đúng rồi, chừng nào thì em đến Thượng Hải? Tôi sắp xếp thời gian ra sân bay đón em..."

Hứa Nguyên cắn môi dưới, nói: "Sếp, tôi không có ý định trở về Tô Châu nữa."

"Hả?" Hà Thạc dừng bước, đẩy kính mắt, "Vì sao?"

"Chỉ là, tôi không muốn quay lại..."

"Em tìm được việc làm ở Nam Thành rồi? Hay vì em không yên lòng về dì Hứa?" Anh ta đi về phía khu vực văn phòng.

Hứa Nguyễn nhìn ra ngoài cửa sổ, Nam Thành cây xanh râm mát, ve sầu ở gốc cây râm ran không ngừng.

Nơi này có những người mà cô không nỡ rời bỏ.

"Cả hai." Cô trả lời.

Hà Thạc khe khẽ thở dài, anh ta biết tính cách Hứa Nguyễn, một khi đã quyết định thì sẽ không dễ dàng quay đầu.

"Vậy em cứ viết thư từ chức rồi gửi qua cho tôi."

"Được." Hứa Nguyễn nở nụ cười, "Sếp, cảm ơn anh những năm này đã hết lòng chiếu cố."

Hà Thạc cũng cười, "Là chính em nỗ lực cố gắng." Nhìn thấy chuyển phát nhanh trong tay, lại hỏi: "Em về Nam Thành đã gần nửa năm, chuyển phát nhanh này lại từ đâu gửi đến?"

"Là bằng tốt nghiệp đại học tại chức, lúc trước anh giới thiệu tôi đi học."

"Vậy cái này rất quan trọng." Anh ta nhìn thoáng qua lịch công tác, "Tháng này tôi cũng dự định nghỉ phép, nếu không tôi đưa qua Nam Thành cho em?"

"Không cần phiền phức như vậy, giúp tôi gửi chuyển phát bảo đảm là được."

Hà Thạc cầm lấy tấm hình của mình trên mặt bàn, nhẹ nhàng trượt tay, phía sau lộ ra tấm hình một thiếu nữ. Anh sờ trên mặt tấm ảnh, nhẹ nói: "Dù sao tôi cũng muốn đi du lịch."

"Ừm?" Hứa Nguyễn không hiểu anh ta có ý gì.

"Chuyến đi gần đây nhất là năm trước em cùng tôi đến Mexico giới thiệu sản phẩm." Anh cười, "Vẫn hay nghe em kể Nam Thành rất đẹp, tôi muốn đi thăm thú một chút." Cũng là muốn được nhìn thấy em.

Nửa câu sau không dám nói ra, Hà Thạc cảm thấy những chuyện như vậy nói qua điện thoại thì không đủ trân trọng.

"..." Hứa Nguyễn không trả lời.

Hà Thạc cũng không thêm để ý, "Hai ngày nữa tôi có thời gian, lúc đó sẽ mang bằng tốt nghiệp đến cho em."

"Được, vậy làm phiền anh rồi."

Hà Thạc nhẹ cười, "Nếu thấy đã làm phiền tôi, vậy khi đó chiêu đãi tôi thật tốt là được."

Hứa Nguyễn cũng nở nụ cười, "Nhất định."

Ăn cơm trưa, quản lý cửa hàng gọi cô đến lấy xe.

Hứa Nguyễn thay quần áo, đi ra ngoài, nửa đường thì Minh Vọng gọi tới.

"Em đang làm gì?"

Hứa Nguyễn ngồi trên xe taxi, trông thấy toà nhà Minh Thị ở phía xa, "Ngay dưới lầu công ty anh."

Đầu bên kia điện thoại yên lặng một chút, sau đó nhẹ nhàng thờ dài.

"Làm sao vậy?" Cô hỏi.

"Sớm không đến muộn không đến, nhất định là vào lúc này."

Hứa Nguyễn đang định hỏi có phải cô làm phiền giờ làm việc của anh không, liền nghe được trong ống nghe truyền đến thanh âm:

"Kính chào quý khách..."

"Anh đang ở phi trường?"

"Ừm." Minh Vọng đi vào cổng dành cho doanh nhân.

"Đi đâu?"

"Đi California."

"Nước Mỹ à?"

"Ừm." Minh Vọng trả lời, bỗng nhiên lại nói: "Lần này anh không ở công ty, lần sau nhất định mang em đến tham quan."

Hứa Nguyễn cười, "Bây giờ em đang ở ngay sát công ty anh."

"Nhanh như vậy?"

"Ừm, em đi lấy xe."

Minh Vọng giờ mới nhớ việc cô mua xe, trêu chọc: "Sớm biết thì đã không để em mua xe rồi."

"Vậy lấy xe của anh nhé?" Hứa Nguyễn cũng trêu chọc.

"Không thành vấn đề" Minh Vọng cười: "Dù sao anh cũng có rất nhiều xe."

Hứa Nguyễn cười khế.

Một lát sau Minh Vọng nói: "Anh phải lên máy bay rồi. Bảng số xe mới cứ để anh lo, một lát sẽ có người gọi điện cho em."

"Được." Hứa Nguyễn nói: "Vậy anh chú ý an toàn."

Minh Vọng cười, sau đó cúp điện thoại.

Chương 18: Ông chủ cũ

Như Minh Vọng đã nói, Hứa Nguyệt không cần lo chuyện đăng kiểm xe mới.

Buổi chiều, tập đoàn Minh Thị phái một người trẻ tuổi đến giúp cô hoàn tất thủ tục.

Cô lái xe về vào buổi tối và gặp mẹ Hứa ở tầng dưới.

Hứa Nguyệt bấm còi.

Bà Hứa giật mình, đứng sang một bên, Hứa Nguyệt lái xe tới bên cạnh, cười gọi: "Mẹ!"

Bà Hứa quay đầu lại, thấy Hứa Nguyệt ngồi trên xe.

Bà sửng sốt, nhìn chiếc xe mới toanh, do dự một chút, "Con mua xe à?"

"Vâng." Hứa Nguyệt đáp, đạp vào chỗ trống rồi xuống xe.

Mẹ Hứa đưa giỏ rau cho Hứa Nguyệt, đi vòng quanh xe, mỉm cười gật đầu.

Hai mẹ con khoác tay nhau đi lên lầu.

Trước khi lên lầu, Hứa Nguyệt liếc nhanh chỗ đậu xe.

Bên cạnh chiếc Mercedes màu đen là chiếc VW màu trắng.

Một đen một trắng, khá là xứng đôi.

Ngày mai phải lái xe trả lại anh, cô nghĩ.

Sau khi về nhà, hai mẹ con trò chuyện qua loa về giá cả chiếc xe.

Sau đó bà quay người đi vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Hứa Nguyễn đi theo, ôm mẹ cô từ sau lưng, "Mẹ, con quyết định ở lại Nam Thành."

Mẹ Hứa dừng tay, quay đầu nhìn cô, "Thật sao?"

Hứa Nguyễn gật đầu.

Mẹ Hứa cười, vỗ nhẹ vào tay, cô "Ở lại là tốt rồi."

.....

Hà Thạc nói đến là đến.

Hôm sau, Hứa Nguyễn lái chiếc Mercedes-Benz về chung cư của Minh Vọng, cô còn chưa kịp nói chuyện trực tiếp với Trần Thiến Thiến về quyết định của mình.

Cô chỉ có thể nhắn tin với Trần Thiến Thiến trên Wechat.

Trần Thiến Thiến vô cùng phấn khích, nói cô nhanh chóng sắp xếp thời gian đến câu lạc bộ để bàn giao công việc.

Hứa Nguyễn đồng ý.

Khoảng ba, bốn giờ chiều chủ nhật, cô lái xe ra sân bay đón sếp cũ.

Hơn nửa năm không gặp Hà Thạc, cũng không có nhiều biến hoá.

Vẫn là người đàn ông đeo mắt kính, tóc cắt ngắn rũ xuống trán, anh ta mặc áo sơ mi màu nhạt, bộ dáng cao gầy.

Nhìn thấy Hứa Nguyễn từ xa, anh liền nở nụ cười, sải bước đi tới.

Hà Thạc gia nhập LU Precision Electronics với vai trò kỹ sư cao cấp sau khi tốt nghiệp đại học, sau đó trở thành trưởng bộ phận lắp ráp hệ thống.

Năm Hứa Nguyễn vừa tròn 20 tuổi, anh đích thân đề bạt cô làm tổ trưởng.

Hứa Nguyễn thực sự rất biết ơn Hà Thạc.

Nhà máy là nơi phản ánh hiện tượng xã hội chân thực nhất. Người tốt, kẻ xấu giẫm đạp lên nhau.

Rất nhiều người sau khi vào nhà máy không thể chịu được sự căm dỗ, vô tình hay cố ý phản bội đạo đức làm người.

Mà Hứa Nguyễn, dưới sự bao bọc của mẹ Hứa, cùng với sự tưởng niệm về Minh Vọng, cô không hề quan tâm đến những người đàn ông ve vãn xung quanh mình.

Dù cho không chú ý, nhưng những chuyện dơ bẩn xảy ra ở nhà máy vẫn làm Hứa Nguyễn cảm thấy chán ghét.

Sau khi dần hiểu ra đây là hiện thực xã hội, cô quyết định giữ bản thân mình tránh xa bọn họ, chỉ tập trung vào công việc.

Sau khi được Hà Thạc đề bạt làm tổ trưởng, cô có phòng làm việc riêng.

Hứa Nguyễn cũng là người rất cầu tiến, khi Hà Thạc đề cập đến việc học đại học tại chức, cô liền đăng ký theo học các lớp ban đêm.

LU là một xưởng sản xuất linh kiện cho Apple và các công ty nước ngoài, 80% khách hàng đến từ Hoa Kỳ.

Để có thể giao tiếp với khách hàng, cô bắt đầu tự học luyện thi tiếng Anh.

Mỗi cuối tuần, trong khi những người khác hẹn hò và đi mua sắm thì Hứa Nguyễn lại cặm cụi học thi dưới sự hướng dẫn của Hà Thạc.

Sau khi đạt được chứng chỉ tiếng Anh, Hà Thạc bắt đầu đưa cô ra nước ngoài công tác.

Lần đầu tiên trong đời đi máy bay, lần đầu tiên ra nước ngoài, địa điểm đầu tiên chính là Las Vegas, Nevada.

Hứa Nguyễn đã nỗ lực rất nhiều, từ một công nhân không có bằng cấp và kinh nghiệm đến vị trí tổ trưởng, cô đã trả giá bằng tất cả năng lực và thời gian, cộng với sự dìu dắt của Hà Thạc.

Nếu không có Hà Thạc, cô có lẽ chỉ là một công nhân bình thường đến hết đời.

Không kiến thức, không có tầm nhìn, không có người nâng đỡ, cả đời dậm chân tại chỗ.

Cũng đừng nói đến việc hội ngộ Minh Vọng.

Tất cả những thành tựu này đều vì cô được một quý nhân nâng đỡ: sếp cũ của cô - Hà Thạc.

Khi Hà Thạc đến gần, Hứa Nguyễn cười nói: "Ông chủ"

Anh cũng cười, đưa tay lên lau mồ hôi, "Nam Thành nóng quá."

"Đúng vậy." Cô nghiêng người nói, "Đi thôi, chúng ta về khách sạn trước đi."

"Được." Hà Thạc đeo túi đi theo sau Hứa Nguyễn.

Cô mặc một chiếc váy màu xanh nhạt với tay áo giống như vải tuyền, cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn.

Vẫn là mái tóc ngắn đen nhánh

Tinh tế và xinh đẹp

Hà Thạc đẩy mắt kính, theo cô ra bãi đậu xe.

Thấy cô mở cửa chiếc VW màu trắng, anh cười: "Em mua xe rồi?"

Hứa Nguyễn gật đầu, vừa định ngồi vào thì Hà Thạc ngăn lại.

"Em mới lấy bằng, để anh lái cho."

Hứa Nguyễn cười lắc đầu, "Không sao, em lái được."

Hà Thạc không miễn cưỡng nữa, mặc dù có chút lo lắng, nhưng vẫn chiều theo ý Hứa Nguyễn.

Anh đi vòng ra phía trước xe, ngồi vào ghế phụ lái.

Hứa Nguyễn mở miệng, chưa kịp nói gì thì anh đã ngồi xuống.

Thật ra cô muốn Minh Vọng là người đàn ông đầu tiên ngồi ghế lái phụ trên xe của cô.

Khởi động xe, cô lái xe khỏi khu vực sân bay.

Trên đường đi, Hứa Nguyễn hỏi: "Đã đặt khách sạn chưa?"

Hà Thạc dựa vào lưng ghế, thình thoảng nhắc nhở cô rồi đáp: "Còn chưa, tìm một chỗ nào gần khu em ở đi."

Phía trước là đèn đỏ, Hứa Nguyễn dừng lại trước vạch dành cho người đi bộ, liếc ngang nhìn anh.

Hà Thạc hiểu ý cô, cười: "Không phải em nói muốn dẫn tôi tham quan Nam Thành sao, ở gần như vậy cho tiện."

Khẽ gõ nhẹ vô lăng, Hứa Nguyễn nói: "Không sao, tôi có xe, đi đâu cũng tiện."

Hà Thạc cười nhẹ lắc đầu, nhắc nhở cô: "Đi thôi."

Hứa Nguyễn không hỏi thêm nữa, bắt đầu lái xe ra ngoài.

Khi đến khu phố cổ, hai người nhìn thấy một khách sạn khá sạch sẽ.

Cô nhìn Hà Thạc, "Khu vực phố cổ chỉ có một khách sạn này thôi."

Hà Thạc nghiêng đầu nhìn.

"Hay là vào trung tâm thành phố, ở đó có nhiều khách sạn lớn, điều kiện cũng tốt hơn."

Hà Thạc quay sang nhìn Hứa Nguyễn, "Vậy em và dì đang ở đâu?"

Hứa Nguyễn hướng mắt qua: "Tiểu khu đằng kia."

Anh quay đầu lại nhìn, tiểu khu của cô nằm đối diện với khách sạn nhỏ kia.

Anh quả quyết, "Vậy thì chọn khách sạn này đi."

Hứa Nguyễn không nói nên lời, lái xe đi qua.

Khách sạn ổn, không quá cũ.

Phòng của Hà Thạc nằm ở tầng hai.

Hứa Nguyễn theo anh lên lầu.

Căn phòng khá lớn.

Cô khoanh tay nhìn xung quanh, toàn bộ đều ổn, đầy đủ tiện nghi cần thiết.

Hà Thạc đặt ba lô lên giường, thấy Hứa Nguyễn đi tới lui kiểm tra phòng, anh ngồi trên giường tùm tùm cười.

Anh mở ba lô, lấy bằng tốt nghiệp ra đưa cho cô.

Hứa Nguyễn nhận lấy, mở ra xem rồi đóng lại.

Thấy anh có vẻ hơi mệt, cô đưa anh xuống nhà hàng ăn tối.

Ăn tối xong, Hứa Nguyễn đứng trước cửa khách sạn: “Hôm nay chắc anh cũng mệt rồi, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tôi đưa anh đi dạo Nam Thành.”

Hà Thạc đáp: “Hôm qua bay đến An Huy, sáng nay về Tô Châu, buổi trưa từ Thượng Hải tới đây.” Anh tháo kính, lau rồi đeo lại.

Hứa Nguyễn cau mày, "Sao vội thế? Nghỉ ngơi một ngày rồi đến cũng được mà."

Hà Thạc lắc đầu không nói gì.

Cô vẫy tay, "Vậy tôi đi trước."

“Được.” Anh đứng bên xe nhìn cô.

Hứa Nguyễn lên xe, khởi động xe và lái về tiểu khu.

Ăn tối xong, Hứa Nguyễn đứng trước cửa khách sạn: “Hôm nay chắc anh cũng mệt rồi, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tôi đưa anh đi dạo Nam Thành.”

Hà Thạc đáp: “Hôm qua bay đến An Huy, sáng nay về Tô Châu, buổi trưa từ Thượng Hải tới đây.” Anh tháo kính, lau rồi đeo lại.

Hứa Nguyễn cau mày, "Sao vội thế? Nghỉ ngơi một ngày rồi đến cũng được mà."

Hà Thạc lắc đầu không nói gì.

Cô không vẫy tay, "Vậy tôi đi trước."

“Được.” Anh đứng bên xe nhìn cô.

Hứa Nguyễn lên xe, khởi động xe và lái về tiểu khu.

Hà Thạc có năm, sáu ngày để thăm thú Nam Thành lần này.

Hứa Nguyễn không vội, dự định mỗi ngày đưa anh đi chơi một chỗ.

Nam Thành tuy là một trấn ở vùng sông nước Giang Nam nhưng thực sự không có điểm tham quan nào đặc biệt nổi tiếng.

Buổi tối trước khi đi ngủ cô nói với mẹ có sếp cũ ở Tô Châu đến chơi.

Mẹ Hứa đưa cho cô vài điểm tham khảo.

Thế là ngày thứ hai, cô dẫn Hà Thạc đi leo núi.

Buổi chiều về đến phố cổ thì cả hai đã đói cồn cào.

Sau khi về khách sạn thu dọn đồ đạc, Hứa Nguyễn đưa anh đi chợ đêm phố cổ.

Chợ đêm cách khu phố Hứa Nguyễn sống không quá xa, chỉ mất một chuyến xe buýt.

Hà Thạc chậm rãi đi theo Hứa Nguyễn

Gió hoàng hôn không quá nóng, thậm chí mang theo một chút mát lạnh.

Những năm gần đây, hai người vẫn thường đến chợ đêm nhỏ ở Tô Châu để thưởng thức những món ăn ngon.

Thấy phía trước khá náo nhiệt, Hà Thạc hỏi: "Ở đây có món gì?"

Hứa Nguyễn hást cằm, "Toàn bộ chợ đêm đều là mỹ thực Nam Thành."

Cô quay sang nhìn Hà Thạc: "Sếp, anh cứ từ từ thưởng thức."

Hà Thạc cười, "Em vẫn còn nhớ."

"Tất nhiên rồi."

Khi còn ở Tô Châu, mỗi khi Hứa Nguyệt không muốn học hay mệt mỏi vì việc học, Hà Thạc sẽ đưa cô đi ăn một bữa thật ngon sau khi hoàn thành một lớp học hay kỳ thi nào đó.

Điều này làm cô cảm kích, không phải vì đồ ăn ngon mà vì tấm lòng của anh.

Có những ngày cuối tuần, thay vì nghỉ ngơi sau một tuần làm việc vất vả thì anh lại giành thời gian phụ đạo cho Hứa Nguyệt.

Khi đó Hứa Nguyệt đã nói, một ngày nào đó nhất định sẽ dẫn Hà Thạc đi ăn tất cả những món ngon của Nam Thành.

Chợ đêm rất náo nhiệt, từ hồi về Nam thành cô vẫn chưa đặt chân tới nơi này.

Nhìn đủ món ăn vặt trước mặt, trong bụng hai người bắt đầu sôi lên.

Đứng trước một nhà hàng đồ nướng, Hà Thạc liếc cô một cái, "Đi thôi."

Hứa Nguyệt mỉm cười bước vào.

Người phục vụ bưng món ăn nóng hổi đi ngang qua: "Xin nhường đường"

Hà Thạc lập tức đưa tay ra, bảo vệ cho Hứa Nguyệt khỏi bị đụng trúng.

Rất nhiều món ăn hấp dẫn, đặc biệt là tôm hùm cay và tôm xào tỏi.

Đây là món họ vẫn thường ăn ở Tô Châu.

Gọi thêm một ít thịt nướng và hai chai bia.

Màn đêm đang dần buông xuống.

Mùi khói lửa nhân gian mang theo ấm áp.

Hà Thạc không thể diễn tả giây phút này.

Trái tim ngập tràn cảm xúc.

Đã nửa năm rồi anh không cùng Hứa Nguyệt dạo bước trên những con phố nổi nhiệt, cùng nhau lang thang ở những quán ăn vỉa hè.

Không phải chỉ là sự hoài niệm.

Cầm ly bia lên, anh gọi Hứa Nguyệt: “Cạn ly nào.”

Hứa Nguyệt đặt xiên tre trong tay xuống, một tay chống lên bàn, cầm ly bia chạm vào ly của Hà Thạc.

Ngửa đầu uống một ngụm

Chất lỏng lạnh lẽo trôi xuống cổ họng, Hứa Nguyệt thở ra một hơi.

“Có chuyện gì vậy?” anh hỏi, đặt cốc xuống.

"Lâu lắm rồi tôi mới ăn nhiều như vậy."

"Từ lúc trở về em không đến đây sao?"

Hứa Nguyệt lắc đầu, sau khi từ Tô Châu trở về, mẹ cô nhập viện, ngày đêm phải túc trực chăm sóc bà.

Sau khi mẹ xuất viện, cô bắt đầu học lái xe, để cô đỡ vất vả, mẹ cô ngày nào cũng bảo cô về nhà ăn cơm.

Sau đó cô gặp lại Minh Vọng.

Người như Minh Vọng sẽ không đến chợ đêm ồn ào như thế này.

Hơn nữa, cô không nở để anh đến một nơi như vậy.

Đến cuối cùng, người đến chợ đêm cùng cô lại là ông chủ cũ.

"Em đã quyết định làm gì ở Nam Thành chưa?" Hà Thạc hỏi cô.

Rót đầy ly bia, Hứa Nguyệt trả lời, "Cùng bạn tôi làm trong ngành thẩm mỹ."

"Đầu tư hay chỉ làm công ăn lương?"

Cô nhấp một ngụm, "Cả hai."

Hà Thạc cũng uống một ngụm, "Tốt, làm gì cũng được, miễn là em yêu thích."

Một lúc sau, anh lại nói: "Tôi có lẽ sẽ tiếp tục ở lại LU."

"Nếu công việc kinh doanh không tốt thì cứ quay lại tìm tôi."

Hứa Nguyệt nghiêng đầu, liếc anh một cái, "Sếp, lời này của anh..."

Hà Thạc bị đôi mắt đào hoa của cô làm cho sửng sò, anh nhìn cô, trong mắt tràn đầy ôn nhu, "Làm sao?"

Hứa Nguyệt lắc đầu cười nhẹ.

Ánh đèn mờ ảo của chợ đêm làm nụ cười của cô càng thêm quyến rũ.

Cô đang ở giữa nhân gian, nhưng lại như đang cách ly với nhân gian, giống như một tiên nữ hạ phàm.

Hà Thạc nhìn cô một lúc, mang tất cả những lời muốn nói chôn sâu tận đáy lòng, lúng túng nhấp vài ngụm bia.

Sau bữa tối, hai người rời chợ đêm.

Đi bộ về lại khách sạn

Gió đêm thổi, mùi thức ăn trên người càng trở nên rõ ràng.

Hứa Nguyễn vén tay áo lên người, bĩu môi.

Hà Thạc cười: "Lần nào cũng như thế này."

Muốn ăn mà ngại mùi ám vào người.

Hứa Nguyễn cười.

Hà Thạc tiễn Hứa Nguyễn về trước.

Hứa Nguyễn chào tạm biệt, đi về phía tiểu khu.

Hà Thạc chợt gọi cô: "Hứa Nguyễn!"

Hứa Nguyễn dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh.

Hà Thạc đi nhanh mấy bước, đến bên cạnh cô, giơ tay nắm ống tay áo cô.

Hứa Nguyễn sửng người một lúc, nhìn Hà Thạc.

Anh vén cổ tay áo lên, "Dính dầu ăn rồi."

Xấn tay áo nhìn một cái, Hứa Nguyễn thật sự bị chọc cười: "Ông chủ, nhìn bộ dáng của anh, tôi còn tưởng rằng có chuyện quan trọng muốn nói."

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô, Hà Thạc nuốt nước miếng khan.

Ngay lúc đó, anh gần như không thể kiềm chế, định sẽ nói hết những lời muốn nói với cô.

Cùng cô trải qua ngàn ấy năm, anh bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Trước đây, nhìn cô ở bên bạn trai, anh đã cảm thấy rất khổ sở và hối hận.

Tỏ tình với cô, hoặc anh sẽ trở thành bạn trai cô, hoặc hai người sẽ vĩnh viễn không thể làm bạn được nữa.

Điều ngăn cản anh mở miệng, chính là nỗi sợ sẽ hoàn toàn mất đi cô.

Khi đó, mặc dù cô đang ở trong một mối quan hệ yêu đương, anh cảm thấy người đàn ông đó rất xuất sắc, nhưng ánh mắt cô luôn lạnh lùng, không có sự nhiệt tình của một cô gái nhỏ đang yêu.

Hầu hết các cuộc tình của cô đều do cô chủ động chia tay.

Anh không thể hiểu được điều gì đang diễn ra trong đầu cô.

Nhưng may mắn thay, sau ngàn ấy năm, anh vẫn luôn là người sát cánh bên cô.

Anh nghĩ đến chiếc nhẫn trong túi và kế hoạch ban đầu, những lời anh muốn nói đột ngột bị dập tắt.

Anh giơ tay xoa đầu cô, "Em về nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải đưa tôi đi thăm thú Nam Thành."

Hứa Nguyệt hơi nghiêng đầu.

Trước đây, khi cô làm tốt một việc gì đó, anh sẽ xoa tóc cô như thế này, mỉm cười động viên cô.

Nhưng từ khi trở về Nam Thành, ngoại trừ Minh Vọng, người khác chạm vào đầu làm cô thấy không thoải mái.

“Được.” Hứa Nguyễn đáp, “Anh cũng trở về nghỉ ngơi sớm đi.”

Hà Thạc cười cười, tay rút túi quần, "Em lên trước đi."

Hứa Nguyễn gật đầu, vẫy tay với anh ta rồi quay người đi lên lầu.

Hà Thạc đứng tại chỗ, nhìn lên lầu cho đến khi đèn lầu ba bật sáng rồi tắt, mới quay người bước ra ngoài.

Khi đi ngang qua một chiếc Maybach màu đen, chiếc xe khuất dưới gốc cây bỗng sáng đèn.

Anh hơi giật mình, nghiêng đầu liếc nhìn.

Cửa sổ trên ghế lái được hạ xuống, tầm mắt bắt gặp một đôi mắt phượng đỏ ngầu lạnh lùng.

Chương 19: Thanh xuân của chúng ta

Hà Thạc nhìn vài lần, xác định mình không biết người đàn ông này.

Nhưng sự kiêu ngạo trong mắt người đàn ông kia lại vô cùng rõ ràng.

Khí chất cao quý và chiếc xe hơi sang trọng màu đen đủ nói lên xuất thân của anh.

Hà Thạc thầm nghĩ, sau đó liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng xa xăm qua kính chiếu hậu, trong mắt Minh Vọng có nhiều cảm xúc lẫn lộn, một lúc sau, anh cầm lấy chiếc điện thoại bên cạnh, mở màn hình.

Anh đã gửi hai tin nhắn cho Hứa Nguyễn trên Wechat nhưng không nhận được hồi âm.

Nghĩ đến những gì vừa nhìn thấy, anh đặt tay lên cửa kính xe, lấy ra một điếu thuốc, châm lửa rồi nhìn lên lầu ba.

Anh vội vàng hút hết điếu này đến điếu khác, rất nhanh trong xe đầy khói, giây tiếp theo khi anh sắp mất khống chế, ánh đèn trong căn phòng anh đang nhìn chăm chăm chợt bật sáng.

Một bóng người vén rèm đi tới, một lúc sau, phòng khách cũng sáng đèn.

Anh chột mím cười, châm một điếu thuốc khác rồi bấm điện thoại.

Anh cảm giác mình có thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động của cô.

Anh lặng lẽ chờ.

Vài giây sau, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên: "Vâng?"

Minh Vọng trầm mặc không nói.

Trong ống nghe có âm thanh lạ, Hứa Nguyệt hỏi: "Minh Vọng?"

“Ừ.” Anh khịt mũi.

Nghe ra sự miễn cưỡng, Hứa Nguyệt nhíu mày: “Sao vậy?”

Minh đại thiếu gia vẫn không mở miệng.

Hứa Nguyệt đoán: “Anh thức dậy rồi?”

Lời này khiến anh vô cớ giận dỗi, "Em mà cũng quan tâm đến anh cơ à?"

“Dạ?” Hứa Nguyệt sừng sốt một chút, nói: “Vậy... Tối hôm qua anh không nghỉ ngơi tốt sao?”

Minh Vọng: "..."

Một lúc sau, anh nói: "Em muốn kéo rèm lên nhìn thử không?"

Bàn tay đang định lấy nước chọt khựng lại, lời nói của anh hiện lên trong đầu, Hứa Nguyệt đặt cái ly xuống bàn, vội vàng vào phòng mở rèm ra.

Đèn pha của chiếc ô tô màu đen ở tầng dưới bật sáng.

Hứa Nguyệt ngờ ngác nhìn: "Anh đã về rồi?"

Minh Vọng ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt xuyên qua màn đêm bao la, gặp nhau giữa không trung.

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, tâm hồn Hứa Nguyễn như bị va chạm, một cảm giác nhột nhạt chạy qua tim.

Cô cúi đầu đá giày định đi, trong lúc hoảng hốt làm rơi điện thoại di động xuống đất, cô cũng không thèm nhặt lên, cầm lấy chìa khóa đi xuống lầu.

Nhìn ánh đèn trong hành lang từng lớp từng lớp sáng lên, Minh Vọng cúp điện thoại, thong thả nhả khói.

Một lúc sau, một bóng người mảnh mai mặc áo ngủ xuất hiện trước cửa chính tòa nhà.

Anh nhìn cô, sau đó mở cửa xe.

Lần này cô không từ chối, ngồi vào ghế lái phụ.

Đèn trong xe mờ mờ, khói thuốc vẫn đặc quánh, vì vậy cô đưa tay quạt.

Anh dập điếu thuốc, quay sang nhìn cô.

Tầm nhìn đi từ mái tóc trên đầu đến khuôn mặt sạch sẽ và trắng trẻo, rồi trượt xuống từng chút một.

Hứa Nguyễn nhìn anh, phát hiện trên mặt anh lộ ra một tia mệt mỏi.

Cô cúi người nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh, đau lòng, "Anh mới trở về sao?"

Minh Vọng không nói, vươn tay nắm lấy tay cô.

Sau khi nhìn cô một lúc, anh dựa vào ghế, trầm giọng hỏi: "Nếu không thì sao?"

Hứa Nguyễn đang muốn nắm lấy tay anh liền dừng một chút, đột nhiên hỏi: "Máy giờ anh xuống máy bay?"

“Tám giờ.” Anh nhẹ giọng đáp.

Hứa Nguyễn nhìn anh, cuối cùng cũng nghe ra được điều gì đó từ giọng điệu lạnh lùng của anh.

Từ sân bay Nam Giang vào phố cổ mất 1 tiếng nếu không kẹt xe.

Vì thế...

Anh đã chứng kiến cảnh Hà Thạc tiễn cô về.

Anh không nhắc tới, cho nên cô cũng không nhiều lời, chỉ hỏi: “Vừa trở về đã đến nhà em sao?”

Minh Vọng cúi đầu, liếc xéo cô, cười nhẹ.

Trong ánh đèn lờ mờ, cô nhìn thấy anh tuy đang cười nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, cô âm thầm cau mày định nói chuyện.

Minh Vọng hỏi trước: "Hứa Nguyễn, em đang chơi đùa với anh sao?"

Hứa Nguyễn như ngừng thở, chậm rãi nâng mắt nhìn anh.

Đôi mắt của hai người giống hệt nhau, lạnh lùng và thanh tĩnh.

Thậm chí trong mắt anh còn có một chút kiêu ngạo.

Bị thái độ của anh đâm nhói, Hứa Nguyễn lạnh lùng đáp: “Không dám”

Cô xoay người định xuống xe.

Không có gì muốn nói, không hỏi một lời, không cho giải thích, vừa gặp đã kết tội cô.

Đơn giản là cô cũng không muốn giải thích.

Cô yêu anh.

Nhưng không có lý do gì để cô vứt bỏ tôn nghiêm vì anh.

Khoảnh khắc nhìn thấy xe anh đậu dưới lầu, không ai biết cô đã vui mừng đến nhường nào. Cô dường như muốn nhảy thẳng từ lầu ba xuống để có thể được nhìn thấy anh nhanh nhất có thể.

Hốc mắt ẩm lên, cô kéo nắm cửa nhưng nó đã bị khóa.

“Mở khóa.” Cô vẫn giữ giọng nói bình tĩnh.

Trong xe yên tĩnh, gió đêm xuyên qua cửa kính xe thổi vào.

Một lúc sau, cửa sổ xe bị kéo lên, chỉ còn lại một khe hở rất nhỏ.

Minh Vọng bất ngờ quay lại, chộp lấy cánh tay cô, ôm lấy cơ thể cô, cúi đầu hôn cô.

Chuyển động của anh đột ngột và mạnh mẽ.

Hứa Nguyệt chống cự, trong lúc giằng co, nước mắt sinh lý không tự chủ được tuôn ra từ khóe mắt.

Minh Vọng sửng sốt, ngẩng mặt lên nhìn cô.

Hết lần này đến lần khác, anh luôn sợ hãi khi nhìn những giọt nước mắt của cô.

Hứa Nguyệt nghiêng đầu sang một bên, cô không yếu đuối đến mức rơi nước mắt vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Kéo gấu váy lên, cô khựng lại, tiện tay túm lấy vạt áo anh, lau nước mắt.

Minh Vọng cúi đầu liếc góc áo, buông cô ra, có vẻ khó chịu, "Vì người khác rơi nước mắt, sau đó lại lấy áo của anh lau mặt?"

Cô lạnh giọng đáp: "Không có"

Anh không nói nữa, chỉ nhìn cô chăm chăm, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng.

Hứa Nguyễn ngẩng đầu đón lấy ánh mắt anh, nhưng lòng cô lại lạnh lẽo giống cơn gió đêm lúc này.

Kết thúc rồi

Cô cười lạnh trong lòng.

Một người kiêu ngạo như anh chắc chắn không thể chịu được sự khiêu khích như vậy từ cô.

Cô không thể chịu được ánh mắt của anh, như thể cô đã thực sự phản bội anh.

Hứa Nguyễn vùng người muốn đứng dậy, nhưng người đàn ông vẫn không nhúc nhích.

Trọng lượng nặng nề đè lên cô, khuôn mặt của cả hai áp lại rất gần.

Anh nghiêng người nhìn xuống cô, ánh mắt mang theo vài phần dò xét như muốn đoán thấu tâm can của cô.

Hứa Nguyễn muốn vươn tay đẩy anh, lại bị anh néo một cái, ấn cô vào lưng ghế, lồng ngực đè lên cô, khiến cô cảm thấy ngạt thở.

Khuôn mặt anh ngày càng gần, Hứa Nguyễn quay đầu sang một bên.

Anh vươn tay còn lại néo cằm cô, cúi đầu cắn một miếng.

Chỉ là cơn đau nhẹ này trước đây làm cô mê luyến, giờ lại như cái gai cắm trong lòng cô, làm cô cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Nhiệt độ từ cơ thể hai người tăng cao, nhiệt độ bên trong chiếc xe như muốn thiêu đốt tất cả.

Cô quay đầu giãy giụa, nghiêng đầu nhìn thấy gói thuốc trên xe.

Sau một hồi im lặng, cô vội lấy hộp thuốc và đẩy anh ngồi dậy.

Thấy vậy, Minh Vọng mới thả lỏng một chút, thậm chí còn đỡ cô ngồi thẳng lên.

Gói thuốc mới, Hứa Nguyễn mở lớp bọc nilon.

Hiện tại cảm xúc của cả hai đều đang bị đẩy đến góc tường, mọi thứ đều nhạy cảm.

Điều nên làm bây giờ là hút một điếu thuốc và bình tĩnh lại.

Cô rút ra một điếu, nhìn qua nhưng không thấy bật lửa.

Minh Vọng nhìn cô một cái, lấy bật lửa ra, châm thuốc cho cô.

Hứa Nguyễn rít một hơi, nhả khói.

Minh Vọng rút lấy điếu thuốc trên tay cô, hít một hơi thật sâu rồi trả lại cho cô.

Trong xe rất yên tĩnh, cả khu phố cổ cũng rất yên tĩnh.

Chỉ thỉnh thoảng có một chiếc xe chạy qua khu dân cư.

Hút một điếu thuốc, Hứa Nguyễn nói: "Anh ấy là sếp cũ của em, lần này đến đây để đưa bằng tốt nghiệp cho em."

Ngừng một chút, cô lại nói: "Anh ấy đến thăm Nam Thành, em cũng không thể không tiếp đón."

Minh Vọng ngưng một lát, hỏi, "Giấy chứng nhận tốt nghiệp?"

Hứa Nguyễn giật giật khóe môi, "Có lẽ anh không quan tâm đến bạn bè thời trung học, nhưng sau khi tốt nghiệp thì em xin vào nhà máy làm việc, cũng không tiếp tục học lên cao..."

Xoay xoay chiếc bật lửa trong tay, Minh Vọng đáp: “Anh biết em trúng tuyển vào một trường đại học ở phía Bắc, nhưng sau này nghe nói em không theo học.”

Hứa Nguyễn sững sờ quay sang nhìn anh, không ngờ Minh Vọng đã nhận biết cô từ lúc còn đi học.

Cô quay đầu nhìn về phía trước, ngữ khí bình tĩnh: "Con người không thể bị cuộc đời quật ngã, không thể vào đại học nhưng cũng không thể ngừng học, nhất định phải tìm ra con đường cho tương lai của mình."

Dừng một chút, "Tới khi có đủ năng lực, em tự mình đăng ký học đại học tại chức."

Trong xe hoàn toàn im lặng.

“Hứa Nguyễn.” Minh Vọng nói, “Anh vẫn luôn khâm phục em.”

Anh liếc cô một cái rồi nhấn mạnh: "Từ hồi cấp ba."

Vào năm thứ hai của cao trung, học sinh được chia thành ban khoa học và ban xã hội nên họ được xếp vào cùng một lớp.

Tất nhiên anh biết Hứa Nguyễn. Ngoại trừ bị bạn bè trêu chọc, anh làm sao có thể không nhận biết cô nữ sinh ngồi sau lưng mình.

Chỉ là từ lúc thiếu nữ cô đã có khuôn mặt nghiêm nghị, không thích cười.

Cô rõ ràng là một học sinh ngoan trong mắt giáo viên, nhưng ở nơi không ai biết cô lại có thể làm những việc kinh người.

Ngoại trừ trường học, anh luôn có thể nhìn thấy cô ở nhiều nơi khác.

Cô thành thực trèo qua bức tường cũ của khuôn viên trường học; ở điểm phát tờ rơi trong trung tâm mua sắm, cô cầm một chồng giấy

dày cộp nhét vào tay người qua đường; mặc những bộ trang phục nặng nề và chụp hình cùng du khách trong công viên giải trí, làm phục vụ ở một quán ăn trong chợ đêm...

Cô giống như một "tiểu cường" kiên trì tồn tại dù bị cuộc đời vùi dập.

Mỗi lần vô tình thấy cô, anh sẽ không tự chủ được mà dõi mắt theo.

Tất cả các bạn cùng lớp đều biết về hoàn cảnh gia đình của cô, khi đó cũng có bạn học kêu gọi quyên góp giúp cô, nhưng cô gắng đầu nghiêm túc từ chối.

Có người nói cô không hiểu chuyện, muốn phá vỡ vẻ ngoài cao ngạo của cô, vì vậy một nhóm người đã rủ nhau nhốt cô vào một phòng thí nghiệm cũ, muốn cho cô khóc, muốn thấy cô quỳ xuống xin lỗi.

Nhưng cô vẫn rất ngoan cường, không khóc lóc hay phàn nàn gì, khi lớp trưởng biết chuyện, cậu ấy lập tức dẫn người đến phòng thí nghiệm cũ, khi cửa bị phá, cô bước ra khỏi phòng thí nghiệm với khuôn mặt nhợt nhạt nhưng vẫn thẳng lưng đi về phía trước.

Nhìn bóng dáng cô đi xa, lúc còn thiếu niên, anh không thể tưởng tượng được, cô đã ở trong phòng thí nghiệm cả đêm như thế nào.

Lớp trưởng Quý Viễn Hành tức giận muốn báo với thầy giáo nhưng anh đã ngăn lại, anh nói người ác phải có người ác trừng trị.

Một tuần sau, những bạn học bắt nạt cô bị bắt quả tang ở chợ đêm, bị phát hiện có chất cấm trong người nên buộc phải thôi học và vào trung tâm cai nghiện ma túy dành cho thanh thiếu niên.

Đương nhiên chuyện này không ai biết, chỉ biết mấy người kia bỏ học.

Nhưng anh thì biết rõ nội tình nên chỉ lẳng lặng nhìn mà không nói lời nào.

Những bạn học xấu xa kia đã bị bắt, nhưng vẫn còn một số bạn học thường mang hoàn cảnh gia đình cô ra làm trò đùa. Cô không bao giờ quan tâm đến người khác nói gì, chỉ bình tĩnh đối mặt với hiện thực.

Cô không phải là một học sinh nổi tiếng, nhưng dường như cả lớp đều nhận biết cô.

Họ lấy sự vất vả của cô làm đề tài tán gẫu.

Nhưng cô bỏ ngoài tai mọi lời chế nhạo, chỉ nghiêm túc học tập khi lên lớp.

Khi đó anh rất ngưỡng mộ cô.

Đối mặt với thực tế ở độ tuổi còn trẻ nhưng lại không bị dư luận bên ngoài tác động là việc không phải ai cũng làm được.

Sau đó, mỗi khi nhớ tới tên cô, các loại cảm xúc lại chùng chất trong lòng anh, nặng nề và chua xót. Anh thấy tiếc nuối, khó khăn lắm mới đậu đại học, vậy mà cô lại không thể tiếp tục.

Hứa Nguyễn cúi đầu, dùng sức xoa xoa tay.

Anh từ trong ký ức lúc trước tỉnh lại, đem tay của cô nắm ở trong lòng bàn tay mình, một lúc sau mới bình tĩnh nói: "Em có thể tách ra khỏi anh ta được không?"

Cô sống người một lúc, từ từ xoay lại nhìn anh.

Minh Vọng quay đầu, bắt gặp ánh mắt của cô, "Anh sẽ không hỏi em trước đây thế nào, em cũng không cần hỏi anh. Chỉ cần tương lai chúng ta sống tốt với nhau, được không?"

Anh nghĩ, số phận đã cho họ gặp lại nhau, họ nên trân trọng cơ hội này.

Không thể bỏ lỡ nhau nữa, nếu không anh sẽ hối hận cả đời.

Hứa Nguyệt không thể diễn tả được cảm xúc của mình khi thấy Minh Vọng hạ mình trước cô vào lúc này. Anh giống như một con mãnh thú kiêu ngạo đột nhiên nhỏ bỏ răng nanh, cúi đầu, lộ ra sự mềm mại được che giấu cẩn thận.

Tựa như vươn tay là có thể chạm tới những vì sao trên bầu trời đêm.

Sương mù dày đặc trong nháy mắt tản ra, bóng dáng cao lớn của anh hiện rõ trước mặt.

Cô không ngờ tới là anh sẽ cúi đầu.

Minh Vọng liếc nhìn phía trước, rút một điếu thuốc rồi châm lửa.

Ánh lửa chói mắt làm cô tỉnh lại, Hứa Nguyệt đột nhiên nhào vào lòng anh, vươn tay ôm chặt lấy anh.

Minh Vọng vội vàng giơ tay, đặt bàn tay đang cầm điếu thuốc lên cửa kính xe, cúi đầu nhìn cô.

Hứa Nguyệt ôm chặt lấy anh: "Em không có ở bên anh ấy. Anh ấy chỉ là người cố vấn và cấp trên của em thôi, không có gì khác".

Minh Vọng rít một hơi thuốc, quay đầu phun ra khói, có chút đùa giỡn hỏi: "Vậy thì em đi theo anh được không?"

Anh không hỏi thích hay không thích, cũng không thể gọi là tỏ tình, chỉ là một câu khẳng định đơn giản.

Câu nói này tuy không làm cô chấn động như khi anh cúi đầu, nhưng đối với Hứa Nguyệt, như vậy đã đủ rồi.

Không hỏi quá khứ, không cầu tương lai.

Trong cuộc đời dài đằng đẵng của mình, cô có thể đi cùng anh một đoạn đã là may mắn.

Cô cũng không tham lam muốn đi cùng anh cả đời...

"Được."

Minh Vọng thờ ra làn khói, nhìn vào mặt cô, đưa tay lên bóp má cô, lông mày anh khẽ nhướn.

Cô chống người lên nhìn anh, lại gần hôn lên môi anh rồi nuốt khói vào cổ họng.

Minh Vọng nhìn cô hồi lâu, dập điếu thuốc, giơ tay nắm lấy eo cô áp vào người mình.

Động tác của anh đột nhiên thô bạo, Hứa Nguyệt không kịp đề phòng, nằm trong lòng anh, môi dưới bị anh cắn chặt, cô buộc phải há miệng, đầu lưỡi ấm nóng của anh ngang ngược chen vào.

Cô hoa cả mắt, chỉ cảm thấy anh đang điên cuồng mút lấy môi cô.

Một bàn tay to lớn vén vạt áo ngủ của cô lên, lòng bàn tay khô nóng áp vào làn da.

Hứa Nguyệt bị kích động đến run rẩy.

Chương 20: Đêm nóng bỏng

“Có nhớ anh không?” Đôi môi khô khốc của anh dờ ra sau tai cô, hôn nhẹ một cái.

Trải qua lần này, Hứa Nguyễn vẫn chưa thể bình tĩnh lại, chỉ im lặng không trả lời anh.

Đợi một hồi không nghe thấy tiếng động, anh xoay người cô lại, dán môi mình lên môi cô.

Anh hôn cô rất nhẹ, không còn cắn mút như trước, chỉ cẩn thận liếm khóe môi cô.

Bàn tay to ấm áp trong chiếc váy ngủ lướt trên làn da mỏng manh rồi nhẹ nhàng rút ra.

Anh ngẩng mặt lên, cách ra một khoảng, "Anh gửi cho em mấy tin nhắn cũng không thấy em trả lời."

Gió đêm yên tĩnh, bóng cây đứng im lìm.

Thanh âm của anh lại truyền đến: "Đi cùng người quen cũ nên quên mất anh rồi hả?"

Hứa Nguyễn lắc đầu, bình tĩnh nhìn anh: "Lúc leo núi quên mang theo sạc dự phòng, buổi chiều điện thoại hết pin, tối về lại vội đi ăn cơm bỏ điện thoại sạc ở nhà, em còn chưa có thời gian nhìn Wechat."

Cô giải thích rõ ràng hành trình trong ngày.

“Anh ta còn ở đây bao lâu?” Anh cúi đầu, tựa cằm lên đầu cô, dùng mũi ngửi mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể cô.

“Khoảng một tuần.” Hứa Nguyệt ôm lấy lưng anh.

"Nói cách khác, em phải đi cùng anh ta cả tuần này?"

Hứa Nguyệt suy nghĩ một chút, đáp: "Không đến mức đó."

Anh liếc nhìn cô, cúi đầu hôn cô, lòng bàn tay đặt lên bắp đùi mát lạnh của cô, xoa nhẹ.

Đôi môi không rời đi, làm nụ hôn thêm sâu.

Tay còn lại vuốt lưng cô, nâng nửa người trên của cô lên, để bộ ngực mềm mại của cô áp sát vào ngực mình, thuận tiện cho anh hôn.

Cơ thể Hứa Nguyệt bắt đầu đáp lại động tác của anh, cô nhắm mắt lại, ôm lấy lưng anh, dán chặt vào cánh tay anh.

Gió mùa hè thổi qua khe hở của kính xe.

Chiếc xe màu đen núp dưới bóng cây cổ thụ nên rất khó bị phát hiện.

Không gian trong xe nhỏ, Minh Vọng đưa tay từ trong váy của cô ra, nhấn vào nút ở thành ghế.

Chiếc ghế ngã ra sau.

Động tác đột ngột làm cô giật mình, cô siết chặt hai tay, ôm chặt lấy người đang đè phía trên mình.

Minh Vọng ôm eo cô điều chỉnh tư thế, hai tay chống đỡ thành ghế, chen vào giữa hai chân cô.

Hứa Nguyệt ngả người ra ghế, ngược mắt nhìn anh.

Dưới ánh đèn mờ ảo, môi anh phỉm đỏ vì nụ hôn vừa rồi.

Sơ mi trắng đã bị bung mấy nút áo phía trên, có thể nhìn thấy xương quai xanh bên trong, tóc anh hơi rối, nhìn như một tay chơi hư hỏng.

Bản chất xấu xa trong lòng cô trỗi dậy, vươn tay nắm lấy vạt áo anh, kéo ra từng chút một.

Ngay khi cô đưa tay xuống và chạm vào khối kim loại lạnh lẽo thì tay cô bị kéo lại.

Sức nặng phía trên đè xuống, mùi hương đặc trưng của đàn ông và mùi hương của riêng anh vây quanh cô, hơi nóng kề sát vào nhau.

Làn váy trượt lên xếp chồng trên eo cô, anh vòng tay qua eo cô, cúi đầu xuống.

Cô nhiệt tình hôn đáp lại anh, vòng tay ôm cổ anh, lòng bàn tay áp lên mái tóc ngắn sau gáy của anh, cảm giác tê dại sáng khoái truyền tới.

Cô vuốt ve da đầu anh.

Nụ hôn này khiến cả hai ngạt thở, bởi vì nó quá dài, quá lâu, lâu đến mức đầu cô bắt đầu choáng váng.

Không biết hai người dừng lại lúc nào.

Cô đắm chìm trong hơi thở của anh.

Chạm rãi mở mắt ra, khuôn mặt anh ở rất gần, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Những cảm xúc không tên đang lên men trong không gian mập mờ này.

Hứa Nguyệt đưa tay chạm nhẹ lên mặt anh, "Ăn cơm chưa?"

“Không đói.” Anh cầm tay cô đặt trong lòng bàn tay mình, xoa xoa bàn tay nhỏ bé, đứng dậy khỏi người cô, trở lại chỗ ngồi.

Anh luồn tay qua eo cô và đỡ cô ngồi lên.

Hứa Nguyễn chỉnh lại váy, nghiêng người nhìn anh, "Tại sao không ăn cơm?"

Minh Vọng liếc nhìn cô một cái, giơ tay tháo băng đô trên đầu cô ra, là băng đô hình tai mèo.

Hứa Nguyễn định lấy lại nhưng bị Minh Vọng giấu đi sau lưng.

Anh đỡ cô ngồi yên, cài lại dây buộc tóc trên đầu cô và búng nhẹ đôi tai mèo.

Sau khi vén hết tóc ra sau, khuôn mặt của cô trông nhỏ hơn, nét mặt lạnh lùng được che đi bởi đôi tai mèo mềm mại và dễ thương.

Sự tương phản này quá lớn.

Thấy dáng vẻ dễ thương của cô, anh liền kéo cổ cô qua, nghiêng đầu hôn một cái.

Sau vài giây im lặng, anh rút một điếu, bật lửa.

Kính xe được hạ xuống, anh rít một hơi thuốc, sau đó đưa vào miệng cô.

Hứa Nguyễn cũng rít một hơi.

Anh nhìn cô chăm chú qua làn khói thuốc, hít sâu một hơi rồi kéo lại cổ áo ngủ cho cô.

Anh áp lòng bàn tay vào trái tim cô, mơ hồ cảm nhận được nhịp đập dồn dập.

Anh có chút lưu manh, hỏi: “Không mặc áo lót à?”

Hứa Nguyễn liếc anh một cái, lui ra khỏi tay anh, ngồi xuống ghế phụ lái.

Thấy trong xe có nước khoáng, cô cầm lấy, mở ra uống một ngụm.

Minh Vọng nhìn cô, đưa tay ra ngoài cửa sổ búng tàn thuốc, "Ngày mai anh có thời gian."

Hứa Nguyễn vừa uống nước vừa nhìn anh với vẻ thắc mắc.

Minh Vọng quay đầu lại, "Giành thời gian ở bên anh đi." Giọng điệu bình tĩnh và chắc chắn.

"Không được." Cô từ chối, "Ông chủ cũ của em còn ở đây."

"VẬY À?" Anh dập điếu thuốc, quay đầu nhìn cô rồi khởi động xe.

Hứa Nguyễn sừng sốt một chút, đè lại cánh tay của anh: "Anh định làm gì?"

Anh bật đèn xe, vẻ mặt thản nhiên: "Đưa em về nhà anh."

"Em không mang theo điện thoại." Cô nói.

Minh Vọng đập thẳng, "Anh cho em năm phút."

Hứa Nguyễn nhìn anh một hồi, cuối cùng xuống xe.

.....

Đêm ở Nam Thành đặc biệt yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe lướt qua.

Gió đêm thổi.

Xe đi đến khu nhà cao cấp lần trước anh đưa cô đến.

Sau khi vào bãi đậu xe dưới tầng hầm, anh quay đầu lại, nhìn thấy cô mặc một chiếc váy ngủ, khoác bên ngoài một chiếc áo len mỏng, không hiểu sao không khỏi bật cười.

Hứa Nguyệt vuốt tóc, mở cửa xuống xe.

Sau khi khóa xe, anh đến nắm tay cô đi vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, chậm rãi đi lên.

Anh kéo cô qua, vòng tay quanh eo cô.

Hứa Nguyệt ngược mắt nhìn anh, chớp mũi người thấy mùi thơm của anh, cô áp lòng bàn tay vào ngực anh, khẽ nhón chân hôn anh.

Minh Vọng cúi đầu, môi chạm nhau, anh đưa đầu lưỡi vào trong miệng cô, tay siết chặt thân thể cô.

Cả hai hôn nhau nồng nhiệt.

Khi thang máy đến nơi, hai người tự nhiên tách ra.

Tay anh vẫn ở sau lưng cô, ôm cô bước ra ngoài.

Đứng trước cửa, anh nắm tay Hứa Nguyệt nhập vân tay vào ổ khoá bảo an.

Một lúc sau, việc nhập vân tay thành công, camera trước cửa được bật lên để ghi lại khuôn mặt của Hứa Nguyệt.

Cửa căn hộ mở ra.

Sau khi bước vào, ngọn đèn vàng ấm áp ở hành lang bật sáng, cánh cửa phía sau tự động đóng lại.

Hứa Nguyệt đi về phía trước, nhưng bị những người phía sau kéo lại.

Anh ôm eo cô, ấn cô vào bức tường ở lối vào, ấn công tắc, đèn tắt ngay lập tức.

Hơi thở nóng rực phun lên mặt cô, chiếc áo khoác mỏng manh bị anh kéo xuống, cổ váy ngủ trượt trên vai cô.

Cơ thể anh áp sát vào cô, chân anh gắt gao chen vào giữa hai chân cô, những nụ hôn nóng bỏng ướt át lần lượt rơi xuống cổ cô, khuôn mặt vùi vào hõm vai cô, nhịp tim của cả hai dồn dập không ngừng.

Anh dùng bàn tay to vuốt ve lưng cô, theo đường cong đi xuống.

Hứa Nguyễn bị ép ở giữa anh và bức tường phía sau, hai luồng nóng lạnh luân phiên ập tới.

Cô vươn tay ôm lấy lưng anh, dần chìm đắm trong sự cuồng nhiệt của anh.

Cô có linh cảm rằng đêm nay sẽ là một đêm thú vị và nóng bỏng.

Tựa vào cổ anh, cô say sưa hấp thụ hơi thở từ cơ thể anh, đem toàn bộ cơ thể mềm mại của mình đặt vào tay anh, để mặc anh thao túng cô.

Trong màn đêm yên tĩnh, cô cảm thấy váy mình bị kéo lên.

Thính giác truyền đến âm thanh dây kéo.

"Ừng ục"

Hai người đồng thời dừng lại, một lát sau, Hứa Nguyễn mở to đôi mắt còn đang mơ màng, đem lòng bàn tay đặt ở trên bụng anh, "Đói bụng?"

Minh Vọng hít sâu mấy lần, buông Hứa Nguyễn ra, tiếng khóa kéo lại vang lên giữa tiếng quần áo cọ xát.

Một lúc sau, anh bật đèn.

Hứa Nguyễn ánh mắt đảo qua, giờ phút này, toàn thân người đàn ông tản ra tình cảm không thể kiềm chế, tóc rối tung, trán rịn mồ hôi, môi căng đỏ, áo sơ mi nhăn nhúm.

Trái tim cô đập thình thịch, đi tới, cài lại nút áo sơ mi của anh, chỉ để lại hai nút ở xương quai xanh.

Anh nắm tay cô đi về phía nhà bếp.

Đèn trong phòng bếp bật sáng.

Minh Vọng đi rót nước.

Hứa Nguyễn mở tủ lạnh ra xem.

Tủ lạnh chứa đầy nguyên liệu nấu ăn.

Cô mang ra một số loại rau, trứng và thịt xông khói.

Minh Vọng mang ly nước đi tới, vòng qua người, đưa nước tới miệng cô.

Hứa Nguyễn ngẩng mặt nhìn anh.

Anh uống nước xong cũng không rời đi, mà dựa vào bàn nấu ăn nhìn cô bắt đầu rửa rau.

Hứa Nguyễn liếc nhìn anh một cái, nhếch môi cười.

Sau khi rửa sạch cà chua, cô đút cho anh một quả, tự cắn một quả rồi bắt đầu làm mì.

Lần này nguyên liệu đầy đủ, hương vị của mì cũng đậm đà hơn.

Cuối cùng, cô chiên hai quả trứng rồi đặt lên trên tô mì.

Dù không đói lắm nhưng cô vẫn muốn ăn cùng anh.

Minh Vọng đặt ly nước lên bàn bếp, sau đó bê tô mì ra bàn ăn.

Hứa Nguyễn đã ngồi sẵn đợi anh.

Anh đặt tô mì lên bàn, đưa đũa qua, Hứa Nguyễn nhận lấy.

Kéo ghế ngồi xuống, húp một ngụm nước súp, mùi vị rất thơm, anh nghiêng đầu nhìn cô, Hứa Nguyễn lúc này đang chăm chú ăn mì.

Minh Vọng cười, bị dáng vẻ của cô kích thích khẩu vị, cũng bắt đầu động đũa.

Sau khi ăn mì, cảm giác chua chua trong dạ dày biến mất, cơ thể bắt đầu thư giãn.

Đây là một cảm giác viên mãn khó tả.

Giống như trong lòng anh có pháo hoa nổ tung.

Tất cả là vì người phụ nữ đang ngồi cạnh anh.

Anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng.

Hứa Nguyễn ăn không quá nhanh, Minh Vọng ăn xong, phải một lúc sau cô mới chậm rãi ăn hết, cô đứng dậy thu dọn bát đĩa, nhưng anh đã nắm tay cô lại, "Để đó đi, anh đã nói bàn tay của em không phải để làm những việc này mà."

Hứa Nguyễn cũng không định dọn dẹp nữa.

Anh đứng dậy kéo cô vào phòng ngủ, trong phòng ngủ sáng đèn.

Hứa Nguyễn tắm xong, anh đẩy cô ngồi lên giường, anh vào phòng thay quần áo cởi bỏ bộ đồ trên người, sau đó mang áo choàng đi vào phòng tắm.

Chương 21: Bạn của người yêu

Hứa Nguyệt cởi áo khoác, đi nhà vệ sinh bên ngoài rửa mặt, nhìn thấy đồ vệ sinh cá nhân dùng một lần, cô súc miệng rồi trở lại phòng ngủ, kéo chăn lên giường.

Nhiệt độ trong phòng mát mẻ, đèn tự động giảm độ sáng.

Phòng tắm cách âm nên trong phòng ngủ rất yên tĩnh.

Cô nằm trong chăn, cơ thể mệt mỏi được duỗi ra thoải mái sau một ngày dài.

Mí mắt rũ xuống, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Không biết bao lâu sau, cô mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân, muốn lên tiếng, nhưng dù thế nào cũng không thể mở miệng.

Minh Vọng dựa vào giường nhìn cô, đưa tay xoa xoa mái tóc xù lên của cô, sau đó cũng lên giường.

Anh đưa tay tắt đèn, ánh trăng từ sau tấm rèm rọi vào phòng.

Áp sát vào cơ thể ấm áp bên cạnh, anh đưa tay ôm lấy người cô.

Lúc Hứa Nguyệt tỉnh dậy, trong khoảnh khắc không biết mình đang ở đâu, trong phòng rất tối, cô còn tưởng là nửa đêm.

Điện thoại rung lên, Hứa Nguyệt cầm lên nhìn, là Hà Thạc gọi đến.

Cô nhắc máy: "Sếp?"

Đầu bên kia mỉm cười: "Chào buổi sáng."

“Chào buổi sáng.” Cô đáp.

"Hôm nay chúng ta đi đâu? Theo dự báo thời tiết, buổi chiều hình như có mưa."

Hứa Nguyễn vén chăn lên, nhấn điều khiển từ xa trên tủ đầu giường, rèm cửa nặng trĩch chậm rãi được kéo ra.

Cô liếc nhìn bầu trời u ám, vẻ mặt không thay đổi nói: "Sếp, hôm nay tôi cần đi ký hợp đồng lao động, sợ là tạm thời không thể đi cùng anh."

Đầu bên kia điện thoại im lặng, một lúc sau, giọng nói có chút thất vọng truyền đến: "À, ra là vậy. Không sao, em cứ lo việc của mình trước đi, hôm qua leo núi chân tôi còn đau, hôm nay ở lại khách sạn nghỉ ngơi cũng tốt."

Hứa Nguyễn cúi đầu, "Thực xin lỗi"

"Không sao đâu." Hà Thạc nghe ra được áy náy trong giọng nói của cô, trong lòng cảm thấy được an ủi, lại hỏi: "Vậy đến tối có thể cùng ăn cơm chứ?"

"Cái này..." Hứa Nguyễn do dự.

"Mang theo bạn của em cùng đi, bữa này sếp cũ đãi em."

Chuyện này xem như đã định, Hứa Nguyễn không tiện nói gì thêm.

Cô đành phải đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, cô chuẩn bị xuống giường.

Cửa phòng bật mở, Minh Vọng mặc áo phông trắng, quần soóc xám, hình như vừa chạy bộ buổi sáng về.

Cô thần thờ nhìn người đàn ông với nét trẻ trung sôi nổi và tràn đầy sức sống trước mặt.

Một hình ảnh chợt lóe lên trong đầu cô - chính là bóng dáng đầy sức sống của anh khi đứng ở vạch ba điểm ném bóng vào rổ.

Đó là năm lớp 12, bởi vì chỉ có lớp tự học buổi chiều năm lớp 12 cô mới có thời gian ở lại trường muộn như vậy.

Khi còn là nữ sinh trung học, Trần Thiến Thiến chính là điển hình của một cô gái "nhan khổng," vì muốn xem nam sinh mình thích chơi bóng rổ, buổi chiều liền kéo cô ra khỏi lớp tự học, chạy đến sân bóng rổ xem các hot boys.

Hứa Nguyễn lúc đó còn chưa làm xong bài tập, miễn cưỡng bị kéo đi, khi nhìn thấy bóng người đang đứng trên sân bóng rổ, cô thầm cảm ơn người bạn thân thiết của mình.

Bởi vì ở phía xa kia chính là thiếu niên vẫn luôn ở trong tâm trí cô từ lần đầu gặp mặt.

Cậu thiếu niên mặc một chiếc áo thi đấu màu trắng với băng đô Jordan trên đầu, cổ tay cũng đeo băng cố định.

Anh chạy rất nhanh, quả bóng trong tay cũng rất ngoan ngoãn, chỉ một cái giậm chân liền nằm gọn trong rổ.

Xung quanh không chỉ có Hứa Nguyễn và Trần Thiến Thiến, mà còn có rất nhiều nữ sinh trốn tiết đến xem.

Thiếu niên ghi bàn, cả sân cổ vũ.

Anh mỉm cười, chống gối thờ phào nhẹ nhõm, đứng dậy đi lại, vừa đi vừa kéo áo lên lau mồ hôi.

Hứa Nguyễn ánh mắt thẳng tắp nhìn anh, bị Trần Thiến Thiến trêu chọc đến mức đỏ mặt cúi đầu.

Hình bóng cao lớn của một chàng trai trẻ lưu lại trong trái tim cô rất nhiều năm.

Trái tim cô vẫn luôn giữ được sự nóng bỏng, chỉ cần nghĩ đến thì nhịp tim liền tăng tốc như thời thiếu nữ.

Ngây thơ và hoàn mỹ.

Khoảnh khắc này dường như ký ức và hiện tại chùng chéo lên nhau.

Thiếu niên Minh Vọng lại hiện ra trước mắt cô.

Anh đi tới, cúi xuống, chống tay vào thành giường và nhìn cô.

Trong mắt là sự dịu dàng mà cô chưa từng thấy qua trước đây.

Cô tình cờ gặp anh nhiều lần ở trường, anh rất ít cười, luôn nhìn người khác bằng vẻ mặt lạnh lùng, cũng luôn giữ khoảng cách với bạn học.

Sự dịu dàng này khiến cô mê đắm, đây là thiếu niên Minh Vọng mà cô thầm mến.

Quá dịu dàng

Minh Vọng nhìn vào đôi mắt mờ mịt của cô, mỉm cười, cúi đầu hôn cô, âm thanh nụ hôn trong trẻo, vang lên rõ ràng trong một buổi sáng yên tĩnh.

Hứa Nguyễn bàng hoàng định thần lại.

Cô nhìn Minh Vọng, ngũ quan của anh rần rỏi, vẻ trầm ổn được xây dựng qua năm tháng.

Sự quyến rũ của một người đàn ông trưởng thành toát ra từ khí chất.

“Minh Vọng.” Cô gọi một tiếng.

Minh Vọng kéo cô dậy, "ừ" một tiếng đầy nghi hoặc, dùng ánh mắt dò hỏi.

Hứa Nguyễn không nói gì thêm, để mặc anh kéo cô đi.

Minh Vọng kéo cô vào phòng thay đồ, mở tủ ra, trong đó treo mấy bộ quần áo mùa hè, váy, áo phông, quần dài...

Hứa Nguyễn nhìn tủ quần áo, sau đó quay lại nhìn Minh Vọng.

Minh Vọng đứng bên cạnh, ánh mắt lướt qua đồng quần áo, cuối cùng chọn cho cô một bộ váy mùa hè mát mẻ, "Lúc anh đi công tác đã mua cho em, em nhìn xem có thích không."

Hứa Nguyễn nhận lấy, quần áo đều là thương hiệu nổi tiếng, chất vải mềm mịn, cầm trên tay có cảm giác mát lạnh.

Anh bỏ rất nhiều tâm tư vào mối quan hệ vừa mới bắt đầu của hai người.

Mũi tên của thần Cupid bắn vào ngực cô như xé gió.

Hai người đứng trong phòng thay quần áo của mình.

Minh Vọng thay một chiếc áo phông trắng giản dị mùa hè cùng chiếc quần dài màu xám..

Thay đồ xong, anh dựa vào tủ quần áo bên cạnh nhìn cô thay đồ.

Hứa Nguyễn mặc chiếc váy anh đưa, cẩn thận nhìn mình trong gương, một lúc sau mới lùi lại, vuốt phẳng chiếc váy.

Sau khi cô thay đồ, Minh Vọng đi tới, dẫn cô đến nhà ăn.

Bữa sáng đã được dọn sẵn.

Có vẻ như là đồ ăn gọi bên ngoài.

Nhưng cũng không phải là đồ ăn nhanh, mà là cháo và sữa đậu nành truyền thống.

Điều này làm Hứa Nguyễn ngạc nhiên.

Lần trước cô thấy nhà anh chỉ có bánh mì và các loại bơ, cô còn tưởng anh thích món Tây.

Minh Vọng nói hôm nay không có việc gì, thật ra anh chỉ là không cần đến công ty mà thôi, anh vừa từ California trở về, còn rất nhiều việc phải xử lý.

Phòng sách cũng là phòng làm việc của Minh Vọng.

Hứa Nguyễn nép mình trên chiếc ghế sofa đơn trong phòng làm việc, tay cầm một cuốn sách tản nhiên đọc, trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh là một tách trà nóng nghi ngút khói.

Là trà Thiết Quan Âm.

So với cà phê, Minh Vọng có vẻ thích uống trà hơn.

Ghế sofa được kê sát cửa sổ kính, lúc này trời đang mưa to.

Những hạt mưa bắn tung tóe trên mặt kính rồi hòa thành dòng nhỏ trượt dài xuống.

Con đường phía dưới trở nên tối tăm và sũng nước, phố xá lên đèn, người đi lại vội vã dưới cơn mưa.

Cô quay đầu nhìn Minh Vọng, anh có phong thái trầm tĩnh, nghiêm nghị, sự chuyên chú cao độ vào công việc, mười ngón tay thoăn thoắt gõ bàn phím.

Cô nghĩ, có lẽ cho đến ngày thế gian không còn mưa nữa, cô mới có thể ngừng yêu anh.

Vì tình yêu của cô giống như cơn mưa ngoài cửa sổ.

Bắt đầu bằng từng cơn mưa nhỏ, sau đó mưa rơi ngày càng nhiều, liên miên không dứt.

Một lúc lâu sau, cô nhấp một ngụm trà nóng, vị hơi đắng, sau đó vị ngọt dâng lên, cả khoang miệng tràn ngập vị ngọt nhàn nhạt của trà, đặt chén trà xuống, cô xoay người, đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Cả Nam Thành bị sương mù bao phủ, cảnh vật trở nên mờ mờ không rõ.

Giống như những lữ khách trên sa mạc không thể nhìn thấy con đường phía trước.

Điện thoại rung lên, cô cầm lấy, là Wechat của Trần Thiến Thiến: [Bao giờ cậu đến?]

Hứa Nguyễn đặt cuốn sách xuống, trả lời ngắn gọn về tình hình hiện tại.

Trần Thiến Thiến gửi một biểu tượng tỏ vẻ đã hiểu, nói khi nào sắp của cô về thì qua gặp nhau cũng được.

Vừa định đặt điện thoại xuống thì Wechat của Hà Thạc lại hiện lên, là một tấm hình trời đang mưa.

【Trời mưa rất lớn, ra ngoài cẩn thận.】

Hứa Nguyễn bấm bàn phím, gõ vài chữ rồi xóa đi, đáp: **【Được.】**

【Buổi chiều chúng ta đi ăn ở đâu?】

【Anh quyết định đi.】

【Tùy em quyết định, tôi cũng không quen thuộc Nam Thành.】

Hứa Nguyễn nhìn tin nhắn suy nghĩ một chút rồi liếc Minh Vọng.

Anh đang dựa vào lưng ghế, một tay xoay bút, một tay nghe điện thoại, giao tiếp bằng tiếng Anh vô cùng trôi chảy.

Phát âm tiếng Anh của anh thuần giọng Luân Đôn, nghe rất dễ chịu và thoải mái.

Đây là điều mà Hứa Nguyễn vẫn luôn ao ước, vì vấn đề lớn nhất của cô là việc phát âm. Cô đã bỏ lỡ lứa tuổi tốt nhất để học tiếng Anh, nhiều năm lăn lộn trong xã hội, cô không có cơ hội thực hành và cải thiện.

Cô vài lần theo Hà Thạc ra nước ngoài, anh chịu trách nhiệm giới thiệu sản phẩm và lắp ráp trên dây chuyền sản xuất, Hứa Nguyễn đi cùng anh để học hỏi.

Suy nghĩ mông lung một hồi, cô bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm của anh đang nhìn mình.

Minh Vọng không làm việc nữa, anh lẳng lẳng nhìn người bên cửa sổ.

Âm thầm ghi nhớ thời gian, 30 giây.

Liếc xuống, thấy đôi chân đẹp đung đưa bên ngoài ghế sofa.

60 giây.

Anh ngả người ra sau ghế.

Đồng hồ ở bức tường đối diện chậm chậm quay.

“Anh nhìn em như vậy làm gì?” Hứa Nguyễn sờ sờ mặt mình.

Minh Vọng không nói, ngửa cổ phát ra tiếng cười.

Hứa Nguyễn đặt chiếc gối trong lòng xuống, bước tới.

Minh Vọng vươn tay, cô ngồi vào lòng anh.

“Em đang nghĩ gì thế?” anh hỏi, vòng tay ôm lấy cô.

Hứa Nguyễn mở điện thoại, bấm vào trang trò chuyện với Hà Thạc, đặt trước mặt Minh Vọng.

“Anh biết nhà hàng nào tốt không?” Cô nhìn anh, xin lời khuyên.

Sau khi đọc lướt qua tất cả tin nhắn, anh nhìn tên trên lưu trữ: Sếp.

“Em muốn nghe lời nói thật hay lời nói dối?” Anh nhìn cô.

Hứa Nguyễn nhìn anh, "Sự thật"

Minh Vọng cười lưu manh, "Anh ta đang mơ mộng hảo huyền."

Hứa Nguyễn do dự: “Nói dối thì sao?”

“Mưa to như này còn chưa đủ dập tắt hy vọng của anh ta sao?”
Giọng điệu nhạt nhẽo.

Hứa Nguyễn khẽ mỉm cười, "Anh ấy vẫn là người đã giúp em rất nhiều."

Minh Vọng hờ hững đáp.

Cô coi anh ta là ông chủ, anh ta thì chưa chắc.

Ngồi trong xe, anh có thể nhìn rõ những gì đã xảy ra tối qua.

Người đàn ông đứng dưới lầu như tượng đá, ngẩn ngơ hơn nửa tiếng rồi mới rời đi.

Đàn ông sẽ không lãng phí sức lực vào những việc vô nghĩa với phụ nữ.

Họ luôn có ý định lấy được thứ gì đó để đáp lại những việc họ đã cho đi,

Giống như trái tim, hoặc cơ thể.

Anh cúi đầu nhìn kỹ về mặt của cô, phát hiện trong mắt cô chỉ có sự tôn trọng, ngoài ra không có gì khác.

Điều này khiến anh cảm thấy vui mừng, anh lấy chiếc điện thoại di động trên bàn, gọi cho Trương Dũng, bảo cậu ấy đặt một phòng ăn riêng.

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Nguyên ngả người hôn lên cằm anh: "Minh Vọng, cảm ơn anh."

Anh đặt ngón trỏ lên môi cô, đẩy mặt cô ra một chút, cười nói: "Không cần cảm ơn sớm như vậy."

Hứa Nguyên tỏ vẻ khó hiểu.

"Buổi chiều anh đưa em đi." Lại là giọng điệu khẳng định cùng bình tĩnh.

Hứa Nguyên sững sốt một chút. Hà Thạc nói có thể dẫn người tới, thay vì Trần Thiến Thiến thì là Minh Vọng, không phải bạn gái mà là người yêu.

Chắc là không sao, dù là ai thì cũng là những người quan trọng trong cuộc sống của cô.

Chương 22: Trong mắt có rất nhiều ý tứ

Buổi chiều, mưa dần tạnh.

Hứa Nguyệt gửi địa chỉ nhà hàng cho Hà Thạc, anh cũng đáp lại sẽ đến đúng giờ.

Cô cất di động, khoác bên ngoài váy một chiếc áo sơ mi trắng của Minh Vọng, tay áo hơi xắn lên.

Đây là yêu cầu của Minh Vọng.

Hứa Nguyệt vốn định khoác thêm áo khoác, tiếc là Minh Vọng nhờ người chuẩn bị quần áo mùa hè nhưng lại không có áo khoác.

Anh lấy ra một chiếc áo sơ mi trắng đưa cho cô khoác bên ngoài.

Bản thân anh mặc một chiếc áo khoác màu đen, bên trong là sơ mi trắng phối cùng quần tây màu xám.

Nếu anh cởi áo khoác màu đen, thì áo sơ mi bên trong và áo khoác của cô chính là một cặp.

Hứa Nguyệt cho rằng anh cố ý, nhưng nhìn lại biểu tình thản nhiên của Minh Vọng, cô lại cảm thấy không giống.

Nam Thành vào mùa hè thường oi bức, dù có mưa nhưng thời tiết vẫn rất nóng, nhưng hôm nay không biết vì sao nhiệt độ hạ xuống hơn mười độ, gió thổi mát rượi.

Trương Dũng lái chiếc Porsche tới.

Ra khỏi cửa chung cư, Minh Vọng mở chiếc dù màu đen ra.

Anh vòng tay qua vai cô, ôm cô vào lòng: "Là cái lúc trước anh đưa cho em."

Đi được vài bước, Hứa Nguyễn đột nhiên hỏi: "Lúc đó anh còn chưa biết em là Hứa Nguyễn, vì sao lại đưa cho em?"

Minh Vọng cúi đầu nhìn cô.

Hứa Nguyễn tiếp tục hỏi: "Hay là anh đối xử với mọi cô gái đều như thế?"

Đặc biệt ám chỉ sự ga lăng và chu đáo của anh.

"Anh không rảnh như vậy." Anh thản nhiên cười nói: "Lần đó không phải anh dừng xe, là Trương Dũng."

Điều này cô cũng từng nghĩ tới.

Hứa Nguyễn vẫn thấy không thoải mái, giả ngu hỏi, "Sao lại thế?"

"Em nói xem tại sao?" Anh nhẹ nhàng hỏi lại.

Vừa nói vừa đi tới trước xe, mở cửa, chờ Hứa Nguyễn bước vào.

Minh Vọng cầm dù đi một vòng qua bên kia, mở cửa ngồi vào.

Chiếc xe lao đi trong cơn mưa phùn.

Minh Vọng thoáng nhìn khoảng cách giữa hai người.

Một lúc sau, anh vươn tay kéo cánh tay cô.

Nỗi bực bội trong lòng Hứa Nguyễn tự nhiên biến mất, ngồi sát vào anh, trong lòng thầm mắng bản thân không có tiền đồ.

Lúc đến gần Minh Vọng, cô phát hiện cánh tay anh bị mưa hắt ướt, là vì vừa rồi che ô cho cô.

Cô lặng lẽ cong khốe môi, tựa đầu vào vai anh, không muốn quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Chừng nửa tiếng sau, xe dừng ở trước nhà hàng đã hẹn.

Nơi này trước đây rất nổi tiếng, nhưng sau đó trở nên trầm mặc, hiện tại chỉ dành cho giới nhà giàu đến tiêu khiển.

Khi họ đến, người phục vụ đưa họ vào phòng riêng.

Sau khi bước vào, Hứa Nguyệt sững sờ trước vẻ lộng lẫy của căn phòng ăn này, khẽ ngồi xuống bên cạnh Minh Vọng.

Hà Thạc vẫn đang trên đường, nhắn tin cho Hứa Nguyệt báo còn hơn mười phút nữa sẽ tới nơi.

Hứa Nguyệt bảo anh không cần vội.

Tới nơi, Hà Thạc được người phục vụ đưa vào, nhìn cách bài trí xa hoa cao cấp mà không khỏi kinh ngạc, thoạt đầu còn tưởng mình đi nhầm.

Có thể thấy nơi này vô cùng đắt đỏ, trong lòng tuy rằng cao hứng khi Hứa Nguyệt mời anh tới nơi này, nhưng lại có chút cảm giác bất an.

Càng đi, sự bất an trong lòng càng tăng nhanh.

Người phục vụ đẩy cánh cửa phòng bao, nhìn thấy Hứa Nguyệt mặc áo sơ mi trắng liền cười rộ lên: "Hứa..."

Lời nói bị gián đoạn bởi một người đàn ông mặc áo gió màu đen với khí chất quý phái phía sau cô.

Hà Thạc ngây ra một lúc, không biết nên tiến hay lui.

Hứa Nguyệt cười chào anh ta, sau đó chỉ vào ghế đối diện, nói: "Ngồi đi."

“Ừ, được.” Anh ta đẩy kính, đi tới, đi mấy bước, trong đầu không ngừng tự hỏi: Đây là bạn thân của Hứa Nguyễn sao?

Anh ta kéo ghế ngồi xuống, liếc nhìn Hứa Nguyễn, cô đang lau chén đĩa, ánh mắt anh lướt qua đôi mắt phượng của người đàn ông cạnh cô.

Mắt phượng?

Đây có phải là người trong chiếc ô tô màu đen ở tầng dưới nhà Hứa Nguyễn đêm qua không?

Chuyện này có lẽ không chỉ đơn giản là bạn bè xã giao.

Hứa Nguyễn rót nước cho Hà Thạc, giới thiệu.

"Sếp, đây là bạn thời trung học của tôi, Minh Vọng."

Minh Vọng nghiêng mắt nhìn Hứa Nguyễn, thần sắc phức tạp.

Hà Thạc đặt ly nước xuống bàn, khẽ gật đầu.

“Đây là ông chủ cũ của em, cũng là thầy của em, mấy năm nay đã chiếu cố em rất nhiều.” Hứa Nguyễn quay sang Minh Vọng.

Người đàn ông ở phía bên kia nhìn qua với một chút đắc ý và khiêu khích.

Minh Vọng khẽ gật đầu rồi lặng lẽ cầm lấy chén trà của Hứa Nguyễn, uống một ngụm.

Hà Thạc khựng lại, nhìn Hứa Nguyễn, cô còn chưa để ý ly của mình bị người khác uống, đang chăm chú gọi món.

Anh ta cụp mắt xuống, hối hận vì đã không mang theo nhẫn.

Sau khi người phục vụ tới, Hứa Nguyễn đưa thực đơn cho Hà Thạc, "Anh xem thích ăn món gì?"

Hà Thạc nhận lấy, thản nhiên nói: "Hay là gọi món chúng ta thường ăn đi."

Hứa Nguyễn gạt đầu, "Cũng được." Cô cầm ly nước trước mặt lên, phát hiện nước đã cạn liền nhắc bình nhỏ rót thêm.

Hà Thạc cúi đầu, "Muốn ăn thịt thỏ cay không? Em vẫn luôn thích đồ cay mà, món này bên Tô Châu cũng không có bán."

Hứa Nguyễn vừa định gạt đầu, Minh Vọng đã nắm lấy tay phải của cô, thấp giọng nói: "Em sắp đến kỳ kinh nguyệt, ăn đồ cay như vậy không thích hợp."

Hứa Nguyễn khó hiểu nhìn anh, làm sao chuyện này mà anh cũng biết?

Minh Vọng nhìn lại cô với vẻ ngạc nhiên: Anh nói bừa vậy mà đúng thật à?

Hà Thạc ở đối diện thấy hai người tay trong tay, bốn mắt nhìn nhau không che giấu, đột nhiên thấy ghen trong lòng.

"Bạn học cũ" kia còn đang nhẹ nhàng vén tay áo cô lên.

Hà Thạc nhìn qua Hứa Nguyễn, cô không cự tuyệt, chỉ đang quay đầu nhìn người đàn ông kia, ánh mắt ấm áp mà anh chưa từng thấy qua.

Trong đáy lòng anh bắt đầu trống rỗng, tâm tình trở nên lạnh lẽo.

Hà Thạc gọi món thịt thỏ cay, gọi thêm vài món cô thích rồi đưa thực đơn cho cô.

"Xem thử còn món gì muốn gọi không."

Hứa Nguyễn nhận lấy, liếc nhìn rồi cười nói: “Món tôi thích anh gọi hết rồi.” Cô quay sang Minh Vọng, “Còn anh thì sao?”

Minh Vọng nhìn, gọi mấy món ăn Quảng Đông rồi đưa thực đơn cho người phục vụ.

“Hứa Nguyễn thực sự không thích ăn món ăn Quảng Đông.” Hà Thạc đẩy kính lên, cười nói với Minh Vọng: “Cô ấy có khẩu vị đậm đà, thích ăn các món Tứ Xuyên.”

Khẩu vị đậm đà?

Minh Vọng liếc Hứa Nguyễn, ánh mắt đầy ẩn ý.

Hứa Nguyễn nghe thấy tim đập thành thịch, quay sang nhìn Hà Thạc, "Sau khi về Nam Thành tôi đã bớt rồi, trước đây ăn nhiều vị đậm đà quá, ăn nhạt tốt cho sức khỏe hơn."

“Đúng vậy.” Hà Thạc cười.

Con người quả nhiên sẽ thay đổi, món ăn mình thích nhiều năm cuối cùng cũng sẽ không thích nữa.

Nhưng còn con người thì sao, ở bên nhau năm, sáu năm rồi cũng sẽ chán sao?

Một lúc sau, Minh Vọng cởi chiếc áo gió màu đen ra, Hứa Nguyễn cầm lấy, móc lên lưng ghế cho anh.

Động tác rất tự nhiên, như thể đã làm việc này vô số lần.

Hơn nữa, anh ta liếc nhìn người đàn ông, rồi nhìn Hứa Nguyễn.

Đều là áo sơ mi trắng, kiểu dáng và họa tiết hoàn toàn giống nhau.

Hứa Nguyễn hôm nay đi từ đâu đến đây?

Câu hỏi này cứ lặp đi lặp lại trong đầu Hà Thạc.

Trong phòng yên tĩnh, không ai nói chuyện.

Không phải Hứa Nguyệt không muốn nói, mà là sợ vừa mở miệng liền lộ ra sơ hở.

Mặt không chút thay đổi, cô vươn tay ấn chặt bàn tay to đang làm loạn dưới gầm bàn, lòng bàn tay nóng bỏng kia càng dán chặt vào đùi cô.

Minh Vọng cười nhẹ một tiếng, tay phải cầm tách trà lên nhấp một ngụm như thường lệ, cong ngón tay cào vào chân cô.

Sắc mặt Hứa Nguyệt bất chợt thay đổi, lúc Hà Thạc nhìn sang liền cố gắng ổn định lại thần sắc, khẽ mỉm cười.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một ly nước, theo phản xạ tự nhiên, cô há miệng uống một ngụm nước.

Thấy cô ngoan ngoãn hợp tác, Minh Vọng liền đưa tay ra, vuốt nhẹ vào đùi cô, sau đó không làm loạn nữa.

Hứa Nguyệt vội kéo váy xuống.

Ngồi một lúc, cô chợt đứng dậy, "Em đi vệ sinh một lát."

Không đợi hai người trả lời, cô vội vàng đi ra ngoài.

Minh Vọng nhìn bóng lưng cô, trầm thấp cười, quay đầu lại phát hiện người đối diện đang nhìn mình.

Hai người đàn ông không nói chuyện, Minh Vọng rót chén trà, giờ ly lên, Hà Thạc cũng nâng chén trà trong tay lên.

Bọn họ đều chăm chú uống trà không nói tiếng nào, căn phòng an tĩnh.

Minh Vọng ngồi rất thoải mái, khí chất của một người thành đạt trong giới thượng lưu không thể che giấu, ánh đèn trong phòng càng làm ngũ quan của anh thêm sắc sảo.

Hà Thạc nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng không ngăn được cảm giác thất bại. Đối thủ của anh quá ưu tú, lại là bạn học cũ của Hứa Nguyên. Hai người bọn họ từng trả qua thời niên thiếu cùng nhau.

Minh Vọng không nghĩ nhiều như vậy, thái độ của Hứa Nguyên lúc sáng đã đủ khiến anh không cần suy nghĩ nhiều, sau khi gặp mặt đối thủ anh lại càng cảm thấy yên tâm, chỉ là lúc này đang dùng hành động để cho đối phương biết khó mà lui.

Hà Thạc ngoại hình không xấu nhưng cũng không nổi bật, ước chừng cao khoảng 1m8, hơi gầy, mặc áo sơ mi kẻ sọc, bộ dáng nghiêm túc, thuộc dạng lịch sự thanh tú.

Một lúc sau, Minh Vọng mới lên tiếng: "Cảm ơn anh đã chăm sóc cô ấy những năm vừa qua."

Hà Thạc không biết rằng Minh Vọng rất ít khi nói lời cảm ơn, nhưng một khi đã nói chứng tỏ thành ý rất nặng.

Nếu anh ta ở Nam Thành, lời này của Minh Vọng có thể làm bàn đạp cho sự nghiệp của Hà Thạc.

Nhưng Hà Thạc không biết chuyện này, chỉ cười đáp lại: "Cảm ơn cái gì, chúng tôi là chiếu cố lẫn nhau."

Anh nhớ lại, thở dài: "Nhắc lại tôi vẫn phải cảm ơn hai mẹ con cô ấy. Nhiều lần, đặc biệt là trong các dịp lễ tết, dì Hứa luôn chuẩn bị đồ ăn cho tôi, dì ấy còn nói tôi giống như một thành viên trong gia đình."

"Dì Hứa sao" Minh Vọng nói, "Ừ, cũng đã lâu không gặp, không biết dì thế nào rồi."

Hà Thạc hiểu ý, hóa ra Hứa Nguyễn đã đưa người về gặp mẹ Hứa rồi.

Anh ta cầm cốc nước lên uống một hớp, cảm thấy đau lòng, xúc động mở miệng: "Đã như vậy, lúc trước sau khi tốt nghiệp sao anh không giúp đỡ cô ấy một chút, để cô ấy một mình trôi dạt đến tận Tô Châu?"

Minh Vọng dừng tay, sụp mắt xuống, khi đó làm sao biết được anh và Hứa Nguyễn có một ngày có thể ở bên nhau chứ?

Quả thật rất tiếc nuối, sớm biết thì mọi chuyện đã khác rồi.

Nhưng làm sao đoán trước được tương lai?

Chỉ có thể đi từng bước.

Hà Thạc tưởng mình đã đánh trúng chỗ đau của Minh Vọng, giọng điệu không được tốt cho lắm, "Một nơi hỗn tạp như nhà máy có biết bao nhiêu nguy cơ, tầng lớp thượng lưu như anh chắc chắn không nhìn thấu. Cô ấy từng bước vươn lên từ chỗ bùn nhơ đó, giành được thành tựu cho chính mình."

Minh Vọng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Hà Thạc.

Hà Thạc không quan tâm, "Vất vả cố gắng đến bây giờ, vậy mà vì anh, cô ấy không muốn quay lại Tô Châu nữa, anh đã gián tiếp huỷ hoại tám năm nỗ lực của cô ấy."

"Không phải vì anh ấy." Hứa Nguyễn từ bên ngoài đẩy cửa đi vào, sắc mặt không tốt lắm.

Cô không muốn quá khứ của mình bị phanh phui trước mặt Minh Vọng.

Hà Thạc định mở miệng, sau đó lại tức giận ngậm lại.

Hứa Nguyễn ngồi xuống bên cạnh Minh Vọng, bàn tay to lớn của người đàn ông từ dưới gầm bàn nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng bóp một cái.

Anh biết vì sao cô ở lại Nam Thành.

Là bởi vì anh.

Nhưng điều anh không biết là sự nghiệp của cô đang trên đà phát triển ở Tô Châu.

Anh chưa bao giờ coi thường ngành nghề nào. Chỉ cần quang minh chính đại, dùng nỗ lực của bản thân mà leo lên, anh đều vô cùng cảm phục.

Tất cả sức lao động đều chỉ vì mục đích tạo ra một cuộc sống tốt đẹp hơn, nên không có sự phân biệt cao thấp.

Hứa Nguyễn được động tác của anh trấn an, nghiêng đầu nhìn Minh Vọng.

Chương 23: Không yêu chính là không yêu

Cửa phòng bị đẩy ra, người phục vụ từ bên ngoài đẩy đồ ăn vào.

Những gì Hứa Nguyễn định nói cũng đành nghẹn lại.

Hà Thạc cũng cảm thấy hối hận, nhưng lời đã nói ra thì không cách nào rút lại được.

Bữa ăn rất yên tĩnh, Minh Vọng không cho cô ăn món thịt cay mà gấp cho cô rất nhiều món Quảng Đông.

Ăn cơm tối xong ra khỏi phòng riêng, Hà Thạc đi thanh toán hóa đơn, bữa ăn rất đắt, nhưng lại được cho biết là đã thanh toán rồi.

Tay cầm thẻ của anh dừng lại, tâm tư không rõ, một lúc sau mới quay đầu nhìn hai người bên kia.

Họ đang đợi anh, ăn mặc giống nhau, lại đứng gần nhau đến mức bất kỳ ai tinh ý cũng có thể nhận ra mối quan hệ giữa hai người.

Anh mỉm cười cay đắng, cất thẻ vào ví.

Ba người xuống lầu, gặp nhóm người Từ Hà Diệp đang đi vào.

Từ Hà Diệp bảo đám người bên cạnh đi trước, anh đi tới hỏi Minh Vọng: "Anh trở về từ khi nào vậy?"

Minh Vọng dừng lại, "Tối hôm qua."

"Mọi người ở đây..." Anh ta nghiêng đầu nhìn, "Ăn cơm xong rồi à?"

"Ừ." Minh Vọng gật đầu.

“Vậy vừa lúc.” Từ Hà Diệp vỗ tay, “Dự án ở phía nam thành phố đang tuyển người...” Vừa nói vừa hất cằm về phía đám người phía trước.

Minh Vọng hiểu ra, hạng mục ở phía nam là hợp tác với tập đoàn Từ thị, nếu vậy, quả thật anh không thể vắng mặt.

Anh nhìn sang người đang đứng cạnh mình.

Hứa Nguyễn lập tức hiểu anh có việc bận, liền nói: "Vậy anh đi đi."

Minh Vọng nắm tay cô, nói: "Để Trương Dũng đưa em về."

“Còn anh thì sao?” cô hỏi.

Không đợi Minh Vọng trả lời, giọng nói của Từ Hà Diệp đã xen vào: "Bạn học Hứa yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa Minh Vọng trở về bình an vô sự."

Hứa Nguyễn mỉm cười, buông tay Minh Vọng ra, nói với Từ Hà Diệp: "Vậy làm phiền anh rồi."

“Ha ha, đều là anh em với nhau mà.” Anh ta tùy ý khoát khoát tay, thản nhiên đáp.

Minh Vọng quay người, khẽ bóp nhẹ tay cô, Hứa Nguyễn gật đầu, ánh mắt hiện lên ý cười, sau đó Minh Vọng mới đi theo Từ Hà Diệp.

Lúc mọi người đã đi vào thang máy, Hứa Nguyễn quay đầu lại nhìn. Hà Thạc đang đứng trước hòn non bộ bên hông sảnh, chậm rãi quan sát xung quanh.

Cô đi tới, "Sếp, chúng ta trở về đi."

Hà Thạc quay đầu nhìn cô, không nói lời nào đi theo cô ra ngoài.

Ra khỏi cổng biệt thự, vừa bước xuống bậc tam cấp, một chiếc Porsche màu đen chạy tới, dừng trước mặt Hứa Nguyễn và Hà

Thạc.

Cửa xe mở ra, Trương Dũng xuống xe, "Cô Hứa, ông chủ nói tôi đưa cô về." Anh ta nói rồi mở cửa sau.

Hà Thạc bảo Hứa Nguyễn lên trước, chờ cô ngồi xong, vòng qua đầu xe sang bên kia, lên xe

Chiếc xe chậm chậm rời khỏi nhà hàng.

Khung cảnh trong xe yên tĩnh suốt đường đi.

Lái xe khoảng nửa giờ thì đến phố cổ, Hứa Nguyễn nói: "Trợ lý Trương, anh dừng xe ở đây được rồi."

Chiếc xe màu đen vững vàng dừng ở ngã tư đường, Trương Dũng lặng lẽ liếc nhìn hàng ghế sau.

Hai người ngồi ở ghế sau xuống xe.

"Tạm biệt cô Hứa."

Hứa Nguyễn gạt đầu: "Đi đường cẩn thận."

"Được."

Hai người đi bộ về.

Một lúc sau, Hà Thạc không nhin được, nói: "Em và người đàn ông họ Minh kia..."

"Anh ấy là bạn trai của tôi." Hứa Nguyễn ngắt lời.

"Hứa Nguyễn..." Hà Thạc dừng lại, nhìn cô, khó khăn nuốt nước miếng, trong mắt hiện rõ vẻ đau đớn.

Cuối cùng, anh lại lần nữa nghe cô nhắc đến hai chữ "bạn trai."

Cảm giác này không giống lần nào trước đây, thậm chí còn tồi tệ hơn, bởi vì trong mắt cô có một luồng nhiệt.

Anh nhìn cô một lúc, trong lòng cố gắng ghi nhớ từng đường nét xinh đẹp của cô.

"Em có biết tôi đã chuẩn bị những gì cho chuyến đi này không?"

Hứa Nguyễn nhìn vào mắt anh, vẻ mặt khó hiểu.

Hà Thạc rũ mắt nhìn xuống con đường dưới chân, "Tôi mang theo nhẫn cầu hôn tới đây."

"Cầu hôn?" Hứa Nguyễn sững sốt. Ở Nam Thành, ngoại trừ cô, hình như Hà Thạc không quen biết người nào...

Chỉ vào chính mình, cô bình tĩnh hỏi lại, "Tôi sao?"

"Ừ." Hà Thạc nhìn cô, "Chúng ta quen biết một thời gian dài, cũng rất hiểu nhau, chắc chắn sẽ phù hợp."

Hứa Nguyễn không nói nên lời, một lúc sau mới nói: "Trong lòng tôi, anh là người thầy, cũng là người đã dìu dắt sự nghiệp tôi cho đến hôm nay."

"Chỉ là, em không yêu tôi, đúng không?" Hà Thạc cười khế.

Anh đóng mọi vai trò trong cuộc sống của cô, nhưng người yêu thì không phải.

Hứa Nguyễn nghiêng người, tránh tầm mắt của anh, đầu ngón tay luồn vào mái tóc, khẽ vuốt.

Cô không trả lời anh, nhưng như vậy cũng đủ cho một đáp án.

Hà Thạc không nói nữa, có những lời không cần rõ ràng nói ra.

Trong lòng cả hai tự hiểu.

Sự im lặng này là để bảo lưu tôn nghiêm cuối cùng của bản thân.

Anh cùng cô đi dạo, dưới ánh đèn đường màu cam, hai bóng người lần lượt đi tới, chùng lên nhau rồi tách ra.

Giống như đời thực, họ cũng gặp nhau, đi bên nhau một thời gian rồi cuối cùng lại rẽ về hai hướng khác nhau.

Rõ ràng vẫn là mùa hè, nhưng trên mặt đất đã lác đác lá rụng, giống như trái tim của anh lúc này, chỉ một cơn gió nhẹ đã đủ thổi nó lạc đến nơi vô định.

Một lúc sau, cuối cùng Hà Thạc lên tiếng: “Hứa Nguyễn, ngày mai tôi sẽ về lại Tô Châu”.

"Anh không muốn ở thêm vài ngày sao?"

“Không.” Anh nhẹ nhàng thờ ra, “Tôi nên trở về thì hơn.”

"Sếp"

“Em không cần nói gì đâu.” Hà Thạc ngắt lời cô.

Hứa Nguyễn không nói nữa.

Đến ngã tư, hai người dừng lại.

“Vẫn câu nói đó, LU luôn chào đón em trở về.” Anh nhìn cô thật lâu.

Hứa Nguyễn cười, "Hy vọng sẽ không có cơ hội này."

"Hôm nay tôi không đưa em vào được."

"Ừm."

Nghe câu trả lời của cô, Hà Thạc khẽ động, tiến lại gần cô, nhưng chợt dừng lại khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Hứa Nguyễn.

Cuối cùng, anh thở dài, "Hứa Nguyễn, tạm biệt."

Hứa Nguyễn gật đầu.

Anh xoay người sai bước về phía khách sạn, nhiều lần muốn quay đầu lại, nhưng rồi kiềm chế không nhìn.

Thấy anh đã vào khách sạn, Hứa Nguyễn cũng quay người đi về.

Mở cửa đi vào, mẹ Hứa đang ngồi ở trên sô pha xem điện thoại, cô vừa thay giày vừa gọi: "Mẹ."

"Con về rồi à." Bà Hứa quay đầu nhìn cô.

"Vâng." Hứa Nguyễn đi tới, ngồi xuống sô pha bên cạnh mẹ, đầu tựa vào vai bà.

Bà Hứa đẩy đầu cô, "Cậu Hà đâu? Sao con không đưa cậu ấy về nhà ăn cơm?"

Hứa Nguyễn ôm mẹ, chậm rãi lắc đầu: "Ngày mai anh ấy sẽ về Tô Châu."

"Nhanh như vậy?" Bà Hứa hơi ngạc nhiên.

Hứa Nguyễn gật đầu: "Anh ấy nói mang theo nhẫn cầu hôn tới đây."

Bà Hứa càng thêm kinh ngạc, quay đầu nhìn cô, trong lòng nảy lên một suy nghĩ, "Cho con sao?"

"Vâng."

"Con đồng ý chưa?"

"Làm sao có thể?" Hứa Nguyễn khó hiểu, "Anh ấy chỉ là ông chủ cũ của con thôi."

Bà Hứa đặt điện thoại xuống, "Ông chủ thì sao? Mẹ cảm thấy cậu ấy thật thà và có chí tiến thủ, rất xứng với con."

Vừa nói, bà vừa chọc chọc vào cánh tay Hứa Nguyễn, "Hơn nữa, từ góc độ của mẹ, cậu ấy nhất định đã phải lòng con từ rất lâu rồi, nếu không tại sao nhà máy nhiều thiếu nữ trẻ như vậy mà phải lặn lội đến tận đây tìm con."

Hứa Nguyễn không đáp, dựa vào sô pha nhìn mẹ.

Bà Hứa im lặng, một lúc sau mới phản bác: "Sao vậy? Không muốn mẹ can thiệp chuyện riêng của con à?" Đột nhiên bà nhớ tới sự khác thường của Hứa Nguyễn trong khoảng thời gian này, "Con đang yêu đương đúng không?"

Hứa Nguyễn chậm rãi từ trên sô pha đứng lên, "Con mệt quá, ngày mai còn phải đi qua chỗ Trần Thiến Thiến, mẹ đi ngủ trước đi."

"Con bé này..."

Hứa Nguyễn nghiêng người đi vào phòng ngủ, thò đầu ra ngoài trước khi đóng cửa lại: "Mẹ, chúc ngủ ngon."

Sau đó không đợi mẹ nói chuyện, cô liền đóng cửa lại.

Ngồi xuống giường, cô lấy điện thoại ra xem, nhưng không có tin nhắn mới.

Cô mệt mỏi ngã xuống giường, chậm rãi nhớ lại những năm tháng ở Tô Châu.

Hà Thạc thực sự có vai trò quan trọng trong cuộc đời cô.

Nhưng những chuyện duyên phận như thế này không phải cứ muốn là có thể.

Không yêu chính là không yêu.

Cô thực sự muốn cùng người mình yêu tay trong tay đi hết quãng đời còn lại.

Khi về già, cô vẫn có thể nắm tay người mình yêu dạo khắp Nam Thành.

.....

Hà Thạc không cho Hứa Nguyễn tiến anh.

Anh chỉ nhắn tin cho Hứa Nguyễn khi đã ngồi trên máy bay.

Hứa Nguyễn dặn anh chú ý an toàn.

Chiều hôm đó, cô đến câu lạc bộ của Trần Thiến Thiến.

Hai người bàn bạc chuyện tiền thưởng và thời hạn hợp đồng.

Trần Thiến Thiến dành hẳn một buổi chiều để giải thích cho cô nghe về phương thức bán hàng và chế độ thưởng của Manor.

Nói xong còn nhét một tấm thiệp vào trong tay Hứa Nguyễn, "Sắp tới sẽ có hội nghị ở tổng công ty bên Tân Thành, cậu sắp xếp đi cùng tôi qua bên đó, để xem có muốn cùng tôi đầu tư vào mô hình này hay không."

Hứa Nguyễn liếc nhìn ngay trên tấm thiệp mời, nhướn mày: "Một tuần sau?"

"Đúng vậy." Trần Thiến Thiến ngồi trên ghế văn phòng, xoay người.

"Máy ngày?" Hứa Nguyễn tựa vào bàn làm việc, hỏi.

Trần Thiến Thiến trầm nghĩ, "Mỗi đại lý của chúng ta đều phải bắt đầu từ vị trí nhân viên trước khi trở thành quản lý, cậu phải thông thạo tất cả mặt hàng và dịch vụ của Manor."

Hứa Nguyễn nhìn cô, "Còn cậu?"

"Tôi là người đầu tiên mở đại lý ở Nam Thành, lúc đó còn phải thuê nhà sống ở Tân Thành tận nửa năm."

"Nửa năm?" Hứa Nguyệt kinh ngạc.

"Đương nhiên" Trần Thiến Thiến mở ngăn kéo, tìm một tờ giấy chứng nhận, ném lên bàn.

"Tôi phải thi lấy chứng chỉ thẩm mỹ, sau đó mới được trở về Nam Thành mở đại lý."

Hứa Nguyệt lật ra xem, quả nhiên là chứng chỉ thẩm mỹ.

"Thật sự phải học lâu như vậy sao?" Cô trả lại chứng chỉ cho Trần Thiến Thiến.

"Vây cũng không cần, nhưng vẫn phải được đào tạo chuyên nghiệp."

Hứa Nguyệt gật đầu, cái này không thành vấn đề, dù làm việc gì cũng cần kỹ năng.

"Khóa đào tạo kỹ thuật thẩm mỹ được tổ chức vào sáng thứ ba, thứ năm và thứ bảy hàng tuần, nếu có thời gian thì cậu đến tham gia."

"Được." Hứa Nguyệt gật đầu.

"Ồ, đúng rồi, nếu cậu muốn trở thành cô đông, cậu cũng cần phải mua các thiết bị."

"Thiết bị gì?"

Trần Thiến Thiến lấy một bộ sách hướng dẫn từ kệ phía sau đưa cho cô, "Các dụng cụ chăm sóc da và sức khỏe, tổng cộng chín bộ thiết bị."

Hứa Nguyệt lật từng trang xem qua, rất nhiều thiết bị quen thuộc, trước đây khi giúp đỡ Trần Thiến Thiến cô đã từng sử dụng qua.

Tổng giá tiền là 36,000 tệ, cũng không đắt lắm.

"Vậy thì tôi sẽ..."

Trần Thiến Thiến lắc đầu, hiện tại cô không muốn Hứa Nguyệt mua những thứ này, cô chỉ muốn Hứa Nguyệt đến tổng công ty tham quan một chút rồi mới quyết định.

Hứa Nguyệt nghĩ nghĩ rồi đồng ý, dù sao cũng chỉ mất vài ngày.

Buổi chiều cô đi theo Trần Thiến Thiến học mô hình bán hàng.

Để tiếp thị sản phẩm, không chỉ nhắm vào tiêu thụ từ các câu lạc bộ sức khỏe, mà còn chú trọng mở đại lý.

Mỗi khi tuyển dụng được một đại lý, bạn sẽ được ăn phần trăm lợi nhuận.

Hiện tại họ có một đại lý ở Bắc Giang, cửa hàng không lớn nhưng việc kinh doanh rất tốt.

Trần Thiến Thiến nói Hứa Nguyệt cân nhắc nên mở cửa hàng ở khu vực nào.

Sau khi trở về từ cuộc họp ở tổng công ty, bên đó chắc chắn gửi người tới hỗ trợ.

Hứa Nguyệt không biết nên mở cửa hàng ở đâu, cô thật sự không quen thuộc với Nam Thành.

Vì vậy, khi nhận được cuộc gọi của Minh Vọng vào ban đêm, mắt cô liền sáng lên.

Cô không biết rõ về nơi này, nhưng anh thì có.

Chương 24: Minh đại thiếu gia chịu thiệt

Nghĩ vậy, nhưng Hứa Nguyệt vẫn không hỏi anh, cô dự định khi nào có thời gian sẽ tự mình tìm hiểu.

Minh Vọng gọi điện thoại tới, đơn giản chỉ là muốn cùng cô ăn cơm tối.

Trần Thiến Thiến ở bên cạnh nghe thấy, cười xấu xa, đuổi cô nhanh đi.

Hứa Nguyệt xách túi đi xuống lầu, nghĩ Minh Vọng phải mất một lúc nữa mới đến nơi nên cô rẽ vào trung tâm thương mại, cô đi thẳng đến khu dụng cụ học tập, mua một vài cuốn sổ tay và viết mực.

Sau khi thanh toán, điện thoại lại reo, cô vội vã ra ngoài.

Xe của Minh Vọng cách cửa ra vào không xa, cô đi ngang qua, mở cửa ghế

lái phụ ngồi vào.

Sau khi lái xe ra ngoài, Minh Vọng liếc túi đồ trong tay cô, "Em mua sổ ghi chép để làm gì?"

"Hai ngày nữa Trần Thiến Thiến và em sẽ đi Tân Thị họp nên em phải chuẩn bị một chút." Cô đặt chiếc túi dưới chân.

Nhắc đến Tân Thị, lại đi cùng Trần Thiến Thiến, trong nháy mắt anh đã hiểu ra.

"Em định hợp tác với Trần Thiến Thiến?"

“Ừm.” Hứa Nguyễn nhìn Minh Vọng, sau đó quay đầu lại, "Dù sao em cũng phải tìm việc gì đó để làm."

Phía trước có đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại, Minh Vọng vươn tay nắm lấy tay cô, vuốt ve một hồi, "Có gì cần giúp đỡ thì cứ gọi anh."

“VẬY em cũng không ngại đâu.” Cô cười.

Minh Vọng cũng cười, buông tay cô ra, "Rất vui lòng"

Xe chạy đến biệt thự Lâu Hồ, cánh cửa sắt màu lam chậm rãi mở ra, anh lái xe đi vào, cũng không cho Hứa Nguyễn xuống xe.

Anh có nhiều xe trong gara, coupe, off-road, xe thương gia, thậm chí cả một chiếc Beetle nhỏ màu vàng.

Minh Vọng thấy cô nhìn chằm chằm chiếc Beetle sau khi xuống xe, đi tới kéo cô, "Thích không?"

“Không.” Hứa Nguyễn đi theo anh, “Tò mò thôi.”

Minh Vọng cúi đầu nhìn cô, "Xe này để cho chị Lâm đi chợ."

Hứa Nguyễn gật đầu.

Sau khi vào cổng, chị Lâm cười chào anh, "Nghe tiếng xe là biết cậu về rồi."

Thấy Hứa Nguyễn, chị Lâm niềm nở chào hỏi: "Cô Hứa cũng đến rồi."

“Chị Lâm.” Hứa Nguyễn chào.

"Vào đi, cơm xong rồi."

Thay dép xong, Hứa Nguyễn đặt túi lên sofa, đi vào phòng tắm rửa tay rồi theo Minh Vọng ngồi xuống bàn ăn.

Đồ ăn rất đơn giản, hai món thịt, một món chay và một món canh hầm.

Tay nghề nấu ăn của chị Lâm không tồi, hương vị rất thơm, rất hợp khẩu vị của Hứa Nguyệt.

Trong lúc Hứa Nguyệt và Minh Vọng đang ăn cơm thì một chiếc Audi dừng

ở cổng biệt thự, chị Lâm đi ra ngoài một lát, khi quay lại thì mang theo Minh Nguyệt.

“Anh ơi, em đến ăn chực.” Minh Nguyệt nhìn thấy Hứa Nguyệt, liền kinh ngạc nói: “A, chị Hứa Nguyệt.”

Hứa Nguyệt đặt bát xuống, nhìn cô bé, mỉm cười.

Minh Nguyệt cởi chiếc túi nhỏ trên người, ném nó lên ghế sofa rồi ngồi xuống đối diện hai người.

Minh Vọng nhíu mày mắng cô: "Đồ lừa bịp"

Minh Nguyệt bĩu môi lắc đầu, đợi chị Lâm mang bát đĩa lên rồi bắt đầu ăn một cách không khách sáo.

"Chị Nguyệt Nguyệt, chị ăn thịt đi. Món thịt kho của chị Lâm là ngon nhất đó."

Minh Vọng lại liếc nhìn cô bé, Minh Nguyệt dừng bàn tay đang định gấp thức ăn, ngoan ngoãn ngồi xuống, tự mình ăn.

Một lúc sau ngẩng đầu lên, anh trai cô ở phía đối diện đang gấp rau cho Hứa Nguyệt.

Cô hiểu, cô có người anh trai tiêu chuẩn kếp.

Ăn tối xong, Minh Nguyệt lại kéo Hứa Nguyệt đến phòng chiếu phim của Minh Vọng, ôm một đống đồ ăn vặt rồi mở phim xem.

Minh Vọng còn có việc phải giải quyết nên để hai người phụ nữ ở cùng nhau.

Xử lý xong công việc, anh vào bếp lấy một cốc nước ấm rồi đi vào phòng chiếu phim.

Âm thanh trong phòng chiếu khá lớn, xung quanh tối đen như mực, chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình.

Vừa bước vào, trên màn hình lớn hiện lên một hình ảnh đáng sợ.

Hai cô gái đang ôm nhau thật chặt trên ghế sofa.

Minh Nguyệt nép vào lòng Hứa Nguyệt, đầu áp vào ngực cô, tay cũng đặt trên đó.

Minh Vọng nhìn bàn tay ấy, bỗng cảm thấy chướng mắt.

Anh dựa vào khung cửa, uống một ngụm nước rồi chậm rãi bước vào.

Minh Nguyệt là người thích xem phim kinh dị nhưng lại rất nhát gan, trong nhà ai cũng lảng tránh xem phim cùng cô.

Minh Nguyệt buông Hứa Nguyệt ra, cầm điện thoại gọi cho Tiểu Bạch Dương.

Xem như cô bé thức thòi.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Hứa Nguyệt.

Hứa Nguyệt sửng sốt, một đôi bàn tay to vươn ra giữ lấy bả vai của cô, hơi thở quen thuộc truyền đến khiến thần kinh cô thả lỏng, theo bản năng dựa vào nguồn nhiệt bên cạnh.

Minh Vọng vòng tay ôm lấy cô, đưa ly nước cho cô, Hứa Nguyệt uống xong, đặt ly lên bàn trà, quay người lại nép vào lòng anh, tiếp

tục nhìn màn hình.

Một lúc sau, cô chui vào lòng anh.

Minh Vọng liếc nhìn màn hình nhưng không có cảm giác gì, cúi đầu nhìn Hứa Nguyệt, hai tay lần xuống eo, vén vạt áo của cô lên.

Hôm nay cô ăn mặc rất giản dị, một chiếc áo phông rộng màu trắng, một chiếc quần ống rộng màu đen.

Lòng bàn tay anh dán lên làn da mỏng manh của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hứa Nguyệt ghé sát vào ngực anh, ngược nhìn Minh Vọng.

Người đàn ông cúi đầu, hai cánh môi áp sát vào nhau một cách tự nhiên, đầu lưỡi anh luồn vào miệng cô.

Trong lúc hôn anh, Hứa Nguyệt còn phải để ý hoàn cảnh xung quanh.

Minh Vọng bất mãn, cắn nhẹ đầu lưỡi cô.

Bàn tay to của anh hướng lên trên, Hứa Nguyệt khẽ run.

Một lúc sau, anh vòng qua lưng cô, dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng nhắc áo cô lên, anh có thể cảm nhận rõ ràng phần da tiếp xúc với cô lập tức mềm ra.

Lòng bàn tay vòng ra phía trước, dán chặt tay vào phần mềm mại trên người cô, ghé vào tai cô, nhỏ giọng thì thào: "Xem ra sau này anh rất có phúc rồi."

Hứa Nguyệt đỏ mặt, vừa định nói, cô bé bị bỏ quên bên cạnh đã quay đầu lại, "Chị Nguyệt Nguyệt, em cũng muốn ôm một cái..."

Lời nói dừng lại khi cô thấy cảnh tượng trước mặt.

Anh trai cô đã vào bằng cách nào?

Minh Vọng quay người lại, nhìn từ góc độ bên ngoài chỉ giống như anh đang ôm Hứa Nguyệt.

Còn không đợi Minh Nguyệt mở miệng, anh đem gối ôm phía sau ném qua, rơi vào trên người cô bé.

Minh Nguyệt bĩu môi, miễn cưỡng xem phim, nhưng cuối cùng không chịu nổi cảnh ân ái của hai người bên cạnh, đành ném gối đứng dậy.

Hứa Nguyệt vội vàng quay đầu nhìn cô bé, "Làm sao vậy?"

Minh Vọng kéo tay cô, thản nhiên nói: "Nó còn không đi thì chàng trai của nó sẽ bị người ta cướp mất."

Minh Nguyệt dậm chân, quay đầu bỏ đi.

Cửa phòng chiếu phim đóng lại.

Bộ phim vẫn tiếp tục.

Minh Vọng cúi đầu nhìn người trong lòng, ánh mắt chạm nhau, tiếp tục chuyện bị cắt ngang lúc trước.

Hứa Nguyệt dựa vào trong ngực anh, hầu kết của anh ngay tầm mắt cô, cô không nhìn được, tiến lại gần, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ.

Minh Vọng hít một hơi, khẽ nhéo cô một cái.

Một lúc sau, không thể nhẫn nại nữa, anh đẩy cô ngã xuống sofa.

Quần áo rơi xuống thảm.

Khi bộ phim kết thúc, tiếng ho khan của Hứa Nguyệt cũng vang lên, tựa hồ là bị sặc, môi hồng đỏ mọng, bên môi dính một ít thứ khả nghi.

Minh Vọng ánh mắt thâm sâu, đầu tóc rối tung, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Anh kéo cô vào lòng, lấy khăn giấy lau cho cô rồi lặng lẽ ôm cô vào lòng.

Tự trách mình mỗ quạ.

Hôm qua mới nói tới kỳ kinh nguyệt của cô, hôm nay nó thực sự đến.

Phòng chiếu phim yên tĩnh, hơi lạnh từ máy điều hòa phả ra, làm cho tâm tình của cả hai bình tĩnh lại một chút.

Hứa Nguyệt thò tay xuống, kéo khóa quần cho anh, lại kéo anh ngồi dậy.

Minh Vọng uể oải ngồi dậy.

Trong lòng Hứa Nguyệt mềm nhũn, như giẫm lên bông gòn. Lúc này Minh Vọng giống như một con mèo lớn vừa được ăn no, cả người trở nên ngoan ngoãn.

Lười biếng và nhàn nhã

Một lúc sau, Minh Vọng kéo cô dậy, tắt đèn phòng chiếu phim rồi trở lại phòng ngủ trên lầu ba.

Hứa Nguyệt chưa từng đặt chân lên lầu ba.

Căn phòng lúc trước cô ngủ lại là ở lầu hai, phòng dành cho khách.

Lên đến lầu hai, Hứa Nguyệt định rẽ qua, Minh Vọng kéo tay cô, cười khẽ, tầm mắt rơi trên ngực cô, "Cứ như vậy ra ngoài?"

Hứa Nguyệt dừng một chút, quay lại đẩy đẩy anh.

Minh Vọng đưa cô lên lầu ba.

Phòng ngủ rộng rãi, bài trí sang trọng, tổng thể là màu đen và xám, dường như chỉ có duy nhất chiếc giường là màu trắng.

Minh Vọng vào phòng thay quần áo, đưa cho cô chiếc áo sơ mi, "Em đi tắm đi."

Hứa Nguyễn nhận lấy, lại đặt lên sô pha, chải tóc, "Em xuống phòng khách lấy túi xách."

Minh Vọng lập tức hiểu ra, "Anh đi lấy cho em." Anh nhét chiếc áo vào tay cô, đẩy cô vào phòng tắm.

"Để anh cầm lên cho em."

Hứa Nguyễn đi vào.

Tắm nửa chừng thì có tiếng gõ cửa, Hứa Nguyễn tắt vòi hoa sen, hé cửa rồi đưa tay ra.

Minh Vọng dừng lại, nhìn cánh tay hồng hào trước mặt, không nhịn được nắm lấy, vuốt ve một lúc, sau đó đưa đồ dùng phụ nữ trong túi cho cô.

Lúc cô tắm xong, Minh Vọng đang nằm trên giường với cuốn sách tiếng Anh trên tay.

Hứa Nguyễn ngồi xuống bên giường, sờ sờ tóc, lần này cô đã sấy khô tóc trong phòng tắm.

Minh Vọng ngẩng đầu nhìn cô, ý bảo cô lên giường.

Hứa Nguyễn cởi dép đi vào nằm bên cạnh anh, kéo chăn xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn, anh đặt sách lên tủ đầu giường, tắt đèn, nằm xuống ôm cô.

Hứa Nguyễn dựa vào người anh, hôn lên cằm anh định ngủ, nhưng bàn tay đặt trên eo cô lại bắt đầu không an phận.

“Sao vậy?” Cô nhẹ nhàng hỏi, mắt vẫn nhắm nghiền.

"Em đúng là biết cách tra tấn người khác."

"Ừm?"

Một tiếng "ừm" đơn giản nhẹ nhàng vang lên, lập tức khơi dậy ngọn lửa trong anh, anh bế cô nằm ngay ngắn, nghiêng một bên rồi cúi đầu xuống.

Hứa Nguyệt vòng tay ôm cổ anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh, một lúc sau cô vòng tay kéo thắt lưng, chiếc áo ngủ bằng lụa tuột ra, cô đưa tay chạm vào da thịt anh, ôm lấy anh, móng tay nhẹ nhàng cào lên tấm lưng cường tráng..

Bởi vì động tác của cô quá mức buông lỏng, trực tiếp lột quần áo của anh, Minh Vọng cũng không khách khí, đem quần áo của cô cởi ra.

Làn da áp sát vào nhau, hơi nóng bốc lên từng chút một.

Nhiệt độ nơi bụng anh nóng hổi, vừa đủ sưởi ấm cái bụng lạnh giá của cô.

Hứa Nguyệt nhắm mắt hưởng thụ, tới khi bàn tay anh ngày càng xâm lấn, cô khẽ thì thào, “Đừng, cơ thể em đang trong kỳ kinh nguyệt, đừng tự tìm rắc rối."

Minh Vọng dừng động tác, giọng nói u ám: "Anh bây giờ đang chịu tội đây này, em nghĩ xem phải làm sao..."

Hứa Nguyệt buông tay xuống, cười nhẹ: "Vậy đành để Minh thiếu gia chịu thiệt rồi."

Minh Vọng thở ra một hơi, da đầu tê dại, ôm cô đổi tư thế, đặt cô lên ngực mình, hơi nheo mắt lại, đặt lòng bàn tay lên mu bàn tay cô, dẫn dắt tay cô.

Trăng treo cao, sau nửa đêm, căn phòng ngủ dần trở lại yên tĩnh.

.....

Hứa Nguyệt bắt đầu bận rộn sau một đêm nghỉ ngơi tại nhà Minh Vọng. Buổi sáng bắt đầu tìm hiểu các lớp đào tạo làm đẹp, cẩn thận ghi nhớ các sản phẩm và chức năng của chúng.

Buổi trưa, cô giành thời gian tìm hiểu về lịch sử phát triển và hình thức đầu tư của Manor.

Đến chiều cô bắt đầu trực tiếp tư vấn khách hàng.

Lần này khác với lần trước, cô mặc bộ đồ đồng phục của Manor, kỹ thuật cũng là tay nghề được đào tạo chuyên nghiệp.

Để không làm phiền Minh Vọng, mấy ngày nay cô đều về nhà, sáng sớm một mình lái xe đến đây, thỉnh thoảng có thời gian mới cùng Minh Vọng ăn cơm.

Chương 25: Khởi nghiệp

Bốn giờ chiều, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Tân Hải.

Hứa Nguyễn đi theo Trần Thiến Thiến xách vali ra khỏi sân bay.

“Cảm thấy Tân Thị còn nóng hơn cả Nam Thành.” Trần Thiến Thiến tự lẩm bẩm, sau đó mở điện thoại lên xem xe bọn họ đặt đã tới chưa.

“Lần trước cậu đến đây là mùa đông à?” Hứa Nguyễn giơ tay quạt.

"Đúng rồi, lúc tôi đến tập huấn là tháng mười một, thời tiết rất dễ chịu, học xong là khoảng tháng tư, còn chưa tới mùa hè."

Một chiếc Mercedes-Benz màu đỏ tiến đến phía họ, Trần Thiến Thiến hai mắt sáng lên, vẫy vẫy tay.

Chiếc xe dừng trước mặt họ, Trần Thiến Thiến kéo va li ra sau xe, Hứa Nguyễn cũng đi theo.

Xếp hành lý gọn gàng, cả hai ngồi vào ghế sau.

Sau khi ổn định chỗ ngồi, một giọng nữ trầm trầm vang lên: "Đi đường vất vả không?"

“Không sao, chị Vân Vân.” Trần Thiến Thiến lấy nước, đưa cho Hứa Nguyễn một chai, giới thiệu: “Chị Vân, đây là Hứa Nguyễn, bạn thân của em, sau này sẽ mở một đại lý ở Nam Thành.”

Quay sang Hứa Nguyễn, cô nói: "Đây là quản lý trực tiếp của tôi, sau này cũng là quản lý của cậu, tổng giám đốc Vương Vân Vân."

Người phụ nữ ngồi trong xe tháo kính râm ra, quay sang nhìn Hứa Nguyệt khẽ mỉm cười: "Không ngại tôi gọi cô là Hứa Nguyệt chứ? Sau này hợp tác vui vẻ nhé."

Hứa Nguyệt nhìn chị ta, cười nói: "Không ngại, sau này xin chị giúp đỡ nhiều hơn."

Vương Vân Vân cũng để tóc ngắn, mặc quần tây màu hồng và áo sơ mi trắng, khuôn mặt trang điểm tinh xảo.

"Cùng nhau hợp tác vui vẻ." Nói xong, chị ta quay người, khởi động xe.

Trên đường đi, vừa nói chuyện, Trần Thiến Thiến vừa trả lời tin nhắn.

Trong xe yên tĩnh lại, Hứa Nguyệt lấy điện thoại di động ra, trên Wechat có một tin nhắn, là nửa giờ trước Minh Vọng gửi đến: 【Em đến chưa? 】

【Em vừa mới đến. 】

Chờ mấy phút không thấy trả lời, chắc là anh bận việc, Hứa Nguyệt cất điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Bầu trời Tân Thị không trong xanh như Nam Thành, thậm chí có chút âm u.

Cũng không có gì bất thường vì nơi này là khu công nghiệp nặng quốc gia.

Đi qua bao nhiêu thành phố, cô vẫn thích Nam Thành hơn.

Hơn hai giờ sau, chiếc xe dừng trước một nhà hàng, Vương Vân Vân quay lại hỏi: "Hai người có thích món ăn Quảng Đông không?"

Hai người gật đầu.

Cô cười, đem xe vào bãi đậu, "Vậy thì ăn món Quảng Đông đi."

“Được” Trần Thiến Thiến gật đầu, Hứa Nguyệt cũng đồng ý.

Ba người bước vào nhà hàng.

Vương Vân Vân rất biết nói chuyện phiếm, sau khi ăn cơm xong, chẳng những giúp Hứa Nguyệt hiểu rõ Tân thị, hơn nữa còn nắm được tình trạng cơ bản của Hứa Nguyệt.

Sau khi ăn tối, Vương Vân Vân đưa bọn họ về một tiểu khu để bọn họ sớm nghỉ ngơi, hẹn sáng mai gặp tại buổi họp ở tổng bộ.

Trần Thiến Thiến chào tạm biệt chị ta.

Sau khi xe chạy đi, Hứa Nguyệt nhìn tiểu khu trước mặt, “Cậu thuê nhà ở đây à?”

“Ừ.” Trần Thiến Thiến đáp, dắt cô vào, “Thỉnh thoảng phải về trụ sở chính để học hỏi cái mới và họp hành, số lần ra vào quá nhiều, tiền khách sạn cũng không rẻ, vì vậy tôi đành thuê nguyên căn hộ.”

Hứa Nguyệt đi theo vào tòa nhà,

đi thang máy lên tầng tám.

Một tầng có năm căn hộ, Trần Thiến Thiến ở căn trong cùng.

Cô mở cửa đi vào, bật đèn, Hứa Nguyệt đi theo sau.

Đây là một căn hộ nhỏ, một căn phòng ngủ, một phòng tắm, một nhà bếp và một phòng khách.

Một thời gian không có ai ở, vì vậy Trần Thiến Thiến phải mở hết cửa sổ cho thông thoáng.

Đây là thói quen của người miền Nam.

Trong phòng ngủ đặt một chiếc giường lớn, Trần Thiến Thiến bật điều hòa, Hứa Nguyễn cùng cô dọn giường.

Sau khi trải giường và chăn nệm, hai người lần lượt đi ngủ.

Khoảng mười giờ tối, Minh Vọng trở về biệt thự, mở điện thoại ra xem, ngoài báo tin mình bình an vô sự, Hứa Nguyễn không gửi thêm tin nhắn nào cho anh.

Xoay xoay chiếc điện thoại trên tay, anh nằm ngửa trên ghế sofa.

Chị Lâm đi ra, thấy quần áo anh nồng nặc mùi rượu, hỏi: "Cậu ăn cơm chưa?"

Minh Vọng lắc đầu.

"Người trẻ tuổi bây giờ..." Chị Lâm thở dài bước vào bếp.

Nấu canh giải rượu, đặt lên bàn cà phê trước mặt Minh Vọng, "Canh giải rượu đây, cậu uống trước cho tỉnh táo, nếu không sáng mai sẽ đau đầu."

Minh Vọng nhắm mắt, ậm ừ.

Chị Lâm lại vào phòng bếp, nửa giờ sau bung một bát mì cho anh, "Đã muộn rồi, những thứ khác khó tiêu hóa, tôi nấu cho cậu một tô mì, mau ăn đi."

Minh Vọng nghe chị Lâm lái nhải đến phiền, đành phải mở mắt, bung canh lên uống một ngụm, lấy đũa gắp một miếng mì, lát sau khẽ nhúu mày.

Chị Lâm thấy vậy, hỏi: "Làm sao vậy? Sau nhiều năm khẩu vị thay đổi à?"

"Không." Minh Vọng cúi đầu, gắp mì ra, bỗng nhiên không còn khẩu vị.

Anh muốn ăn mì do Hứa Nguyễn làm.

Cũng không biết là muốn Hứa Nguyễn nấu mì cho anh, hay chỉ đơn giản là muốn cô ở bên anh ngay lúc này.

Tóm lại chính là thiếu một cái gì đó.

Nhấc điện thoại mở Wechat, gõ gõ, xóa xóa, cuối cùng nhẹ nhàng thả ra, liếc nhìn thời gian rồi bước vào phòng làm việc.

Chị Lâm không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh. Cuối cùng, chị lắc đầu thờ dài, Minh đại thiếu gia ngày càng khó hầu hạ.

Sáng sớm hôm sau, trước sáu giờ, Tân Thị đã rục rĩ ánh đèn.

Người dân ở đây có thói quen ngủ sớm và dậy sớm.

Sau khi tắm rửa xong, mang theo sổ ghi chép, hai cô gái đi đến tổng bộ Manor.

Xe đi được nửa đường, Hứa Nguyễn đột nhiên hỏi: "Khi nào cậu trở về?"

Trần Thiến Thiến suy nghĩ một chút, đáp: "Tôi ở lại với cậu một tuần, khi nào mọi việc ổn định, tôi sẽ quay về lo cho câu lạc bộ."

Hứa Nguyễn gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Hai ngày sau mới là đại hội ở Manor, hai ngày này Hứa Nguyễn chủ yếu là tham quan tổng bộ.

Ngoài trung tâm R&D và trung tâm đầu tư bán hàng, nhà máy của Manor cũng được xây dựng tại Tân Thị, nhưng nhà máy tách ra khỏi công ty, trụ sở công ty ở khu khoa học công nghệ, nhà máy lại đặt ở khu công nghệ cao.

Một ở phía đông thành phố, một lại ở phía tây.

Hôm nay cô đến thăm văn phòng trụ sở chính, ngày mai Hứa Nguyệt sẽ tham quan nhà máy.

Công ty chiếm trọn một tòa nhà, tầng một là khu tiếp tân, Hứa Nguyệt không có thẻ nhân viên thì không thể vào các tầng trên, Trần Thiến Thiến lên trước tìm người cấp giấy vào cửa tạm thời.

Hơn bảy giờ sáng, Manor vẫn chưa hoạt động, Hứa Nguyệt đứng bên tấm bảng, đọc lịch sử phát triển của Manor.

Một lúc sau, một người phụ nữ mặc âu phục màu đen đi vào trong sảnh, nhìn thấy Hứa Nguyệt, cười nói: "Đến sớm như vậy?"

"Chị Vân Vân" Hứa nguyệt chào.

Vương Vân Vân là tổng đại lý của Manor khu vực phía Nam, cô có thể dẫn người ra vào trụ sở công ty.

Hứa Nguyệt điền thông tin cá nhân ở quầy lễ tân, sau đó đi theo Vương Vân Vân lên lầu chín.

Lầu chín là văn phòng của khu vực phía Nam, sau khi Hứa Nguyệt đi vào, thấy Trần Thiến Thiến đang viết gì đó trên bàn làm việc, cô theo Vương Vân Vân đi qua.

"Thiến Thiến." Vương Vân Vân gọi.

Trần Thiến Thiến quay người, nhìn thấy Vương Vân Vân cùng Hứa Nguyệt đi tới, ánh mắt sáng lên, "Chị Vân Vân cũng tới sớm như vậy."

Vương Vân Vân gật đầu, "Đi với chị"

Mấy người vào phòng làm việc của Vương Vân Vân, ngồi xuống chiếc sofa cạnh cửa sổ, Trần Thiến Thiến rót ba ly nước đặt lên bàn.

Mặt trời chiếu những tia nắng ban mai đầu tiên, rọi sáng căn phòng.

Những chậu cây xanh trên bàn cà phê được tắm trong ánh nắng ấm áp.

Nhìn ra ngoài cửa sổ chính là toà nhà biểu tượng của Tân Thị, bên dưới chật kín người qua lại.

Vương Vân Vân cho Hứa Nguyệt xem hợp đồng mua cổ phần của công ty, đồng thời cũng giới thiệu sơ qua về tình hình kinh doanh.

Cô hỏi: "Thiến Thiến nói trước đây em từng thử làm việc ở chỗ cô ấy, em thấy Manor thế nào?"

Hứa Nguyệt chần chừ nói: "Em cảm thấy có thể kiếm tiền từ chỗ này."

"Em rất thành thật." Vương Vân Vân cười, "Rất nhiều đại lý tìm đến chị chỉ khen triển vọng của Manor, khen cách tiếp thị của Manor, hoặc khen sản phẩm của Manor."

Trần Thiến Thiến ở bên cạnh cười, "Nhưng kiếm tiền cũng là sự thật. Làm đẹp và chăm sóc sức khỏe rất có lời, nếu dám đầu tư, biết tiếp thị, đương nhiên lợi nhuận không tồi."

"Đúng vậy." Vương Vân Vân gật đầu, "Lấy Thiến Thiến làm ví dụ, chỉ trong vòng hai năm, câu lạc bộ sức khỏe của cô ấy đã trở thành câu lạc bộ lớn nhất Nam Thành, chất lượng cuộc sống vì thế cũng nâng cao."

Vừa nói chị ta vừa mở hợp đồng ra cho Hứa Nguyệt xem, giải thích cặn kẽ cho cô nghe.

Hứa Nguyệt cũng hiểu nếu muốn làm cổ đông đại diện, hưởng phần trăm cổ tức của Manor, vậy có lẽ cô sẽ phải ở lại Tân Thị một thời gian.

Điều này khiến cô chần chừ, Trần Thiến Thiến ở bên cạnh giải thích: "Tôi cũng là đại lý cổ đông, Tiểu Triệu ở khu Giang Bắc cũng vậy, nhưng cô ấy đầu tư cổ phần nhỏ nên quy mô đại lý cũng nhỏ."

Vương Vân Vân gật đầu: "Manor là đầu tư một lần, giai đoạn sau không cần đầu tư nhiều."

Chị ta chỉ vào phần phân phối lợi nhuận trong hợp đồng, giải thích: "Thứ nhất là nhận cổ tức phần trăm từ các cổ đông. Thứ hai là nhận cổ tức từ sản phẩm. Thứ ba là nhận cổ tức từ hiệu suất của đại lý nhóm. Phần thứ tư là tiền thưởng từ doanh số bán hàng cá nhân."

Dừng một chút, để Hứa Nguyệt tiêu hóa xong, mới tiếp tục nói: "Cho nên đại đa số người đại diện đều lựa chọn hình thức đầu tư cổ đông. Đương nhiên, còn có một loại khác, chính là thuần túy mở đại lý ăn phần trăm, loại này là đầu tư nhỏ, nhưng không có hỗ trợ mở cửa hàng."

Hứa Nguyệt mang theo nghi hoặc nhìn Trần Thiến Thiến.

Trần Thiến Thiến nói: "Giống như những kỹ thuật viên làm đẹp ở câu lạc bộ của tôi."

Hứa Nguyệt ngẫm nghĩ liền hiểu ra một chút.

Vương Vân Vân bên cạnh thấy cô đã hiểu, nói tiếp: "Điều duy nhất mà một đại lý cá nhân có thể có là một bộ thiết bị của riêng mình và học các kỹ thuật làm đẹp của Manor. Kênh bán sản phẩm cũng chỉ được quảng cáo qua mạng xã hội."

"Giống như hình thức kinh doanh online hiện nay?" Hứa Nguyệt hỏi.

"Ừ." Vương Vân Vân nói: "Nhưng hình thức này lợi nhuận thấp, không có cửa hàng lại không không được chia lợi tức cổ đông."

"Làm đại lý cổ đông, điều có lợi nhất là nhận được phần trăm cổ tức của cổ đông. Trên thực tế, đó là lợi nhuận tổng hợp của tất cả các đại

lý trên cả nước, doanh thu rất đáng kể."

Trần Thiến Thiến ở bên cạnh gạt đầu, "Cổ tức tôi nhận được bây giờ là 0,3%, trung bình hàng tháng là 40.000 đến 50.000 tệ."

Điều này khiến Hứa Nguyễn có chút ngạc nhiên, lương tháng của cô ở LU chỉ hơn 20 ngàn tệ một tháng, Trần Thiến Thiến nhận lợi tức gấp đôi cô, chưa kể thu nhập từ các đầu khác.

"Chị nghĩ lựa chọn tốt nhất chính là làm đại lý cổ đông, những hình thức khác không đem lại lợi nhuận đáng kể."

Hứa Nguyễn xem xét kỹ hơn về lợi ích của đại lý cổ đông.

1. Được toàn quyền sử dụng và kiểm soát các chuỗi cửa hàng Manor.
2. Được quyền thuê và vận hành cửa hàng tại bất kỳ khu vực nào trên toàn quốc.
3. Được dùng thử sản phẩm mới, được ưu tiên sử dụng công nghệ mới.
4. Mỗi năm được thưởng một chuyến du lịch đi bất cứ nơi đâu trên thế giới.

Chưa kể quyền lợi của cổ đông đại lý rất tốt.

Sau khi hiểu rõ hợp đồng, Vương Vân Vân không vội giục Hứa Nguyễn đầu tư ngay mà đề nghị cô tham gia đại hội cổ đông rồi mới quyết định.

Người sáng lập Manor cũng sẽ đến phát biểu lần này.

Khu vực phía Nam còn tương đối mới trong hệ thống Manor, hiệu quả hoạt động của toàn khu vực chỉ ở mức trung bình, nhưng Vương Vân Vân không nản lòng, thị trường càng mới càng có nhiều cơ hội kiếm tiền.

Nam Thành là thành phố trọng điểm của kế hoạch năm nay.

Vì vậy, chị ta rất hoan nghênh sự gia nhập của Hứa Nguyệt.

Lúc chín giờ, hầu hết các đại lý ở khu vực phía Nam đều đến, một số mang theo các đại lý mới, một số đến để tham gia hội nghị đầu tư mùa hè, và một số trở lại để học hỏi những kỹ thuật mới.

Cuộc họp buổi sáng của các đại lý khu vực phía Nam được tổ chức tại phòng họp ở tầng chín.

Hứa Nguyệt đi theo vào trong quan sát.

Chương 26: "Anh để quà cho em ở khách sạn"

Sau cuộc họp buổi sáng, cũng đã hiểu rõ nội dung hợp đồng của Manor, tham quan xong toàn bộ tòa nhà 13 tầng thì đã hơn một giờ trưa, Hứa Nguyệt và Trần Thiến Thiến trở về căn hộ của mình.

Hai người mua đồ ăn nhanh về nhà, ăn xong lại đi nghỉ ngơi.

Nhiệt độ ở Tân Thị rất cao, Hứa Nguyệt bị nắng đến chóng mặt, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Trần Thiến Thiến ở bên cạnh nghịch điện thoại, thấy Hứa Nguyệt đã ngủ, liền lấy chăn mùa hè đắp lên bụng dưới của cô, đang định ra ngoài thì điện thoại của Hứa Nguyệt vang lên.

Một dãy số, có vẻ không quan trọng lắm, cô ấy cúp máy, rồi chuyển sang chế độ im lặng, vừa chỉnh xong số lạ kia lại gọi đến, Thiến Thiến lại nhấn nút từ chối, nhưng chỉ ba giây sau cuộc gọi lại hiện lên.

Trần Thiến Thiến mặc kệ, đem điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường, xoay người nằm trên sofa ngoài phòng khách.

Buổi chiều sau khi tỉnh lại, Hứa Nguyệt không kịp để ý có mấy cuộc gọi nhờ, bị Trần Thiến Thiến kéo đến câu lạc bộ sức khỏe của Manor ở gần đó.

Tân Thị có rất nhiều câu lạc bộ sức khỏe và thẩm mỹ viện của Manor.

Trần Thiến Thiến quen thuộc với hầu hết quản lý, kỹ thuật viên và các chuyên gia của từng cửa hàng.

Bởi vì đại hội cổ đông mùa hè, các đại lý từ khắp nơi đổ về nên một số quản lý cửa hàng và đại lý đã hẹn nhau ra ngoài chơi vào buổi tối.

Ngày hôm sau, Vương Vân Vân đến đón họ đi thăm nhà máy Manor, dẫn theo hai đại lý từ Quảng Đông mới đến.

Nhà máy được chia thành nhiều cấp độ sản xuất, không chỉ dụng cụ mà còn cả các sản phẩm chăm sóc da, mặt nạ, sữa tắm và đồ dùng cá nhân.

Khi chuẩn bị rời nhà máy vào buổi chiều, giám đốc bộ phận chăm sóc da đưa sản phẩm chăm sóc da mới cho mọi người dùng thử.

Ngày hôm sau, hội nghị cổ đông mùa hè bắt đầu.

Trần Thiến Thiến mới được thăng chức đại lý kim cương nên phải lên phát biểu.

Để có thể xuất hiện trên sân khấu một cách xinh đẹp, sáng sớm cô ấy đã đưa Hứa Nguyệt đến tiệm làm đẹp bên cạnh để trang điểm tỉ mỉ.

Trang điểm, thay quần áo, Hứa Nguyệt nhìn dáng vẻ khả ái gọn gàng của mình, không khỏi phải giơ ngón tay cái lên với Trần Thiến Thiến.

Hai người bắt taxi đến khách sạn, đưa vé vào cửa cho người bảo vệ rồi bước vào sảnh của hội nghị.

Địa điểm tổ chức rất náo nhiệt, toàn bộ sảnh đều chật kín người, 80% là nữ, có rất nhiều người như Trần Thiến Thiến, mặc âu phục màu trắng, trông tràn đầy sức sống.

Người sáng lập Manor là một Hoa kiều, tinh thần kế thừa của công ty là: phụ nữ độc lập trong thời đại mới.

Vì vậy 90% đại lý của Manor là nữ.

Trần Thiến Thiến dẫn Hứa Nguyệt đến khu vực phía Nam, tìm cho cô một chỗ ngồi rồi rời đi.

Cuộc họp được tổ chức vào lúc mười giờ sáng.

Hội nghị xúc tiến đầu tư mùa hè kéo dài trong ba ngày.

Trong ba ngày này, Hứa Nguyệt và Trần Thiến Thiến bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Sau hội nghị ngày đầu tiên, Hứa Nguyệt nói với Trần Thiến Thiến rằng cô quyết định đầu tư, đêm đó Trần Thiến Thiến đưa cô đến nhà Vương Vân Vân.

Ba người thảo luận kỹ càng về hợp đồng cùng cách phân chia lợi nhuận.

Wang Yun Yun cũng là người miền Nam, ban đầu cô chỉ là đại lý vì không có nhiều tiền vốn, sau đó từng bước tích góp, khi có đủ khả năng thì trở thành đại lý cổ đông, doanh thu càng ngày càng tăng.

Trong mấy năm, chị trở thành đại lý của Phúc Kiến, sau này trở thành tổng đại lý của cả khu vực phía Nam.

Sau khi lên làm tổng đại lý khu vực phía Nam, chị chuyển về Tân Thị làm việc, mua nhà ở Tân Thị rồi an cư lạc nghiệp, hỗ trợ tất cả các đại lý khu vực Hoa Nam tại trụ sở chính.

Wang Yun Yun lấy ra một cuốn album ảnh và cho họ xem sự thay đổi của bản thân trong những năm qua.

Hứa Nguyệt nhìn người phụ nữ trong ảnh, một phụ nữ nông thôn ăn mặc mộc mạc, cồng trên lưng một đứa bé, sắc mặt vàng vọt.

Cô ngẩng đầu nhìn Vương Vân Vân, không thể tin được là cùng một người.

Bởi vì Vương Vân Vân trước mặt so với trong ảnh trẻ hơn rất nhiều, quần áo cũng hoàn toàn không thể hình dung sự liên quan.

Trước mặt cô là người phụ nữ thanh lịch, sang trọng, quần áo luôn là dẫn đầu xu hướng, dù ở trong nhà vẫn là bộ dáng trang nhã.

Chị ấy là một phụ nữ đã ly hôn bởi vì gia đình chồng hà khắc và chồng ngoại tình.

Đứa bé trên lưng là con gái, vì nhà chồng trọng nam khinh nữ nên chị tự mình nuôi con.

Manor đã thay đổi cuộc đời của chính chị và con gái chị.

Hứa Nguyễn ngưỡng mộ chị ấy từ tận đáy lòng.

Một người phụ nữ học vấn không cao và xuất phát điểm thấp, buộc phải chiến đấu để thoát ra khỏi vũng lầy của thế giới này.

Đây cũng chính là điểm mạnh nhất của phụ nữ, nếu cuộc đời không đánh gục được họ thì cuối cùng sẽ khiến họ trở nên mạnh mẽ hơn.

Vốn dĩ trong lòng cô còn chút lẩn cẩn, nhưng bây giờ cô đã có thêm tự tin vào quyết định của mình.

Hứa Nguyễn đầu tư vào cổ phiếu đại lý lớn nhất của Manor.

Lợi thế lớn nhất của việc đầu tư vào cổ phiếu là công ty sẽ hỗ trợ mọi phương tiện khi cửa hàng được xây dựng, và 60% chi phí trang trí sẽ do Manor cung cấp.

Cô cũng đã gọi điện cho mẹ Hứa báo về việc đầu tư, bà không phản đối mà còn dặn cô phải học hỏi và làm việc chăm chỉ.

Được sự hỗ trợ của mẹ, Hứa Nguyễn không còn cảm thấy áp lực, ngày hôm sau liền đến công ty ký hợp đồng.

Vì Hứa Nguyệt quyết định đầu tư nên cô bắt đầu bận rộn với việc bàn giao, ký giấy tờ, tham gia các khoá huấn luyện. Cô bận đến mức không có thời gian nói chuyện với mẹ và cả Minh Vọng.

Tin nhắn Minh Vọng gửi vào buổi sáng, Hứa Nguyệt đến tận lúc đi ngủ mới có thời gian trả lời, liên lạc qua lại cũng ít đi nhiều.

Chính cô cũng không nhận ra đã mấy ngày rồi mình không liên lạc với Minh Vọng.

Một khi con người quá bận bịu đến mức kiệt sức thì sẽ không còn thời gian để lo cho những việc khác.

Sau khoảng một tuần, Hứa Nguyệt đã bắt đầu quen thân với Vương Vân Vân, thậm chí còn làm quen với rất nhiều người trong công ty, cô còn có bàn làm việc riêng ở tầng chín, bên cạnh Trần Thiến Thiến.

Phần lớn thời gian trong ngày, Vương Vân Vân đều dành thời gian hướng dẫn cô, học những việc cần làm và lên kế hoạch thời gian rõ ràng.

Trần Thiến Thiến có rất nhiều chuyện phải giải quyết ở Nam Thành, ngay cả cửa hàng của Giang Bắc hình như cũng có vấn đề nhỏ cần xử lý ngay, thấy Hứa Nguyệt đã có thể thích ứng liền vội vàng quay về.

Hứa Nguyệt tiễn cô ấy lên máy bay.

Sau khi tiễn Trần Thiến Thiến lên máy bay, Hứa Nguyệt một mình bắt taxi trở về nơi ở.

Hoàng hôn buông xuống trên khắp đô thị.

Ở các thành phố gần biển, dọc đường có rất nhiều nhà hàng hải sản.

Thời gian qua đi, sự háo hức với những nơi như vậy cũng dần bị mài mòn.

Khi còn trẻ, mỗi khi đến một thành phố xa lạ sẽ tạo ra cảm giác phấn khích, nhưng theo thời gian, mọi thứ dần trở nên nhạt nhẽo.

Thành thị nào cũng là bộ dạng giống nhau, chỉ cần nơi đó có chốn cho mình trở về.

Con người cũng lớn lên từ trong dòng chảy cuộc sống, và dần trở thành bộ dáng mà họ từng không thích nhất.

Hứa Nguyệt dựa vào cửa kính xe, bình tĩnh nhìn ra ngoài, bên đường rợp bóng cây cổ thụ, cành lá xum xuê.

Người lái xe là người địa phương, để tránh kẹt xe vào giờ cao điểm nên đã rẽ vào một con đường vắng vẻ.

Hứa Nguyệt bị khách sạn năm sao trước mắt thu hút.

Hai con sư tử đá lớn đứng sừng sững hai bên cổng khách sạn, bên phải là một đài phun nước cổ kính.

Những tòa nhà cao tầng lộng lẫy đứng vững vàng trong một chiều tắt nắng.

Nhìn thấy tên khách sạn, tâm trí cô bỗng trở nên thả lỏng.

Hiếm khi thấy khách sạn của Nam Thành ở một thành phố khác, cô quay người lại liếc thêm vài cái.

Trở lại nơi ở, trong phòng yên tĩnh, không có Trần Thiến Thiến khiến Hứa Nguyệt cảm thấy cô đơn.

Hai ngày trôi qua trong yên lặng.

Ban ngày thì không sao, bận rộn làm thời gian trôi qua nhanh hơn, nhưng khi đêm về, một mình trong căn hộ yên tĩnh lại làm Hứa Nguyệt thấy tủi thân.

Sau bữa tối ngày hôm đó, cô lấy điện thoại di động ra xem mới phát hiện những chấm nhỏ màu đỏ trên màn hình là của Minh Vọng.

Thời gian là một tuần trước.

Cô thần thờ nhìn, không nhớ nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mở Wechat ra nhìn, là tin nhắn Minh Vọng gửi.

Cô chỉ có một kiểu hồi âm: "Ừ, được, em hiểu rồi."

Cảm thấy có lỗi, cô ngập ngừng gửi tin cho anh: 【 Anh có ở đó không? 】

Sau vài phút, M trả lời: 【 Người phụ nữ bận rộn cuối cùng cũng nhớ đến anh rồi à? 】

Chỉ vài lời đã khiến cô mềm lòng.

Minh Vọng không nói gì, một lúc sau mới gửi thêm một tin: 【 Nếu em mệt thì nghỉ ngơi sớm đi. 】

Hứa Nguyệt gõ một đoạn dài nhưng lại không biết nên gửi đi hay không.

Sau vài phút, M gửi một tin nhắn khác: 【Chúc ngủ ngon. 】

Lúc này thì mọi lời muốn nhắn cho anh đều phải nuốt ngược vào.

Cô xoá hết tin định gửi, cũng nói chúc ngủ ngon với anh.

Đầu kia không gửi tin nhắn nữa.

Hứa Nguyệt không giải thích được sự buồn chán và lo lắng trong lòng mình lúc này.

Đây chính là thói quen xấu của cô, một khi công việc bận rộn, cô sẽ quên hết mọi thứ xung quanh.

Lần này xem ra cô đã chọc giận Minh Vọng rồi.

Đêm đen thăm thẳm, sự cô đơn của cả căn phòng bao trùm lấy cô hết lớp này đến lớp khác.

Ngẩng đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, khuôn mặt lạnh lùng của cô phản chiếu trên kính, một lúc sau, cô hít một hơi thật sâu.

Đủ loại cảm xúc, cả đêm trằn trọc không ngủ được, kinh khủng hơn là cô còn mơ thấy Minh Vọng kết hôn với người phụ nữ khác.

Tỉnh dậy khỏi giấc mơ, mồ hôi lạnh toát, cô tự an ủi mình rằng đời thực luôn đi ngược với giấc mơ.

Nhưng dường như không có hiệu quả, cô mang theo sự lo lắng và chán nản suốt buổi sáng.

Cô làm gì cũng lơ đãng, kiểm tra điện thoại liên tục, lúc này là bảy giờ, dự đoán anh sẽ thức dậy và gửi một biểu tượng cảm xúc chào buổi sáng.

Nhưng Minh Vọng vẫn không có tin tức.

Hứa Nguyệt đợi cả buổi sáng, vẫn không đợi được tin nhắn của anh.

Trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, cô muốn quay về Nam Thành ngay lập tức.

Lúc này cô chỉ muốn được nhìn thấy Minh Vọng.

Nhưng lý trí tỉnh táo đã kìm cô lại. Cô đầu tư nhiều tiền như vậy không phải chỉ để cho vui, đây là tài sản hai mẹ con cô đã dành dụm nhiều năm qua.

Nhìn thời gian, còn khoảng nửa tháng nữa mới có thể trở về.

Hứa Nguyễn chỉ có thể đè nén mọi cảm xúc, tập trung nghiên cứu công việc một cách nghiêm túc.

Ra khỏi câu lạc bộ sức khỏe lúc 8 giờ tối, Hứa Nguyễn bước vào tàu điện ngầm với một chồng sổ ghi chép.

Khi đợi xe, cô lấy điện thoại ra nhìn, có hai tin nhắn mới.

M: **【Xong việc thì đến đây.】**

Vị trí Chia sẻ: [Bản đồ Tencent: Khách sạn Tân Thị XX...]

Cảm thấy nhẹ nhõm, kèm theo một chút nghi ngờ, cô gửi cho anh một dấu chấm hỏi.

Anh trả lời rất nhanh.

M: **【Anh có gửi cho em một món quà ở khách sạn, em đến xem đi.】**

M: **【0726】**

Hứa Nguyễn nhìn những con số, nghĩ rằng đó là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Chỉ không biết món quà anh chuẩn bị cho cô là gì.

Cô gửi lại một biểu tượng cảm xúc hạnh phúc.

Nhờ sự chủ động liên lạc của anh, tâm trạng u uất của Hứa Nguyễn lập tức được chữa lành.

Cô ra khỏi tàu điện ngầm và trực tiếp bắt taxi.

Khách sạn rất lớn, phía trước có hai con sư tử đá.

Đây chính là khách sạn cô đã thấy vài ngày trước.

Cô chợt nhận ra ngành kinh doanh lớn nhất của tập đoàn Minh Thị dường như là chuỗi khách sạn năm sao.

Hứa Nguyễn bước lên thềm đi vào, hỏi lễ tân đường đi.

Lễ tân yêu cầu cô xuất trình giấy tờ, Hứa Nguyễn làm theo, sau khi ghi thông tin nhận phòng, lễ tân đưa thẻ phòng 0726 cho Hứa Nguyễn.

Cô quẹt thẻ phòng vào thang máy, đi thẳng lên tầng cao nhất.

Thang máy yên lặng chậm rãi đi lên, cô nhìn mình trong gương, hơi cong khóe miệng.

Cửa thang máy mở ra, toàn bộ tầng lầu bài trí xa hoa, sàn nhà trải thảm, giẫm lên hầu như không có tiếng động.

Có vẻ như toàn bộ tầng này chỉ có hai phòng chính.

Không biết vì sao trong lòng có chút căng thẳng, Hứa Nguyễn thở ra một hơi, đi tới cửa phòng, quẹt thẻ đi vào.

Chương 27: "Món quà này có làm em hài lòng không?"

Căn phòng rất tối và yên tĩnh.

Khung cảnh khác hẳn với những gì mình tưởng tượng khiến cô sửng sờ trong giây lát, cô bước vào trong, khi đèn bật sáng, cánh cửa phòng tự động đóng lại.

Căn phòng rất lớn và sang trọng, bên ngoài là phòng khách và quầy bar, bên trong là phòng ngủ.

Quay đầu nhìn xung quanh, Hứa Nguyệt nhíu mày.

Quà tặng đặt ở đâu?

Vừa định quay người đi ra ngoài, rèm cửa màu trắng trên ban công phòng khách bị gió nhẹ nhàng thổi bay.

Như thể cảm nhận được điều gì đó, cô dừng lại, bước từng bước về phía cửa dẫn ra ban công.

Gió đêm mang theo hương vị của biển.

Cũng mang theo hương thơm bạc hà quen thuộc

Một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng quần tây đen đứng trên mép ban công, tay hút túi quần, phóng mắt nhìn ra xa, tay kia cầm điếu thuốc đang đỏ lửa.

Hình bóng và hơi thở quen thuộc thổi bùng nỗi nhớ trong lòng cô.

Cô đặt chiếc túi của mình lên chiếc ghế sofa, sững sờ nhìn về phía anh.

Người đàn ông quay đầu lại nhìn cô, ánh đèn trong đêm bao trùm lấy anh, khiến anh trông càng thêm phần tao nhã, đứng đó chờ cô đi qua.

Để gặp được cô, anh đã đi 99 bước từ Nam ra Bắc, một bước cuối cùng này là chờ cô tiến về phía anh.

Hứa Nguyễn đi tới, khi cô đến gần, người đàn ông hơi cúi đầu, khoe miệng cong lên.

Minh Vọng giang rộng hai tay về phía cô.

Cô nhịn không được, lao vào vòng tay anh, ôm lấy eo anh.

“Minh Vọng...” Cô thì thầm.

“Ừ” Anh dập diếu thuốc, ném tàn thuốc vào trong cái gạt tàn bên cạnh, một tay vòng qua eo cô, một tay dựa vào lan can, ôm chặt người trong lòng.

Hứa Nguyễn từ trong vòng tay ngẩng đầu nhìn anh, Minh Vọng đúng lúc cúi đầu xuống, hai ánh mắt chạm nhau.

Trong mắt anh có cô, còn có cả sự bao dung và dịu dàng.

Hiểu sự bận rộn của cô, cũng không trách cô đã không thường xuyên liên lạc với anh.

Chỉ cần cô nhớ đến anh là đủ rồi.

Nhớ đến anh vẫn đang đợi cô ở Nam Thành.

Hứa Nguyễn vòng tay ôm chặt eo anh, vùi mặt vào lòng anh.

Một lúc sau, Minh Vọng nâng mặt cô lên, trầm giọng nhìn cô: "Em khóc à?"

"Không có." Hứa Nguyệt quay đầu, muốn thoát khỏi tay anh.

Minh Vọng khẽ thở dài, dường như bất đắc dĩ.

Ngay sau đó, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng chạm vào đuôi mắt cô, di chuyển xuống, khẽ ngậm môi cô.

Gió đêm Tân Thị thoáng chốc nhẹ nhàng thổi vào lòng người.

Nỗi nhớ lên men từ tận đáy lòng, cô ngoan ngoãn nhắm mắt mở miệng đáp lại nụ hôn của anh.

Không gặp nhau khoảng nửa tháng mà giống như xa cách đã nhiều năm.

Anh cúi đầu hôn cô lần nữa, lúc này là một nụ hôn nhẹ nhàng.

Nụ hôn kéo dài làm hai chân cô bắt đầu đứng không vững, cô bị bế lên, treo trên người anh.

Khi màn đêm buông xuống, ánh đèn neon của Tân Thị nhẹ nhàng thấp sáng cả thành phố, càng làm hình ảnh của hai người đang hôn nhau bên ban công trở nên lãng mạn.

Thật lâu sau, Minh Vọng mới buông Hứa Nguyệt ra, nhẹ nhàng vuốt lưng cô.

"Em ăn cơm chưa?"

Cô khẽ lắc đầu.

Anh cười, đưa tay vuốt mái tóc dài đến vai của cô, trầm giọng hỏi: "Nóng lòng muốn xem món quà anh chuẩn bị cho em sao?"

"Tất nhiên." Cô lầm bầm.

Nếu cô biết anh chính là "món quà" thì cô nhất định sẽ phóng hỏa tiến đến gặp anh rồi.

Anh đến đây chỉ vì muốn gặp cô.

Trái tim cô tràn ngập cảm giác dịu dàng và chua xót.

“Em hài lòng với món quà này không?” Anh cười hỏi.

Cô không thể trả lời, chỉ có thể dùng hành động để biểu đạt, đem tất cả dồn vào nụ hôn, hy vọng anh có thể hiểu được.

Anh không chỉ đến tìm cô, anh còn bao bọc cô bằng sự dịu dàng và bao dung.

Đôi mắt anh chứa đựng sự ấm áp khi nhìn cô.

Thế giới của cô chỉ còn lại một mình anh.

Giống như trước đây, một khi trong mắt cô đã có một người, thì những người khác dường như không còn tồn tại.

Không phải vì đàn ông trên đời này tốt hay không, mà vì trong lòng cô, anh là người tuyệt vời nhất.

Minh Vọng nhớ tới Hứa Nguyệt chưa ăn tối, bản thân anh cũng không kịp ăn vì sợ không kịp đến gặp cô.

Anh buông cô ra, gọi một cuộc điện thoại.

Sau đó anh kéo cô ra khỏi phòng.

Ở cửa khách sạn, một chiếc ô tô màu đen chạy tới dừng trước mặt họ, tài xế xuống xe mở cửa hàng ghế sau cho hai người.

Chiếc xe chạy ra ngoài đường lớn.

Hứa Nguyễn nhìn ra ngoài, khung cảnh xung quanh khá xa lạ với cô.

Cô cũng không quen thuộc với Tân Thị, không biết Minh Vọng định đưa cô đi đâu, cô quay sang nhìn người bên cạnh.

Minh Vọng thả lỏng cơ thể, dựa vào lưng ghế, vươn tay kéo cô qua, không nói một lời đem tay cô nắm trong lòng bàn tay mình, chậm rãi vuốt ve.

Xe dừng ở hầm để xe của một trung tâm mua sắm. Hứa Nguyễn đi theo Minh Vọng vào thang máy, cuối cùng rẽ vào một nhà hàng trang trí kiểu Nhật Bản.

"Em ăn được món Nhật không?" Anh hỏi.

"Được." Hứa Nguyễn gật đầu.

Hai người ngồi vào một bàn còn trống.

Người phục vụ đem thực đơn đưa cho Hứa Nguyễn trước, cô lật xem, cuối cùng gọi một phần kaiseki, sau đó mới đưa cho người đối diện.

Minh Vọng nhận lấy, gọi thêm một ít sushi, nhìn một lúc rồi thêm một hũ rượu sake.

Người phục vụ cầm thực đơn rời đi, một lúc sau quay lại, mang theo vài món ăn khai vị.

Sau khi người phục vụ rời đi, Minh Vọng đem đồ ăn kéo đến trước mặt Hứa Nguyễn, đổi chỗ ngồi xuống bên cạnh cô.

Hứa Nguyễn cầm đũa gấp đồ ăn.

Nhìn cô một lúc, Minh Vọng mỉm cười, đưa tay đặt lên thành ghế sofa sau lưng cô, thỉnh thoảng lại bóp đôi má đang phồng lên của cô, tay phải anh đang trả lời tin nhắn từ công việc.

Nhà hàng phục vụ đồ ăn rất nhanh, Hứa Nguyễn ăn xong một đĩa đồ khai vị thì xe nấu ăn đẩy tới.

Liếc nhìn người đàn ông đang bận trả lời tin nhắn, cô xếp lại bát đĩa trước mặt anh.

Hai người yên lặng dùng bữa, giữa chừng, Minh Vọng đột nhiên hỏi: "Muốn uống chút rượu không?"

"Hả?" Hứa Nguyễn nhìn anh.

Minh Vọng cầm lấy ly rượu nhỏ bên cạnh, rót cho cô một ly, "Thử chút rượu sake đi."

Cô đúng là chưa từng thử qua sake, lần trước đi công tác Hà Thạc ngăn không cho cô uống vì sợ ảnh hưởng đến sức khỏe.

"Rượu mạnh không?" Cô hỏi.

Minh Vọng nhướn mày, "Sợ say à?"

"Cũng không hẳn." Cô nói, "Tửu lượng của em không tệ."

Minh Vọng không tin, nhưng uống chút rượu sake có lẽ không sao.

Hơn nữa, bây giờ đã có anh ở bên cạnh cô.

Anh đưa rượu qua, Hứa Nguyễn cầm lấy nhấp một ngụm, vị chát và hơi cay, nhưng cũng tạm được.

Sau khi ăn xong, Hứa Nguyễn vào phòng vệ sinh kiểm tra lại lớp trang điểm.

Minh Vọng thanh toán xong thì đợi ở cửa, sau khi cô đi ra, anh dẫn cô đi dạo trên đường.

Cuộc sống về đêm ở Tân Thị rất sôi động, mùa hè oi bức nên trên đường phố đầy nam nữ thanh niên ăn mặc mát mẻ.

Đi được một đoạn, Hứa Nguyễn bước tới kéo tay Minh Vọng.

Anh cúi đầu nhìn cô, Hứa Nguyễn cũng nhìn anh, đôi mắt cô sáng ngời, giống như một bầu trời đầy sao.

Một lúc sau, Minh Vọng kéo cô đến một nơi không có ánh đèn bên hông tòa nhà cao tầng.

Nhìn vào đáy mắt thâm thúy của anh, Hứa Nguyễn càng ôm chặt cánh tay Minh Vọng, người qua đường ném những ánh nhìn kỳ lạ vào cả hai.

Cuối cùng Minh Vọng đành theo Hứa Nguyễn dạo phố.

Trên cầu, gió đêm thổi mạnh làm tiêu tán sự oi bức.

Hứa Nguyễn đứng bên cầu nhìn dòng sông đen thẫm, chợt thốt lên: "Bỗng nhiên em nhớ đến dòng sông ở Nam Thành."

Minh Vọng dựa vào thành cầu, nghiêng đầu nhìn cô, "Em thích dòng sông Nam Thành sao?"

Quay sang nhìn anh, cô cười nhẹ: "Rất thích."

Anh giơ tay, tóm lấy cổ cô kéo qua, hôn vội rồi buông ra, khẽ thì thầm: "Không có lương tâm."

Hứa Nguyễn dựa vào cánh tay anh mỉm cười.

Minh Vọng châm một điếu thuốc, ôm lấy cô nhìn ra xa, đưa điếu thuốc lên môi cô.

Hứa Nguyễn hé môi, rít một hơi thuốc rồi trả lại anh.

Hai luồng khói giao nhau, lượn lờ giữa không trung rồi từ từ tiêu tán.

Nhìn thấy làn khói tỏa ra từ đôi môi đỏ mọng của cô, anh nheo mắt.

Hai bên bờ sông ánh đèn lập lòe, lác đác vài người câu cá đêm.

Trên cầu có người qua lại, cũng có người thân thiết nắm tay, khoác vai nhau.

Đêm yên bình.

Hứa Nguyễn nhẹ giọng nói: "Trở về chưa?"

"Được." Minh Vọng dập đầu thuốc, lấy điện thoại di động gọi cho tài xế, báo địa điểm.

Đêm sâu, gió sông nhè nhẹ.

Hai người không nói gì nữa, lẳng lặng dựa vào nhau.

Mười phút sau, chiếc xe chạy tới bên cạnh, hai người lên xe, đưa cả hai trở về khách sạn.

Xe dừng lại, hai người xuống xe, Minh Vọng kéo Hứa Nguyễn đi vào thang máy.

Khách sạn không giống như khu dân cư cao cấp bên kia, nơi này có nhiều người qua lại.

Hai người vào thang máy, vừa lúc Hứa Nguyễn bị Minh Vọng kéo qua, nhường chỗ cho một đám người tiến vào thang máy.

Hứa Nguyễn chỉ đành nép vào vòng tay anh.

Người trong thang máy trò chuyện sôi nổi, còn có mấy cặp mắt tò mò nhìn chằm chằm cô và anh.

Minh Vọng xoay người, vòng tay ôm lấy cô.

Đi lên lầu cao nhất, mở cửa bước vào phòng, Hứa Nguyễn lập tức bị bó hồng đỏ trên chiếc giường trắng thu hút.

Không có cô gái nào không thích hoa.

Đôi mắt cô sáng lên, bước tới, ôm bó hoa trong tay, hương thơm của hoa hồng phả vào mặt cô.

Quay sang nhìn Minh Vọng, người đàn ông đang ngồi trên quầy bar bên cạnh, trên tay không biết từ lúc nào đã cầm ly rượu đỏ, nhìn cô mỉm cười.

Hứa Nguyễn ôm hoa, chạy đến hôn lên môi anh, "Cám ơn anh, Minh Vọng."

Cám ơn anh đã hoàn thành giấc mơ lãng mạn của mọi thiếu nữ.

Anh bước ra từ giấc mơ thiếu nữ của cô.

Cô muốn từng bước trải qua tuổi già cùng anh.

Minh Vọng nhìn cô, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của cô lẫn vào màu đỏ của cánh hoa hồng.

Hương vị của sự bốc đồng lan tỏa chậm rãi và đậm đặc trong không gian.

Đáy mắt anh dần dần thâm trầm, cạnh quầy bar điện thoại di động sáng lên, anh quay đầu lại nhìn, mấy phút nữa sẽ là nửa đêm.

Tâm trạng vui vẻ như ong mày, anh đặt bó hoa trong tay cô xuống, kéo cô lại, ôm vào lòng.

Anh đang ngồi trên một chiếc ghế đẩu cao nên Hứa Nguyễn chỉ vừa đến ngực anh.

Cô dứt khoát nằm sấp trên đùi anh, từng tắc từng tắc kéo vạt áo sơ mi lên từ thắt lưng anh.

Minh Vọng nhìn theo, bỗng nhiên cầm lấy ly rượu đỏ, nâng cầm cô lên, ép cô nuốt xuống một ngụm.

Hứa Nguyệt nhắm mắt uống cạn, vài giọt rượu đỏ tươi rơi xuống cằm, trượt xuống cổ áo, kéo ra một vệt quyến rũ.

Anh nheo mắt nhìn.

Hứa Nguyệt lau đi, oán trách: "Anh lúc nào cũng mạnh tay như vậy."

Mạnh tay?

Anh thích hai từ này, tiện tay đổ giọt cuối cùng của ly rượu lên xương quai xanh của cô.

Hứa Nguyệt cau mày, giơ tay lên định lau, nhưng anh đã nắm lấy tay cô gập lại, đỡ eo cô ưỡn người về phía trước.

Minh Vọng cười khế, nâng cằm, híp đôi mắt phượng, âm trầm nói: "Anh thích từng bước huỷ hoại những thứ còn nguyên vẹn."

Anh đứng xuống sàn, vươn tay nhắc cô ngồi lên chiếc ghế cao, sau đó chen chân vào, vòng tay qua eo cô, cắn lên xương quai xanh đang vương màu đỏ của rượu.

Sau khi liếm sạch, anh mút mạnh vùng da mỏng manh, sau khi buông ra, trên đó để lại một vết dâu tây đỏ tươi.

Nhìn anh như vậy, tim Hứa Nguyệt đập thành thịch.

Nếu bây giờ anh đeo một cặp kính gọng vàng, trông anh sẽ hoàn hảo cho hình tượng "văn nhã bại hoại."

Chương 28: Lãng mạn

Hứa Nguyệt cúi đầu, chống vai anh bước xuống, đèn trong phòng đột nhiên vụt tắt.

Ngây người một lúc, cô giơ hai chân quấn lấy eo Minh Vọng, dán chặt vào người anh.

Minh Vọng cười khẽ một tiếng, cúi người hôn cô một cái, kéo hông bế cô đi đến phòng ngủ, đặt cô lên giường, cúi người nói: "Sinh nhật vui vẻ, Hứa Tiểu Nguyệt."

Vừa dứt lời, căn phòng được thắp sáng, trên tủ đầu giường còn có hộp nhạc thủy tinh pha lê phát bài hát chúc mừng sinh nhật.

Minh Vọng đứng thẳng dậy, trong ánh đèn mờ đi tới quầy bar mở tủ lạnh lấy ra một chiếc bánh ngọt nhỏ đặt lên bàn.

Quay đầu gọi Hứa Nguyệt: "Công chúa Tiểu Nguyệt, mau lại đây."

"Công chúa Tiểu Nguyệt, lại đây."

Những lời này là do Trần Thiến Thiến nói với cô thời trung học.

Thì ra thời gian trôi qua nhanh như vậy, đã đến ngày 26 tháng 7 rồi.

Năm lớp 12 không có kỳ nghỉ hè, kể cả khi có ngày nghỉ, người lớn cũng sẽ đăng ký cho con em mình tham gia các trường luyện thi.

Nhưng Hứa Nguyệt thì khác, một là vì mẹ Hứa không có khả năng, hai là vì Hứa Nguyệt không muốn học thêm.

Nhưng dù không muốn, cô vẫn phải cố gắng học hết cấp ba.

Mẹ Hứa mặc dù không quản ngại nhưng Hứa Nguyệt không muốn bà vất vả, cả kỳ nghỉ hè cô luôn bận rộn.

Cô thường dậy từ 4, 5 giờ sáng, 12 giờ đêm mới về. Sáng sớm dậy, cô nhận công việc giao sữa trong khu phố, sau đó cô đến phụ ở cửa hàng bánh bao. Buổi trưa cô đi phát tờ rơi. Buổi tối cô làm bồi bàn ở tiệm thịt nướng.

Cô bận rộn đến mức quên mất sinh nhật của mình, nhưng dù có nhớ, cô cũng không có khả năng tổ chức một buổi tiệc nhỏ cho mình.

Đơn giản vì gia đình cô không có tiền.

Cô đã không tổ chức sinh nhật trong hơn ba năm.

Nhưng cô cũng không bận lòng.

Hôm đó quầy thịt nướng kinh doanh không tốt lắm, Trần Thiến Thiến không biết từ đâu chạy ra, tìm bà chủ cô nói chuyện.

Hứa Nguyệt không nghe được bọn họ nói gì, chỉ có bà chủ thường xuyên quay đầu lại nhìn cô.

Một lúc sau, Trần Thiến Thiến chạy đến, kéo tay Hứa Nguyệt đi.

"Này, cậu kéo tôi đi đâu? Tôi còn đang làm việc." Hứa Nguyệt bị kéo đến loạng choạng.

"Bận cái gì, hôm nay bà chủ cho cậu nghỉ." Trần Thiến Thiến lớn tiếng đáp, kéo cô vào công viên bên cạnh.

Trên chiếc ghế đá, dưới ánh đèn đường, Phác Mỹ Linh đang ngồi đợi, bên cạnh là chiếc hộp nhỏ.

Vừa nhìn thấy Phác Mỹ Linh, Trần Thiến Thiến mừng rỡ chạy lại.

Hứa Nguyễn đứng ở phía sau nhìn, trong lòng có phỏng đoán, trên chóp mũi không ngừng trào ra cảm giác chua xót.

Phác Mỹ Linh mở hộp ra, bên trong là một chiếc bánh sinh nhật nho nhỏ.

Trần Thiến Thiến thấp nển, quay đầu thấy Hứa Nguyễn đứng ở đằng xa, vẫy tay gọi cô: "Công chúa Tiểu Nguyễn, lại đây!"

Đó là những kỉ niệm quý giá nhất trong tuổi thanh xuân của cô, bởi kỉ niệm ấy ngập tràn mùi bánh ngọt ngào.

Bao nhiêu năm bôn ba ở tỉnh ngoài, Hứa Nguyễn ít tổ chức sinh nhật.

Cũng từng có người mua bánh sinh nhật cho cô, nhưng cô lại có cảm giác mình là người ngoài cuộc.

Sinh nhật người khác vui bao nhiêu thì sinh nhật của cô lại lạnh lùng bấy nhiêu.

Thoát khỏi hồi ức, cô nhìn Minh Vọng trước mặt, không hiểu sao anh lại gọi cô như vậy.

Lúc nãy anh còn vừa gọi cô là "Tiểu Nguyễn."

Minh Vọng không nhìn cô, anh cầm từng ngọn nến trong khung cảnh mờ ảo.

Bảy ngọn nến được thắp lên, anh quay đầu, ôn nhu cười nhìn cô: "Em tới đây thổi nến đi."

Sự ấm áp thế giới này dành cho cô có lẽ là tình bạn lâu dài của ba cô gái nhỏ và sự ôn nhu Minh Vọng dành cho cô lúc này.

Hứa Nguyễn ngần ngợ đi tới, anh nắm tay kéo cô ngồi xuống bên cạnh. Cô liếc nhìn anh rồi nhìn chiếc bánh kem, từ từ nhắm mắt lại và thì thầm một điều ước.

Anh ngồi nghiêng người bên cạnh cô, hai tay đặt trên lưng ghế, ánh mắt sụp xuống lặng lẽ nhìn cô, khi cô mở mắt ra liền cười hỏi: "Em ước điều gì vậy?"

"Ước..." Hứa Nguyễn kịp thời ngậm miệng.

Cô quay sang nhìn anh, ánh nến phản chiếu trong mắt anh lấp lánh như ánh sao.

Giống như một biển sao.

Cô mỉm cười, quay lại, thổi tắt ngọn nến với một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

"Minh Vọng, tất cả những điều ước của em đều có liên quan đến anh

Em muốn anh sống khỏe mạnh, bình an và suôn sẻ

Những điều ước bé nhỏ của em cũng luôn có hình bóng của anh

Bắt đầu từ khi biết anh, những điều ước này đã trở thành thói quen."

Khoảnh khắc ngọn nến vụt tắt, một bàn tay ấm áp che kín mắt cô.

Đèn trong phòng bật sáng, hộp nhạc trên tủ đầu giường cũng ngừng phát.

Bị bịt mắt, Hứa Nguyễn nhìn không rõ, đột nhiên trong miệng bị nhét một miếng bánh kem ngọt ngào nhân dâu tây.

Nụ hôn của anh rơi xuống môi cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Sinh nhật vui vẻ, Hứa Nguyễn của anh."

Anh là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật lần thứ 27 của cô.

Cô rất tham lam, hy vọng trong tương lai, mỗi sinh nhật đều được nhận lời chúc đầu tiên của anh.

Tám năm, vô số xuân qua hạ tới, cuối cùng cô cũng được nếm lại vị ngọt của ngày sinh nhật.

Về tình bạn, về tình yêu.

Trong chặng đường đầy căn cỗi của cô, tất cả họ đã cho cô dũng khí để không bỏ cuộc.

Chuông điện thoại trong túi vang lên, Minh Vọng buông tay, vòng qua người cô, tay anh không ngừng xoa xoa eo cô.

Hứa Nguyệt ngả người vào lòng anh, lấy di động ra, là mẹ cô gọi đến.

Cô bắt máy, câu đầu tiên chính là: "Chúc mừng sinh nhật con, ngày mai nhớ ăn một bát mì trường thọ nhé."

Bàn tay bên cạnh vén góc áo cô lên, lòng bàn tay ấm áp dán vào làn da trên eo của cô.

Hứa Nguyệt run rẩy nghiêng đầu nhìn anh, người đàn ông không cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy cằm và yết hầu rần rỏi của anh.

Cô vừa nhìn đã mê mẩn, đưa tay sờ cằm anh, có cảm giác ngứa ran, là râu của anh cọ vào lòng bàn tay cô.

"Hứa Nguyệt, con đang ở đâu?"

Hứa Nguyệt bưng tỉnh, ngón tay đang định rút lại đã bị cái miệng của anh ngậm lấy.

Cô vội vàng đáp: "Mẹ đi ngủ đi!"

“Được, bây giờ mẹ đi ngủ. Con cũng ngủ sớm đi.”

"Vâng."

Sau khi cúp điện thoại, ngón tay cái của cô bị hàm răng anh cắn nhẹ, hai tay anh dọc theo eo di chuyển lên trên.

Ngón tay cô tê dại, đầu lười thỉnh thoảng lướt qua, ánh mắt anh nhìn cô có pha chút dục vọng.

Trong lòng rung động, cơ thể cô khẽ run.

Nhưng Wechat từng tiếng vang lên, Hứa Nguyệt đành phải mở ra xem, lần lượt là Trần Thiến Thiến, Phác Mỹ Linh và cả Hà Thạc.

Vừa trả lời hai tin nhắn đầu tiên, Minh Vọng liền tịch thu điện thoại của cô.

Hứa Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, nhưng không có tức giận.

Cô đột nhiên nhảy lên ôm lấy anh, ngẩng đầu hôn anh một cái: "Em cũng có quà cho anh."

Minh Vọng kinh ngạc sụp mắt xuống, "Vậ à?"

Anh lấy tay móc chiếc cúc áo sau lưng cô, cười đầy ẩn ý: “Có phải như anh nghĩ không?”

Hứa Nguyệt nhìn anh, đưa tay vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của anh, một lúc sau mới đáp: "Giống như anh mong muốn."

Không đợi Minh Vọng lên tiếng, cô đứng dậy thoát khỏi vòng tay anh, đi vào phòng tắm.

Minh Vọng đưa mắt nhìn theo cô, đến khi cửa phòng tắm đóng lại, anh mới nở nụ cười, trong mắt toả ra nhiệt độ không thể che giấu.

Minh Vọng xoay người đi tới quầy bar, cởi vài cúc áo, mở điện thoại kiểm tra thông tin công việc, bung ly rượu đỏ vừa nãy lên, tiếp tục chậm rãi uống, chờ người phụ nữ bên trong.

Hứa Nguyệt tắm cũng không nhanh lắm, cô tỉ mỉ dưỡng da, sấy khô tóc rồi mới ra ngoài.

Khi cửa được mở ra, người đàn ông đang dựa vào khung cửa phòng tắm, cúc áo sơ mi chỉ cài đến ngực, vạt áo bị kéo ra, người tản ra mùi rượu.

Hứa Nguyệt mặc áo choàng tắm màu trắng bước ra, tay đang túm tóc dừng lại, nhìn anh một giây rồi nghiêng người bước qua.

Nhưng Minh Vọng lại bế cô lên, vòng qua eo cô áp sát vào người mình, dùng lòng bàn tay vuốt ve bờ mông đang hếch lên của cô, "Tắm lâu quá."

Hứa Nguyệt giãy giụa một chút mới đứng vững.

Đặt tay lên đường viền cổ áo, cảnh xuân bên trong như ẩn như hiện.

Kích thích thị giác làm cho phản ứng sinh lý trở nên không thể che giấu.

Ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng mang theo chút cảm giác nguy hiểm.

Hứa Nguyệt nhìn anh bằng đôi mắt ướt át, ngây thơ hết mức, như thể người vừa quyến rũ anh không phải là cô.

Minh Vọng cười nói: "Trên xô pha ban công có một cái túi, em xem thử đi." Nói xong liền đi vào phòng tắm.

Hứa Nguyệt đi ra ban công, không ngờ ngoài trời đang mưa.

Đây là cơn mưa đầu tiên kể từ khi cô đến Tân Thị.

Cơn gió đêm thổi qua mang theo mùi mặn mòi của biển, làm tung bay mái tóc cô.

Cô đi tới dựa vào lan can, vươn tay hứng, hạt mưa li ti rơi vào lòng bàn tay lạnh như băng.

Rút tay lại, cô mang theo chiếc túi giấy vào phòng ngủ.

Vào phòng, cô cầm điều khiển từ xa bấm nút đóng rèm cửa, sau đó bật điều hòa, hạ nhiệt độ xuống so với bình thường.

Cô xoay người mở chiếc túi, bên trong là một chiếc váy hai dây mỏng màu đỏ rượu làm bằng lụa, sờ vào rất mát.

Trải ra nhìn, cô mỉm cười, đứng trước tấm gương lớn, cô cởi áo choàng tắm ra, bên trong không mặc gì.

Làn da trắng sáng dưới ánh đèn.

Cô mặc chiếc váy vào người.

Kích thước vừa vặn, đường viền cổ áo tinh tế khệp ở khe ngực, chiều dài áo đủ để che hai bắp đùi thon thả.

Sau khi nhìn đi nhìn lại, cô cột gọn tóc sau gáy, lấy son môi ra, thoa một lớp son mỏng để gương mặt trông hồng hào.

Sau đó, cô lên giường nằm.

Căn phòng mát mẻ.

Vài phút sau, Minh Vọng khoác chiếc áo choàng tắm đi ra, tóc trên đầu còn ướt sũng, anh tiến đến gần cô.

Hứa Nguyệt xuống giường, kéo anh trở lại phòng tắm, mở ngăn tủ lấy máy sấy tóc ra, cắm điện, ngẩng đầu nhìn người trước mặt.

Minh Vọng cũng đang nhìn cô, một lúc sau, anh đặt chiếc khăn tắm trong tay xuống bồn rửa mặt, bế cô ngồi lên, cúi người xuống trước mặt cô.

Hứa Nguyệt mở máy sấy, luồn mấy ngón tay vào tóc anh vuốt ve, máy sấy nhẹ nhàng thổi.

Trên người cả hai đều mang theo hương sữa tắm giống nhau, chỉ khác ở mùi hormone toả ra ở hai phái.

Minh Vọng được cô vuốt ve cảm thấy rất thoải mái, đôi mắt hơi nheo lại, lướt chậm chậm lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Chiếc cổ thiên nga mảnh khảnh, hai lọn tóc rũ xuống bờ vai gầy, xương quai xanh xinh đẹp thấp thoáng mềm mại, sau đó là chiếc váy đỏ chói mắt.

Anh một tay chống người lên, một tay nặng nề vuốt ve khuôn mặt trắng nõn.

Hứa Nguyệt nhìn xuống, cong khóe môi, tiếp tục sấy tóc cho anh, mặc cho anh trêu đùa, không động đậy.

Một lúc sau, Minh Vọng rút điện ở máy sấy tóc ra.

Âm thanh của máy sấy tóc đột ngột dừng lại, căn phòng đột ngột yên tĩnh.

Hứa Nguyệt khẽ ngược mắt nhìn anh, trong đôi mắt bình tĩnh hiện lên ý cười.

Anh ném máy sấy tóc trên tay cô vào ngăn kéo, vác cô lên vai, bế cô đi về phía phòng ngủ.

Hành động diễn ra bất ngờ.

Hứa Nguyệt treo trên người anh, đầu tóc rối tung.

Cô định thần lại, giơ tay đập vào vai anh một cái: "Minh Vọng, anh không có tật xấu gì chứ?"

Anh đáp lại bằng một cái tát vào mông của cô.

Không đau, nhưng nó tạo ra một cảm giác xấu hổ không thể giải thích được.

Anh ném cô lên giường trong phòng ngủ.

Cô còn chưa kịp hoàn hồn, anh lại kéo cô đến bên người, sức nặng của cơ thể đè lên cô khiến cô không thể cử động, hơi nóng bùng lên.

Anh giữ chặt cổ cô, ngón cái và ngón trỏ bóp nhẹ cằm cô.

Anh mở miệng cắn nhẹ môi dưới của cô, sau đó hôn cô thật sâu.

Hứa Nguyệt bị cắn khẽ rên một tiếng, giơ tay chống đỡ ngực anh.

Nụ hôn của anh dán chặt vào miệng cô, đẩy ra không được, cô suýt chút nữa bị nụ hôn này làm cho ngạt thở.

Tiếng mưa bên ngoài rả rích, vạn vật đắm chìm nẩy lộc, sự sống tái sinh.

Trong nhà ánh đèn lờ mờ, trên giường lớn bóng người lưu luyến.

Hứa Nguyệt như bị nhấn chìm giữa những cơn sóng, đồng thời cũng bị ngọn lửa của anh thiêu đốt.

Hứa Nguyệt chợt nhớ tới một bài thơ của Dư Tú Hoa.

Định mệnh để em gặp anh bên bờ lửa của sự mê hoặc

Bàn tay giải phóng mọi đam mê

Chỉ còn lại chút tro tàn

Mà chính em cũng rơi vào biển lửa kia

Là một trong số họ

Vứt bỏ cảm giác an toàn

Như một con sông rộng lớn

Em không ngừng run rẩy

Em sợ mình sẽ đánh rơi mảnh tình này

Đêm dài hơn và mưa nặng hạt hơn.

Thế giới như được vỗ về, đung đưa nhẹ nhàng trong gió.

Chương 29: Cảm động

Sáng hôm sau, Hứa Nguyễn bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Mở mắt ra, cảm thấy toàn thân đau nhức, có chỗ còn ê ẩm, cô hít một hơi, đứng dậy khỏi vòng tay ấm áp của Minh Vọng, với tay lấy điện thoại, lúc này đã hơn tám giờ sáng.

Là cuộc gọi từ Vương Vân Vân.

Minh Vọng cũng bị đánh thức, mở đôi mắt ngái ngủ, đưa tay sờ sờ vòng eo của cô.

"Chị Vân Vân"

Thanh âm khàn khàn

Nghe thấy giọng nói của Hứa Nguyễn, đầu bên kia điện thoại vội vàng hỏi: "Em bị cảm rồi?"

Hứa Nguyễn không đáp, gãi đầu, nằm xuống nép vào lòng Minh Vọng.

"Thời tiết ở Tân Thị lúc nắng lúc mưa, em phải chú ý sức khỏe." Vương Vân Vân thúc giục.

"Vâng."

"Vậy hôm nay nghỉ ngơi đi, tốt nhất em nên đến bệnh viện kiểm tra, truyền nước rồi lấy thuốc về uống."

"Em hiểu rồi."

"Chiều hoặc tối chị lại đến thăm em, giữ gìn sức khỏe nhé."

"Được, chị Vân Vân."

"VẬY CHỊ CÚP MÁY ĐÂY"

"Vâng, cảm ơn chị."

"Tạm biệt."

Sau khi cúp điện thoại, bên cạnh được đưa tới một chai nước khoáng, anh vòng tay mạnh mẽ ôm lấy cô.

Hứa Nguyễn dựa vào anh uống nửa chai nước, anh uống nốt nửa chai còn lại.

Minh Vọng ném cái chai rỗng lên tủ đầu giường, nhìn xuống, thấy cô đang nhìn mình, anh cười hỏi: "Sao em lại nhìn anh như vậy?"

Hứa Nguyễn luồn tay vào ngực anh, ôm lấy cổ anh.

Anh cúi đầu, trao cô nụ hôn dài vào buổi sáng.

Một lúc sau, di động của Minh Vọng cũng bắt đầu đổ chuông.

Anh buông cô ra, nghiêng người cầm lấy điện thoại di động.

Là trợ lý gọi tới, nhìn thời gian, hình như có chút gấp gáp.

Anh cúp điện thoại, dựa vào gối, vòng tay ôm lấy người trong lòng, tay ấn huyết thái dương.

"Khi nào anh quay lại?" Cô hỏi, dựa vào ngực anh.

"Mười một giờ anh phải đến Bắc Kinh giải quyết vài việc." Anh đáp, giờ tay xoa cổ cô.

“Vậy anh cố ý tới đây chỉ để gặp em?” Hứa Nguyễn ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cúi đầu, “Còn gì nữa?” Anh giơ tay nhéo chóp mũi cô, “Không thể để công chúa nhỏ của anh đón sinh nhật một mình ở bên ngoài được.”

Hứa Nguyễn sừng sốt.

Trên đỉnh đầu, thanh âm trầm trầm lại lần nữa vang lên: "Công chúa của anh có thể vô tâm, nhưng anh thì không nữa."

“Minh Vọng...” Hứa Nguyễn ôm chặt lấy anh.

“Sao?” Anh cười, giả vờ kéo cô ra, “Em làm nũng với anh à?”

“Không có.” Nói là nói như vậy, nhưng cả người lại rúc sâu hơn vào trong lòng anh.

Cơ thể cọ xát vào nhau, cả hai đều thấy không ổn, đành phải tách ra.

Minh Vọng hít sâu một hơi, kéo người trong lòng ra, cúi đầu hôn cô rồi đứng dậy cầm áo choàng tắm mặc vào đi vào phòng tắm.

Hứa Nguyễn quay sang nhìn anh, ký ức về đêm qua lại hiện về trong đầu.

Kéo chăn trùm kín đầu, bên trong đều là hơi thở của hai người họ.

Cô lại kéo chăn xuống, bị vết răng trên cánh tay thu hút, sau đó nhìn sang, trên vai cô cũng có vết cắn.

Cô chậm rãi kéo chăn xuống, từ ánh sáng xuyên qua khe hở trên rèm cửa chiếu vào, cô thấy toàn thân mình không có chỗ nào "lạnh lặn."

Những nơi quần áo có thể che thì còn đỡ, những phần không bị quần áo che phủ thì đầy vết tích xanh tím khắp nơi.

Khó trách toàn thân cô đau nhức.

Cửa phòng tắm vang lên, Hứa Nguyệt trùm chăn kín người.

Vừa mới chui đầu ra ngoài chăn, cô thấy Minh Vọng lau tóc đi ra, nhìn thấy cô liền nở nụ cười đầy ẩn ý.

Hứa Nguyệt không thèm nhìn anh.

Minh Vọng đưa áo choàng tắm cho cô, "Dậy tắm rửa sạch sẽ rồi xuống ăn điểm tâm đi em."

Nghĩ đến việc anh còn phải về thủ đô, Hứa Nguyệt đứng dậy quay lưng lại, kéo áo choàng tắm định mặc vào thì Minh Vọng từ phía sau giữ lấy vai cô, kéo cô quay mặt về phía mình.

Hứa Nguyệt ngược đôi mắt bình tĩnh nhìn anh, ngón tay cái khẽ miết vết răng trên vai cô, trong mắt hiện lên một tia đau lòng.

Một lúc sau, anh nhẹ nhàng nói: "Đều là lỗi của anh."

Hứa Nguyệt liếc nhìn anh, không nói gì, cụp mắt rũ áo tắm, khoác lên người.

Nhìn cô vào phòng tắm xong, Minh Vọng cầm chiếc điện thoại trên tủ đầu giường bấm một dãy số.

Lúc Hứa Nguyệt lau tóc rời khỏi phòng tắm, rèm trong phòng ngủ đã kéo ra một nửa.

Người đàn ông tao nhã đứng dưới ánh nắng ban mai, ôn hoà và thanh tĩnh.

Nghe thấy tiếng động, anh quay lại nhìn cô.

Tóc anh đã được chải gọn gàng, nhìn đúng tiêu chuẩn người đàn ông thành đạt và thuần thực, khác hẳn bộ dáng phong lưu và gợi tình đêm qua.

Minh Vọng đeo đồng hồ xong đi tới, cầm túi giấy trên sô pha, kéo cô ngồi lên giường, nửa tấm rèm chỉ vừa đủ che kín chiếc giường lớn.

Hứa Nguyễn không biết anh định làm gì, chỉ yên lặng nhìn.

Minh Vọng lấy bộ quần áo trong túi ra, là một chiếc váy hoa nhỏ của Gucci, bên trong còn có một bộ nội y đồng màu.

Anh cầm chiếc áo lót lên nhìn một hồi rồi đứng bên cạnh, giơ tay cởi chiếc áo choàng tắm trên người cô ra. Nhìn thấy cơ thể cô, anh khẽ giật mình, đặt áo xuống, đi tìm thuốc mỡ bôi lên các vết bầm trên người cô.

Thuốc mỡ tính mát, bôi lên da có cảm giác thoải mái.

Minh Vọng hếch cằm lên, mang theo sự vui vẻ, "Nhất định trong lòng em đang gọi anh là "cầm thú.""

Phớt lờ sự trêu chọc của anh, cô đưa tay nhặt chiếc áo lót, trông vào người.

Hứa Nguyễn hơi nhướn mắt nhìn, thấy anh đang chăm chú nhìn mình, cô cũng không bận tâm, anh tiến lên mặc chiếc váy vào cho cô.

Chiếc váy vô cùng vừa vặn với cô.

Mặc quần áo cho cô xong, Minh Vọng lùi lại một bước nhìn, mỉm cười hài lòng rồi kéo cô đến bàn ăn trong phòng khách.

Bữa sáng đã được dọn sẵn, là những món đặc trưng của Tân Thị, bánh bao chiên, bột chiên và sữa đậu nành.

Ăn sáng xong, Minh Vọng kéo chiếc áo vest màu xám ở sau ghế sô pha lên mặc vào.

Anh không đeo cà vạt, khuy cổ áo chỉ được cài đến chiếc cúc thứ 3.

"Em muốn ở khách sạn hay về căn hộ thuê?" Anh vừa mặc quần áo vừa hỏi.

"Trở về bên kia đi." Hứa Nguyễn đáp.

Dù sao cũng không có anh ở đây, cô ở lại chỉ càng thêm nhớ anh.

Minh Vọng gật đầu, ngồi trên sô pha, mang vớ, sau đó ra cửa xỏ giày.

Hứa Nguyễn xách cặp theo anh ra cửa, chợt nhớ ra điều gì, quay người đi tới quầy bar cầm theo bó hoa hồng.

Minh Vọng đang đứng ở cửa đợi cô, một tay đút túi quần nói chuyện điện thoại, thấy cô cầm bó hoa tới qua đi tới, thần sắc ngạc nhiên, ý hỏi: "Sao em lại cầm theo làm gì?"

Hứa Nguyễn không đáp lại, ôm bó hoa đi tới, Minh Vọng rút bàn tay trong túi ra, vòng qua eo cô, dắt cô xuống dưới.

Khi đến nhà để xe dưới tầng hầm của khách sạn, đã có hai chiếc ô tô đậu trước lối vào thang máy.

Một là chiếc xe tối hôm qua đưa họ tới.

Minh Vọng gật đầu chào, cúp điện thoại, sau đó nhìn Hứa Nguyễn.

Một lúc sau, anh kéo cô qua.

Người lái xe thức thờ tránh đi.

Hai người quay đầu nhìn nhau, yên lặng nở nụ cười.

Minh Vọng không phụ lòng của tài xế, kéo gáy Hứa Nguyễn, hôn lên môi cô, nói: "Học nhanh rồi về Nam Thành với anh."

Hứa Nguyễn ngược lên, nhìn kỹ anh từ mái tóc đến nét mặt.

“Được không?” Minh Vọng nhìn cô.

Hứa Nguyệt cười nhẹ, gật đầu, "Được."

Anh buông cô ra, đẩy cô vào trong xe, cẩn thận đóng cửa cho cô.

Tài xế nghe tiếng, chạy nhanh trở về, gật đầu với Minh Vọng rồi lập tức lên xe.

Hứa Nguyệt cười thầm, hạ kính xe xuống, nhìn Minh Vọng.

Xe chậm rãi khởi động.

Minh Vọng lùi lại mấy bước, giơ tay vẫy vẫy.

Minh Vọng vẫn đứng nhìn theo cho đến khi chiếc xe ra khỏi tầm mắt.

Hứa Nguyệt trở lại chỗ ở, cất túi xách, sau đó tìm chiếc lọ thủy tinh để cắm hoa vào.

Đây là bó hoa đầu tiên Minh Vọng tặng cô, Hứa Nguyệt không nỡ để ở khách sạn, vì chắc chắn sẽ bị nhân viên vệ sinh ném vào thùng rác.

Sau khi thay bộ đồ ngủ, cô lấy quần áo của ngày hôm qua ra khỏi túi và ném chúng vào máy giặt.

Cô tìm thấy thuốc mỡ mà Minh Vọng đã chuẩn bị cho cô.

Nhìn vết thương trên người cô, lại nhớ tới chuyện tối qua anh làm với cô, trong lòng Hứa Nguyệt dâng lên một cảm giác nặng nề.

Anh càng “ngược đãi” cô, cảm giác của cô càng trở nên mạnh mẽ, đó là sự kích thích về thể xác và sự run rẩy của tâm hồn.

Nhưng chỉ có thể là vì Minh Vọng.

Chỉ với anh, cô mới có sự kinh động như vậy.

Hứa Nguyễn nhắm mắt nằm ngửa trên giường, vừa mới chia xa cô đã bắt đầu thấy nhớ anh.

Điều Trương Ái Linh nói là đúng.

Nếu không cô đã không cảm thấy tâm lý mình biến dạng như vậy khi nằm dưới thân anh. Cô có xu hướng thích bị ngược đãi trên giường.

Buổi tối Vương Vân Vân đến gặp Hứa Nguyễn.

Hứa Nguyễn mới tỉnh dậy, cả người mơ màng.

Wang Yun Yun mang theo vài thứ ăn vặt, trong đó có cả trái cây.

Hứa Nguyễn nhận lấy, mời chị ta ngồi, rót nước rồi nhanh chóng vào bếp gọt trái cây.

Wang Yun Yun là một phụ nữ tinh tế, chỉ một lúc sau đã để ý thấy trong phòng khách nhỏ có mấy bình hoa hồng.

Mà Hứa Nguyễn trông cũng không giống người đang bị bệnh.

Nhìn thấy vết đỏ trên cổ, chị ta lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Hứa Nguyễn không nói nên chị ta cũng không hỏi, xem như mình không biết, chỉ hỏi thăm vài câu rồi rời đi.

Đúng lúc này, chuông cửa phòng khách vang lên, Hứa Nguyễn ra mở, là chuyển phát nhanh của bưu điện.

"Xin chào, đây là nhà cô Hứa Nguyễn phải không?"

Hứa Nguyễn gật đầu.

Nhân viên chuyển phát nhanh cười, đưa chiếc hộp cho cô: "Chúc mừng sinh nhật."

Hứa Nguyệt cầm lấy, nhân viên kia nhanh chóng rời đi.

Sau khi đóng cửa đi vào nhà, Vương Vân Vân cười nói: "Hay lắm Hứa Nguyệt, hôm nay là sinh nhật mà cũng không nói gì, làm chị không kịp chuẩn bị quà cho em."

Hứa Nguyệt đem hộp đặt ở trên bàn trà, cười nói: "Vân Vân, chị tới thăm em là đủ vui rồi."

Nhắc đến quà, cô liền nhớ tới Minh Vọng.

Thì ra anh tự coi mình là món quà bất ngờ dành tặng cô.

Thật sự làm người ta cảm động

Điện thoại video Wechat đổ chuông, cắt ngang suy nghĩ của Hứa Nguyệt, là Trần Thiến Thiến gọi đến.

Ngay lập tức cô biết ai đã đặt bánh.

Trên màn hình điện thoại hiện lên gương mặt của Trần Thiến Thiến, cô cũng nhìn thấy Vương Vân Vân, cười chào: "Chị Vân Vân."

Wương Vân Vân cười chào hỏi cô ấy.

Hứa Nguyệt đặt thẳng điện thoại lên bàn, sau đó mở hộp bánh ngọt ra.

Bánh sinh nhật không quá lớn, là bánh kem trái cây.

Ba người cùng nhau cắt bánh, trò chuyện vui vẻ.

Sau sinh nhật, Hứa Nguyệt bắt đầu bận rộn trở lại.

Lần này cô rút kinh nghiệm, báo trước với Minh Vọng về lịch làm việc của mình.

Minh Vọng cười, nói cô cố gắng chăm chỉ để nhanh hoàn tất chương trình.

Sau đó, hai người bắt đầu gọi video mỗi đêm.

Lý do là có lần Hứa Nguyệt gọi video cho Trần Thiến Thiến, nhờ cô ấy kiểm tra các thiết bị máy móc được gửi đến Nam Thành.

Không ngờ lại gọi nhầm cho Minh Vọng.

Khi đó, Minh Vọng vẫn đang làm việc thêm giờ ở công ty.

Nhận được video của Hứa Nguyệt trong tâm trạng mệt mỏi, nhìn khuôn mặt cô, Minh Vọng sửng sốt một lúc, buông bút, dựa lưng vào ghế văn phòng, anh lặng lẽ nhìn cô, nhìn vẻ ngạc nhiên của cô, sau đó thần kinh của anh hoàn toàn thả lỏng.

Cả hai đều không nói chuyện.

Sau đó, anh ngang ngược yêu cầu cô mỗi tối đều phải gọi video cho anh.

Chớp mắt đã qua nửa tháng.

Chương 30: Rung động của tuổi trẻ

Hứa Nguyệt trở lại Nam Thành sớm hơn một ngày.

Cô giữ bí mật để tạo bất ngờ cho mọi người.

Sau khi xuống máy bay vào buổi tối, cô liền bắt taxi ra khỏi phi trường.

Trời tối dần, xe đậu ở một khu dân cư cao cấp.

Vì tên cô đã được báo cho hệ thống bảo an, cô có thể ra vào khu nhà này dễ dàng.

Bên trong đều là các biệt thự độc lập, cảnh quan trong tổng thể rất đẹp.

Có hòn non bộ, có thác nước, có cả một hồ nước nhỏ thả nhiều hoa sen.

Nghĩ đến việc sớm gặp lại Minh Vọng, cô cảm thấy tinh thần thư thái.

Đi qua một đài phun nước nhỏ, cô dừng lại nhìn trong chốc lát, khi vừa định quay đi, cô nhìn thấy một nam một nữ đứng bên khóm tulip hồng phía đối diện đài phun nước.

Người đàn ông mặc áo phông trắng và quần đen.

Có vẻ hôm nay anh không phải tăng ca.

Hôm qua anh vừa nói với cô dự án Giang Bắc ở phía Nam thành phố đã chính thức khởi động, hệ thống giọng nói thông minh bắt đầu bước vào giai đoạn thử nghiệm nội bộ, thời gian tới sẽ rất bận rộn.

Nhưng khi người phụ nữ bên cạnh quay lại, khuôn mặt hiện ra trong tầm mắt Hứa Nguyệt, cô mới biết tại sao Minh Vọng lại về sớm như vậy.

Cô đứng tại chỗ, bình tĩnh nhìn về phía trước.

Người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp, mái tóc xoăn, khi cười lộ ra má lúm đồng tiền nhỏ.

Hai người không biết nói cái gì, Minh Vọng cười nhẹ, hai người sóng vai nhau như thể một cặp đôi đang đi dạo.

Hứa Nguyệt đương nhiên biết người phụ nữ kia là ai.

Bởi vì Hứa Nguyệt đã nhìn thấy cảnh này ở công viên Viên Hồ vào một đêm cách đây tám năm.

Cùng một đài phun nước, cùng một đêm, cùng một con người.

Năm cấp 3, có tin đồn Minh Vọng hẹn hò với hoa khôi của trường trung học số 2 Nam Thành.

Tên của nữ sinh đó nghe rất hay, Đinh Diễm.

Trong lớp có rất nhiều tin đồn, câu chuyện được truyền tai nhau như thể mọi người đều tận mắt chứng kiến.

Nhưng Hứa Nguyệt lúc đó không tin.

Minh Vọng luôn luôn thờ ơ với các bạn nữ, ba năm trung học anh cũng chỉ làm bạn với vài nam sinh.

Dù bên ngoài nhìn rất hiền lành và lịch sự với mọi người, nhưng đôi mắt anh luôn ẩn chứa sự thờ ơ với mọi việc xung quanh.

Anh không làm rõ tin đồn, để mặc nó lan truyền khắp nơi, cuối cùng còn bị giáo viên chủ nhiệm gọi đến nói chuyện.

Anh vẫn mặc kệ.

Hứa Nguyễn lúc đó nghĩ, xem ra, Minh Vọng cũng lười giải quyết những chuyện vớ vẩn này.

Nhưng một sự kiện đã đập tan mọi suy nghĩ của cô.

Tối đó, công viên Viên Hồ tổ chức một buổi biểu diễn âm nhạc ngoài trời. Cô cũng có mặt ở đó, nhưng là để phát tờ rơi quảng cáo, là công việc cô nhận thêm vào cuối tuần.

Hứa Nguyễn nhìn thấy Minh Vọng, cảm thấy rất xấu hổ, vội vàng trốn đi.

Anh không nhìn thấy cô.

Thiếu niên mặc áo phông trắng, quần đen, đi giày thể thao màu đỏ đen, đứng bên bồn hoa ở đầu kia đài phun nước, dường như đang chờ đợi ai đó.

Hứa Nguyễn âm thầm trốn ở đài phun nước nhìn anh, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Cô quan sát anh một lúc lâu.

Vài phút sau, một cô gái xinh xắn chạy đến chỗ anh.

Cô ấy khoác tay anh, anh mỉm cười, nụ cười mà Hứa Nguyễn chưa từng thấy bao giờ.

Đó là những việc mà các cặp đôi thường làm khi hẹn hò.

Hai người vui vẻ đi về phía sân khấu ca nhạc.

Hứa Nguyễn cúi đầu, nụ cười đông cứng một cách khó coi, trái tim như bị ai bóp nghẹt, bàn tay cầm tờ rơi tê dại đến mất cảm giác.

Đầu óc cô trống rỗng, thậm chí không biết mình đang ở đâu.

Tin đồn không phải là tin đồn.

"Phụt..."

Đài phun nước văng những tia lạnh lẽo lên mặt cô.

Cô biết lúc này mình trông rất chật vật. Cô cố gắng ngẩng đầu trước mọi hoàn cảnh, nhưng lúc này, nhờ những tia nước quất vào mặt, cô cho phép mình rơi nước mắt.

Cô chôn kỹ bí mật nhỏ, thầm thích anh đã ba năm.

Cho nên lúc này cũng chỉ có mình cô cảm thấy mất mát.

Cuộc sống khắc nghiệt không làm cô gục ngã.

Nghèo đói không làm cô gục ngã.

Bạo lực không làm cô gục ngã.

Nhưng nụ cười của anh có thể đánh bại cô.

Chỉ là nụ cười ấy không dành cho cô.

Lúc này Hứa Nguyễn mới thẳng lưng, sắc mặt lạnh lẽo, quay người đi ra ngoài trước khi bọn họ tới gần.

Tuổi trẻ của cô không có gì ngoài khó khăn và nghèo túng, vì cuộc sống, cô chỉ biết không ngừng vươn lên khỏi vũng bùn, vì vậy năm đó cô mới có thể rơi nước mắt bên đài phun nước.

Nhưng Hứa Nguyễn bây giờ không còn mong manh như thời niên thiếu.

Minh Vọng và Đình Điềm đi tới.

Đình Điền vừa trở về Trung Quốc, anh trai mua cho cô ấy một căn nhà ở đây, sau khi biết chủ đầu tư căn hộ, cô ấy liền liên lạc với Minh Vọng.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Minh Vọng nhướn mắt liếc ngang.

Một dáng người cao và mảnh khảnh đang lướt nhanh qua phía sau hòn non bộ.

Mái tóc ngắn khế lay động theo từng bước chân cô.

Ngây người một lúc, anh nói với người bên cạnh: "Xin lỗi Đình Điền, chuyện hợp tác vui lòng liên hệ với trợ lý của tôi."

Không đợi Đình Điền trả lời, anh sai đôi chân dài về phía trước.

Lối vào phụ của tiểu khu là con đường nhỏ yên tĩnh, hai bên là hàng cổ thụ cao lớn.

Người phụ nữ cao và mảnh khảnh đang kéo vali đứng chờ taxi bên đường.

Minh Vọng kéo cổ áo, sau đó thông thả đi tới, đứng bên cạnh cô, nói: "Trở về cũng không nói trước với anh một tiếng."

Hứa Nguyệt không trả lời, chỉ chuyên tâm bấm vào ứng dụng đón taxi.

Xung quanh yên tĩnh, gió đêm chậm rãi thổi qua, làm cho lá cây nhẹ nhàng đung đưa.

Minh Vọng liếc nhanh cô một cái, rút tay ra khỏi túi, nắm lấy cánh tay đang kéo vali của cô.

Cánh tay Hứa Nguyệt khựng lại một lúc, sau đó dùng bàn tay đang cầm điện thoại di động chặn tay anh.

Minh Vọng không buông tay, luồn xuống nắm lấy mu bàn tay cô, hơi dùng sức kéo cô về phía mình.

Hứa Nguyễn đứng yên không nhúc nhích.

Minh Vọng quay lại nhìn cô, "Em sao vậy?"

Cô quay nhìn anh, ánh mắt bừng bình.

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, thời gian như tạm dừng.

Đôi mắt cô sáng rực, nhưng trong mắt không hề có sự ấm áp.

Một lúc lâu sau, Minh Vọng mới nhẹ giọng nói: "Đừng đứng ngoài này, có việc gì thì về nhà trước rồi nói." Nói xong, anh lại nắm tay cô đi vào, động tác mạnh mẽ, không cho phép từ chối.

Hứa Nguyễn khẽ thở ra một hơi, nhìn theo bóng lưng cao lớn thẳng tắp của anh, cuối cùng cũng đi theo vào.

Cô sẵn sàng cho anh cơ hội để giải thích.

Thật ra chính cô cũng không biết giữa Minh Vọng và Đình Diễm tiến triển thế nào sau khi tốt nghiệp. Từ khi chuyển đến Tô Châu, cô cắt đứt liên lạc với bạn học cũ, thậm chí cũng rất ít khi trò chuyện với Phác Mỹ Linh và Trần Thiến Thiến.

Cô không biết gì về cuộc sống đại học của anh, chỉ sau khi ổn định ở Tô Châu, cô chủ động liên lạc với hai người bạn thân thì mới nghe ngóng được chút ít tin tức, nhưng cũng chỉ là về sự nghiệp của anh.

Trên đường, Minh Vọng một tay kéo vali, tay kia nắm lấy tay cô bước vào trong.

Đi ngang qua đài phun nước, cô không nhìn thấy Đình Diễm.

Vào nhà, Minh Vọng vào phòng thay đồ lấy áo ngủ đẩy cô đi tắm trước. Từ Tân Thị về thẳng đây, chắc hẳn cô đã rất mệt mỏi.

Hứa Nguyên không nói gì, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Đoán chắc cô chưa ăn tối, Minh Vọng nhắc điện thoại đặt đồ ăn giao tới.

Lúc ngồi đợi trên sô pha, anh chợt nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, một lúc sau liền hiểu tại sao cô không muốn vào nhà, lại còn thái độ lạnh lùng khi nhìn thấy anh.

Đặt tay lên tay vịn của ghế sô pha, anh khẽ cười.

Xem ra thời học sinh tiếng tăm anh cũng không phải vừa, ngay cả một cô gái lạng lẽ như cô cũng biết chuyện phong lưu của mình.

— — Hóa ra ngày đó không phải cô không hề để ý đến anh.

Có lẽ là bởi vì hai người chạm mặt khá nhiều lần, mà lần nào cũng để lại ấn tượng đặc biệt trong anh, vì vậy anh không thể ngừng để ý đến cô.

Hoặc có thể cô quá bình tĩnh, quá lãnh đạm khi đứng trước anh, vì vậy anh càng muốn hiểu rõ về cô.

Không hiểu sao, trong năm thứ ba trung học, anh đặc biệt chú ý đến Hứa Nguyên.

Ngay cả khi cô lạng lẽ đi bộ trong khuôn viên trường, anh có thể nhận ra cô trong nháy mắt, ngược lại, cô chưa từng chào hỏi anh bao giờ.

Một lần, cả hai gặp nhau trong văn phòng, giáo viên không có ở đó, chỉ có hai người họ.

Minh Vọng dựa vào bàn, thản nhiên nhìn cô.

Nhìn kỹ, cô là một nữ sinh khá mũm mĩm, nhưng đường nét lại rất thanh tú, làn da cũng rất trắng, bộ dáng ngơ ngác giống như một chú

chim cánh cụt nhỏ, trong nháy mắt, trái tim anh bị đánh gục.

Anh rất muốn chạm vào khuôn mặt bầu bĩnh kia, càng nhìn càng muốn đến gần cô.

Khi cô chớp mắt, hàng mi rung rinh như chiếc quạt nhỏ.

Mấy chục phút sau, thấy cô vẫn ôm một đống bài tập đứng chờ giáo viên ngữ văn, anh nhắc cô có thể để bài tập lại, thầy giáo trở về tự khắc sẽ nhìn thấy.

Lúc đó Hứa Nguyên đã trả lời anh như thế nào?

Minh Vọng thay đổi tư thế dựa vào sô pha suy nghĩ.

Tiểu Hứa Nguyên nghiêm mặt nhìn anh, sau đó mặt không chút cảm xúc quay người lại.

Cơn gió lạnh của mùa đông thổi qua văn phòng, không khí im lặng trong giây lát, cô hoàn toàn phớt lờ anh.

Anh sờ sờ mũi, cảm thấy mặt mình cũng đủ dày.

Sự xấu hổ khiến anh không thể nán lại lâu hơn được nữa, đành bỏ dở bài tập, ngẩng cao đầu bước ra ngoài.

Có lẽ lòng kiêu hãnh của tuổi trẻ bị đả kích, cũng có thể vì muốn chứng minh điều gì đó, cùng lúc Đình Diễm chủ động tỏ tình với anh.

Đình Diễm là hoa khôi của trường cấp 3 khác, học giỏi lại xinh đẹp, gia đình có quan hệ làm ăn với gia đình anh.

Sau vài lần đi ăn tối cùng nhau, anh không mẫn không nhạt đồng ý ra ngoài ngắm pháo hoa cùng Đình Diễm.

Vì mối quan hệ với anh trai cô ấy, chủ đề hơn giữa hai người cũng rất phong phú.

Đình Điền dường như đã phát hiện ra Minh Vọng luôn thoải mái khi nhắc đến anh trai cô ấy, vì vậy cố tình kéo chủ đề xoay quanh anh trai mình.

Các học sinh trong trường bắt đầu kể về mối quan hệ của hai người, nhưng Minh Vọng phớt lờ họ.

Con gái rất thích những chuyện tình cảm yêu đương ngoài lề như này.

Trong giờ ra chơi, ba nữ sinh cùng nhau trò chuyện ở ban công bên ngoài lớp học, Minh Vọng nghe đến tên của mình liền vênh tai lên, cẩn thận lắng nghe.

Trần Thiến Thiến chu cái miệng nhỏ - thật sự là đang nhắc đến anh.

Anh liếc nhìn bạn học nữ đang quay lưng lại với mình.

Phác Mỹ Linh ở ngay đối diện, ngược mắt lên liền nhìn thấy anh đứng phía sau, lập tức nháy mắt với hai người kia.

Anh ngẩng cao đầu mạnh mẽ lướt qua cô, tay cầm quả bóng rổ, vẻ mặt như muốn nói: Nhìn xem, bản thiếu gia rất có sức hấp dẫn đấy.

Đáng tiếc, cô chỉ im lặng ôm ly nước, không thèm nhìn anh, xoay người cúi đầu đi ngang qua anh.

Cô tiếp tục phớt lờ anh.

Quả bóng rổ rơi khỏi tay anh và được người bạn học của anh nhặt lên.

Anh giống như một con khỉ tước đang cố gắng xòe đuôi khoe dáng trước mặt cô, nhưng cô vẫn làm như anh không tồn tại.

Ngày hôm đó, anh dường như thi đấu quyết liệt hơn rất nhiều, cắn chặt đối thủ, sau một ván đấu, điểm số đã được nói rộng gấp mười lần.

Bây giờ nhìn lại cảm thấy thật buồn cười, khi còn trẻ, tâm tư của thiếu niên vừa nhạy cảm vừa lãnh đạm.

Anh thật lòng không muốn thừa nhận, rằng mình đã bị nữ sinh mũm mĩm lạnh lùng kia làm cho tâm tình rối loạn, muốn gây sự chú ý với cô, nhưng lại bị cô liên tục quăng cho cục "lơ."

Anh vừa tức giận, lại vừa không cam lòng, tâm tình càng thêm rối loạn.

Chương 31: Dỗ dành

Trong lúc anh còn đang mãi suy nghĩ thì đồ ăn đã được mang đến, Minh Vọng đi xuống lấy.

Lúc anh đi lên sắp xếp đồ ăn, trong phòng tắm vẫn không có động tĩnh gì, anh nhíu mày gõ cửa, "Hứa Nguyệt?"

Trong phòng tắm không có âm thanh, vì vậy anh lại gõ cửa lần nữa: "Nguyệt Nguyệt"

Hứa Nguyệt cất máy sấy tóc, mở cửa, anh đứng bên cạnh nhìn cô, kéo tay cô đi đến bàn ăn.

Đồ ăn đã bày sẵn trên bàn, không thấy thì không sao, nhưng vừa thấy liền cảm thấy đói bụng.

Hai người ngồi xuống, Minh Vọng đưa đũa cho cô.

Hứa Nguyệt nhận lấy, bưng bát lên, lẳng lặng ăn.

Minh Vọng không ăn, anh đã ăn tối rồi, chỉ ngồi ăn thêm một chén canh cùng cô.

Căn phòng yên tĩnh, anh nhìn cô vài lần, Hứa Nguyệt cúi đầu ăn cơm, không nói thêm câu gì.

Thật ra là vì cô không biết phải nói gì.

Cô nghĩ, chuyện này cũng không có gì quan trọng, bởi vì cuối cùng anh cũng kéo tay cô về nhà. Cô không muốn phá vỡ tình cảnh này, coi như là được ngày nào hay ngày đó.

Cô không dám nghĩ đến tương lai lâu dài.

Ăn tối xong, thu dọn đồ đạc, Hứa Nguyễn kéo vali xoay người vào phòng dành cho khách.

Minh Vọng đang uống nước, không kịp ngăn cản, cô chỉ nói một câu chúc ngủ ngon, sau đó quay người đóng cửa.

Anh cầm chiếc ly trên tay đi đến cửa phòng ngủ dành cho khách, lặng lẽ mỉm cười, quay người bước vào phòng ngủ chính, sau đó rẽ vào phòng thay quần áo.

Hứa Nguyễn dựa vào cửa, biết Minh Vọng ở bên ngoài nhưng cũng không nói gì, một lúc sau mới vào bước vào trong.

Cô đứng ngăn người vài phút rồi cầm điều khiển bật điều hòa, sau đó mở vali lấy quần áo sạch và kem dưỡng da đặt lên giường.

Cô leo lên giường, vừa thoa kem dưỡng da vừa cầm điện thoại lên mở Wechat, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Một lát sau, cô ném di động lên tủ đầu giường, cởi áo ngủ, bôi sữa dưỡng thể vào lòng bàn tay, chậm chạp bôi lên từng tấc cơ thể.

Cô quay lưng về phía cửa sổ.

Lúc này, rèm cửa bên cửa sổ sát đất bị kéo ra một khe hở. Người đàn ông mặc áo ngủ màu xanh hải quân nhẹ nhàng từ sau rèm lách người vào, đôi mắt dán chặt vào cảnh xuân trước mặt.

Anh lặng lẽ đứng nhìn một hồi, ánh mắt dần tối lại, nóng rực.

Anh nhếch miệng cười, kéo kín rèm cửa.

Hứa Nguyễn không biết mình bị nhìn trộm, sau khi cẩn thận bôi kem dưỡng thể nửa thân trên, cô mặc áo vào, tiếp tục bôi kem lên cặp chân thon thả.

Dưới ánh đèn, đôi chân dài trắng nõn của cô nổi bật.

Chiếc váy ngủ quấn quanh eo cô, một ánh mắt rực lửa dán vào làn da cô.

Hứa Nguyễn tạm dừng bàn tay đang bôi kem của mình, khẽ ngửi trong không khí, quả nhiên ngoài mùi sữa dưỡng thể ra còn có một mùi quen thuộc thoang thoảng.

Anh đã muốn lén lút thì cô coi như mình không biết vậy.

Bàn tay cô chuyển thành vuốt ve nhẹ nhàng, hai chân giả vờ vô tình đặt song song nhau, mũi chân cong cong.

Những ngón tay trắng nõn duỗi xuống, từ mắt cá trượt lên từng tấc một, đến đùi thì dừng lại bất động.

Một giây sau, mép giường chìm xuống, một bàn tay to nóng bỏng nặng nề vuốt ve mu bàn tay cô, một thân thể ấm áp cường tráng áp tới sau lưng cô.

Minh Vọng ôm lấy cô, đặt tay lên đùi cô, phả hơi thở nóng hổi vào sau tai cô.

Cô ngửa đầu ra sau, người phía sau cũng cúi đầu, anh há miệng cắn cằm cô, sau đó lại hôn thật sâu.

Với tư thế như vậy, lại thêm đôi tay to lớn đang làm loạn trên cơ thể cô, Hứa Nguyễn nhất thời không chống đỡ nổi, cả người ngã khụy xuống.

Cô được người phía sau đỡ lên.

Minh Vọng xoay người cô sang một bên, hai tay vuốt ve đôi chân thon dài của cô.

Hai chân tê dại, cô nhấc chân giẫm nhẹ lên ngực Minh Vọng.

Minh Vọng nhướng mi nhìn Hứa Nguyệt.

Cô bình tĩnh nhìn lại anh.

Minh Vọng cười, nụ cười lộ ra sự xấu xa, anh dùng bàn tay giữ lấy chân cô, cúi đầu hôn lên mu bàn chân cô.

Hứa Nguyệt giật mình, muốn rút chân lại, nhưng lực tay của anh quá lớn, cô không thể nhúc nhích.

Anh nhìn cô, dưới ánh mắt của Hứa Nguyệt, anh dùng ngón chân trắng nõn mảnh khảnh của cô kéo áo ngủ của mình xuống.

Dây đai vốn không cột chặt nên áo ngủ rơi xuống dễ dàng, làm lộ ra cơ thể rắn chắc.

Hứa Nguyệt ngược mắt lên, gò má có chút ửng hồng, định rút chân lại, nhưng Minh Vọng giữ chặt chân cô.

Cô không chịu nổi dáng vẻ của anh, đành phải gọi: "Minh Vọng!"

Theo thanh âm, Minh Vọng dừng lại, nghiêng người, cúi đầu hôn nhẹ cô: "Cuối cùng chịu nói chuyện với anh rồi."

Cô nằm ngửa nhìn anh.

Hai người nhìn nhau, anh trầm giọng gọi cô: "Nguyệt Nguyệt."

Hứa Nguyệt giật mình, nhìn chăm chú vào Minh Vọng, chớp mũi có cảm giác chua xót.

Một lúc sau, cô vươn tay ôm chặt lấy lưng anh, dùng lực nhấn xuống.

Lưng và eo anh hơi đẽ xuống cơ thể cô, anh chống khuỷu tay, tránh dồn hết sức lực lên người cô.

Anh nhận thua.

Anh xoay người, ôm cô đổi vị trí, để cô nằm trên người mình, kéo chân đắp lên hai người.

Căn phòng yên tĩnh, Minh Vọng vuốt tóc cô, nói: "Anh trai Đình Điềm mua cho ấy một căn hộ thuộc tập đoàn của anh, vì vậy cô ấy ghé qua hỏi thăm một chút."

Anh lại hỏi cô: "Em muốn hỏi gì cứ hỏi, anh chỉ trả lời lần này thôi."

Hứa Nguyễn không có gì để hỏi.

Lúc này cô không muốn biết về những năm cô và anh không có tin tức về nhau, cô cũng không muốn quan tâm chuyện tương lai.

Cô chỉ muốn trải qua từng ngày yên bình với Minh Vọng.

Đã vô số lần, cô đứng trên mảnh đất cách xa anh ngàn dặm, hy vọng từng cơn gió có thể gửi một cái ôm của cô đến anh.

Bây giờ cô có cơ hội ôm anh trong vòng tay rồi, cô không muốn lãng phí vì những điều đã hoặc chưa xảy ra nữa.

Minh Vọng không nghe thấy tiếng cô nói chuyện, khẽ cúi đầu nhìn cô.

Lúc này cô như một chú cún nhỏ mềm mại dụi dụi vào ngực anh.

Anh mỉm cười, xoa đầu cô, chủ động giải thích: "Kỳ thực anh và cô ấy có thân thiết một thời gian, nhưng chưa từng có quan hệ chính thức, sau này cô ấy đi du học, còn anh thì lên phương Bắc, bọn anh thậm chí không giữ liên lạc trong nhiều năm. Tuy nhiên anh lại có mối quan hệ thân thiết với anh trai cô ấy, hai nhà còn có mối quan hệ kinh doanh khá chặt chẽ."

Thì ra năm đó hai người không phải đang hẹn hò.

Hứa Nguyễn ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên hỏi: "Anh học đại học nào ở phương Bắc?"

Minh Vọng nói tên trường đại học.

Hứa Nguyễn lần nữa tựa đầu vào ngực anh.

Trường đại học anh từng học cũng chính là nguyện vọng đầu tiên cô đăng ký.

Khi đó, cô đã dò hỏi rất nhiều cách, thậm chí còn nhờ Trần Thiến Thiến và Phác Mỹ Linh giúp hỏi về trường đại học mà Minh Vọng muốn theo học.

Sau khi biết trường đại học mà Minh Vọng sẽ đến, Hứa Nguyễn tính điểm, xem lại vị trí của trường, xem các chuyên ngành của trường, quyết định chọn nguyện vọng một và hai ở thành phố phương Bắc.

Năm thứ 3 cấp 3, cô thi rớt nhiều môn, điểm nhanh chóng tụt dốc, không biết có vào được đại học không, nhưng vẫn kiên quyết chọn nguyện vọng một và nguyện vọng hai ở thành phố đó.

Cô không có lý tưởng, cũng không nhìn thấy tương lai. Cô mang trên mình món nợ khổng lồ của cha mình, con đường phía trước vô cùng mờ mịt, vì vậy cô chỉ muốn đến gần anh hơn một chút.

Cho dù sau này khi ra ngoài làm việc, thành phố đó là điều cô nghĩ đến đầu tiên, nhưng cuối cùng cô lại theo mẹ đến Tô Châu.

Bởi vì cô sợ một ngày nào đó, cô sẽ đụng phải anh khi đang đi trên đường.

Cô muốn giữ lại chút thể diện cuối cùng trước mặt anh.

Đến Tô Châu cũng tốt, nơi đây cách thành phố phương Bắc hàng vạn dặm, chắc chắn sẽ không chạm mặt nhau, cũng sẽ không nghe tin tức gì về nhau.

Minh Vọng đột nhiên hỏi: "Nghe nói em cũng từng thi đậu vào đó?"

“Ừ.” Hứa Nguyễn gật đầu đáp lại, vòng tay ôm eo anh, khẽ nhắm mắt lại.

Minh Vọng sờ đầu cô cười cười.

Ông nội thật ra muốn anh ở lại học đại học Nam Thành, bởi vì dù có học đại học hay không thì từ năm thứ hai cao trung anh đã bắt đầu theo ông cụ vào công ty học hỏi.

Nhưng một ngày nọ, anh vô tình xem được lưu bút của lớp, anh lật tìm trang của Hứa Nguyễn. Minh Vọng dừng lại xem, dòng chữ của cô ngay ngắn: Tôi muốn đến đại học Bắc Thành, muốn xem tuyết, muốn đi trượt tuyết (mặt cười).

Đêm đó khi trở về, anh ngồi trước bàn máy tính, nhớ lại mấy năm nay thật sự rất hiếm khi có tuyết rơi, ít nhất anh chưa từng nhìn thấy bông tuyết ở Nam Thành.

Thế giới phủ một màu trắng xóa - anh cũng muốn đi Bắc Thành.

Chủ yếu vẫn là nếu học cùng đại học, anh sẽ có cơ hội cải thiện mối quan hệ với cô, hoặc chí ít thì sẽ có cơ hội chạm mặt cô trong sân trường.

Vì vậy, sau này khi các bạn học hỏi thăm, anh không ngần ngại nói mình muốn học đại học ở Bắc Thành.

May mắn thay, ngôi trường anh sắp theo học là một trường đại học danh tiếng trọng điểm toàn quốc.

Các giáo viên rất vui mừng, ông nội cũng không phản đối, không ai phản đối, tất cả đều ủng hộ quyết định này của anh.

Nhưng khi đến Bắc Thành, anh nhận ra chỉ có mình anh đến đây.

Người anh muốn đi theo cuối cùng đã không đến.

Anh ở đó ba năm, đến năm thứ tư thì trực tiếp trở về Nam Thành gia nhập công ty của gia đình.

Anh đến phương Bắc bởi vì đó là nơi cô muốn đến.

Nhưng anh cũng không biết, cô muốn đến phương Bắc chỉ vì đó là nơi anh muốn đi.

Hai người không nói gì nữa, Hứa Nguyệt ôm lấy thân thể của anh, trong lòng dần dần ổn định, một lúc sau liền ngủ thiếp đi.

Minh Vọng đang miên man với những ký ức đã qua, cúi đầu nhìn thì thấy người trong lòng đã ngủ say.

Anh cười khẽ, đưa tay tắt đèn, nằm xuống kéo chăn cho hai người.

...

...

Buổi sáng thức dậy, Minh Vọng không còn ở bên cạnh.

Hứa Nguyệt quay đầu lại, phát hiện mình đang ở trong phòng ngủ chính, từ phòng tắm của phòng ngủ chính truyền ra âm thanh nhỏ.

Căn phòng tối mờ, nếu không có đồng hồ báo thức trên điện thoại, có lẽ cô đã nghĩ bây giờ là nửa đêm.

Cô vội lấy điện thoại và tắt báo thức.

Người đàn ông không mặc quần áo, thản nhiên ra khỏi phòng tắm, giống như không ngờ rằng cô đã tỉnh lại. Anh tự nhiên bước vào phòng thay đồ dưới tầm mắt chăm chú của cô.

Hứa Nguyệt đứng dậy, đi theo anh vào phòng thay đồ, dựa vào khung cửa nhìn anh đứng trước tủ mặc âu phục.

Minh Vọng mặc quần vào, thấy cô qua tấm gương soi, anh kéo áo xuống, quay đầu nhìn cô, ra hiệu cho cô đi qua.

Hứa Nguyễn đi vào, đứng trước mặt anh cài từng cúc áo cho anh.

Minh Vọng dựa vào tủ quần áo cúi đầu nhìn cô, rèm cửa trong phòng thay đổi được làm bằng vải tuyn, ánh ban mai chiếu vào khiến không gian trở nên dịu dàng và yên bình.

Anh vươn tay ôm lấy eo cô, ép cô sát vào người mình, cúi đầu tìm môi cô.

Hứa Nguyễn ngả người ra sau, lấy tay che mặt, "Em còn chưa đánh răng."

"Anh không ngại." Anh lấy tay cô ra, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán cô, sau đó mỉm cười hôn lên khóe môi cô, chậm rãi vươn đầu lưỡi luồn vào miệng cô.

Hứa Nguyễn nhìn anh một lúc.

Lúc này ánh mặt trời từ cửa sổ đang len lỏi qua rèm cửa, gương mặt anh bừng lên ánh sáng dịu dàng ấm áp.

Đôi mắt rũ xuống và hơi nhắm lại, toàn bộ sự ôn nhu của anh đánh mạnh vào trái tim cô.

Cô vòng tay qua cổ anh, treo cả người lên người anh, đáp lại sự thân mật của anh.

Sau nụ hôn cuồng nhiệt, anh buông cô ra, kéo cà vạt định thắt lại, anh chợt nhìn xuống người đang ôm chặt lấy thân thể mình.

Hứa Nguyễn như ngơ mi nhìn anh, đôi mắt đào hoa lấp lánh như ánh sao.

Cô khẽ nhón chân, ngẩng đầu hôn lên yết hầu gợi cảm của anh.

Minh Vọng không kìm được khẽ rít một tiếng, trầm giọng nói: "Đừng dụ dỗ anh, anh còn phải đi làm."

Vuốt ve bộ ngực săn chắc bằng những ngón tay mảnh khảnh trắng nõn, cô thì thầm: "Anh nhanh một chút là được mà..."

Còn chưa dứt lời, cô đã bị ôm lấy, cô giật mình kêu lên một tiếng, dán chặt vào người anh, khóe môi chậm rãi nhếch lên, mút nhẹ vào cổ anh.

Minh Vọng nghiêng đầu liếc nhìn một chút, híp mắt, "Thật là, nhất định phải dạy dỗ em cẩn thận mới được."

Sau đó anh ôm cô, quay người đi về phía phòng ngủ.

...

...

Hai người nhanh chóng làm bữa sáng.

Ăn xong, Minh Vọng vội vã đến công ty.

Hứa Nguyệt ở nhà một mình, nhìn những chiếc xe trong ga ra dưới tầng hầm, quyết định lái chiếc Mercedes màu đen trở về nhà.

Vừa lúc bà Hứa đang xách giỏ đi chợ, bà ngờ ngợ nhìn người đang bước xuống xe, trông có vẻ giống con gái mình.

Bà quay người nhìn lại lần nữa, quả thật là Hứa Nguyệt.

Bà nhìn chiếc xe cô đang lái - một chiếc Mercedes màu đen.

Hứa Nguyệt vừa bước xuống xe, ngẩng đầu đã thấy mẹ đang đứng dưới gốc cây đối diện lặng lẽ nhìn mình.

Cô sững sờ một lúc, sau đó mở cốp xe, lôi vali ra, khóa xe rồi kéo vali về phía mẹ.

Thấy bà vẫn đang nhìn chiếc xe, Hứa Nguyệt xấu hổ sờ sờ mũi, "Mẹ, mẹ định đi chợ sao?"

"Mẹ vốn định đi ra ngoài, hiện tại..."

"VẬY MẸ CỨ ĐI TRƯỚC ĐI Ạ." HỨA NGUYỆN THĂM DÒ.

Bà Hứa lờm cô một cái, xoay người đi lên lầu, "Con giỏi lắm, trở về mà không biết báo trước cho mẹ biết!"

Hứa Nguyệt cười, theo bà lên lầu.

Sau khi vào nhà, mẹ Hứa đi ra ban công nhìn xuống hỏi: "Chiếc Mercedes-Benz này ở đâu ra vậy?"

"Con mượn của một người bạn." Hứa Nguyệt bịa ra.

Bà Hứa híp mắt, "Con trở về lúc nào?"

"Sáng nay con đến Nam Thành lúc sáu giờ, bạn con đến đón, sau đó anh ấy đi làm, con mượn xe lái về nhà."

Mẹ Hứa cẩn thận nhìn con gái.

Hứa Nguyệt bình tĩnh nhìn lại.

Một lúc lâu sau, bà quay vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, "Muốn ăn gì? Gà hầm hay sườn chua ngọt?"

"Món nào tiện thì làm ạ." Hứa Nguyệt đi theo bà.

"Không được, con ở bên ngoài hẳn là cũng không có ăn uống đầy đủ." Bà lấy ra một miếng sườn, thấy cô đứng phía sau liền đuổi cô đi, "Con đi nghỉ ngơi đi, bay sớm như vậy nhất định là ngủ không đủ. Con chợ mắt đi, khi nào xong mẹ sẽ gọi dậy."

Hứa Nguyệt bật cười, cúi người ôm mẹ: "Mẹ, mẹ tốt nhất."

“Đi nhanh đi!”

Hứa Nguyễn trở lại phòng ngủ, lăn lộn trên giường một hồi, trong lòng cảm thấy ở nhà là tốt nhất.

Ở đây có Minh Vọng, còn có mẹ cô.

Những người quan trọng nhất trong cuộc đời cô đều đang ở đây.

Chương 32: Quá khứ thanh xuân

Sau khi ăn trưa, Hứa Nguyễn tạm biệt mẹ Hứa, sau đó một mình lái xe đến toà nhà Vọng Giang.

Trần Thiến Thiến thông báo tất cả đại lý tập trung tại phòng họp, chính thức giới thiệu Hứa Nguyễn với mọi người, trong tư cách là đại lý cổ đông lớn thứ ba ở Nam Thành của Manor.

Các chuyên gia làm đẹp và đại lý quen thuộc đều chúc mừng cô.

Giám đốc cửa hàng của Trần Thiến Thiến là Nhã Vân, cô ấy là một đại lý đơn lẻ, nhưng thành tích của cô ấy rất khả quan.

Số tiền đầu tư tối thiểu cho một đại lý cổ đông là 120.000, bắt đầu từ vị trí quản lý cửa hàng, tối đa là 300.000 tệ.

Trần Thiến Thiến được Hoa Âm đầu tư 180.000 USD, trước khi Hứa Nguyễn đầu tư đã được thăng cấp kim cương, sau khi Hứa Nguyễn đầu tư thì trực tiếp thăng chức đại sứ đặc biệt của Manor.

Sau đại sứ là phó tổng giám đốc khu vực, phó giám đốc chi nhánh và phó giám đốc công ty.

Càng về sau, số đại lý tham gia càng nhiều, tỷ lệ thăng tiến cũng chậm lại.

Sau khi cuộc họp kết thúc, hai người lái xe vòng quanh Giang Nam và Giang Bắc.

Hai người cũng đã đến cửa hàng Tiểu Triệu ở Giang Bắc.

Một nhóm đại lý mới gia nhập cửa hàng Tiểu Triệu, vì vậy Trần Thiến Thiến ở lại giúp họ làm quen công việc.

Hứa Nguyên một mình lái xe về chung cư của Minh Vọng.

Buổi tối Minh Vọng về, Từ Hà Diệp rủ anh ra ngoài uống rượu, anh cười nói có người ở nhà chờ anh về, cứ thế bước đi trong ánh mắt oán hận của đám anh em.

Anh thay dép, cởi áo khoác ném lên sofa khi bước vào, từ phòng khách đi vào phòng ngủ rồi từ phòng ngủ quay ra.

Tìm xung quanh cũng không thấy ai, liền nhướng mày, cầm điện thoại di động bước vào phòng làm việc, không ngờ vừa mở cửa đã phát hiện có người ở trong.

Đầu cô gục trên bàn, anh bước vào phòng cô cũng không có phản ứng.

Minh Vọng không đánh thức cô.

Máy điều hòa đang mở, nhiệt độ vừa phải.

Minh Vọng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, mái tóc ngắn của cô đã dài hơn nhiều, một phần tóc mềm mại rũ xuống bàn.

Anh lườn đầu ngón tay vào tóc cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô đang mặc một chiếc áo phông trắng, hình ảnh cô nghiêng mặt trên bàn, mơ màng ngủ dưới ánh hoàng hôn khiến anh hoảng hốt.

.....

Năm cuối cao trung

Nam Thành khi đó đã vào tháng tư, thời tiết vô cùng oi bức.

Sau tiết học cuối cùng, các bạn học khác đều ra ngoài để xem phim tài liệu nhưng Hứa Nguyễn không đi mà ngồi lại trong lớp làm bài.

Lúc đầu, anh cùng mọi người rời đi, sau khi vào phòng học đa phương tiện, chờ khi đèn tắt, anh lặng lẽ rời đi.

Lúc đi vào lớp học, anh còn tưởng rằng cô sẽ chú ý đến mình, không ngờ cô lại đang ngủ gục trên bàn học.

Lại còn là chiếc bàn của anh.

Anh ngồi xuống cạnh cô, nhìn quanh một vòng.

Phần lớn không gian đều bị nắng rọi vào, có chút chói mắt.

Thì ra cô chọn bàn này là để trốn nắng.

Nhận thức này khiến anh mỉm cười, anh còn tưởng rằng cô chịu nóng rất giỏi, dù sao cô cũng là một người lạnh lùng như vậy.

Nào ngờ cô cũng biết trốn nắng.

Lớp học thời đó còn chưa có điều hòa, mùa hè chỉ có tổng cộng bốn cái quạt trần để "cứu mạng" mấy chục học sinh trong một lớp.

Cô tựa hồ đang ngủ rất say, lông mày nhíu chặt.

Cô cột tóc đuôi ngựa, không hiểu vì sao, dây cột đột nhiên bung ra, mái tóc của cô xoã tung trên mặt bàn.

Minh Vọng cúi xuống nhặt chiếc dây buộc tóc đen dưới chân đặt vào tay cô, trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ở ngay sát tầm mắt anh.

Chóp mũi nhỏ hếch lên, khuôn miệng trái tim đầy đặn, có thể nhìn thấy chiếc lưỡi nhỏ phớt hồng bên trong.

Khi Minh Vọng ngược mắt lên, toàn thân anh như bị phỏng, chỗ nào cũng thấy khó chịu.

Nhưng đây lại là chỗ ngồi của anh, anh cũng không còn chỗ nào khác để ngồi.

Cô gái bị nóng đến mức đôi lông mày nhỏ nhắn lại, trên trán lấm tấm mồ hôi dưới lớp tóc mái dày.

Nhìn cô giống như một chiếc bánh bao hấp.

Minh Vọng cúi đầu, cầm lấy một tờ giấy thi, cẩn thận gấp lại, xoay người lấy băng dính của bạn học bàn sau, dán hai mặt tờ giấy lại, tạo thành một cái quạt giấy.

Một cơn gió mát phả vào người khiến cô khẽ động đậy, anh đưa tay vỗ nhẹ vào đầu cô, cô ngừng vắn vẹo, khóe miệng khẽ nhếch lên, anh ngẩn ngơ, sau đó tiếp tục quạt cho cô ngủ.

Lúc đó anh không nghĩ đến việc bật quạt trần, cũng không nghĩ đến chiếc quạt điện nhỏ trong ngăn bàn mà mình mang theo.

Anh vui vẻ quạt cho người đang nằm sấp trên mặt bàn, thỉnh thoảng quạt cho mình một chút lại bị tiếng ậm ừ không hài lòng của cô phản đối.

Khi tóc cô xõa xuống mặt, anh không tự chủ vén lên cho cô, tóc rất trơn và mượt, còn vương mùi dầu gội thoang thoang. Ngón tay anh chạm vào liền không nỡ rời đi, anh ngồi đó nghịch đuôi tóc của cô.

Không gian yên tĩnh, trái tim anh cũng mềm đi.

Anh thích khung cảnh lúc này, cho dù tay mỏi nhưng trong lòng anh vẫn không hết kiên nhẫn.

Ánh sáng buông xuống ngoài cửa sổ, tiếng chuông hết tiết học vang lên, phá vỡ sự bình yên giữa hai bạn trẻ.

Hứa Nguyễn cũng bị đánh thức.

Anh vội vàng ném chiếc quạt trên tay vào học bàn.

Trong nháy mắt cô nhìn qua, anh liền cúi đầu chậm rãi lật một trang sách.

Nhưng trên thực tế, lúc này anh thậm chí còn không nhìn rõ chữ viết trong đó.

Các bạn học vui vẻ trở lại lớp học.

Cô vội vàng đứng dậy khiến chiếc ghế phía sau bị kéo ra sau một chút, anh nhướng mắt nhìn cô.

Cô không dám nhìn anh, thu bài tập định đi ra ngoài, anh đẩy dây cột tóc về phía cô.

Bàn tay tròn trịa đón lấy, "Cám ơn." Giọng nói rất nhỏ.

Nhưng anh vẫn nghe thấy, anh còn chưa kịp đáp lại, cô đã vội vàng rời đi, trở về chỗ ngồi của mình, tóc cũng không kịp buộc khiến anh chỉ có thể thấy nửa bên mặt cô.

Trên đường tan học, anh lại nhìn thấy bóng dáng của cô lướt qua anh, trong nháy mắt đã chạy rất xa.

Anh không kịp chào cô, cứ như vậy nhìn bóng dáng linh hoạt của cô càng ngày càng nhỏ dần.

Đêm hôm đó, lần đầu tiên anh gặp "mộng xuân."

Không phải chưa từng đọc qua, anh hiểu rõ chuyện này đại biểu cho chuyện gì.

Anh lớn hơn các bạn cùng lớp ít nhất hai tuổi, những kiến thức về tâm sinh lý anh biết rõ hơn các bạn đồng lứa.

Điều này cũng khiến anh thấy xấu hổ, người trong mộng không phải hoa khôi của trường, cũng không phải nữ sinh thuần khiết, cũng không phải một thiếu nữ đáng yêu.

Mà anh lại mơ về một bạn học cùng lớp, một cô gái tròn trịa, tính tình lại lãnh đạm.

Hai người thậm chí còn chưa từng nói với nhau được mấy câu.

Cô dường như cũng thấy anh không vừa mắt.

.....
.....

Tóc trên tay không giống như khi còn thiếu nữ.

Hiện giờ tóc cô ngắn hơn rất nhiều.

Hứa Nguyễn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, "Anh về rồi?"

"Ừ." Minh Vọng đáp, đột nhiên kéo cô lại, ôm chặt lấy cô, tay vẫn vuốt tóc cô, "Em nuôi tóc dài được không?"

"Hả?" Hứa Nguyễn ngáp một cái, nghi hoặc nhìn anh.

"Em để tóc dài rất đẹp."

Cô cười, "Anh đã từng thấy chưa mà dám nói đẹp?"

Anh cúi đầu hôn lên cổ cô, "Em làm kiểu gì cũng vẫn đẹp."

Hứa Nguyễn đẩy anh, "Dẻo miệng." Cô nhìn anh một cái, đứng dậy hỏi: "Anh đói bụng không? Muốn ăn cái gì?"

Minh Vọng uể oải dựa vào lưng ghế, dùng ánh mắt xấu xa nhìn cô, "Em nghĩ anh muốn ăn gì nhất?"

Hứa Nguyễn:...

“Luu manh” Cô xoay người đi ra ngoài.

Minh Vọng ở phía sau cúi đầu cười.

Bữa tối ăn ở ngoài, Minh Vọng đưa cô đến quán ăn Quảng Đông ở biệt thự số 8.

Bước vào cổng, cô chợt nhớ tới bữa tối lần đó với Hà Thạc.

Minh Vọng vừa quay đầu liền hiểu cô đang nghĩ gì, vươn tay ôm lấy eo cô, sau khi vào phòng liền bóp lấy cặp mông đang hếch lên của cô, "Em đang nghĩ gì vậy?"

Hứa Nguyễn quay lại nắm lấy tay anh, người đàn ông này tay chân rất tùy tiện.

Ngồi xuống chỗ, Minh Vọng không gọi món, anh đưa thực đơn cho Hứa Nguyễn.

Hứa Nguyễn cũng không gọi món mình thích, chỉ chọn theo khẩu vị của Minh Vọng.

Người phục vụ bắt đầu đi chuẩn bị.

Minh Vọng vừa ăn cơm vừa trêu chọc tán tỉnh Hứa Nguyễn.

Đêm đó cô không ở lại với anh, Minh Vọng tiễn cô về nhà sau bữa tối.

Sau đó, Hứa Nguyễn bắt đầu tìm một cửa hàng phù hợp.

Ngày nào cũng đi sớm về muộn, thỉnh thoảng cùng Minh Vọng ăn cơm, còn lại phần lớn thời gian cô ở bên phố cổ.

Liên tiếp vài ngày cô không thu hoạch được gì.

Trần Thiến Thiến cũng dành thời gian đi cùng cô.

Lúc này Minh Vọng đang ngồi trong phòng làm việc, trước mặt là một chồng tư liệu về mặt bằng kinh doanh.

Một lúc sau, anh gọi cho Trương Dũng.

Vài giây sau, Trương Dũng bước vào văn phòng, "Sếp?"

Minh Vọng đưa cho anh ta thông tin, "Trước buổi chiều, cậu đem cửa hàng này kiểm người mướn đi."

Trương Dũng nhận hồ sơ, vị trí cửa hàng ở Giang Nam, cách không xa trung tâm mua sắm.

Tuy rằng không hiểu lý do, nhưng cậu vẫn nhanh chóng đi giải quyết.

Khi cậu ta chuẩn bị ra ngoài, Minh Vọng gọi lại cho anh và đưa cho thêm một số thông tin: "Mấy căn này cũng đem lên thị trường đi."

"Vâng." Trương Dũng nhận lấy, không chậm trễ lập tức đi ra ngoài.

Sau khi ngồi xuống bàn làm việc, Trương Dũng xem qua thông tin thì thấy đều là những cửa hàng khang trang, có cửa hàng từng là salon làm đẹp.

Hơn nữa vị trí đều là ở gần công ty, hoặc là ở khu dân cư cao cấp CBD.

Các vị trí khác cũng tương đối kỳ lạ, đều ở xung quanh và gần nhà của ông chủ.

Ông chủ muốn mở cửa hàng sao?

.....

Minh Vọng ký tất cả hợp đồng trong phòng làm việc, ngẩng đầu nhìn thời gian rồi đặt bút xuống.

Anh đứng dậy, lấy áo khoác và đi ra ngoài.

Hầu hết các nhân viên trong văn phòng chủ tịch vẫn chưa tan làm, họ đều bận rộn với công việc của mình.

Tâm trạng Minh Vọng vui vẻ đi ngang qua bọn họ, hiếm khi không bắt họ tặng ca.

Trong tiếng cười nói vui vẻ, anh bước vào thang máy, lập tức lấy di động ra gọi cho Hứa Nguyệt.

Chuông điện thoại reo, Hứa Nguyệt đang tìm cửa hàng cho thuê, là một nhà hàng diện tích rộng, giá tốt nhưng cấu trúc không quá vừa ý cô.

Cô tự mình đến xem, Trần Thiến Thiến ở lại cửa hàng của Tiểu Triệu giải quyết công việc.

Còn đang âm thầm thì Minh Vọng gọi điện cho cô.

Cô nghĩ nghĩ, bảo anh ở công ty đợi cô, cô đi qua đón anh.

Chương 33: Tương lai

Minh Vọng đang đứng dưới tầng trệt, nhướn mày hỏi: "Em có biết anh đang ở đâu không?"

Hứa Nguyễn sững sốt: "Không phải anh đang ở tập đoàn Minh Thị sao?"

Minh Vọng cười, "Không phải ở Minh thị." Anh báo địa chỉ chi tiết cho cô qua Wechat.

Hứa Nguyễn nhấp vào địa chỉ trên Wechat, là công ty công nghệ tên K&U ở khu khoa học công nghệ Nam Thành.

Cô gửi lại biểu tượng cảm xúc "OK" cho Minh Vọng.

Xoay chìa khóa xe trong tay, Minh Vọng nhìn Wechat cười cười, sau đó đi vào trong, ngồi xuống ghế sofa ở đại sảnh đợi.

Hứa Nguyễn rời khỏi nhà hàng, lái xe đến khu công nghệ.

Chỗ cô cách công ty Minh Vọng không xa, chỉ mất mười phút.

Cô lái xe vào, vừa lúc bị bảo vệ chặn lại thì Minh Vọng đi ra.

Hứa Nguyễn cười nói với người bảo vệ: "Tôi chỉ đến đón người, sẽ không định đi vào trong."

Người bảo vệ sững sốt một chút, vừa nhìn thấy ông chủ của công ty, liền đứng thẳng người: "Chào giám đốc Minh"

Minh Vọng gật đầu, mở cửa vào ghế lái phụ.

Hứa Nguyễn phóng xe ra đường lớn.

Một lúc sau, Minh Vọng cười nói: "Tay lái khá ổn định."

Hứa Nguyễn không để ý đến lời trêu ghẹo của anh, hỏi: "Anh muốn ăn ở đâu?"

Minh Vọng lấy di động ra xem tin nhắn của trợ lý, "Đi thương xá Lâu Hồ."

"Em... Không biết đường." Hứa Nguyễn nói.

"Không sao, anh chỉ đường cho em." Anh cười đáp.

Thương xá Lâu Hồ cách công ty Minh Vọng khoảng 40 phút. Hứa Nguyễn đậu xe vào tầng hầm.

Đi thang máy lên lầu một, Minh Vọng không trực tiếp đưa cô đến nhà hàng mà chậm rãi nắm tay cô bước ra ngoài trung tâm thương mại.

Hứa Nguyễn cũng không hỏi, chỉ đơn giản đi theo anh.

Sau khi ra khỏi cửa trung tâm thương mại, Minh Vọng kéo cô đến một con phố nhỏ, "Nghe nói ở con đường này có một nhà hàng mười mấy năm tuổi, chúng ta đi ăn thử."

"Được." Cô nắm lấy cánh tay anh và nhìn xung quanh.

Đi được vài bước, phía tầng hai một toà nhà đề bảng cho thuê mặt bằng.

Hứa Nguyễn bất giác ngước lên.

Hình như là một cơ sở đào tạo, phía sau cửa sổ sát đất được phủ tấm rèm mỏng nhạt màu.

Cô quay đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh, rồi liếc nhìn tấm bảng cho thuê lần nữa.

Cô hơi động tâm.

Minh Vọng nhàn nhã đứng bên cạnh, ánh mắt theo tầm mắt của cô nhìn quanh một lượt, sau đó lại cúi xuống chăm chú nhìn Hứa Nguyễn.

Khi cô quay đầu lại nhìn anh, anh cười nói: "Đi ăn cơm trước, sau đó quay lại xem thử?"

Hứa Nguyễn gật đầu, nhìn địa điểm cho thuê một lần nữa rồi mới rời đi.

Nhà hàng Minh Vọng muốn đến đúng là một nhà hàng gia truyền.

Hai người ăn cơm xong đi ra, ánh hoàng hôn trải dài trên từng đám mây, chân trời phủ một màu cam nhàn nhạt.

Rất đẹp

Hoàng hôn dường như là thời điểm tập hợp toàn bộ sự ôn nhu của cả thế gian.

Hứa Nguyễn nhìn bầu trời phía xa, dựa vào người đàn ông bên cạnh, cô khẽ mỉm cười.

Minh Vọng cùng cô đi xem mặt bằng.

Cơ sở kia từng là một cơ sở đào tạo âm nhạc, có tổng cộng hai toà nhà.

Tầng ba bao gồm sáu phòng nhỏ.

Tầng hai là sảnh lễ tân, phòng đào tạo, hoặc là nơi họp hành của nhân viên.

Hai người đi tham quan một vòng, toàn bộ trung tâm chỉ có quầy lễ tân cùng mấy nhân viên quét dọn, thu dọn đồ đạc.

Minh Vọng hỏi cô: "Thế nào? Em có thích không?"

Hứa Nguyễn gật đầu, cái này so với những nơi cô xem thì phù hợp hơn, vị trí cũng tốt, bên cạnh là một khu mua sắm lớn, con đường này cũng náo nhiệt, về đêm còn có hội chợ rất náo nhiệt.

Cô muốn đến quầy lễ tân hỏi thăm, nhưng Minh Vọng đã kéo cô xuống lầu.

"Làm sao vậy?" Hứa Nguyễn hỏi.

"Em định ngày mai đi nói chuyện với họ sao?" Anh chậm rãi dẫn cô xuống cầu thang.

"Vâng, còn có Trần Thiến Thiến đi cùng em."

Minh Vọng dừng chân, quay lại nhìn cô, Hứa Nguyễn đang định đi xuống thì dừng lại, vẻ mặt khó hiểu.

"Hứa Tiểu Nguyễn." Anh bật cười, vòng tay qua eo cô, áp cô sát vào tường.

Hứa Nguyễn vội vàng đỡ cánh tay anh, quay đầu nhìn xung quanh.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn đường từ chợ đêm đã bắt đầu sáng.

Hành lang chìm vào ánh sáng nhàn nhạt.

Cái nóng oi ả của Nam Thành về đêm dịu đi đôi chút, làn gió nhẹ mang theo chút hơi lạnh.

Minh Vọng nhìn người trước mặt, trong bóng đêm mờ ảo, ánh đèn bên đường không đủ sáng, nếu không phải cô mặc váy trắng, chỉ sợ anh cũng không thấy rõ cô.

Anh áp sát vào cô, đôi môi khô của anh chạm vào nhau đôi môi ấm áp của cô.

Có lẽ đến nay cô vẫn chưa biết, lần đầu tiên anh hôn phụ nữ, cũng là người trước mắt này.

.....

Khi kỳ thi tuyển sinh đại học đang đến gần, tất cả học sinh đều dốc sức chuẩn bị cho cuộc thi, chỉ có cô, thỉnh thoảng biến mất, ngay cả giáo viên cũng không biết cô đi đâu.

Có lần, cô thậm chí cả ngày không đến lớp.

Ngày hôm sau cũng chỉ đến vào giờ học buổi chiều.

Tất nhiên anh biết gia đình cô khó khăn, nhưng anh thấy chính vì khó khăn nên cô càng phải cố gắng học tập để sau này có thể trở nên nổi bật.

Anh bực bội khi thấy cô không coi trọng bước ngoặt cuộc đời này.

Nhưng anh không thể tìm cô mà mắng một trận...

Hai người tuy là bạn học cùng lớp nhưng không hề có tương tác qua lại, phần vì họ không phải bạn bè, phần vì trường học rất gắt gao trong việc học sinh yêu sớm.

Trước đây cô là trưởng bộ môn Ngữ văn, lúc nộp bài tập mới nói được với nhau một hai câu, sau kỳ nghỉ đông cô mất chức, từ đó hai người không còn cơ hội giao tiếp.

Khi tan học, anh để ý thấy cô không xách cặp ra về mà chỉ lẳng lặng ngồi trên ghế, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng chỉ im lặng ôm bóng rổ đi ra từ cửa sau.

Sau khi xả năng lượng trên sân bóng rổ, trở về lớp, anh thấy phòng học đã tối đen, cũng không còn ai ở đó.

Trong lòng tự mắng mình bị bệnh thần kinh, anh ném bóng rổ về phía cuối lớp, xoay người rời đi.

Khi ra ngoài, anh nhìn thấy một bóng người đang chậm rãi lặng lẽ bước đi, trong hành lang im ắng, ngay cả đèn cũng không bật, chỉ có ánh đèn đường mờ ảo từ dưới lầu rọi tới, nhưng chỉ vừa liếc mắt anh liền nhận ra đó là ai.

Anh không phát ra bất cứ âm thanh nào, cứ như vậy đi theo sau cô.

Khi cô đi xuống cầu thang, góc hành lang trở nên tối hơn, khi cô quay lại, cô chợt thấy có ai đó đang đi theo mình.

Tuy rằng giật mình suýt nhảy dựng lên, nhưng cô cũng không phát ra âm thanh, chỉ là cảnh giác nhìn chằm chằm bóng đen vô hình trong bóng tối.

Anh càng không muốn lên tiếng.

Thấy cô định chạy xuống cầu thang, anh nhất thời bị hành động lảng tránh của cô chọc tức, đột nhiên vươn tay nắm lấy tay cô, nhân lúc cô giãy giụa, anh liền ôm lấy cô, đè cô dựa lên tay chắn hành lang, vươn tay cố định cầm cô, cúi người xuống thấp.

"Cạch -" một tiếng.

Tiếng vang vô tình kích hoạt ánh đèn cảm ứng, hành lang sáng lên, trong khoảnh khắc, anh đưa tay bịt kín mắt cô.

Hành lang vẫn yên tĩnh, cô muốn giãy giụa, anh liền dùng thân thể đè cô xuống.

Một giây trước khi đèn tắt, anh nhìn thấy dáng vẻ của cô.

Sau khi bị véo cằm, khuôn mặt cô phồng lên, chóp mũi nhỏ nhắn, đôi môi hồng đào bĩu ra, giống như một con búp bê đáng yêu đến mức khiến người ta không khỏi muốn ôm vào lòng mà vỗ về.

Trong nháy mắt, cánh môi áp lên làm cô lập tức ngưng giấy dựa.

Minh Vọng cũng không có kinh nghiệm, chỉ đơn giản là dán sát môi mình lên môi cô.

Cảm giác khẩn trương khiến anh gỡ bàn tay đang bịt mắt cô ra, lần theo cánh tay cô, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô.

Một lúc sau, anh cảm giác bàn tay đang véo cằm Hứa Nguyệt ẩm ướt.

Khi đó vì còn trẻ, anh đã cảm thấy vô cùng sốc.

Cô kiên cường bao nhiêu, cho dù mệt mỏi và bị bắt nạt như thế nào, anh chưa bao giờ thấy cô rơi nước mắt.

Nhưng vì anh hôn cô, cô đã khóc. Mất mát kèm theo cảm giác áy náy, sau đó đại não cùng thân thể bắt đầu có phản ứng, anh buông tay, cắm đầu chạy xuống cầu thang.

Buổi tối trở về nhà, anh không ăn cơm, chỉ nhốt mình trong phòng.

Anh cảm thấy bản thân mình không đáng mặt đàn ông, cướp hôn thiếu nữ xong chỉ biết trốn chạy.

Nhưng không thể không nói, anh cảm thấy rất phẫn khích.

Anh lau môi, dường như vẫn còn phảng phất làn môi mềm mại của thiếu nữ.

Anh đứng bên giường, đột nhiên nhảy lên làm động tác ném bóng vào rổ.

Tâm trạng vui vẻ trở lại, anh ra ngoài ăn khuya, sau đó đi tắm. Xong xuôi, anh ngồi vào bàn học, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, anh cầm điện thoại mở ứng dụng tin nhắn, tìm danh sách bạn bè.

Anh nhớ rằng họ dường như họ từng kết bạn trên đây.

Anh cuối cùng tìm thấy tên cô ở cuối danh sách. Anh nhấp vào, viết tin nhắn rồi lại xoá đi, cuối cùng chỉ có thể quay lại thay đổi chữ ký trên trang cá nhân của mình: Nguyễn có dũng khí bước về phía trước.

Ngả lưng vào ghế, lòng anh dần quặn lại, cảm giác không thoải mái khi nghĩ đến nước mắt của cô.

Có phải cô khóc vì nụ hôn của anh không?

Khi còn trẻ, rất khó để mình có thể kiểm soát cảm xúc.

Tâm trạng cũng thay đổi rất thất thường.

Sáng hôm sau, anh đứng trước gương chọn lựa cẩn thận, cuối cùng mặc một chiếc áo phông trắng sạch sẽ, bên ngoài vẫn là đồng phục học sinh.

Nhưng khi đến lớp, anh phát hiện cô không đi học.

Cả tuần sau đó anh cũng không gặp cô.

.....

“Minh Vọng.” Hứa Nguyễn khẽ gọi.

Minh Vọng từ trong ký ức hoàn hồn, rút khỏi môi cô, trên lầu có tiếng bước chân đi xuống.

Anh kéo cô rời khỏi toà nhà.

Minh Vọng lái xe trở về biệt thự.

Vừa vào cửa, chị Lâm đang dọn bếp, ngạc nhiên hỏi: "Hai người đã ăn cơm chưa?"

"Chúng tôi ăn rồi, cảm ơn chị." Hứa Nguyễn đáp.

"Được, nếu buổi tối muốn ăn khuya thì cứ nói tôi." Chị Lâm cười cười, cầm lấy túi cùng áo khoác trong tay bọn họ, "Đã lâu không gặp cô Hứa, gần đây rất bận sao?"

Hứa Nguyễn thay dép, "À, tôi mới từ Tân Thị về."

"Đường xa như vậy, cô mau đi nghỉ ngơi đi, buổi tối nếu đói bụng thì xuống gọi tôi."

Hứa Nguyễn còn chưa kịp trả lời, Minh Vọng đã kéo Hứa Nguyễn đến sô pha, nói: "Chị đi nghỉ ngơi đi, đừng lo cho chúng tôi."

"Được rồi." Chị Lâm đem túi xách đặt trên sô pha, cầm lấy áo khoác đi vào phòng giặt ủi.

Phòng khách yên tĩnh, nhiệt độ trong phòng cũng dễ chịu.

Minh Vọng rót cho cô một ly nước ấm, ngồi xuống bên cạnh cô.

Tựa vào người cô, anh đột ngột nói: "Chuyện mặt bằng cứ để anh giải quyết."

Hứa Nguyễn quay đầu nhìn anh, cô cũng không từ chối, vừa rồi khi anh đột nhiên hôn cô ở góc cầu thang, cô liền phản ứng lại.

Anh tức giận vì cô xem anh như người ngoài cuộc.

Vậy thì cứ xem như anh là người nhà đi.

Cô đã mất cả tháng để tìm kiếm trên thị trường nhà đất, nếu có anh can thiệp, có lẽ chỉ mất vài ngày là giải quyết xong.

Thấy vẻ mặt của anh, Hứa Nguyễn nghiêng người, nhìn nhau một hồi, nhẹ giọng hỏi: "Có điều kiện gì không?"

Minh Vọng véo mặt cô, "Em chuyển đến sống với anh đi."

“Chuyện này không được.” Hứa Nguyễn có chút nóng lòng, “Mẹ ở nhà một mình, em không yên tâm.”

Đây là sự thật.

Minh Vọng ngửa đầu, ôm cô dán vào người mình, một lúc sau mới nói: "Vậy thì một tuần đến chỗ anh 4 hoặc 5 ngày được không?"

Hứa Nguyễn buồn cười, đặt tay lên ngực anh, "Không được, vậy có khác gì em sống luôn ở đây."

Minh Vọng nhú mày, lui một bước, "Ba ngày. Chính xác là gần nửa tuần, thời gian còn lại em có thể chăm sóc dì."

Liếc nhìn anh một lúc, cô thỏa hiệp, "Được."

Minh Vọng nghiêng người hôn cô, Hứa Nguyễn ôm tay anh, đáp lại nụ hôn của anh.

Một lúc sau, anh đứng dậy, vòng tay ôm lấy cô, thay vì đi cầu thang bộ, anh trực tiếp đi vào thang máy bên cạnh, nhấn tầng ba.

Trong khi thang máy đang lên, anh tiếp tục cúi xuống hôn cô, nụ hôn càng lúc càng suồng sã.

Trong lúc hôn, anh ôm chặt cơ thể cô, vuốt ve cẩn thận.

Cửa thang máy mở ra, ánh đèn màu vàng trong hành lang sáng lên dịu dàng.

Thân thể hai người vẫn dán chặt vào nhau.

Trước khi vào phòng ngủ, Hứa Nguyễn nghiêng người sang một bên cởi giày cao gót, Minh Vọng đỡ lấy cô dựa vào lan can hành lang.

Cười khẽ một tiếng, anh đè cô xuống lan can và tiếp tục hôn sâu.

Hơi thở ấm áp cùng mùi thơm từ cơ thể anh quyện vào trong cơ thể, Hứa Nguyệt chống hai tay vào lan can, ngửa đầu ra sau đón nhận nụ hôn.

Phía sau là tòa nhà chọc trời ba tầng, được bao quanh bởi ánh đèn mờ ảo.

Thân thể nóng bỏng của hai người gần như không thể tách rời, nụ hôn càng lúc càng cuồng nhiệt.

Chương 34: "Chúng ta quen nhau mười một năm..."

Tiếng chuông vang lên từ phía tủ đầu giường, là của Hứa nguyệt.

Một bàn tay lớn vươn ra, tắt tiếng ồn.

Trong ánh đèn lờ mờ vẫn có thể thấy chiếc giường lớn vô cùng bừa bộn.

Người đàn ông dựa vào đầu giường, ôm người phụ nữ trong tay, trên người cô rải rác vết cắn, cả người cũng dính mồ hôi.

Anh đưa tay vuốt ve dấu vết trên eo cô, một lúc sau, anh nhoài qua người cô, lấy điếu thuốc và bật lửa trên tủ đầu giường, dựa vào đầu giường rút một điếu rồi châm lửa.

Làn khói bay về phía Hứa Nguyệt, cô vén tóc, kéo chăn đắp cho hai người.

Minh Vọng thở ra một hơi khói, đưa đầu lọc lên môi cô. Hứa Nguyệt ngậm vào miệng, từng làn khói bay ra từ đôi môi đỏ mọng khiến cô nheo mắt lại.

Anh cầm lấy khăn giấy bên cạnh, lau cổ và trán cho cô, cúi đầu hôn cô, hỏi: "Em có muốn tắm không?"

Hứa Nguyệt rít một hơi thuốc, cuộn mình trong chăn, đáp: "Em đi tắm trước."

Cô kéo áo ngủ bên cạnh khoác lên người, nhìn thân thể mình, không khỏi nói: "Anh cầm tinh con chó sao?"

Người trong ngực đứng dậy, chần bị kéo ra một nửa, anh vẫn chỉ dựa vào đầu giường hút thuốc, đôi mắt khép hờ, vừa thỏa mãn lại có chút lưu manh nhìn thân thể cô.

Nhìn khắp một lượt thân thể cô, bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của cô, anh gơ tay, "Lần sau anh không dám nữa."

— Không, lần sau chắc chắn anh vẫn dám.

Nghe thấy giọng điệu lười biếng của anh, cô liếc nhìn, ánh mắt dừng lại, trên bộ ngực màu lúa mì là những đường cơ trơn bóng, eo thon, bụng phẳng phiu.

Đôi mắt phượng nheo lại sau làn khói, anh từ từ kéo chần che khuất tầm nhìn của cô.

Cô ngược lên bắt gặp đôi mắt hẹp và đen của anh, liền hiểu ý anh: nếu muốn nhìn thêm thì lại gần đây.

Quần áo choàng tắm như không có chuyện gì xảy ra, cô rời giường và đi vào phòng tắm.

Khi cô rời biệt thự thì trời đã về khuya.

Xung quanh yên tĩnh, gió đêm mát mẻ.

"Em thật sự không muốn ở lại sao?" Người đàn ông dựa vào khung cửa hỏi lại.

Sau khi bấm chìa khóa, đèn xe ô tô màu trắng phía xa bật sáng, Hứa Nguyễn quay đầu cười.

Minh Vọng đứng thẳng người đi theo cô, đến trước xe, nắm lấy tay cô, "Thật sự không cần anh đưa về?"

"Không cần." Hứa Nguyễn nắm tay anh, một lúc sau mới rút ra, "Anh trở về nghỉ ngơi đi, đã nửa đêm rồi."

Minh Vọng nhìn cô, đút tay vào túi, dựa vào chiếc xe màu đen phía sau.

Hứa Nguyễn liếc nhìn anh vài giây rồi mở cửa tài xế ngồi xuống, sau khi khởi động xe, cô hạ cửa sổ xuống nói: "Em đi đây."

Người đàn ông đi đến cửa sổ xe, thò tay vào kéo cổ cô, cúi đầu cắn mạnh vào môi cô.

Nhìn vết răng trên đôi môi đỏ mọng, anh dùng ngón cái vuốt ve, ngón tay cảm nhận sự mềm mại.

Hứa Nguyễn nhìn một loạt động tác của anh, nhếch môi cười, vẫy tay, "Em phải đi đây."

Minh Vọng lùi lại mấy bước, hai tay đút túi quần, "Đi đường cẩn thận."

Một bàn tay nhỏ trắng nõn từ cửa sổ xe vươn ra vẫy vẫy, xe chậm rãi lái ra khỏi cổng, mấy phút sau đã biến mất trong bóng tối.

Nửa đêm đường vắng, Hứa Nguyễn chậm rãi lái xe.

Khi đậu xe xong, cô nhìn thấy một chiếc Mercedes-Benz màu đen bên cạnh, mới sực nhớ mình đã quên lái xe trả cho anh.

Sau khi mở cửa bước vào nhà, phòng khách tối om, đoán chừng thời gian này cô thường xuyên qua đêm bên ngoài, vì vậy mẹ Hứa đã không để đèn chờ cô.

Bật đèn pin điện thoại di động, cô nhẹ đi vào phòng mẹ, đắp chăn cho mẹ, sau đó quay về phòng ngủ của mình.

Vì đã tắm ở chỗ của Minh Vọng, cô trực tiếp thay bộ đồ ngủ rồi nằm xuống giường.

Một giấc ngủ rất sâu.

Sau vài ngày, Minh Vọng lại nhắn tin để cô đến công ty lấy hợp đồng thuê lại cửa hàng.

Hứa Nguyễn dành buổi chiều lái chiếc Mercedes màu đen của anh đến lấy hợp đồng.

Cô không vào công ty vì Minh Vọng đã đứng chờ cô cùng đi ăn tối.

Trong bữa tối, anh mới nói với cô rằng cửa hàng kia là do anh sở hữu, cô có thể bắt đầu sửa chữa bất cứ khi nào.

Hứa Nguyễn không đồng ý, nhất quyết muốn ký hợp đồng thuê nhà với anh. Minh Vọng nhìn cô vài lần, thấy cô cố chấp nên cũng không muốn tiếp tục tranh cãi.

Cô hỏi tiền thuê, Minh Vọng liền đưa ra một con số.

Hứa Nguyễn nhíu mày, "Sao lại thấp như vậy? Giá đó không phù hợp với vị trí của khu đó."

Minh Vọng đưa ly rượu cho cô, cười tủm tỉm nói: "Đây là giá đặc biệt dành cho em."

Cô uống một ngụm, nghe vậy nhìn anh, một lúc sau mới đột ngột hỏi: "Nếu như chúng ta không còn quan hệ thì có được giá ưu đãi như vậy không?"

Người đàn ông ngừng uống rượu, nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt hờ hững "Sẽ không"

Hứa Nguyễn gật đầu, lặng lẽ nhấp một ngụm rượu.

Vài phút sau, người phục vụ bùng thức ăn lên, hai người không nói thêm câu nào nữa.

Ăn tối xong, điện thoại của Minh Vọng liên tục vang lên, anh âm trả lời: "Lát nữa tôi qua".

Sau khi cúp điện thoại, anh đứng lên, đi tới kéo cô dậy.

Hai người tiến đến rất gần, Minh Vọng nói: “Đêm nay ở lại với anh đi.” Tuy rằng giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng bên trong lại có sự mạnh mẽ không thể cự tuyệt.

Mấy ngày nay hai người khá bận rộn, anh lo giải quyết hạng mục ở Giang Nam, cô thì tất bật tìm mặt bằng bên Giang Bắc. Bây giờ gặp nhau, cảm xúc của cả hai đều rất mãnh liệt.

Hứa Nguyễn ôm tay anh, gật đầu.

Tâm trạng của Minh Vọng có chút thoải mái hơn trước, anh kéo cô ra ngoài.

Tuy nhiên, xe không đi đến biệt thự Lâu Hồ hay căn hộ của anh, mà chạy thẳng đến một hộp đêm.

Quán bar này là một người bạn của Minh Vọng mới mở.

Đến nơi, không khí bên trong vô cùng náo nhiệt.

Ánh đèn lập loè, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, nam thanh nữ tú quần lấy nhau khiêu vũ.

Minh Vọng bảo hộ cô đi lên lầu hai.

Lầu hai là phòng VIP, bên trong không khí yên tĩnh hơn nhiều.

Vài người quen ngồi bên trong, lần lượt chào hỏi Minh Vọng.

Từ Hà Diệp vỗ ghế sô pha bên cạnh, cười chào hỏi: "Bạn học Hứa, lại đây ngồi đi."

Minh Vọng nhướn đôi mi dài hẹp, ánh mắt sát khí bắn ra, kéo Hứa Nguyễn ngồi xuống một góc.

Từ Hà Diệp thờ dài nhìn sang chỗ khác, không thèm để ý đến Minh đại thiếu gia nữa.

Cô quay đầu liếc nhìn nam nữ thanh niên đang lắc lư trên sàn nhảy qua tấm kính sát trần,

Minh Vọng ngồi bên cạnh nhìn theo ánh mắt cô, kéo cô quay lại, hôn cô.

Sau đó giới thiệu cho cô những người quen biết ở đây, Hứa Nguyễn vui vẻ chào hỏi họ.

Mọi người lần lượt đi vào, Hứa Nguyễn chợt nhớ tới Trần Thiến Thiến, quay đầu ghé vào tai Minh Vọng hỏi: "Gọi Thiến Thiến qua đây được không?"

"Tùy em thôi." Anh quay lại, vòng tay ôm lấy cô.

Cô gọi điện thoại, Trần Thiến Thiến đương nhiên muốn tới, cô ấy đang muốn mở rộng vòng quan hệ.

Hứa Nguyễn nói cô ấy khi nào đến thì báo tên Minh Vọng, sẽ có người dẫn đến chỗ bọn họ.

Trần Thiến Thiến cúp điện thoại, nhanh chóng chạy tới.

Không khí trong phòng dần trở nên sôi nổi, có người trêu chọc Minh Vọng và Hứa Nguyễn, hai người cũng vui vẻ phối hợp.

Những người phụ nữ trong phòng thấy Hứa Nguyễn thân thiện đi cùng Minh Vọng nên đã đến uống rượu và bắt chuyện, còn chơi trò đồ xúc xắc.

Lúc Trần Thiến Thiến đến, Hứa Nguyễn đã uống khá nhiều.

Nhóm phụ nữ chơi xúc xắc, ai thua phải uống rượu.

Một nhóm thiếu gia cũng tham gia, khung cảnh náo nhiệt, đồ uống được phục vụ liên tục.

Trần Thiến Thiến vừa đến, Minh Vọng liền kéo Hứa Nguyệt đi cùng.

**

Trong nhà vệ sinh trên tầng hai, có hai người phụ nữ đang trang điểm.

Trong đó có một người phụ nữ mang phong thái lạnh lùng đang cẩn thận thoa son môi màu đỏ sẫm.

"Đừng quá đau lòng, cậu xem Minh tổng mang đến một người phụ nữ với bề ngoài như vậy, khí chất và ngoại hình rất giống cậu, không chừng anh ấy chỉ đang tìm thể thân." Người phụ nữ bên cạnh nói.

Cô ta cúi đầu che đi son môi, không nói gì, rửa tay xong, ngược mắt nhìn mình trong gương, nhẹ giọng nói: "Đi thôi."

Lúc xoay người đi ra liền đối diện với người phụ nữ vừa đi vào toilet.

Cả hai mặt không đổi sắc đi ngang qua nhau.

Nhưng người vừa lên tiếng kia lại sửng sốt, cười ngượng nghịu rồi đi theo ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, Lý Phi Vũ đang định đi về phía trước thì đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn. Người đi cùng cô ta thức thờ đi trước.

Minh Vọng đang nhàn nhã dựa vào tường chờ đợi, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh.

Chỉ liếc mắt một cái, anh liền thu hồi ánh mắt, cúi đầu định hút thuốc.

Anh vừa định mồi thì một tia lửa bùng lên, người phụ nữ bật lửa tiến lại gần, Minh Vọng dừng lại.

Đầu thuốc sáng lên, điều thuốc vụt cháy, đồng thời đốt lên tia lửa trong lòng người phụ nữ.

“Minh Vọng.” Cô ta nói, “Chúng ta làm lành đi.”

Động tác hút thuốc dừng lại một chút, anh quay đầu nhìn cô ta, cười khẩy: "Chúng ta chia tay đã tám mươi năm rồi, em có tâm thần không vậy?"

“Anh đang trách em lúc đó đã chọn ở lại Bắc Kinh sao?” Cô ta vội vàng giải thích: “Xin lỗi, lúc đó em vừa bắt đầu sự nghiệp, bận rộn với các dự án nên đã không chăm sóc được cho anh.”

“Tôi cũng không để ý.” Minh Vọng ngắt lời cô ta, sau đó đứng thẳng dậy, căn đầu lọc thuốc, “Đừng quấy rầy tôi, chúng ta đã chia tay trong êm đẹp rồi.”

Hốc mắt Lý Phỉ Vũ đỏ lên, cố chấp vặn lại: "Vậy tại sao anh lại tìm thế thân cho em?"

Minh Vọng: "???"

Mẹ kiếp, cái quái gì thế này?

Lý Phỉ Vũ chỉ vào toilet, giọng điệu dứt quăng: "Cô ấy không phải người thay thế của em sao? Khí chất trong trẻo lãnh đạm, đôi mắt đào hoa luôn thờ ơ với xung quanh."

Minh Vọng dụi thuốc.

Cô ta vẫn cố chấp: "Không phải anh từng nói thích nhất là bộ dáng của em sao?"

Tặc lưỡi một tiếng, Minh Vọng đành phải cắt ngang: “Vậy cô có biết tôi quen cô ấy bao lâu rồi không?”

Lý Phỉ Vũ đỏ mắt nhìn Minh Vọng.

"Tôi và cô ấy đã quen biết được mười một năm rồi."

"Nếu thật sự là tìm thể thân..." Anh mỉm cười nhìn cô ta, "Không biết ai là thể thân của ai đây?"

Lý Phi Vũ cố không cho nước mắt lã xuống, nhưng trên mặt không giấu được vẻ sừng sốt.

Vài giây sau, cô ta gần như quay lưng bỏ chạy.

Ở sau cánh cửa toilet có một người phụ nữ đang khoanh tay lắng nghe.

Cô không thể để mắt mặt.

Mọi người đi rồi, Minh Vọng mới châm điếu thuốc, âm ừ: "Không biết nặng nhẹ".

Hứa Nguyên ngẩng đầu lên, đưa tay vuốt tóc.

Trong đầu cô là câu nói của anh: "Chúng tôi đã biết nhau mười một năm rồi."

Hóa ra anh nhớ rõ mốc thời gian, quen biết mười một năm, xa nhau tám năm.

Bao nhiêu mùa xuân hạ thu đông trôi qua, năm tháng dài đằng đẵng, tháng ngày không gặp nhau, tám năm cô đặt anh trong tim.

Thình thoảng nhớ đến, thình thoảng cảm thấy rất yêu, cũng thình thoảng chua xót.

Anh là điều duy nhất cô không bao giờ muốn buông tay, cũng không thể buông tay.

Nó giống như phát triển thành một phần cơ thể của cô.

Bây giờ cô có thể ôm anh, âu yếm anh.

Hứa Nguyệt bước ra ngoài.

Thấy cô đi ra, Minh Vọng bước tới hỏi: "Em không sao chứ?"

Hứa Nguyệt tựa vào trong ngực anh, "Không được ổn lắm"

Người đàn ông cười cười, không nhìn được hôn cô một cái, sau đó vòng tay qua eo cô, kéo cô đi ra ngoài, "Vậy chúng ta trở về đi."

"Thiến Thiến thì sao?" Cô ngẩng đầu hỏi.

"Anh nhờ Từ Hà Diệp chăm sóc cô ấy rồi."

Hứa Nguyệt yên tâm.

Chương 35: Nhiệt tình phản kích

Trời về khuya tĩnh lặng.

Trên cành trúc, ánh trăng trắng bạc chiếu xuống mặt đường nhựa.

Minh Vọng lên xe, vòng tay thắt dây an toàn cho Hứa Nguyệt, anh quay lại xe bật điều hòa, lấy ra chai nước đưa cho cô.

Hứa Nguyệt ngồi dậy, chai nước tuột tay rơi xuống, quay đầu nhìn Minh Vọng với vẻ mặt vô tội.

Mỉm cười bất đắc dĩ, anh vịn nắp chai nước rồi đưa qua cho cô, sau đó anh uống một hơi cạn sạch phần còn lại.

Hứa Nguyệt yên lặng nghiêng người nhìn anh uống nước, ánh mắt lướt từ nét mặt tuấn tú của anh xuống tới vết hằn nhay cảm.

Minh Vọng uống nước xong, lông mày giãn ra, quay sang thấy cô đang nhìn mình, giơ tay xoa má cô, "Em nhìn anh như vậy làm gì?"

"Minh Vọng."

"Ừm?"

"Em cảm thấy rất hạnh phúc."

Câu nói không đầu không cuối, nhưng Minh Vọng vẫn cười, "Một lát nữa em sẽ còn hạnh phúc hơn thế này."

Nói xong, anh phóng xe ra đường lớn.

Hứa Nguyễn hiểu câu nói của anh, chỉ im lặng mỉm cười, nhắm mắt dựa vào lưng ghế.

Buổi tối không có xe, Minh Vọng đi rất nhanh.

Chưa đầy nửa giờ, cả hai đã trở lại khu chung cư cao cấp.

Mọi việc bắt đầu ngay từ trong thang máy.

Sau khi uống chút rượu, Minh Vọng không sao, nhưng Hứa Nguyễn lại bị men rượu thổi bùng lên dục vọng.

Cô ôm anh, quýnh quáng hôn, thậm chí bàn tay còn đung chạm khắp cơ thể anh.

Lên đến tầng, Minh Vọng đành phải ôm cô ra khỏi thang máy.

Khi đang bấm cửa, cô lại cúi người, mềm mại khẽ gọi tên anh.

Minh Vọng dừng tay, nhìn cô chăm chú.

Khuôn mặt vốn lạnh lùng nhuộm chút ánh sáng, đôi gò má ửng hồng dịu dàng, đôi mắt hoa đào đầy mê hoặc, tay cô nấn ná trên cơ bụng anh, từng chút một kéo áo anh ra, áp người vào người anh.

Minh Vọng không kìm lòng được, ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn cô.

Hứa Nguyễn nhiệt tình đáp lại, chiếm thể chủ động, đưa đầu lưỡi nghênh đón anh.

Nụ hôn bị cô làm cho trở nên gấp gáp và mạnh mẽ, mấy phút sau Minh Vọng có chút khó thở, đành phải kéo cô ra.

Nhưng cô dường như muốn khảm chặt vào người anh, vài giây sau lại áp sát.

Tay cô lại càng táo bạo hơn, không cởi được thắt lưng, cô trực tiếp kéo khóa.

Mồ hôi ẩm ướt gò má.

Minh Vọng ôm lấy cô, nghiêng đầu nôn nóng, sự nhiệt tình phản công sau cơn say của cô mãnh liệt mê hoặc anh.

Không ngờ sau khi uống rượu cô lại trở nên như thế này, tương lai nhất định không được để cô uống rượu mà không có anh.

Anh bế cô lên và hôn cô.

Nhưng dù sao vẫn còn ở bên ngoài...

Anh ôm chặt lấy cô, quay đầu quét khuôn mặt trước ổ khóa thông minh.

Hứa Nguyệt ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng liếm môi anh.

Minh Vọng nghiêng người hôn cô một cái, quét máu mắt một lần nữa, cửa vừa mở ra liền ôm cô đi vào, đèn ở hành lang nhẹ nhàng bật sáng.

Cánh cửa phía sau tự động đóng lại.

Đêm khuya chỉ mới bắt đầu.

Từ cửa chính một đường đi vào, địa điểm thay đổi hết lần này đến lần khác, cuối cùng đi đến giường ngủ.

...

Lúc nằm trên giường, Hứa Nguyệt cảm thấy mình như con cá sắp chết, toàn thân thiếu nước, cổ họng bỏng rát.

Người đàn ông đi vào phòng khách, thản nhiên khoác áo ngủ, quay lại với một chai nước khoáng, vòng tay đỡ cô dậy uống nước.

Sau khi uống nước, cô lấy lại được chút sức lực, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang uống nốt chỗ nước còn lại.

Sau khi được thỏa mãn, ngay cả những sợi tóc cũng lộ ra một cảm giác gợn cảm mạnh mẽ.

“Ngôi sao nữ tối nay...cũng được đối xử như vậy à?” Cô đột ngột hỏi.

Câu hỏi không đầu không đuôi, lại có chút xâm phạm riêng tư của anh.

Ném chai nước xuống chiếc ghế sofa đơn, anh cong môi ngó xuống bên cạnh cô, nghiêm túc nói: “Cô ấy không may mắn như vậy.”

Anh không phải lãng tử sao? Lời này hình như không đúng.

Hứa Nguyễn nhìn anh, nhíu mày.

Thấy cô không tin, anh nghiêng người về phía cô, chống đầu nhìn, “Cô ấy là tiểu hoa đán nổi tiếng khoảng hai năm nay, trước đó cô ấy chỉ là một hot girl mạng. Lần đầu nhìn thấy là khi cô ấy đang chậ vật thấp giọng cầu xin một nhà sản xuất.”

Mặc dù đang cầu sự giúp đỡ, nhưng cô ấy lại tràn đầy thái độ lạnh lùng không hèn mọn, lúc này, Minh Vọng chợt nhìn thấy một bóng người vô cùng quen thuộc, trong lòng nhất thời rung động.

“Cô ấy là một người liều mạng để nổi tiếng, anh liền cho cô ta một cơ hội, sau đó cô ấy ở hẳn tại Bắc Kinh, có lẽ mới trở về Nam Thành gần đây.” Minh Vọng đem đoạn quá khứ không quan trọng này kể rõ ràng chi tiết.

Hứa Nguyễn nhin không được, “Ý em là... anh không có chạm vào cô ấy sao?”

“Em cho rằng anh là người đàn ông trong đầu chỉ có mỗi sex sao?” Anh đứng dậy xuống giường, đứng bên cạnh nhìn cô cười nghịch

ngợm.

Ngả người về phía sau, Hứa Nguyễn muốn chạy trốn, lại bị anh kéo lại.

Nửa đêm, Hứa Nguyễn nằm trên giường, toàn thân đau nhức yếu ớt.

Cuối cùng, cô được Minh Vọng ôm vào phòng tắm, đây đưa thêm một lúc.

Khi lên giường, cô liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Sấy khô tóc cho cô, đắp chăn ngay ngắn, Minh Vọng dựa vào đầu giường châm một liều thuốc.

Trong sự tĩnh lặng của màn đêm, anh nhìn xuống người đang ngủ say bên cạnh mình.

Anh đưa tay âu yếm vuốt tóc cô.

Hút xong liều thuốc, anh ôm người bên cạnh rồi chìm vào giấc ngủ một cách yên bình.

Sáng hôm sau, Hứa Nguyễn tỉnh dậy trước.

Minh Vọng vẫn đang ngủ ngon lành, khuôn mặt tuấn tú trầm tĩnh hiền lành, rất ngoan ngoãn.

Mấy chục phút sau, cô ngồi dậy, lưng đau nhức. Chăn bông cũng bị kéo xuống.

Trên da thịt lộ ra của Minh Vọng cũng có vài vết thương, cô cúi đầu nhìn chính mình, đúng là thân thể ít dấu vết hơn so với lần trước.

Cô quay sang nhìn người đàn ông.

Không nghĩ tới mình cũng là một con "chó," cô dùng đầu ngón tay chạm vào vết răng trên vai anh.

Kí ức ùa về, cảnh tượng tối hôm qua lần lượt hiện lên trong đầu cô, cô cười tủm tỉm, đắp chăn lại cho anh rồi đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, một bóng người đi tới cửa, "Em dậy sớm vậy." Anh vừa mới dậy, thanh âm khàn khàn.

"Vâng." Hứa Nguyễn lấy máy sấy tóc ra.

Minh Vọng đứng rửa mặt bên cạnh cô.

Cô tựa người, im lặng nhìn anh.

Anh rửa mặt xong đi tới, ôm cô, ấn cô vào bồn rửa mặt, trêu chọc: "Hứa Tiểu Nguyễn, đêm qua em rất mãnh liệt đó."

Hứa Nguyễn ngả người ra sau, quay mặt đi, hai má ửng hồng nhàn nhạt.

Anh cúi đầu, "Anh phải lấy lại một ít." Nụ hôn theo đó mà rơi xuống.

Một lúc sau, có tiếng động mờ ám trong phòng tắm.

Áo ngủ trên thân trên của hai người cũng xộc xệch.

Hứa Nguyễn ôm chặt lấy người đàn ông, nhắm mắt áp vào cổ anh, mái tóc ngắn khẽ lay.

Khi cô tỉnh dậy lần nữa, mặt trời đã lên cao, những sợi nắng rơi qua cửa sổ và len qua các khe hở trên rèm cửa.

Xung quanh không có ai, cô đứng dậy tắm rửa, vào phòng thay đồ tìm váy mặc vào.

Sau khi ra khỏi phòng ngủ, phòng khách cũng yên tĩnh, cầm điện thoại lên kiểm tra, đã gần mười một giờ sáng.

Trong điện thoại có tin nhắn của anh: 【 Bữa sáng bày sẵn trên bàn, em dậy sớm thì uống chút cháo, dậy muộn thì ăn đồ trong lồng hấp. 】

Hứa Nguyệt đi vào phòng bếp, rót một ly nước uống, sau đó đi đến mở lồng hấp.

Hai món rau và một món mặn, màu sắc hấp dẫn.

Cô bung bát đĩa ra, xới một chén cơm trắng.

Sau khi bày thức ăn, cô chụp ảnh gửi cho Minh Vọng rồi bắt đầu ăn.

Buổi chiều, Trương Dũng mang hợp đồng đến cho cô, Hứa Nguyệt ký xong, Trương Dũng để lại một bản cho cô giữ, còn mình mang đi một bản.

Sau đó là chờ cơ sở đào tạo kia di dời.

Ngày từng ngày trôi qua.

Dụng cụ và thiết bị của Hứa Nguyệt lần lượt được gửi từ Tân Thị sang.

Cô tạm gửi ở chỗ Trần Thiến Thiến, thỉnh thoảng khi có thời gian sẽ đến cơ sở đào tạo xem xét.

Tháng 9, cơ sở đào tạo đã được di dời hoàn toàn.

Hứa Nguyệt bắt tay vào công việc trang trí, Minh Vọng giúp cô tìm thợ và vật liệu trang trí.

Trụ sở chính của Manor đã cử hai đại sứ hỗ trợ cửa hàng đến tư vấn về thiết kế, đồng thời cung cấp tài liệu về các gói tài chính.

Sau cả ngày bận rộn, buổi tối cô sẽ ở lại biệt thự Lâu Hồ.

So với trước đây vài ngày mới có thể gặp nhau một lần, thời gian này hai người lại có thể mỗi ngày ăn tối và qua đêm cùng nhau.

Thấy cô quá bận rộn, Minh Vọng thỉnh thoảng sẽ giúp đỡ bất cứ việc gì có thể, thậm chí còn làm taxi đến đón cô sau giờ làm việc, nhưng giữa hai người chỉ có thể sờ mà không thể ăn.

Thỉnh thoảng anh cũng muốn quần lấy cô, nhưng chỉ được đoan đạo đầu thì cô đã ngủ thiếp đi.

Những ngày bận rộn kéo dài cho đến tháng Mười.

Câu lạc bộ chăm sóc sức khỏe và sắc đẹp ở quảng trường Lâu Hồ đã chính thức được cải tạo, Trần Thiến Thiến còn điều một nhóm chuyên gia làm đẹp và kỹ thuật viên từ cửa hàng ở Uông Giang đến giúp cô.

Hầu hết các chuyên gia làm đẹp đều là người sống trong khu vực.

Lâm Hiểu là người đủ chuyên môn và kinh nghiệm, được bố trí làm quản lý.

Sau khi dụng cụ, giường thẩm mỹ, sản phẩm và nhân viên thẩm mỹ đã được chuẩn bị xong xuôi, Câu lạc bộ sức khỏe Lâu Hồ chính thức khai trương.

Tiểu Triệu và Trần Thiến Thiến cũng tới giúp cô.

Hàng loạt hoạt động như khai trương cửa hàng mới, khuyến mãi, giảm giá, trải nghiệm dịch vụ cũng được triển khai, nhiều khách hàng từ khu vực Giang Bắc Lâu Hồ đã tìm đến đây, thu hút thêm nhiều khách hàng mới.

Hứa Nguyễn bận rộn đến cuối tháng. Minh Vọng đành phải sống như hoà thượng.

Chị Lâm rất quan tâm đến Hứa Nguyễn, ngày nào cũng nhờ người đưa cơm đến cho cô.

Mẹ Hứa mỗi ngày cũng dẫn theo vài người bạn già đến cửa hàng trải nghiệm và làm thẻ thành viên.

Sau đó đợi Hứa Nguyễn tan sở, hai mẹ con cùng nhau trở về khu phố cổ.

Vì chuyện này, Minh Vọng đã gần nửa tháng không gặp được cô.

Vào tháng 11, câu lạc bộ bắt đầu từ từ đi vào quỹ đạo, các chuyên gia thẩm mỹ và đại lý mới lần lượt gia nhập, Lâm Hiểu cũng sắp xếp mọi thứ trong cửa hàng một cách hợp lý và ổn thỏa.

Hứa Nguyễn về cơ bản không phải lo lắng về sự vận hành của câu lạc bộ.

Cô chịu trách nhiệm đào tạo kiến thức cho các đại lý mới, nâng cấp sản phẩm và thiết bị, phân phối tiền thưởng cho các nhân viên làm đẹp tại cửa hàng, v.v.

Mẹ Hứa lúc này cũng học lái xe điện, vì vậy Hứa Nguyễn mua cho bà một chiếc để tiện việc đi lại.

Một ngày hiếm hoi cửa hàng không có việc gì quan trọng, Hứa Nguyễn tan sở sớm, trở về biệt thự Lâu Hồ.

Nhưng vừa vào cổng, cô liền gặp một ông lão.

Trong nháy mắt, Hứa Nguyễn cảm nhận được cảm giác sắc bén áp bách. Trên người ông cựa toả ra khí chất uy nghiêm khiến người đối diện phải dè chừng,

Hứa Nguyễn ổn định tâm tình, vuốt tóc, lui về phía sau, "Xin lỗi, tôi đi nhầm đường."

"Đứng lại đó." Cảm giác cường thế không thể bỏ qua.

Hứa Nguyễn đành phải dừng lại.

Ông cụ chấp tay sau lưng từng bước đi tới, ánh mắt sắc bén như chim ưng quét qua người cô, bầu không khí trong nháy mắt ngột ngạt đến cực điểm, dường như không thở nổi.

Vài giây sau, hơi ấm áp sát sau lưng Hứa Nguyễn, một đôi tay to giữ lấy bờ vai cô.

Hứa Nguyễn bị anh ôm vào lòng.

“Ông nội.” Một thanh âm trầm thấp vang lên, phá vỡ áp lực giữa hai người.

Ông cụ Minh dừng lại, nhìn Minh Vọng đang che chở Hứa Nguyễn, liền hừ một tiếng, quay người đi về phía biệt thự, "Hai đứa vào nhà đi."

Hứa Nguyễn ngẩng đầu nhìn Minh Vọng.

Anh vỗ vai cô trấn an: “Không sao đâu, mọi chuyện để anh lo.” Anh kéo cô vào nhà.

Thay giày xong, hai người vào phòng khách, ông cụ Minh ngồi chờ trên sô pha, dõi theo nhất cử nhất động của họ.

Chị Lâm cũng không dám nói nhiều, dè dặt hơn so với thường ngày. Chỉ pha trà mang đến cho ba người.

Ông cụ Minh không nói lời nào, chậm rãi uống một ngụm trà.

Lần đầu tiên Hứa Nguyễn cảm thấy tim đập thành thịch, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Minh Vọng ngược lại, vẫn điềm đạm ngồi bên cạnh cô, bàn tay dưới gầm bàn lặng lẽ trấn an cô.

Căn phòng khách rộng lớn chìm trong im lặng.

Người phá vỡ sự im lặng chết chóc là một người đàn ông mặc Âu phục, anh ta bước vào đưa cho ông lão một tập tài liệu rồi lặng lẽ đứng sau lưng theo dõi sự việc.

Ông lão đặt tách trà trên tay xuống, cầm lấy thông tin, lật xem.

Âm thanh của giấy được khuếch đại trong căn phòng yên tĩnh.

Vài phút sau, ông cụ Minh đặt văn kiện trong tay xuống, gương đôi mắt sắc bén liếc Hứa Nguyễn một cái.

Nhìn vài giây, ông ta quay sang Minh Vọng, nhàn nhạt nói: "Chia tay đi, cô ta không giúp được gì cho sự nghiệp của con đâu."

Minh Vọng đặt tách trà lên bàn, ngược mắt nhìn ông cụ, "Chẳng lẽ ông cho rằng con cần phải dựa vào phụ nữ mới có thể thăng tiến sao?"

"Đây không phải chuyện của cá nhân con mà là chuyện tương lai của gia tộc."

Ông ta nhìn Hứa Nguyễn nói, "Toàn bộ gia tộc sau này sẽ còn rất nhiều khó khăn phải vượt qua, cô ta căn bản không thể giúp gì cho con, thậm chí còn kéo chân sự nghiệp của con."

Hứa Nguyễn rũ mắt, im lặng.

Người đàn ông ở bên cạnh cô khẽ mỉm cười: "Nếu đã như vậy, hay là để con rời khỏi tập đoàn Minh thị là được."

Hai người còn lại đồng thời ngẩng đầu nhìn Minh Vọng, một người kinh ngạc, một người âm thầm phẫn nộ.

Anh vẫn rất lãnh đạm.

Ông cụ Minh tin rằng, đứa cháu mình nói được làm được.

Hệ thống AI mà anh đang làm bây giờ không thuộc tập đoàn Minh Thị, mà là của công ty công nghệ K&U thuộc sở hữu riêng của anh.

Ông cụ Minh nhìn Hứa Nguyệt, lần đầu tiên nhìn thấy cô, ông ta đã biết cô là người thấu tình đạt lý, nếu tiếp tục ở bên cạnh Minh Vọng, nhất định cô sẽ hiểu những khó khăn mà Minh Vọng phải đối mặt.

Hứa Nguyệt đương nhiên biết, nhưng cô nghĩ, nếu Minh Vọng không buông tay thì cô cũng không buông tay.

Cho dù sau này sẽ chịu tổn thương, nhưng cô sẽ chỉ chia tay nếu anh là người nói ra trước.

Hứa Nguyệt tránh tầm mắt của ông cụ Minh.

Ông lão cầm một văn kiện từ trợ lý đưa tới trước mặt Hứa Nguyệt, "Đây là 2% cổ phần của khách sạn Ngôi Sao thuộc tập đoàn Minh Thị, nếu cô đồng ý chia tay, mỗi năm cô sẽ được chia lợi nhuận từ 10 đến 20 triệu tệ."

Nói xong, ông ta nhìn Hứa Nguyệt, cầm tách trà lên, hài lòng nhấp một ngụm.

Trước đây ông ta không thèm để ý đến các mối quan hệ tình cảm của Minh Vọng, nhưng lần này ông Ôn, một người trong giới chính trị, đích thân đến nói về việc kết thông gia với nhà họ Minh.

Hứa Nguyệt cũng không đọc tài liệu, cảm thấy chuyện này giống như trong một bộ phim hào môn thế gia trên truyền hình.

Nếu cô không thực sự yêu Minh Vọng, nhất định cô sẽ chấp nhận, cầm cổ phần này và sống cuộc sống của một phú bà.

Nhưng mà

Ai bảo Minh Vọng tốt như vậy, nhiều năm trôi qua, anh là người duy nhất cô thích, trải qua nhiều biến cố mới có thể ở bên nhau.

Chuyện này còn giá trị hơn bất cứ thứ gì.

Cô quay đầu nhìn Minh Vọng.

Minh Vọng vòng hai tay ra sau ôm lấy cô, nhìn ông cụ Minh, cười nhẹ.

Ông cụ Minh cũng không kìm được sắc mặt, trừng mắt nhìn hai người trẻ tuổi: "Tôi nhất định không cho phép cô làm dâu nhà họ Minh."

Cháu gái nhà họ Ôn rất tốt, từ nhỏ hai gia tộc đã thân thiết, hiện còn đang làm việc trong chính quyền thành phố, như vậy mới xứng làm con dâu nhà họ Minh.

Minh Vọng không đi tiễn ông nội, anh vỗ vỗ lưng người trong lòng, "Đừng nghe ông ấy nói, cuộc sống của anh là do anh làm chủ."

Hứa Nguyệt tin tưởng, "Ông nội anh đã chọn được đối tượng cho anh rồi đúng không?"

"Gia tộc danh tiếng nào mà ông ấy không thích." Minh Vọng hừ một tiếng.

Nhưng trong lòng anh hiểu, có lẽ gần đây ông nội anh đã gặp Ôn Nhã, thậm chí đã trò chuyện ông cụ nhà họ Ôn.

Anh cúi đầu nhìn cô, "Em không bận sao?"

Hứa Nguyệt gật đầu, "Không bận lắm."

Minh Vọng thờ dãi, "Cũng chỉ có lúc rảnh mới nhớ tới gặp anh."

"Không có." Hứa Nguyệt phản bác yếu ớt

Hôn một cái, Minh Vọng buông cô ra, trêu đùa hỏi: "Vừa rồi sao không nhận cổ phần kia?"

Hứa Nguyễn lùi lại một chút, liếc nhìn anh.

Anh vẫn tươi cười: "Anh biết trong lòng em có anh, coi như tha lỗi cho sự thờ ơ của em mấy ngày nay."

Nghe đến đây, Hứa Nguyễn cảm thấy áy náy và ảm ức trong lòng, không tìm được cú người nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Nhưng anh đột nhiên phì cười, "Vừa rồi em nên nhận lời ông nội, chúng ta ngoài mặt xem như đã cắt đứt, sau đó có thể lén lút qua lại." Anh khẽ gõ đầu cô, "Có tiền rồi, em vẫn tiếp tục ở bên anh, đưa tiền cho anh đầu tư, sau này chắc chắn sẽ thành phú bà."

Hứa Nguyễn buồn cười: "Vậy lần sau ông nội tìm, em sẽ làm theo lời anh."

Minh Vọng đồng ý, còn khen cô thông minh.

Nếu nghe được điều này, ông nội anh chắc sẽ tức đến hộc máu.

Chương 36: Khách sạn nghỉ dưỡng

Hứa Nguyên bị anh chọc cười, những áp bức phiền muộn đều bị cuốn đi.

Chuyện xảy ra trong tương lai, hãy để tương lai giải quyết.

Cô dựa vào ngực anh, ngược nhìn anh một lúc.

Minh Vọng nheo mắt nhìn cô.

Hứa Nguyên không kịp được nắm lấy vai anh, rướn người hôn anh, còn chưa hôn xuống thì trong bếp đã vang lên tiếng ho.

Sững sờ một lúc, Hứa Nguyên mới nhớ ra ở đây còn có chị Lâm, cô ngượng ngùng cúi đầu, Minh Vọng xiết vai cô, không cho quay đầu.

Anh liếc về phía nhà bếp, ôm lấy đầu cô hôn vội rồi kéo cô vào phòng ăn.

Chị Lâm đang bày thức ăn ra.

Ăn tối xong, Minh Vọng vào phòng làm việc.

Còn chưa xử lý xong công việc, nghe chị Lâm nói ông nội đến nên anh phải vội vã trở về.

Hứa Nguyên trở lại phòng ngủ, mở xem bản tóm tắt công việc của Lâm Hiểu, cuối cùng gửi báo cáo cho Trần Thiến Thiến.

Đây là quy định của Manor, mỗi cuối tuần phải báo cáo tổng kết cho cấp trên.

Xong xuôi, cô cầm áo của Minh Vọng đi vào phòng tắm.

Tắm xong, trong phòng ngủ vẫn không có ai, xem ra Minh Vọng rất bận rộn.

Cô đi loanh quanh dưới lầu, muốn uống chút cà phê, nhưng nhớ ra anh không hay uống cà phê, thậm chí trong nhà còn không có sữa, nên cô thu dọn bộ trà cụ và đến phòng làm việc của anh.

Có tiếng gõ cửa vang lên

“Vào đi.” Một giọng nói trầm thấp vang lên trong phòng, Hứa Nguyễn đẩy cửa đi vào.

Căn phòng yên tĩnh và lạnh lẽo, người đàn ông không ngẩng đầu nhìn cô.

Anh đeo một cặp kính gọng vàng, ngồi sau bàn làm việc, chậm rãi xem hồ sơ.

Cô đang định đi vào thì khựng lại một chút, dáng vẻ này của anh, cô chưa từng thấy bao giờ.

Áo sơ mi trắng lỏng lẻo cởi bỏ hai nút, lộ ra xương quai xanh với yết hầu nhô ra.

Khuôn mặt trầm tĩnh, sống mũi cao thẳng.

Bên cạnh là chiếc gạt tàn, phía trên còn một đầu thuốc đang cháy.

Có lẽ vì không nghe thấy tiếng nói nào nên anh dừng việc đang làm và ngược nhìn về phía cửa.

Thấy cô ăn mặc như vậy, đôi mắt sau cặp kính của anh nheo lại.

"Có chuyện gì vậy em?" Có lẽ là vì thức khuya làm việc, lúc này giọng nói của anh vô cùng trầm thấp.

Hứa Nguyễn đi tới đặt bộ trà cụ xuống bàn, cầm chiếc ấm nhỏ, bắt đầu quy trình pha trà, đưa cho Minh Vọng một tách.

Minh Vọng nhấp một ngụm, đưa tay ôm cô ngồi vào trong lòng, một lúc sau, anh uống cạn tách trà, tiện tay đặt lên bàn.

Anh không nói gì, chỉ tựa lưng vào ghế, vòng tay ôm lấy cô.

Anh cảm thấy thuốc rít một hơi thật sâu, làn khói phả ra từ đôi môi mỏng.

Tư thế cả người thả lỏng, thỉnh thoảng đưa đầu lọc lên môi cô.

Hai người hút xong điếu thuốc, dựa vào trong gạt tàn, anh vỗ vỗ miệng cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn: "Trở về phòng ngủ chờ anh."

Hứa Nguyễn đứng dậy, nhìn anh thêm vài lần, khom người trước khi rời đi, ôm mặt anh hôn một cái, khi người đàn ông quyết đoán dừng lại, cô mới đàng hoàng bước ra ngoài.

Ánh mắt nóng bỏng dõi theo cô cho đến khi cánh cửa đóng lại, Minh Vọng liếm môi cười, vươn tay xoa xoa thái dương, liếc nhìn máy tính, cố gắng đẩy nhanh tiến độ công việc.

.....
Bước sang tháng 11, Nam Thành bắt đầu hạ nhiệt.

Đang ăn tối, Minh Vọng chợt hỏi cô dạo này có rảnh không?

Hứa Nguyễn gạt đầu, lại hỏi chuyện gì xảy ra.

Minh Vọng nói khách sạn nghỉ dưỡng suối nước nóng mà anh hợp tác với Từ Hà Diệp đã xây xong, mấy ngày nữa anh sẽ đi thị sát, muốn dẫn cô đi cùng.

Hứa Nguyễn nhớ lại, nghĩ bụng dù bận cũng phải tìm ngày nghỉ đi cùng Minh Vọng.

Khách sạn nghỉ dưỡng suối nước nóng nằm trên núi, cách Nam Thành hơn 30 cây số, bao quanh toàn bộ ngọn núi là tổ hợp khách sạn nghỉ dưỡng. Tiêu chuẩn đương nhiên là năm sao, tất cả khách sạn trực thuộc tập đoàn Minh Thị đều đạt chuẩn năm sao.

Hơn nữa, khách sạn được trang bị hệ thống AI do công ty K&U của Minh Vọng sáng chế.

Tất cả bộ phận đều được robot hoá, kể cả những chú robot nhỏ dễ thương ở sảnh lớn chào đón khách.

Cô và Minh Vọng sống trong căn phòng tổng thống trên tầng cao nhất, cửa sổ kính suốt từ trần đến sàn có thể nhìn thấy khu rừng phủ đầy lá phong, khung cảnh rất dễ chịu.

Tầng trên cùng rất cao, gió núi thổi vào mang lại cảm giác mát mẻ.

Minh Vọng không cho cô ra ngoài, bắt cô xuống lầu ăn cơm.

Nhưng Hứa Nguyễn không ngờ lại gặp Trần Thiến Thiến trong nhà hàng của resort.

Trước khi đi, cô ấy đã rủ Trần Thiến Thiến theo, nhưng cô ấy từ chối.

Trần Thiến Thiến thấy Hứa Nguyễn thì hai mắt sáng lên, vội vàng chạy tới ôm lấy cánh tay cô, giống như đang có sói đuổi theo.

Lần này không còn là nữ cường nhân nữa, đi đâu cũng ôm tay Hứa Nguyễn, ngay cả lúc ăn cũng không rời đi.

Đến nỗi Minh Vọng liếc nhìn người đàn ông bên cạnh với ánh mắt đờ đờ sát khí.

Sau bữa tối, Từ Hà Diệp khăng khăng đưa Trần Thiến Thiến đi.

Người là do anh ta mang đến, nếu không biết điều kéo cô ấy đi, Minh Vọng sẽ không do dự, một đao bổ xuống đầu mình ngay lập tức.

“Thiến Thiến không sao chứ?” Hứa Nguyệt nhìn bóng lưng hai người giăng co, trong lòng có chút lo lắng.

“Có thể có chuyện gì?” Minh Vọng cười cười, vòng tay ôm lấy cô đi về phía thang máy, “Từ Hà Diệp không phải người xấu, em yên tâm.”

Đây là sự thật.

Hơn nữa, Trần Thiến Thiến nếu thật sự không muốn đến, dù là trời sập cũng không lay chuyển được cô ấy.

Hai người trở lại tầng cao nhất.

Còn đang quán lấy nhau ngoài cửa thì Minh Vọng lại bị gọi đi.

Trước khi rời đi, anh đưa cho cô một tấm thẻ vàng, có tấm thẻ này, cô có thể tùy ý tham quan và sử dụng tất cả hồ bơi và các địa điểm trong suối nước nóng, đây là đãi ngộ chỉ dành cho cổ đông của khách sạn.

Cô ngồi trên sofa lật tờ brochure, phía sau khách sạn là suối nước nóng khổng lồ.

Khách sạn được xây dựng ở đây, phần lớn nguyên nhân cũng là vì suối nước nóng này.

Hứa Nguyệt cầm bản đồ đi đến ban công, dựa vào lan can thủy tinh nhìn về phía sau khách sạn, quả nhiên nhìn thấy một dòng suối nước nóng đang bốc hơi nghi ngút, dựa vào dãy núi cao phía sau. Khung cảnh nhuộm một màu đỏ cam của lá phong.

Nhìn cảnh này, cô không khởi động tâm, lấy di động ra gọi cho Trần Thiến Thiến.

Hai người hẹn nhau đi suối nước nóng.

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Nguyễn lấy áo tắm màu lam nhạt và áo choàng, chờ ở một tầng khác.

Một lúc sau Trần Thiến Thiến cũng đi ra, hai người tiến vào thang máy đặc biệt dành cho khách đến suối nước nóng.

Thẻ của Hứa Nguyễn để dưới đáy túi, cô đang lục lọi, vừa định lấy ra thì cửa thang máy từ từ đóng lại với một tiếng “bíp”.

Cô nhìn Trần Thiến Thiến quẹt thẻ, yên lặng cất tấm thẻ vào túi.

Bốn phía sáng sủa, trong thang máy vô cùng yên tĩnh.

Trần Thiến Thiến mấy lần muốn mấp máy miệng, nhưng cuối cùng lại không thốt nên lời.

Bước vào đại sảnh suối nước nóng, một người máy màu trắng đeo kẹp tóc màu hồng lướt qua, "Hoan nghênh ~ hai chị gái xinh đẹp, mời chọn suối nước nóng mà bạn muốn ~" Giọng nói trong trẻo, trên màn hình điện tử hiện ra đủ loại suối nước nóng.

Hai người đều cảm thấy buồn cười, Trần Thiến Thiến không khỏi trêu người máy một hồi.

Khi cô dừng lại, Hứa Nguyễn lật xem vài phút rồi hỏi: "Cậu muốn đi đâu?"

Trần Thiến Thiến nghiêng người nhìn một chút, "Đi suối Hoa Hồng?"

Hứa Nguyễn gật đầu, bấm vào suối Hoa Hồng, người máy tự động nhảy trang, Trần Thiến Thiến lấy thẻ ra muốn quẹt hai lần, không ngờ một lúc sau lại có một thẻ vàng đen vọt tới.

Hai người nhìn nhau một lúc rồi đồng thời bật cười, sau đó người máy dẫn họ vào.

Suối nước nóng Hoa Hồng là một khu vực riêng tư, xung quanh được vây bằng mây tre, mặt lộ thiên duy nhất là đối diện với rừng lá

phong đỏ rực.

Cả hai đều hài lòng với địa thế nơi đây.

Suối nước nóng yên tĩnh, hơi ấm tỏa ra, đáy hồ làm bằng đá cuội, xung quanh cắm hoa hồng.

Hai người cởi áo choàng tắm vắt lên mắc áo bên cạnh, lần lượt bước vào hồ nước.

Có lẽ suối nước nóng làm thần kinh thư thái, Trần Thiến Thiến tựa vào bên hồ nhắm mắt lại, đột nhiên nói: "Cậu có quen con trai thứ ba nhà họ Từ không?"

Hứa Nguyệt quay đầu nhìn bạn mình, "Từ Hà Diệp?"

"Ừm."

Không đợi Hứa Nguyệt trả lời, cô ấy nói tiếp: "Anh ta là người như thế nào?"

"Tôi cũng không quen lắm, có gặp qua vài lần, chỉ biết anh ta đang cùng Minh Vọng hợp tác trong vài dự án." Hứa Nguyệt chỉ có thể trả lời như vậy.

"Vẫn là hoàn cảnh của Minh Vọng tốt hơn." Trần Thiến Thiến đột nhiên thở dài, "Đều là người quen biết từ trước, cho dù vừa gặp mặt đã lên giường thì cũng không có gì e ngại."

Hứa Nguyệt: "..."

"Có nghĩa là cậu và Từ Hà Diệp..." Cô đưa tay làm động tác, "Xảy ra khi nào vậy?"

"Ngay tối hôm đó, tối hôm cậu gọi tôi đến quán bar." Trần Thiến Thiến vừa nói vừa vùi đầu vào nước, "Thật phiền phức, sau đó hầu như ngày nào anh ta cũng đến câu lạc bộ của tôi, còn chỉ định chính tôi tiếp anh ta."

Hứa Nguyệt nhìn cô, do dự nói: "Như vậy không phải rất tốt sao, cậu vẫn luôn muốn làm dâu hào môn mà."

"Không phải như vậy, dù sao cũng không phải dạng này, vừa gặp mặt đã lên giường, còn chưa biết nhiều về nhau."

"Không biết thì không vướng bận, cậu lo gì?"

Không ngờ Trần Thiến Thiến lại nghiêm túc nói: "Tôi sợ anh ấy bị bệnh tâm thần."

Hứa Nguyệt không khỏi cười to.

"Thật sự" Trần Thiến Thiến lo lắng, "Sau này tôi có hỏi về anh ta, tin tức tràn ngập, loại con trai đêm nào cũng đi hộp đêm, bạn gái cứ vài ngày lại thay đổi một lần."

"Chuyện này cũng bình thường thôi mà." Hứa Nguyệt nói, "Bọn họ có điều kiện, ngoại hình hấp dẫn, phụ nữ ngưỡng mộ không ít, Minh Vọng cũng vậy thôi."

"Nhưng tôi cảm thấy Từ Hà Diệp khác với Minh Vọng, tôi luôn cảm thấy thần kinh anh ta có vấn đề."

"Hơn nữa," Trần Thiến Thiến quay sang Hứa Nguyệt, "Ít nhất tôi ở Nam Thành nhiều năm như vậy, có thể nhìn thấy Minh Vọng từng bước làm cho công ty ngày càng lớn mạnh, xung quanh anh ấy cũng không có nhiều tin đồn, chỉ có một lần, vào hai năm trước..."

Trần Thiến Thiến chột im bật, cũng không biết Hứa Nguyệt có biết chuyện này không.

"Tôi biết rồi." Hứa Nguyệt cười cười, kể cho bạn mình nghe lần tình cờ chạm mặt nữ minh tinh kia.

Trần Thiến Thiến thở phào nhẹ nhõm, "Cậu biết là tốt rồi." Cô thở dài nói tiếp: "Hy vọng chuyện của cậu và Minh Vọng không bị ảnh

hưởng."

Hứa Nguyệt cũng không nói thêm gì, định bụng tối nay sẽ hỏi Minh Vọng.

Hai người tắm nước nóng chừng nửa tiếng, dù sao ngâm nhiều quá cũng không tốt.

Sau khi rời khỏi suối nước nóng, hai người tiếp tục đi xông hơi.

"Còn chưa nói, tuy rằng cảm thấy người này có chút vấn đề, nhưng đi cùng anh ta đúng là có chút vui vẻ." Trần Thiến Thiến lẩm bẩm.

Hứa Nguyệt mỉm cười.

Chương 37: Điền báo bão tố

Một lúc sau, Trần Thiến Thiến lại nói: "Đúng rồi, mấy ngày trước tôi đi Tân thị họp, luôn cảm thấy có gì đó không ổn."

"Sao vậy?" Hứa Nguyễn hỏi.

"Chị Vân Vân đã nói qua, bắt đầu từ tháng 9, Manor sẽ do con trai của giám đốc Vương tiếp quản, nhưng tôi luôn cảm thấy cậu thanh niên này làm việc quá kỳ quái."

"Có gì kỳ quái?" Hứa Nguyễn lúc này mới mở to mắt.

"Nói nhỏ với cậu..." Trần Thiến Thiến nói hai nhân viên massage ra ngoài trước.

"Anh ta yêu cầu chúng tôi tăng cường tiếp thị, áp dụng phương pháp quảng cáo phóng đại."

"Chuyện này cũng bình thường mà." Hứa Nguyễn nói, "Bây giờ các công ty đều làm theo cách này."

"Không giống nhau. Đừng quên rằng sản phẩm của chúng ta tập trung vào chăm sóc sức khỏe nhưng không phải là thuốc chữa bệnh, quảng cáo cường điệu chính là gian lận."

Hứa Nguyễn chột hiểu ra.

Ở Trung Quốc, tất cả các sản phẩm chăm sóc sức khỏe đều không thể thay thế thuốc chữa bệnh chứ đừng nói đến việc dùng quảng cáo phóng đại để quảng bá tác dụng chữa bệnh, đây là hành vi mua bán gian dối và vi phạm pháp luật.

Nếu làm như vậy, phương thức tiếp thị của Manor sẽ bị thay đổi hoàn toàn, đó là hành vi phạm pháp.

"Anh ta điên rồi sao?" Cô nhìn Trần Thiến Thiến, "Giám đốc Vương không có ý kiến gì sao?"

Trần Thiến Thiến thờ dài: "Không có giám đốc nào trả lời. Cậu tiểu Vương này sống ở nước ngoài, không biết nhiều về thị trường trong nước, lại không chịu nghe lời khuyên. Sau đó, khi Tân Thị thử nghiệm phương thức bán hàng này thực sự doanh số tăng rất nhanh."

Hứa Nguyệt im lặng, thời gian đầu có thể đẩy nhanh tiêu thụ, nhưng một khi hậu quả nổ ra, Manor xem như kết thúc.

Tập đoàn còn non trẻ, các cửa hàng kinh doanh cũng đang dần phổ biến, không nên gấp gáp.

"Hiện nay phương án này đã được cưỡng chế ở khu Hoa Bắc và khu Hoa Đông ở Tân Thị. Nhưng bên phía chúng ta thì bị Vân Vân chặn lại, nói là thị trường mới phát triển, vì vậy Vương tổng cũng không ép."

"Nhanh như vậy?" Hứa Nguyệt giật mình.

Trần Thiến Thiến thờ dài, "Sở dĩ phía Nam chưa bị ảnh hưởng, là bởi vì chị Vân Vân đem chuyện này đè xuống."

Cô cảnh báo: "Đừng tiết lộ chuyện này ra ngoài, hơn nữa cậu đừng nhập sản phẩm mới, cố gắng nhập những sản phẩm như trước kia."

Hứa Nguyệt nhìn cô ấy, "Sản phẩm mới cũng có vấn đề?"

Trần Thiến Thiến lắc đầu, "Chuyện này tôi không biết, nhưng nhóm của tiểu Vương phụ trách sản xuất và phát triển sản phẩm mới, tôi không tin anh ta, dùng sản phẩm cũ vẫn tốt hơn."

Sau một hồi trò chuyện, cả hai đều cảm thấy trong lòng có gì đó trĩu nặng.

Kết quả là buổi tối về phòng quên hỏi giúp Trần Thiến Thiến về Từ Hà Diệp.

Ngày thứ hai, Minh Vọng buổi sáng có chút việc bận, ăn sáng xong liền rời đi.

Hứa Nguyệt và Trần Thiến Thiến gặp nhau thảo luận về các phương án kinh doanh.

Gợi ý của Hứa Nguyệt là giảm bớt việc sử dụng các sản phẩm của Manor trong cửa hàng và tìm các nhãn hiệu hợp tác mới.

Nhưng trong cửa hàng có rất nhiều đại lý và chuyên viên tư vấn, nếu nhập hàng bên ngoài, sợ rằng họ sẽ báo cáo lên tầng trên.

Để an toàn, hai người quyết định phải bàn bạc với Vương Vân Vân trước, như vậy mới có đủ thời gian thay đổi hạ tầng.

May mắn thay, khi Vương Vân Vân mở thị trường phía Nam, chị ấy tập trung vào việc cung cấp dịch vụ làm đẹp thay vì chú trọng bán sản phẩm.

Việc này cần tiến hành càng sớm càng tốt, khi giám đốc Vương kia còn chưa chú ý đến thị trường miền Nam.

Khách sạn suối nước nóng chính thức mở cửa kinh doanh vào ngày thứ ba sau khi họ đến đây.

Trong buổi lễ khai mạc, Minh Vọng không lên sân khấu mà chỉ ngồi theo dõi, Từ Hà Diệp đại diện lên sân khấu đọc diễn văn và cắt băng khánh thành.

Dáng người thẳng tắp, bộ vest xanh nhạt gọn gàng, áo sơ mi đen, toát lên vẻ bí ẩn và gợi cảm, ra dáng một ông chủ nghiêm khắc

nhưng thân thiện, hay cười và hòa nhã với mọi người.

Vì biết chuyện của Trần Thiến Thiến, Hứa Nguyệt lại nhìn anh ta thêm vài lần, sau đó lại quay sang quan sát Trần Thiến Thiến.

Trần Thiến Thiến mặc một bộ âu phục màu hồng, thất thần nhìn phía trước.

Từ Hà Diệp là dạng người có thể dùng vẻ ngoài đánh lừa người khác.

“Đẹp mắt lắm hả?” Một giọng nói không xác định vang lên bên tai.

Hứa Nguyệt tỉnh lại, quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh.

Minh Vọng mặc một bộ âu phục màu xám, bên trong là áo sơ mi xanh nước biển, đeo cà vạt lúc sáng cô thất cho anh, lúc này, ánh mắt anh thâm trầm dán chặt vào cô.

Hứa Nguyệt lắc đầu, nhìn vào mắt anh cười nhạt, thì thầm với anh: "Anh đẹp nhất."

Cảm giác có áp lực, cô liền cầm tay anh khẽ vuốt ve.

Buổi chiều, quản lý khách sạn và một giám đốc khác đến rủ Minh Vọng cùng đi suối nước nóng.

Lần này thay vì vào khu VIP, họ đi vào khu vực mở. Một nhóm năm nam và năm nữ được robot hướng dẫn đưa vào.

Trong hồ nước nóng đã có khá nhiều khách du lịch.

Đại sảnh bán lộ thiên, một bên dựa vào núi thoáng đặng, một bên có mái che, du khách từng đôi ba người mặc đồ bơi đi lại.

Phụ nữ thay quần áo rất chậm.

Nhóm đàn ông thay xong, đi ngâm nước nóng trước, trò chuyện tán gẫu, nhân tiện lắng nghe ý kiến của du khách xung quanh.

Bạn gái của mấy vị quản lý thay quần áo xong thì vào hồ ngâm.

Khi họ bước vào suối nước nóng, Minh Vọng đứng dậy, kéo chiếc khăn tắm khoác lên người rồi bỏ đi không nói lời nào.

Từ Hà Diệp nhưếng mày, nhìn bóng người đang đi xa, trừng mắt nhìn bạn gái của một quản lý trong nhóm.

Mấy người đàn ông nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ, sau đó gọi robot để đổi phòng riêng.

Hứa Nguyễn từ phòng thay đồ nữ đi ra, nhìn thấy Minh Vọng đang ngồi ở khu vực nghỉ ngơi bên ngoài phòng thay đồ nữ, trên người quần khăn tắm màu trắng, trước mặt là một robot phục vụ.

Cô bước tới, đến gần mới nhận ra anh muốn đổi suối nước nóng VIP.

Thấy cô đến, Minh Vọng bảo cô vào phòng thay đồ lấy quần áo, anh giữ chiếc khăn ra khoác lên người cô rồi nắm tay cô đi.

Giữa chừng anh hỏi cô thích hồ nước nóng nào nhưng Hứa Nguyễn cũng không có lựa chọn cụ thể.

Đi một vòng, cuối cùng cô chọn hồ nước sinh thái.

Cũng giống như hôm qua, hồ nước này được ngăn cách bằng gỗ đặc, với một cánh cửa gỗ kiểu cổ ở lối vào.

Suối nước nóng sinh thái ban đầu có màu vàng nhạt, hơi có mùi đất và mùi lưu huỳnh nhưng rất tốt cho sức khỏe.

Cởi khăn tắm, ngâm mình trong nước, hơi sương vàng nhạt lượn lờ.

Tóc Hứa Nguyễn búi cao, trên đỉnh đầu buộc một bông hoa đại trắng vàng, sắc mặt trắng trẻo hồng hào.

Minh Vọng nhìn cô, bàn tay không an phận trêu chọc cô.

Hứa Nguyễn cười nhẹ, uể oải vòng cánh tay ôm lấy bờ vai rộng của anh.

Cả hai lặng lẽ dựa vào nhau, toàn cơ thể thả lỏng, thần kinh thư giãn.

“Em thích nơi này không?” Minh Vọng hỏi.

"Em rất thích."

“Sau này chúng ta sẽ thường xuyên tới đây, nhất là mùa đông, ngâm nước nóng rất tốt cho sức khỏe.” Anh dùng tay nhéo eo cô.

“Được.” Hứa Nguyễn để mặc động tác của anh, nghiêng đầu tựa vào người anh.

Suối nước nóng không thể ngâm quá lâu, sau hơn 40 phút, hai người rời khỏi hồ, nằm dài trên ghế xếp.

“Em đói bụng không?” Minh Vọng vặn chai nước đưa cho cô.

“Có chút.” Cô nâng cằm uống nước.

Tầm mắt người bên cạnh vẫn ở trên người cô, một lúc sau, anh kéo chiếc khăn tắm lớn rồi nằm xuống cạnh cô.

Hứa Nguyễn uống nước không thể cử động, chỉ có thể để mặc anh, uống hết nửa bình liền cúi đầu nhìn người trong bên cạnh.

Anh rải những nụ hôn trên cơ thể cô, bàn tay hoạt động không ngừng nghỉ.

Màu hồng nhạt trên người cô lại bắt đầu nổi lên, Hứa Nguyễn vươn hai tay đặt trên cổ anh, lòng bàn tay luồn vào chân tóc của anh, theo

động tác của anh mà vuốt ve.

Cơ thể nóng bỏng áp vào nhau, ánh mắt chạm nhau, tóe lửa.

Người cô bị anh nâng lên, cô kéo khăn tắm che nửa người, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cúi đầu nhìn cô.

Thấy cô ngoan ngoãn phối hợp, Minh Vọng càng thêm càn rỡ.

Trong nháy mắt, mặt trời lặn xuống từ đỉnh núi, khu vực suối nước nóng xung quanh dần trở nên tối đen, cho đến khi không thể nhìn rõ màu sắc của khu rừng đối diện.

Bọn họ cũng không trở lại khách sạn trên lầu, nghỉ ngơi đủ rồi thay quần áo, sau đó tay trong tay đi ăn tối.

Nhà hàng nằm trên tầng 2 của khách sạn, ngoài hình thức tự chọn còn có nhiều cửa hàng nhỏ độc lập.

Hai người đi một vòng, cuối cùng chọn nhà hàng Tây.

Ăn uống xong xuôi, hai người trở lại tầng trên cùng, vừa vào phòng thì Trần Thiến Thiến vội gọi cô qua nói chuyện video với Vương Vân Vân.

Từ Hà Diệp không ở trong phòng, chỉ có một mình Trần Thiến Thiến, hai người ngồi xuống thăm thẳm trong phòng khách, bắt đầu gọi video với Vương Vân Vân.

Wương Vân Vân không giấu nữa, kể cho bọn họ nghe mọi chuyện xảy ra ở tổng công ty bên Tân Thị trong khoảng thời gian này.

Hóa ra giám đốc Vương đã được chẩn đoán mắc nhiều bệnh khác nhau từ tháng 8. Lo lắng vì hệ thống y tế trong nước, lập tức chuyển công tác ra nước ngoài, mọi công việc kinh doanh trong công ty đều do con trai là tiểu Vương tiếp quản.

Đây chính là điểm thiếu sót trong hệ thống quản lý của Manor, khi tổng giám đốc có quyền ra mọi quyết định mà không cần thông qua cổ đông.

Môi trường giáo dục và trưởng thành mà tiểu Vương nhận được đều ở nước ngoài, lại muốn thành công nhanh chóng, chính vì vậy mà sau khi tiếp quản Manor, cậu ta có hàng loạt chính sách cực đoan.

Hứa Nguyệt đưa ra đề nghị với Vương Vân Vân, Vương Vân Vân đồng ý.

Đây có thể là giải pháp an toàn nhất trong thời điểm này.

Sau khi xác nhận phương án, ba người đều cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hứa Nguyệt cũng trở về phòng mình.

Minh Vọng đang ngồi trước máy tính xử lý công việc, tay gõ bàn phím thoăn thoắt, hình như anh mới tắm xong, trên người mặc một chiếc áo choàng màu trắng.

Cô không quấy rầy anh, vào phòng tắm tắm rửa.

Cô tắm rửa xong, Minh Vọng đã không còn ngồi trước máy vi tính, mà đang yên tĩnh ngồi bên cửa sổ, trước mặt là cây đàn dương cầm.

Anh ăn mặc thoải mái, mái tóc lòa xòa trước trán, trông anh giống như một thiếu niên ôn hoà.

Khác hẳn khí chất và phong thái của anh vào ban ngày.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Minh Vọng đột nhiên nói: "Để anh đàn một đoạn cho em nghe."

"Được." Hứa Nguyệt ngồi ở bên cạnh, trong mắt hiện lên vẻ mong chờ.

Minh Vọng khẽ cười một tiếng, ngón tay mảnh khảnh gõ nhẹ lên phím đàn đen trắng, một giai điệu êm tai vang lên.

Đoạn nhạc không dài, thoáng một nét buồn man mác, Minh Vọng từ từ kết thúc những thanh âm cuối cùng.

Trong phòng yên tĩnh, hai người nhìn nhau, Hứa Nguyễn nói: "Bản sonate ánh trăng thứ nhất."

"Ừ." Minh Vọng cười.

"Trước đây đã từng nghe anh đàn một lần, rất êm tai." Đây là lần đầu tiên Hứa Nguyễn nhắc đến chuyện quá khứ của hai người.

Minh Vọng đứng dậy khỏi ghế, kéo cô trở lại phòng ngủ, "Ừ, tại một bữa tiệc năm ba cao trung."

Anh quay lại nhìn cô, trong lòng vui vẻ, "Không ngờ em còn nhớ."

Làm sao có thể không nhớ, mọi thứ về anh cô đều cất kỹ trong lòng.

Đó là bản nhạc giao hưởng duy nhất mà cô nhớ.

Đêm hôm đó, sau khi trở về từ bữa tiệc, tiếng nhạc cứ văng vẳng bên tai, dày vò cô cả đêm, khiến cô cả đêm trần trọc không ngủ được, nóng lòng muốn biết tên bản nhạc kia.

Ngày hôm sau khi đến trường, cô phát hiện rất nhiều nữ sinh cũng mất ngủ như mình.

Thời điểm đó, điện thoại di động rất hiếm, trong ba cô gái chỉ có Trần Thiến Thiến là có một chiếc, đã bị Hứa Nguyễn dụ dỗ đến một tiệm internet để tải bản nhạc kia xuống.

Nhiều năm rồi mà cô vẫn thích, vì vậy giai điệu vừa vang lên là cô đã nhận ra.

Hứa Nguyễn leo lên giường, đắp chăn kín mít, lẳng lẳng nhìn anh.

Minh Vọng cũng lên giường nằm, ôm cô nói chuyện phiếm.

Anh thử ướm hỏi về ấn tượng của cô về anh thời đi học nhưng cô chỉ lẳng sang chuyện khác..

Minh Vọng thầm nghĩ, cô thật sự không để ý đến anh cho lắm, trong trí nhớ của cô có quá ít những thứ liên quan đến anh.

Nếu không phải vì ấn tượng với tài chơi đàn của anh năm đó, không chừng cô còn không thể nhớ anh là ai.

Nghiêng đầu nhìn về phía cô, có lẽ cô hơi mệt, mới nói vài câu đã ngủ thiếp đi.

Anh đưa tay véo má cô, đây là chuyện anh đã muốn làm từ lâu lắm rồi.

Không còn cảm giác mồm mĩm, so với lần anh vươn tay nâng cằm cô ở hành lang, lúc này mặt cô đã gầy đi rất nhiều.

Anh ép hai má cô, làm miệng cô phồng lên như em bé, anh cúi người hôn lên đôi môi đang chu ra.

Biến việc anh từng khao khát nhưng không dám làm thời còn đi học thành hiện thực.

Hứa Nguyễn khẽ hừ, khó chịu xoay mình.

Minh Vọng bật cười, tắt đèn ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Chương 38: Biến cố

Sáng hôm sau, họ trở về thành phố từ rất sớm.

Hứa Nguyễn đã lâu không gặp mẹ, vì vậy Minh Vọng tiễn cô về phố cổ.

Ngay khi bước vào tiểu khu, đập vào mắt chính là tấm bảng yêu cầu các hộ gia đình nhanh chóng di dời vì nơi đây sẽ bị tháo dỡ.

Hứa Nguyễn trong lòng có dự cảm không lành.

Vào nhà, cô liền hỏi mẹ có chuyện gì đã xảy ra.

Mẹ Hứa cũng không quá lo lắng, "Gấp gáp cái gì, hiện tại vẫn đang tranh cãi, nhiều hộ gia đình kiên quyết không dời đi nếu chưa được đền bù thoả đáng."

Hứa Nguyễn tạm yên lòng.

.....
.....

Thời tiết ngày càng lạnh hơn, công việc kinh doanh vẫn diễn ra như thường lệ.

Hứa Nguyễn và Trần Thiến Thiến tìm được một thương hiệu chăm sóc da trong nước, trải qua vài lần thử nghiệm, hiệu quả cũng không tệ nên dần dần bày bán trong cửa hàng của cả hai.

Cửa hàng cũng hủy bỏ nhiều phương pháp và kỹ năng chữa bệnh, chỉ tập trung vào các phương pháp chăm sóc da thẩm mỹ.

Cửa hàng Hứa Nguyễn mới khai trương, phần lớn khách hàng thuộc về phân khúc làm đẹp thẩm mỹ, ngược lại, bên phía Trần Thiến Thiến tập trung nhiều khách hàng trong lĩnh vực chăm sóc.

Nhưng doanh thu bên Trần Thiến Thiến cũng đang giảm mạnh.

Sau khi bận rộn, Hứa Nguyễn thỉnh thoảng về nhà ở với mẹ.

Hầu hết thời gian cô sống ở biệt thự Lâu Hồ vì nơi đây gần cửa hàng hơn một chút.

Nháy mắt đã là tháng mười hai, nhiệt độ giảm mạnh.

Nam Thành thuộc vùng sông nước Giang Nam, đã mấy năm không thấy tuyết rơi dày đặc.

Một ngày nọ, cửa hàng của cô xuất hiện một khách hàng lớn tuổi, phong thái sang trọng ung dung, theo sau là một người phụ nữ.

Đi vào xem xét xung quanh, trên người toả ra khí chất cao quý, vì vậy Lâm Hiểu tự mình đến đón tiếp.

Nhưng bà lão phớt lờ mọi người, chỉ hỏi về người phụ trách cửa hàng.

Lâm Hiểu vừa mới nói mình là quản lý cửa hàng ở đây, ánh mắt sắc bén của bà lão liếc qua, lại nhấn mạnh phải gặp chủ cửa hàng. Lâm Hiểu vội vàng gọi điện cho Hứa Nguyễn.

Lúc đó Hứa Nguyễn đang tiễn Minh Vọng ở sân bay.

Dự án ở California có trục trặc, anh phải tự mình đến giám sát.

Minh Vọng liền hỏi cô có chuyện gì.

Hứa Nguyễn lắc đầu cười, chỉ nói là gặp khách hàng khó tính.

"Thật đáng tiếc, không lâu nữa là năm mới rồi."

Minh Vọng mỉm cười, quấn lại khăn cho cô, "Anh sẽ về với em càng sớm càng tốt."

Cô nắm lấy tay anh: "Em đợi anh quay lại."

Sau khi tiễn anh lên máy bay, Hứa Nguyễn vội vã quay về.

Mất gần tiếng đồng hồ, tưởng khách đã ra về nhưng lúc bước vào cô thấy người khách vẫn ngồi chờ ở phòng VIP.

Sau khi sửa sang lại diện mạo, cô mỉm cười đi vào xin lỗi, nhưng bà cụ chỉ nghiêm túc nhìn cô.

Sau khi đánh giá cô một lúc, thản nhiên nói muốn đến văn phòng cô ngồi một chút.

Tuy đề nghị quái gở nhưng không có lý do gì để từ chối, Hứa Nguyễn đưa họ vào văn phòng.

Bà cụ không nói nhiều, nhưng người phụ nữ bên cạnh vẫn nhiệt tình hỏi thăm tình hình cá nhân của cô.

Nghe nói trình độ học vấn của cô chỉ là đại học tại chức, trong mắt bà lão lộ ra vẻ không hài lòng, nhưng cũng cố nén lại.

Sau khi vào phòng làm việc, mời họ ngồi xuống ghế sofa, Hứa Nguyễn liền đi rót nước mời khách.

Suy đoán từ cuộc trò chuyện khó hiểu vừa rồi, có lẽ cô đã đoán được danh tính của hai người trước mặt.

Nhưng cô cũng không phải người có tính cách hèn nhát.

Đến mười một giờ, hai người phụ nữ mới ngừng cuộc trò chuyện với Hứa Nguyễn.

Ngoài xuất thân và trình độ học vấn, việc cô tự thân mở cơ sở kinh doanh tạm khiến bà lão hài lòng.

Vừa định đề nghị ra ngoài ăn tối, cửa phòng làm việc lại mở ra, mẹ Hứa bưng hộp cơm xông vào.

“Nguyện Nguyện, đến giờ ăn rồi.”

Mọi người đồng loạt nhìn lên.

Bà Hứa dừng chân, tươi cười chào hỏi, đặt thức ăn lên bàn cà phê.

Bà cụ cũng quay lại nhìn những món ăn trên bàn, do dự hỏi: "Canh sườn heo Mộc Đà?"

“Đúng vậy.” Bà Hứa cười đáp: “Mộc Đà là loại thuốc có hương vị độc đáo lại tốt cho sức khỏe, bà có thử qua chưa?”

Hứa Nguyện giật giật góc áo mẹ, người giàu sang quyền quý như họ thì món gì chưa từng ăn...

Ngược lại, bà cụ sừng sốt một lát, nói: "Quả thật lúc tôi còn nhỏ từng uống canh này, do mẹ tôi nấu, nhưng đã rất nhiều năm rồi, không còn nhớ rõ hương vị."

Bà cụ nhìn phần canh với ánh mắt háo hức.

Người phụ nữ bên cạnh nói: "Mẹ, để con về nói thím Vương nấu món này cho mẹ."

Bà Hứa sừng sốt một chút, niềm nở nói: "Không ngại thì cùng nhau ăn cơm đi, tôi nấu rất nhiều."

Bà cụ không khách sáo, ngồi xuống bàn.

Người phụ nữ tỏ ra ngỡ ngàng một lúc rồi nói "xin lỗi" với bà Hứa.

Bà Hứa cười cười, dẫn Hứa Nguyễn xuống nhà mua loại chén dùng một lần.

Hứa Nguyễn lại nhìn bọn họ vài lần, lúc này khí thế bức người của bà cụ cũng không còn nữa.

Cô đi xuống mua thêm chén đĩa, sau đó mọi người ăn trưa xong ở văn phòng.

Trước khi đi, bà Hứa còn dặn hai người khi nào có thời gian lại đến đây thì báo trước, bà sẽ tặng một ít hoa mộc đà tự tay bà sấy.

Bà lão mỉm cười, liếc Hứa Nguyễn một cái, ý bảo có thời gian thì trực tiếp mang tới chỗ bà.

Bà Hứa không hiểu, nhưng Hứa Nguyễn hơi giật mình, sau đó tiễn hai vị khách xuống lầu.

Một chiếc Audi màu đen đậu dưới nhà, tài xế bước xuống mở cửa sau.

Bà cụ dừng lại trước khi lên xe, quay lại và nói: "Chắc cháu biết tôi là ai chứ?"

Hứa Nguyễn gật đầu.

"Mặc dù tôi đã ăn cơm của mẹ cháu, nhưng tôi vẫn không đồng ý việc hai đứa ở bên nhau."

Hứa Nguyễn sững sốt một chút, sau đó thản nhiên cười nói: "Cháu biết."

Bà cụ còn muốn nói gì đó, nhưng chần chừ một lúc lại quay người lên xe.

Phải can thiệp vào chuyện tình cảm của con cháu cũng làm bà cụ cảm thấy không thoải mái, tuy nhiên gia tộc họ Minh không như

những gia đình bình thường, đành phải để cô gái họ Hứa này thất vọng.

Hứa Nguyễn không bao giờ đề cập với Minh Vọng về bữa cơm này.

Vì chênh lệch múi giờ, hai người cũng ít khi trò chuyện qua điện thoại, chỉ có thể để lại tin nhắn.

Tuy Hứa Nguyễn không nói, nhưng Minh Vọng đã biết chuyện chỉ sau một tuần.

Anh có chút xúc động, hỏi cô vì sao không kể với anh.

Hứa Nguyễn trả lời rằng không cần thiết.

Cũng không cần vì chuyện vặt vãnh như vậy mà làm anh phải suy nghĩ, dù sao Minh Vọng đang bận rộn công tác ở nước ngoài.

Nhưng Minh Vọng ở bên kia đại dương lại hiểu câu nói này theo một ý khác.

Trong suy nghĩ của anh, câu trả lời của Hứa Nguyễn chứng tỏ cô không hề để tâm đến mối quan hệ này.

"Không cần thiết"

Điều này khiến anh cảm thấy mối quan hệ của hai người thật nhạt nhẽo, thậm chí không có tâm tình đi chọn quà cho cô.

Hiểu lầm không được làm rõ, liên lạc cũng thưa dần.

Hứa Nguyễn chỉ nghĩ rằng công việc của anh bận rộn, vì vậy cũng không quấy rầy anh nữa.

Nhưng cô không biết, người bên kia đại dương đang nghĩ rằng chờ tin nhắn của cô giữa đêm khuya.

Giữa tháng 12, đúng lúc Trần Thiến Thiến và Hứa Nguyễn đang thả lỏng thì bên Tân Thị có biến động.

Một số khách hàng vì tin tưởng vào quảng cáo của Manor, thay vì đi bệnh viện, họ lại đến các trung tâm Manor để tiến hành các phương pháp trị liệu.

Vốn dĩ chỉ là bệnh nhẹ nhưng vì không khám chữa kịp thời nên đã chuyển biến nặng, thậm chí thành bệnh nan y.

Người nhà bệnh nhân lập tức hối hận, kéo đến trụ sở Manor làm ầm ĩ.

Giám đốc điều hành Tiểu Vương trực tiếp giải quyết bằng tiền, thái độ dửng dưng như không quan tâm đến vụ việc.

Người nhà lấy tiền đền bù trả cho các KOLs, tạo nên làn sóng phản đối Manor trên các trang mạng xã hội.

Mạng trong nước lan truyền quá nhanh khiến giám đốc Vương không kịp trở tay.

Ngày càng có nhiều cư dân mạng bắt đầu chú ý đến vụ việc này.

Mọi việc dần trở nên mất kiểm soát

Giám sát thị trường tiến hành thử nghiệm sản phẩm của Manor, và các phóng viên liên quan đến kinh doanh đã bí mật đến gặp khách hàng của Manor.

Sau khi tiến hành xác minh, Manor bị phạt nặng vì đã quảng cáo sai công dụng của các phương pháp làm đẹp.

Tưởng rằng cơn khủng hoảng này sẽ qua đi sau khi đóng phạt, nhưng mọi chuyện lại trở nên càng tồi tệ.

Một lô sản phẩm chăm sóc sức khỏe mới của Manor bị phát hiện chứa hóa chất giả, pha trộn và bị Cục Quản lý Thực phẩm và Dược

phẩm phát hiện chứa một lượng lớn thành phần gây ung thư.

Sự việc lúc này vô cùng nghiêm trọng, tất cả các cơ quan bắt đầu tiến hành thanh tra hoạt động kinh doanh của Manor.

Trụ sở chính buộc phải ngừng sản xuất ngay lập tức và bị cơ quan giám sát địa phương khởi kiện vì gây nguy hiểm đến tính mạng và sức khỏe của người dân.

Người đứng đầu công ty bị bắt ngay lập tức, những người phụ trách còn lại lần lượt bị đưa về sở cảnh sát để điều tra.

Các ngành hàng liên quan đến Manor trên toàn quốc được lệnh tạm dừng hoạt động, tất cả các quản lý cửa hàng đều bị liên đới.

Manor trở thành điểm nóng tin tức trên cả nước.

Các cổ đông nhượng quyền thương mại quản lý lần lượt rút cổ phần, thậm chí còn kiện ngược lại Manor, gây ra rất nhiều tranh cãi.

Ba cửa hàng ở Nam Thành chịu ảnh hưởng không quá nặng nề, Vương Vân Vân ra sức bảo vệ khu vực Nam Thành.

Hàng loạt hóa đơn mua hàng mới nhất của khu vực Nam Thành được cung cấp cho truyền thông và cơ quan chức năng.

Hướng chi ở Nam Thành số lượng cửa hàng cũng ít, tạm thời yên ổn.

Nhưng đó chỉ là một khoảng lặng ngắn ngủi trước cơn bão.

Mọi người đều ngẫm hiểu điều đó.

Hầu hết các chuyên gia làm đẹp và đại lý chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Những cá nhân nào muốn náo loạn thì Hứa Nguyệt và Trần Thiến Thiến đồng ý nhận lại sản phẩm đã bán ra.

Ngoài cách này cũng không còn hướng giải quyết nào khác.

Trong thời điểm đặc biệt này, tất cả mọi người đều là nạn nhân.

Hứa Nguyễn vẫn giữ kín chuyện này, không nói cho Minh Vọng biết, hai người bốn năm ngày rồi cũng không liên lạc.

Nhiều lần cô cầm điện thoại định bấm số của Minh Vọng, nhưng cuối cùng tin nhắn cũng không gửi đi.

Cô không muốn anh nghĩ rằng chỉ khi gặp chuyện cô mới nhớ đến anh, càng không muốn anh thấy đáng vẻ thất bại của cô trong lúc này.

Nhưng điều cô không biết là, Minh Vọng lâu nay rất chú ý đến tin tức trong nước, sau khi thấy Manor bị điều tra, anh lập tức nhờ Trương Dũng liên hệ với bộ phận pháp lý và quan hệ công chúng của công ty.

Anh chuẩn bị mọi phương án để trợ giúp cô, vậy mà vài ngày rồi, một tin nhắn cũng không có.

Hết lần này đến lần khác, cô phớt lờ anh.

Cô có thể đã bị anh làm rung động, nhưng chắc chắn cô không yêu anh nhiều như anh yêu cô.

Một ngày nọ, vào lúc nửa đêm, lúc đó đang là buổi trưa ở Trung Quốc, anh không thể tìm lòng được nên gọi cho cô, giọng điệu có phần khó chịu.

Hứa Nguyễn đang rất mệt mỏi, cũng không có tâm trạng để trò chuyện ngọt ngào với anh.

Hai người tạm biệt trong không vui.

Minh Vọng nhìn bàn làm việc, thả điện thoại di động xuống, dựa lưng vào ghế, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác.

Văn phòng ngập khói.

Trương Dũng bước vào liền bị sặc, chưa kịp nói đã bị Minh Vọng cắt ngang.

"Giảm tất cả các dự án còn lại, tối nay tăng ca."

Trương Dũng tái mặt, miệng đắng ngắt, đây đã là ngày thứ tư bọn họ tăng ca đến nửa đêm.

Các ông chủ tư bản quả thật không coi nhân viên là con người.

.....
.....

Sau khi chiến tranh lạnh với Minh Vọng, Hứa Nguyệt bắt đầu mắc chứng mất ngủ.

Tâm trạng lo lắng khiến cô mở mắt suốt đêm cho đến rạng sáng, thỉnh thoảng ngủ thiếp đi, được chừng vài chục phút lại tỉnh.

Nỗi lo âu, suy sụp cũng chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm, còn ban ngày cô phải che giấu cảm xúc, ngẩng cao đầu đối mặt với khủng hoảng.

Ngày Giáng Sinh, trên đường đến cửa hàng, cô gặp Minh Nguyệt trước Thương xá Lâu Hồ, đang định chào hỏi thì thấy một người phụ nữ khoác tay cô bé bước tới.

Đó là người phụ nữ có dáng vẻ quý khí mà cô từng chạm mặt trước đây.

Cô ấy còn đang khoác tay bà cụ Minh, ba người bước vào trung tâm mua sắm với tiếng cười nói vui vẻ.

Hứa Nguyệt đỗ xe xong, không kìm lòng được đi theo từ xa, thấy họ tiến vào quán cà phê.

Trong quán cà phê có rất nhiều cây xanh, hầu như gian hàng nào cũng là cây xanh.

Cô chọn một bàn phía sau họ, gọi một tách cà phê rồi ngồi lặng lẽ.

Vài phút sau, Minh Nguyệt và Ôn Nhã đi vệ sinh quay lại.

Bà cụ Minh cười cười, đem túi hàng mua được đưa cho Ôn Nhã, "Con cầm lấy những món này trước đi, mấy năm nữa con sẽ trở thành con dâu nhà họ Minh, con thích gì cứ nói với cháu trai của bà."

"Cám ơn bà nội." Trong giọng nói lộ ra sự vui mừng.

"Cám ơn cái gì, bây giờ chúng ta đều là người một nhà." Bà lão mỉm cười.

Minh Nguyệt không nói gì nhiều, cô bé liếc nhìn món quà rồi tiếp tục uống cà phê.

Ly cà phê trên tay Hứa Nguyệt trở nên lạnh lẽo.

Cô nghĩ đến cuộc nói chuyện tồi tệ với Minh Vọng gần đây.

Vài giờ trôi qua, ba người phía sau đứng dậy rời khỏi quán cà phê.

Cô lặng lẽ nhìn họ đi xa, nhìn họ cười nói thân mật.

Cô nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Minh Vọng, ánh mắt người phụ nữ tên Ôn Nhã kia tràn ngập vẻ ngưỡng mộ và khao khát,

Cô ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, gió lạnh quét lên cành cây trơ trụi, bầu trời mù mịt, tâm trạng con người cũng vì đó mà u ám.

Những chiếc lá khô bị thổi bay vô định trên đường.

Cũng giống như cơ thể và tâm trí của cô tại thời điểm này.

Chương 39: Rạn nứt

Khủng hoảng xảy ra với Hứa Nguyệt và Trần Thiến Thiến trong cùng một ngày.

Vào thời điểm đó, cửa hàng đã ngừng hoạt động, những nhân viên có lá gan nhỏ cũng đã rời đi hết, khung cảnh vô cùng vắng vẻ.

Hứa Nguyệt lặng lẽ ngồi uống trà, chờ đợi cơn bão sắp đến.

Cửa kính mở ra, một cơn gió lạnh lùa vào.

"Chị Nguyệt Nguyệt."

Hứa Nguyệt sững sốt nhìn qua, Lâm Hiểu thờ hồn hển đi vào.

"Sao em lại ở đây vào giờ này?" cô hỏi.

Lâm Hiểu ngồi xuống bên cạnh cô, "Em cũng là quản lý của cửa hàng này, chắc chắn sẽ phải đưa lời khai."

Hứa Nguyệt mỉm cười.

Khoảng mười giờ, người của Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm tìm đến.

Hứa Nguyệt trầm nghĩ, người nên đến cuối cùng cũng đã đến.

Một người đàn ông mặc đồng phục xanh nhạt bước tới, dẫn cô và Lâm Hiểu đi.

Mẹ Hứa nghe tin liền tìm đến xem, nhưng cửa hàng đã bị niêm phong.

Bà cũng đã chuẩn bị tìm một luật sư uy tín cho con gái.

Nhưng bà còn chưa kịp liên hệ với luật sư thì người của một công ty luật có tiếng đã tìm tới.

Sau đó, mọi việc diễn ra suôn sẻ mà không cần sự can thiệp của bà Hứa.

Hứa Nguyễn ở trong sở cảnh sát một ngày thì được bảo lãnh ra ngoài.

Chính cô cũng không biết tại sao mình lại được thả ra nhanh như vậy, bởi vì Trần Thiến Thiến còn chưa được thả, hơn nữa theo như những vụ trước đó, tất cả cửa hàng trưởng, người đại lý đứng tên mở cửa hàng đều bị tạm giam.

Sau nhiều lần cân nhắc, Hứa Nguyễn cho rằng vì trong cửa hàng không có sản phẩm nào bất hợp pháp, tất cả các sản phẩm chăm sóc da đều đã được kiểm định.

Phương thức bán hàng của họ cũng không cường điệu hay lừa đảo.

Có lẽ vì thế, cô nghĩ.

Trong ngày này, ngoại trừ cuộc thẩm vấn về công dụng và quảng cáo sản phẩm, mọi người dường như chỉ để cô ngồi một góc, không có hành động nào khác.

Ngay trước khi cô bước ra, một người phụ nữ bước vào và ngồi trước bàn thẩm vấn.

Hứa Nguyễn ngồi dưới ngọn đèn sáng nhìn về phía người phụ nữ.

Người bên cạnh gọi cô là trưởng phòng Ôn.

Hai bên nhìn nhau, một lúc sau, người phụ nữ nói: "Chiều nay cô có thể ra ngoài."

Hứa Nguyễn nhẹ giọng đáp: "Tôi không làm gì trái pháp luật, không gây nguy hiểm đến tính mạng, sức khỏe của người dân. Sau khi họ tìm hiểu mọi chuyện, tôi tất nhiên có thể ra ngoài."

Ôn Nhã cười nói: "Thật sự cô suy nghĩ quá đơn giản, chuyện của Manor phức tạp thế nào, có lẽ cô không hề biết."

Hứa Nguyễn không trả lời.

Ôn Nhã cũng không quan tâm, "Đây là cơ hội tốt nhất để cấp quản lý cao tầng tấn công thị trường bán hàng trực tiếp, không lộ da thì khó mà thoát ra được."

Hứa Nguyễn cười nói: "Đã như vậy, tại sao lại thả tôi ra?"

"Vậy cô cảm thấy vì cái gì?" Ôn Nhã cười nhạt, "Đương nhiên là có người vì cô mà tìm tới tôi."

"Để cô được thả ra ngoài không dễ đâu, cô có biết anh ấy đã hứa gì không?"

Hứa Nguyễn nhìn Ôn Nhã, trong lòng đã có phỏng đoán.

"Anh ấy đã hứa sẽ đáp ứng hôn sự." Nói tới đây, Ôn Nhã mỉm cười, "Không còn cách nào, cô thì mặt dày mày dạn, anh ấy lại quá cứng đầu."

Căn phòng thẩm vấn chìm trong im lặng, khuôn mặt của Hứa Nguyễn trở nên tái nhợt.

Ôn Nhã đứng dậy, bỏ lại một câu: "Tôi sẽ gửi thiệp cưới cho cô."

Khi Hứa Nguyễn được ra ngoài vào buổi chiều, trời đã tối mịt, gió lạnh gào thét.

Từng đợt lá khô rơi lả tả, Hứa Nguyễn đứng một mình bên đường.

Cuộc sống đã đủ cay đắng, tại sao ông trời vẫn không tha cho cô...

Sự nghiệp và tình duyên đều thất bại cùng lúc.

Mở mắt ra nhìn con đường phía trước tấp nập xe cộ qua lại.

Một giọt chất lỏng ấm áp rơi lên mu bàn tay.

Khi cô nâng mí mắt lên, một bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng chạm vào đuôi mắt cô.

Hứa Nguyễn ngược mắt.

Anh đứng giữa thế giới u ám, vén ra một tia sáng trong không gian tăm tối.

Minh Vọng thầm thở dài, anh chưa từng thấy cô mong manh như vậy, lòng anh chua xót, cảm thấy hối hận vì đã bỏ mặc cô trong thời gian này.

Cô không nói cho anh biết, vì vậy anh nổi giận, cuối cùng một mình cô chịu nhiều áp lực từ mọi phía.

Anh vươn tay kéo cô vào lòng, ôm cô thật chặt.

Hứa Nguyễn thật sự rất cần một cái ôm, giờ phút này, cô không thể nghĩ nhiều, chỉ biết ôm thật chặt người trước mặt.

Mẹ Hứa chạy xe điện đến, dừng ở phía xa nhìn qua, khó trách trong khoảng thời gian này mọi chuyện lại được giải quyết gọn gàng như vậy, thì ra là có người ở phía sau giúp đỡ.

Bà thấy Minh Vọng kéo con gái mình lên chiếc xe màu đen ở gần đó.

Bà cũng không đến làm phiền bọn họ, lặng lẽ lái xe về nhà.

Xe chạy về phía khu chung cư cao cấp, Hứa Nguyễn lặng lẽ đi theo anh. Sau khi tắm rửa đi ra, thấy Minh Vọng đang định gọi đồ ăn mang

về, đột nhiên nói để cô làm bữa tối.

Minh Vọng nhìn cô, đột nhiên anh thấy rất vui.

Hứa Nguyễn đi tới tủ lạnh, bên trong trống không, khoảng thời gian này anh đi công tác, cô không ghé qua, quản gia cũng không mua thực phẩm dự trữ.

Minh Vọng đứng sau lưng, định gọi đồ ăn mang về, Hứa Nguyễn hỏi: "Gần đây có siêu thị không?"

Sau khi liếc nhìn cô vài lần, tâm trạng của anh cuối cùng cũng được vực dậy, thậm chí còn cảm thấy tràn đầy năng lượng.

Khoé miệng khẽ nhếch lên, tâm trạng thả lỏng.

Anh biết cô nấu ăn rất giỏi, nhưng ở bên nhau lâu như vậy, cô thật sự chưa từng nấu cơm cho anh.

"Siêu thị cũng không xa, cách tiểu khu chỉ hơn trăm mét." Anh nói rồi nắm lấy tay cô, muốn cùng đi.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động của anh vang lên, anh giơ tay xem giờ, là thời gian diễn ra cuộc họp video.

"Anh đi làm việc của mình trước đi, siêu thị cũng không xa, em đi mua chút đồ ăn rồi sẽ trở lại." Hứa Nguyễn nói.

Minh Vọng nhìn cô chăm chăm, giơ tay xoa đầu cô, miễn cưỡng đồng ý.

Sau khi vào phòng làm việc, anh cũng không còn tâm trạng tiếp tục cuộc họp, giao cuộc họp cho Từ Hà Diệp xử lý, anh cầm di động đang định ra ngoài thì nhận được điện thoại của Minh Cảnh.

"Anh, chuyện anh nhờ em đã hỏi thăm được rồi, là được người ta bảo lãnh."

Minh Vọng dừng lại, "Không phải do em bảo lãnh sao?"

"Không phải em, em tưởng là anh làm?"

"..."

"Là anh làm, xin lỗi, nhiều việc quá nên anh không nhớ rõ." Minh Vọng thở ra nặng nề, gơ tay nhéo sống mũi.

"Vậy thì tốt, em đi làm việc đây."

Cúp điện thoại, Minh Vọng đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, trong đầu nảy ra vô vàn suy nghĩ.

Lúc anh trở về, cô vừa bị bắt, tất cả kế hoạch anh chuẩn bị trước đó đều trở nên vô dụng.

Dù anh có khả năng, nhưng chuyện này không thể giải quyết bằng tiền, việc của Manor đã lan rộng trên cả nước, mọi kênh thông tin đều trở nên nhạy cảm.

Đây là lần đầu tiên anh trở về nhà nhờ sự trợ giúp của ba anh, nhưng gia đình anh đặt ra điều kiện, đó là anh phải đính hôn với con gái nhà họ Ôn.

Không giống như một gia đình bình thường, tất cả mọi việc lớn nhỏ trong gia đình anh đều xuất phát từ lợi ích.

Một gia đình như vậy làm anh rất thất vọng.

Không nói một lời, anh quay đầu bỏ đi.

Anh không thoả hiệp, Minh Cảnh cũng không phải người bảo lãnh Hứa Nguyên, cũng không biết bọn họ đang bày ra cạm bẫy gì cho anh.

.....

.....

Siêu thị cách khu dân cư không xa, nhưng khoảng cách từ căn hộ của Minh Vọng tới cổng chung cư lại khá xa.

Cô chậm rãi bước đi, đầu óc trống rỗng, chỉ nhìn chăm chăm con đường dưới chân, lặng lẽ bước đi, gió lạnh thổi tung mái tóc ngắn.

Khi đến siêu thị, Hứa Nguyệt kéo một chiếc xe đẩy và lang thang không mục đích.

Cô tiện tay chọn một bó rau xanh.

Cô đẩy xe tới lui vài vòng, Minh Vọng kiên nhẫn đi theo cô, nhưng Hứa Nguyệt không phát hiện có người đi theo.

Ánh đèn ở khu thực phẩm tươi sống lạnh lẽo, nhiệt độ thấp hơn những khu vực khác.

Người phụ nữ tóc ngắn bắt đầu cẩn thận chọn thực phẩm, cô lấy một ít cà chua, trứng, khoai tây và ớt xanh, sau đó đi đến quầy thịt.

Minh Vọng lặng lẽ nhìn cô, không thể không thừa nhận, giờ khắc này khói lửa nhân gian của cuộc sống bình thường khiến anh nảy sinh rất nhiều ý niệm trong đầu.

Hứa Nguyệt sau khi mua đồ xong mới biết ngoài trời đang mưa, vì không lớn lắm nên cô cầm chiếc túi trên tay, bước vào màn mưa.

Cô đi không nhanh vì túi hàng có vẻ nặng, tuy nhiên sau đó mưa ngày càng nặng hạt.

Hứa Nguyệt nhìn tới nhìn lui, trái phải cũng không có chỗ trú mưa, đành mặc kệ, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Mưa rất to, cô chỉ có thể một tay ôm túi đồ, tay kia lau nước mưa trên mặt.

Trời tối sầm, không khí lạnh ập đến, đèn đường nhấp nhoe trong làn nước.

Ngay khi cô đưa tay lên lau mặt lần thứ ba, đỉnh đầu cô bỗng khô ráo, nhưng trước mắt cô mưa vẫn còn rất nặng hạt.

Túi đồ trong tay đồng thời được nhắc lên, Hứa Nguyễn ngửi được một mùi hương quen thuộc từ chóp mũi.

“Sao đi vội như vậy?” Minh Vọng nói, đưa dù cho cô cầm, sau đó cởi áo khoác, khoác cho cô.

Môi Hứa Nguyễn trắng bệch, toàn thân lạnh cóng trong cơn mưa mùa đông.

Minh Vọng ôm cô một lúc, sau đó mới cầm lấy chiếc dù trên tay, ôm cô đi về phía trước, nhưng đi được vài bước thì cô hắt hơi.

“Em không sao chứ?” Anh cúi đầu, trán chạm vào đầu cô, “Mau trở về tắm nước nóng, đừng để bị cảm.”

“Minh Vọng.” Hứa Nguyễn dừng bước ngẩng đầu nhìn anh, dưới ánh đèn đường, đôi mắt cô đỏ hoe, hốc mắt ươn ướt, không biết là mưa hay là nước mắt.

“Sao vậy em?” Minh Vọng đáp, thấy cô vẫn chưa đi, anh đành phải quay lại, “Sao vậy?”

"Tại sao anh lại tốt như vậy?" Cô lẩm bẩm với chính mình.

Minh Vọng nhướn mày, ánh mắt rõ ràng bị lời nói của cô làm cảm động, tâm tình thả lỏng.

Vừa mở miệng đang định trêu chọc cô, lại nhìn thấy hốc mắt và tâm trạng nặng nề của cô, nhất thời cảm thấy có gì đó không đúng.

“Đi thôi.” Một lúc sau, cô mới hoàn hồn, kéo anh đi về phía trước.

Minh Vọng ném túi đồ trên tay xuống đất, kéo cô lại, một tay nâng cằm cô lên, môi anh đáp xuống môi cô trong màn mưa đêm.

Cơn mưa xối xả của thành phố xé toạc màn đêm mông lung, khiến cho ánh đèn đường lúc này mập mờ không thấy rõ.

Trái tim của Hứa Nguyệt loạn nhịp trong nụ hôn đêm mưa này, giây phút nước mắt rơi xuống, cô vươn tay ôm lấy bờ vai rộng và ấm của anh.

Trong cơn mưa nặng hạt khắp thành phố, hai người như đang ở trong một thế giới riêng biệt.

Anh tùy tiện, cô cũng buông thả, tận hưởng sự điên rồ giữa lẫn ranh đạo đức.

Cô nghĩ chắc mình điên mất rồi.

Thật ra, trong đêm mưa này, cả anh và cô đều phát điên.

Chỉ muốn cùng anh chìm đắm trong khoảnh khắc này, không muốn nhìn thấy bình minh.

Vì cô biết khi mặt trời ló dạng, hai người sẽ phải bước về hai phía khác nhau.

Chỉ nghĩ đến đây đã khiến cô bật khóc.

Hai người cuối cùng ướt sũng về đến nhà, sau khi về nhà tắm nước nóng, Hứa Nguyệt vào bếp nấu ăn.

Minh Vọng tắm xong cũng đi tới, đứng bên cạnh cô, anh mặc bộ pyjamas màu xanh hải quân, cẩn thận học cách nhạt rau.

Thấy cô đang cắt cà chua, anh đưa tay nhón một miếng cho vào miệng, thấy cô ngược mắt nhìn anh, anh nhẹ nhàng quàng món quà trên tay vào cổ cô.

Anh đi qua, ôm cô vào lòng, trong không gian tràn ngập mùi cơm đang sôi, nhẹ nhàng nói: “Ở bên em lâu như vậy mà còn chưa tặng quà cho em lần nào.”

Anh dùng đầu ngón tay cầm lên, hỏi cô: "Em thích không?"

“Em thích.” Cô cúi đầu đáp lại anh.

Cô đã từng có được món quà quý giá nhất trên đời này, là thứ mà không vật chất nào có thể so sánh.

Cô sẽ giấu sâu trong lòng, khi chết sẽ mang vào quan tài, dùng cả đời này để trân trọng.

Chương 40: "Chúng ta kết hôn đi."

Bữa tối rất giản dị: trứng xào cà chua, thịt xào tiêu xanh, khoai tây xào ớt xanh và canh bắp cải.

Bữa ăn đầy đủ rau xanh và chất đạm.

Cả hai lặng lẽ ăn bữa tối muộn trong tiếng mưa rơi.

Hứa Nguyệt lần này ăn rất nhanh, bởi vị cô không có khẩu vị, chỉ ăn qua loa.

Cô dừng đĩa nhìn người đàn ông đang thưởng thức bữa ăn do cô nấu.

Hình như anh gầy hơn trước.

Khi anh ăn xong, cô đứng dậy thu dọn bát đĩa, Minh Vọng nắm tay cô, nhận lấy bát đĩa, cười nói: "Để anh làm."

Hứa Nguyệt dừng lại, anh bung bát đĩa vào bếp, cô đi theo.

Đây là lần đầu tiên Minh Vọng làm việc nhà, còn có chút bỡ ngỡ, đổ nước rửa chén quá nhiều nên cả bồn ngập bọt xà phòng.

"Tiểu Nguyệt" anh gọi cô, giọng bối rối.

Hứa Nguyệt cười cười, đi tới cầm tay anh, rửa qua nước sạch, sau đó cầm chén bát bên trong rửa sạch, đưa qua cho anh.

Minh Vọng xả dưới vòi nước bên cạnh rồi xếp chúng lại gọn gàng.

Hai người lặng lẽ làm việc, anh chăm chú học cách rửa chén, ngẩng đầu nhìn cô chờ đợi.

Người phụ nữ mặc quần áo giản dị, mái tóc ngắn đã dài hơn lần cuối họ gặp nhau, buộc thành búi tóc nhỏ sau đầu, phần tóc ngắn phía trên rũ xuống một bên má.

Đầy sự dịu dàng

Anh lau tay, vén tóc cô ra sau tai, Hứa Nguyễn ngược mắt nhìn anh rồi cúi đầu nhanh chóng thu dọn xong nôi.

Người phụ nữ đứng dưới ánh đèn để làm việc nhà có một nét duyên dáng dịu dàng, toàn thân toả ra sự ấm áp của gia đình.

Sự ấm áp này khiến trái tim của người đang nhìn cô có chút thất thần, anh bước tới ôm cô từ phía sau.

Anh vô thức dụi đầu vào cổ cô.

Giọng nói trầm khàn của anh khẽ vang lên bên tai Hứa Nguyễn.

Hứa Nguyễn dừng động tác trên tay, chậm rãi ngẩng đầu lên, "Vừa rồi anh gọi em là gì?"

Minh Vọng cười, dụi dụi vào lưng cô như một con vật nhỏ đang làm nũng.

Cô cúi đầu tiếp tục dọn dẹp bếp.

Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, vòng tay ôm lấy cô.

Vừa rồi anh không tìm được, khẽ gọi "vợ ơi".

Bởi vì đã lâu không gặp, anh rất nhớ cô, lại bởi vì không khí lúc này quá yên bình, anh không nhận được cảm thấy hai người giống như một cặp vợ chồng trẻ.

Anh yêu khoảnh khắc này.

Ấm áp tựa dòng suối nước nóng, khiến anh tình nguyện chìm vào trong đó.

Lớn lên trong một gia đình không có sự gắn kết, mẹ không yêu thương, cha cũng không quan tâm nên anh lớn lên như cỏ dại ven đường.

Có rất ít người cho anh hơi ấm, cũng không có ai dạy anh cách yêu một người.

Anh chỉ có thể dùng cách của mình để giữ cô bên cạnh.

Môi trường lớn lên khiến anh không thích biểu đạt cảm xúc, không thích náo nhiệt nhưng vẫn phải học cách dung hoà, anh không thích sự cô độc, nhưng anh lại yêu cảm giác được ở một mình.

Cho đến một ngày, một người còn cô độc hơn anh bỗng đứng xuất hiện trong thế giới của anh, làm anh vô thức bị thu hút.

Trong không gian hiu quạnh, cô càng trở nên mạnh mẽ và ấm áp.

Hứa Nguyễn để tuý anh ôm phía sau, vẫn tiếp tục thu dọn phòng bếp.

Anh giống như một con gấu koala, dính sát vào cô, cho dù cô cúi người xuống cũng không buông ra.

Cô rửa tay sạch sẽ và quay lại nhìn anh.

Khi ánh mắt chạm nhau, anh cúi đầu, Hứa Nguyễn vươn tay vuốt ve từng đường nét trên mặt Minh Vọng.

Minh Vọng bị cô chặn lại, không áp mặt lên mặt cô được, anh dụi mặt vào lòng bàn tay cô, ánh mắt đối diện ánh mắt lãnh đạm của cô, trong lòng thất lại, "Em sao vậy?"

Hứa Nguyễn không nói, ngược mắt nhìn kỹ Minh Vọng.

Trong ánh mắt có quá nhiều điều muốn nói, nặng nề đến mức khiến người ta khó thở.

Minh Vọng chỉ cho rằng cô bị ảnh hưởng bởi sự thất bại trong việc kinh doanh, anh nghiêng người ôm cô thật chặt, lặp lại bên tai cô: “Đừng sợ, còn có anh.”

Câu nói này của anh giống như đoá hoa nở giữa hoang mạc, rất đẹp, rất rực rỡ.

Nhưng nếu để đoá hoa này kết trái, nó sẽ kéo tất cả xuống vực sâu, không thể quay đầu.

Cô lướt tay xuống má anh, vuốt ve từng centimet một.

Lướt qua vết hầu đầy sức sống của anh, cô cảm nhận nó di chuyển lên xuống trong lòng bàn tay cô.

Sau đó trượt xuống vai áo ngủ, vuốt ve cơ thể anh từng chút một.

Minh Vọng ngừng nói, nhắm mắt tựa vào người cô, để cô chạm vào cơ thể mình.

Dưới lòng bàn tay của cô, cơ thể anh thay đổi từng chút một. Sau khi ở bên nhau, cô rất ít chạm vào toàn thân anh, cho dù là lúc hứng tình nhất, cô cũng chỉ lưu lại một chút dấu vết của mình trên người anh.

Nhưng ngược lại, lần nào anh cũng cố tình để lại dấu ấn trên người cô.

Dấu ấn anh để lại luôn rất rõ rệt, là dấu vết mang theo tám năm dài anh không tìm thấy cô, là sự cao ngạo của thiếu niên năm đó khi không thể đuổi kịp bước chân cô.

Hối tiếc vì những năm tháng đã bỏ lỡ.

“Có rượu không?” Hứa Nguyễn đột nhiên hỏi.

Minh Vọng mở mắt ra, thanh âm khàn khàn: "Có..."

Anh nhìn cô một hồi, buông cô ra, chỉnh lại áo ngủ.

Anh kéo cô ấy đến quầy bar cạnh cửa sổ và bật đèn lên.

Trên kệ đầy các loại rượu đỏ, trắng, vàng, đủ loại.

Cô dùng đầu ngón tay gầy guộc trắng nõn lướt qua hàng chai rượu, hỏi: "Em chọn được không?"

“Được, muốn uống gì thì uống.” Vừa nói, anh vừa đặt hai ly thủy tinh lên quầy bar.

Hứa Nguyễn chọn một chai Whiskey.

Minh Vọng mở rượu, rót vào ly rồi kéo cô ngồi bên cạnh.

Cô cầm ly rượu lên, nhìn vào mắt anh, dưới ánh đèn khẽ mỉm cười, trong nụ cười ẩn chứa một chút cay đắng.

"Hình như hai chúng ta chưa từng uống rượu cùng nhau?"

Minh Vọng suy nghĩ một chút rồi cười tủm tỉm đồng ý, cầm ly rượu chạm nhẹ với cô: "Chúc Hứa Tiểu Nguyễn của anh vạn sự như ý."

Hứa Nguyễn hơi thở chậm lại, nói: "Chúc Minh Vọng của Tiểu Nguyễn vĩnh viễn hạnh phúc."

Rượu rót vào miệng hết ly này đến ly khác, Minh Vọng cũng uống, không uống nhiều bằng cô, chỉ nghiêng người sang một bên nhìn cô.

Biết cô đang buồn nên anh không ngăn cản.

Hứa Nguyễn uống gần hết một chai Whiskey, uống xong, cô đứng dậy muốn uống tiếp, nhưng một bàn tay to lớn đã nắm lấy cổ tay cô,

từng bước kéo cô về phía trước, cuối cùng ôm lấy cô.

Hứa Nguyệt ngả người trong lòng anh, đầu áp vào cổ anh, hít hà mùi hương trên cơ thể anh.

Rượu là chất xúc tác mạnh mẽ, cuối cùng nước mắt từng giọt rơi xuống trên làn da anh.

Cô lặng lẽ khóc.

Minh Vọng ôm chặt cô, một tay giơ lên vuốt nhẹ lưng cô, thì thầm an ủi.

Một lúc sau, cô nghiêng đầu hôn lên khoé miệng anh, luồn những ngón tay vào tóc anh, khẽ vuốt ve.

Cô đột nhiên quay đầu lại, môi dán lên môi anh, mang theo vị mặn.

Anh nuốt trọn hương vị của cô.

Hai người ôm nhau tiến vào phòng ngủ, ngã ở trên giường, trầm mặc trong chốc lát.

Ngoài trời mưa xối xả, như những giọt nước mắt của đất trời.

"Minh Vọng."

"Ừm?" Anh vòng tay qua, cúi đầu dán sát vào người cô, "Đừng sợ, cũng đừng buồn, cuộc đời còn nhiều thăng trầm, nhưng anh sẽ luôn ở bên em."

"Anh sẽ luôn ở bên em?" Cô lặp lại câu nói vừa rồi của anh.

"Em không tin?" Anh lật người cô lại, vươn tay nắm lấy ngón tay cô, đan vào nhau.

Sau khi uống xong, lòng bàn tay của hai người trở nên nóng bừng, không chỉ lòng bàn tay mà toàn thân đều muốn bốc cháy.

Hai trái tim nóng bỏng đang đập thành thịch, gần xa thăm dò, cũng đang sưởi ấm cho nhau.

“Chúng ta quen nhau lâu như vậy, ở bên nhau lâu như vậy, em vẫn không tin sao?” Anh nhìn xuống mắt cô, nhìn thấy sự trốn tránh.

Anh cảm thấy hơi hoảng: "Em phải hứa với anh, dù thế nào tương lai chúng ta vẫn phải đi cùng nhau."

Anh muốn cô cho anh một lời hứa, muốn khoá chặt tình cảm của hai người lại với nhau.

Khó khăn nhất thời không thể làm họ chùn bước.

Anh biết cô rất mạnh mẽ, đó chính là điều đã thu hút anh từ khi họ còn học chung lớp.

Hứa Nguyệt không đáp lại lời anh, cô chỉ lẳng lặng nằm trên giường, ngẩng đầu nhìn anh, đưa tay sờ lên mặt anh, cảm giác mặt anh cọ vào lòng bàn tay mình.

"Minh Vọng."

“Ừm” Anh nghiêng mặt hôn vào lòng bàn tay cô.

“Em sẽ không ở bên anh nữa.” Cô đột ngột nói, nước mắt lăn dài trên khóe mắt, thấm ướt ga giường.

Anh không kinh ngạc, cúi đầu hôn cô, "Tại sao?"

Cô bối rối, cảm xúc trong nháy mắt sụp đổ, nước mắt càng ngày càng nhiều, "Đừng hỏi tại sao."

"Đừng hỏi em."

"Đừng hỏi gì cả"

Cô lặp lại ba câu liên tiếp.

Cô hít vào mùi hương trên cơ thể anh, trong khoảnh khắc giống như tuyết lớn bay từ phương Bắc về, hơi lạnh xoá tan ánh nắng ấm áp.

Trước mắt là một mảnh mênh mông trắng xóa, cô như đứng ở trên vách núi, từng bước từng bước rơi xuống đáy vực.

Minh Vọng quỳ lên, bế cô vào lòng, không ngừng hôn lên gò má ướn át của cô, "Nguyễn Nguyễn, em nói sẽ không ở bên anh nữa, có bao giờ nghĩ đến cảm xúc của anh không?"

Anh vừa hôn vừa hỏi, khóe mắt cũng có chút ươn ướt, trong lòng trống rỗng đến ê ẩm.

Anh nâng đầu cô lên, áp trán vào trán cô, "Chẳng lẽ lúc chúng ta ở bên nhau em không vui sao?"

Hứa Nguyễn lắc đầu, sao có thể không vui, ngược lại, không ai hiểu được cô đã vui thế nào khi gặp lại anh vào mùa xuân.

Mùa hè ở cùng anh, mỗi giây mỗi phút đều như một giấc mơ, thậm chí hạnh phúc hơn cả trong mơ, bởi vì anh quá tốt, quá dịu dàng, luôn dành cho cô sự lãng mạn và cho cô những điều bất ngờ.

Mùa thu tái hợp, mùa đông chia tay.

Bốn mùa trôi qua, anh đã bù đắp tất cả những tiếc nuối cùng buồn phiền thời niên thiếu của cô, cũng đã có thể an ủi cô cả đời sau này.

Cô không tham lam, thực sự không tham lam.

Anh đã yêu cô bằng tình yêu chân thành nhất, nhưng cô không thể làm vật cản tương lai của anh.

"Em sao vậy?" Anh nhìn cô, muốn từ trong miệng cô nghe được điều gì đó, "Có chuyện gì không thể nói với anh sao?"

Cô như chết lặng, chỉ biết nhìn anh.

Không thể thốt ra khỏi miệng, rằng cô cảm thấy có lỗi vì đã liên lụy đến anh.

Cô đã gặp ông nội anh, biết anh không thể một mình chống lại cả gia tộc lớn như vậy, đằng sau đó có quá nhiều thứ, thân phận, địa vị, quyền lợi, tiền bạc, các mối quan hệ ràng buộc. Tất cả những thứ đó đều không thể tách rời khỏi anh.

Không có chúng, anh đã không phải là người đứng đầu tập đoàn Minh thị.

Đúng vậy, bất kể anh trông như thế nào, giàu hay nghèo, cô vẫn sẽ ở bên anh.

Nhưng cô sao có thể nở lòng để anh vì cô mà chống lại người thân, từ bỏ hết mọi sự ưu việt.

Kéo anh khỏi thần đàn, đối với cô còn kinh khủng hơn việc tự mình huỷ hoại bản thân.

Nhiều người không ngừng thuyết phục cô rời xa anh, không phải không có lý do.

Môn đăng hộ đối.

Một quy luật không thay đổi từ ngàn xưa.

Minh Vọng cắn răng, "Em không tin anh đúng không?"

Anh đặt cô nằm thẳng, cởi bỏ quần áo của cô, thô bạo bao phủ cô, không ngừng dùng động tác làm cô cảm nhận được sự đau đớn.

Hứa Nguyễn càng cố gắng giãy giụa lại càng kích động tâm trạng của Minh Vọng, hành động càng thêm tàn nhẫn.

Minh Vọng không biết làm cách nào để giữ cô lại, chỉ có thể dùng phương thức bản năng nhất.

Hôn lên giọt lệ nơi khóe mắt cô, anh vừa chấn động vừa đau lòng nói: "Anh thật sự không có biện pháp nào với em."

Động tác của anh dần dịu dàng, mang theo tất cả yêu thương, quyến rũ cô nở rộ dưới thân anh.

Hứa Nguyệt ôm chặt lấy cơ thể anh, cuồng nhiệt đáp trả.

Giống như hai con quái vật cắn xé nhau, muốn để lại thứ gì đó trên cơ thể của nhau.

Cơn mưa nặng hạt giảm dần thành cơn mưa phùn, căn phòng cũng yên tĩnh trở lại.

Cả hai người đều đổ mồ hôi đầm đìa, nhưng không ai muốn cử động.

Minh Vọng ôm lấy người cô, bốn chân vẫn đan vào nhau, luồng nhiệt trong chăn vẫn chưa tản đi.

Anh đột nhiên nói: "Nguyệt Nguyệt, chúng ta kết hôn đi."

Hứa Nguyệt không phản hồi.

Anh nói tiếp: "Có một ngôi nhà, sinh một em bé, mọi thứ sẽ dần tốt hơn."

Cô lại rơi nước mắt.

Có một gia đình nhỏ, mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn.

Thật không may, đó không phải là nhà của cô và anh.

Anh xoa đầu cô, "Nguyệt Nguyệt, nghe lời anh, ngoan."

Chương 41: Trời cao đất rộng

Bầu trời xám xịt, Hứa Nguyễn ngược đôi mắt khô khốc nhìn qua khe rèm cửa, trần trọc suốt đêm.

Bên tai là hơi thở nặng nề của Minh Vọng. Từ hôm qua trở về, anh còn chưa kịp nghỉ ngơi đã vội tất tả lo chuyện của cô.

Hứa Nguyễn cúi người hôn nhẹ lên má anh. Cô ngồi dậy, vòng tay ôm lấy eo anh.

Nghiêng người lấy điều thuốc và bật lửa, học theo anh, mở chiếc hộp màu bạc chấm nhẹ một lớp bột trắng, sau đó mời thuốc.

Hương bạc hà the mát theo khói bay vào phổi, giống như hương vị băng tuyết trong mùa đông, nhưng tiếc rằng mùa đông Nam Thành không có tuyết.

Trong vô thức, cô hút rất chậm, gần như để điều thuốc tự cháy, tưởng như thời gian yên bình này kéo dài vô tận.

Mảnh tàn thuốc cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Cô dụi đầu lọc vào chiếc gạt tàn, nhìn anh vài lần, một lúc sau mới đứng dậy đi vào phòng tắm.

Hứa Nguyễn bỏ tất cả những thứ cô mang đến căn hộ này vào một chiếc túi.

Cuối cùng, không nhịn được, cô vào phòng ngủ, nắm tay anh, nhẹ nhàng nói lời từ biệt: “Minh Vọng, tạm biệt.”

Một đời này, chỉ cần được ở bên anh trong thời gian ngắn ngủi đã đủ làm cô thoải mái.

Cảm ơn vì đã đồng hành cùng cô trên một đoạn đường.

Biển rộng sông dài, cả đời thuận lợi.

Hy vọng anh sẽ trải qua mỗi ngày trong vui vẻ.

Vào một ngày nắng ấm, cô lặng lẽ rời đi.

Khi Minh Vọng tỉnh dậy đã là mười hai giờ trưa, anh theo thói quen thò tay ôm người bên cạnh vào lòng, nhưng chỉ chạm vào khoảng trống.

Anh mơ màng mở mắt ra, người bên gối đã không còn ở bên cạnh, anh sờ điện thoại xem giờ, vội đứng dậy đi tắm.

Tắm xong, anh ra phòng khách nhìn một vòng, sau đó lại đi vào phòng ngủ cầm điện thoại lên, không tìm thấy tin nhắn nào trên Wechat.

Anh ngồi xuống sofa gọi cho cô, một giọng nữ máy móc phát ra từ ống nghe, anh lại gửi cho cô thêm vài tin nhắn, sau khi yên lặng đợi ở phòng khách một lúc, anh thu dọn đồ đạc và đi ra ngoài.

Anh phóng xe đến cửa hàng của cô, nơi này vắng tanh, trên cửa vẫn còn dấu niêm phong.

Gõ ngón trỏ lên vô lăng, xem một loạt tin tức công việc trên Wechat, cuối cùng anh quyết định lái xe đến công ty.

Trong lúc đó, một cơn bão đang chuẩn bị bùng nổ ở tập đoàn Minh Thị.

Ông cụ Minh quyết tâm bắt ép Minh Vọng đính hôn với cháu gái nhà họ Ôn.

Trong giới, tin tức hai nhà sắp liên hôn đang dần lan truyền.

Minh lão gia không cho phép Minh Vọng tiếp tục ngỗ nghịch.

Minh Vọng không phải là người mặc cho người khác điều khiển, anh không còn quan tâm đến tập đoàn Minh Thị nữa mà dồn hết sức lực cho công ty công nghệ K&U, hợp tác với Từ Hà Diệp, chuyên nghiên cứu và sản xuất hệ thống trí tuệ nhân tạo.

Đồng thời, tất cả hệ thống thông minh AI trong các khách sạn 5 sao thuộc tập đoàn Minh Thị sẽ không được tiếp tục cập nhật trong nửa cuối năm nay.

Đây cũng là một trong những lý do khiến anh sớm đưa hệ thống trí tuệ nhân tạo AI vào ngành khách sạn từ tháng 8 - dù vốn dĩ anh cần thời gian để nghiên cứu và nâng cấp sản phẩm.

Khách sạn năm sao là do ông cụ Minh sáng lập. Với sự gia tăng của các loại homestay, khách sạn tình thú và nhà nghỉ trong những năm gần đây, các khách sạn truyền thống ngày càng bị cạnh tranh, lợi nhuận cũng ngày càng giảm.

Khi tiếp nhận tập đoàn, Minh Vọng đã đầu tư hệ thống trí tuệ nhân tạo AI trong khách sạn, sự mới mẻ và tiện lợi do công nghệ cao mang lại đã khiến khách sạn hồi sinh trong thời gian ngắn.

Nhưng anh cũng chỉ đầu tư vào các khách sạn ở Nam Thành, hệ thống được cập nhật mỗi tháng, lập trình của robot bắt kịp xu hướng hiện tại, đặc biệt chú trọng đến phạm vi chăm sóc khách hàng.

Minh Vọng rút lui khỏi mọi công việc điều hành và quản lý của tập đoàn Minh Thị, trực tiếp ngừng cập nhật hệ thống, sau đó anh hợp tác với các khách sạn khác trong thành phố.

Hơn nữa, phạm vi ứng dụng của hệ thống thông minh AI không chỉ trong lĩnh vực khách sạn mà còn trong ngành công nghiệp ô tô của tập đoàn họ Từ.

Ngược lại, đối với khách sạn của Minh thị, chỉ trong vài ngày đã nhận được rất nhiều lời phàn nàn, thậm chí cư dân mạng còn đưa ra lời khuyên với khách du lịch về các khách sạn đang áp dụng hệ thống AI. Việc này ảnh hưởng rất lớn đến doanh thu của Minh thị.

Minh lão gia nhìn công sức của mình bị Minh Vọng từng chút một hủy hoại, cũng không khỏi đau lòng.

Vì vậy, Ôn Nhã mấy lần liên lạc với Minh Vọng, muốn cùng anh bình tĩnh thương lượng, nhưng anh luôn từ chối gặp mặt.

Thời gian này, công ty công nghệ K&U chuẩn bị được niêm yết trên sàn chứng khoán NYSE của Mỹ.

Gần sang năm mới, anh bay đến New York cùng với Từ Hà Diệp và Lục Hoa Khiêm.

Khoảng thời gian này anh bận đến tối tăm mặt mũi.

Nhưng dù thế nào đi nữa, mỗi ngày anh đều không quên gửi một tin nhắn cho Hứa Nguyệt, bất kể cô có phản hồi hay không.

Hứa Nguyệt về nhà, mẹ Hứa kéo cô đến nhìn kỹ một lượt, sau đó chỉ thờ dài không nói.

Hai mẹ con lặng lẽ ăn bữa sáng.

Bà không hỏi cô sau này có dự định gì, chỉ trấn an cô rằng mọi thứ có thể bắt đầu lại từ đầu, bảo cô đừng buồn.

Hứa Nguyệt vào phòng tính toán một chút, tiền đầu tư vào cửa hàng tổng cộng 400.000 tệ, tuy tiền tiết kiệm trong tay cũng không nhiều, nhưng còn may cô không mắc nợ.

Cửa hàng còn niêm phong nên không thể kiểm kê tài sản.

Cô lấy di động ra gửi tin nhắn cho Hà Thạc ở Tô Châu.

Vòng đi vòng lại, cô vẫn phải quay lại công việc cũ.

Ngày 26 tháng 12 âm lịch lẽ ra là một ngày tốt, nhưng quả thật với Hứa Nguyệt chính là "hoạ vô đơn chí."

Chủ nhà nói với những người thuê cố gắng dọn ra trước Tết nguyên đán, tiểu khu này chắc chắn sẽ bị dỡ bỏ ngay đầu năm mới.

Hai mẹ con ra ngoài một ngày nhưng vẫn không tìm được căn nhà thích hợp, Tết âm lịch đang đến gần, chủ nhà hầu hết đều về quê nên không có cách nào liên lạc

Tối về đến nhà, bà Hứa đột nhiên đề nghị kế hoạch trở về quê.

Quê của họ ở vùng nông thôn, là một thị trấn nhỏ xa xôi ở phía Nam, lái xe cũng phải mất hơn ba giờ.

Hai mẹ con đã lâu không trở về, ngày hôm sau Hứa Nguyệt lái xe đưa mẹ Hứa mua nhu yếu phẩm mang theo.

Sau khi vào thị trấn, những con đường, cánh đồng, núi và sông đều có bóng dáng quen thuộc.

Dọc đường gặp không ít người quen cũ, bà Hứa chào từng người một.

Ngôi nhà cũ vẫn còn đó, nhưng vì đã lâu không có người ở, ngoài sân cỏ dại mọc um tùm, mái ngói xập xệ.

Mở cổng đi vào, hai người sang nhà hàng xóm mượn dụng cụ để dọn dẹp sửa chữa.

Sau khi dọn dẹp phòng ngủ, mở cửa sổ cho thoáng khí, hai mẹ con ra sân nhổ cỏ.

"Hứa Nguyệt?"

Chợt một cái đầu ló ra từ cổng, ngập ngừng gọi tên cô.

Hứa Nguyễn ngồi xổm trong sân, nâng mũ rơm quay đầu nhìn về phía cổng.

Một người đàn ông có làn da màu đồng đi vào cửa, đôi mắt sáng, khi cười lộ ra hàm răng trắng bóng, nói: "Thật sự là cậu sao? Cậu mới về à?"

Anh bước vào, lên nhìn cô vài cái, tim đập loạn xạ.

Hứa Nguyễn nhìn anh ta một lúc rồi ngẩn ngơ quay sang mẹ.

Bà Hứa cũng đang nhìn người thanh niên, anh ta gãi đầu, thành thật cười nói: "Dì không nhớ con sao? Nhà họ Lý ở đầu thôn, lúc tiểu học cháu đã học cùng lớp với Hứa Nguyễn."

"A ~" Bà Hứa chợt ý thức được, cười nói: "Lý Tiểu Tứ?"

"Vâng ạ" Người đàn ông mỉm cười, ngồi xổm xuống bên cạnh Hứa Nguyễn, nhặt chiếc liềm bên cạnh cô lên, bắt đầu thoăn thoắt làm việc, "Dì à, đừng gọi bằng biệt danh, Hứa Nguyễn không nhớ đâu ạ."

Hứa Nguyễn cũng vừa nhớ ra người này là ai, cười nói: "Lý Tồn Mậu, làm sao mà không nhớ được."

Lý Tồn Mậu ngồi xổm bên cạnh cô, bị nụ cười tươi sáng quyến rũ của cô làm cho lóa mắt.

Một lúc sau, anh ta quay lại với khuôn mặt đỏ bừng, không nói được lời nào, chỉ biết cười.

Anh xấu hổ khi bắt gặp ánh mắt của Hứa Nguyễn, hít một hơi rồi tiếp tục nhổ cỏ.

Sau khi làm xong đám cỏ trước sân, anh ta đi dạo một vòng rồi vội vàng rời đi.

“Đứa nhỏ này chắc là thích con rồi.” Bà Hứa vắn vỏi nước, sau đó trêu chọc Hứa Nguyệt.

Hứa Nguyệt đang giặt khăn bên cạnh, không nói lời nào trước sự trêu chọc của mẹ.

Chỉ là khi Lý Tồn Mậu nhiệt tình đề nghị sửa mái nhà giúp hai mẹ con thì cô từ chối.

Hai người ngủ lại một đêm, sau đó quay về Nam Thành để thu dọn những vật dụng còn lại.

Xe của Hứa Nguyệt cũng không rộng lắm, cuối cùng phải mượn một chiếc xe vận chuyển.

Đêm hai mươi tám tháng mười hai âm lịch, Hứa Nguyệt và mẹ ở lại ngôi nhà cũ.

Lý Tồn Mậu là một chàng trai nhiệt tình, tuy Hứa Nguyệt từ chối sự giúp đỡ của anh nhưng hôm sau khi họ quay lại từ Nam Thành, anh đã đến giúp họ sửa lại mái nhà một cách cẩn thận, cũng sửa lại cổng ra vào cho chắc chắn.

Hai mẹ con vội vàng sắm sửa ít đồ tết, năm mới sắp đến rồi.

Phác Mỹ Linh nghe mẹ kể bên nhà cũ của Hứa Nguyệt có người về ở, nhân lúc đang tranh cãi với mẹ chồng, cô tức giận xách hành lý bắt chuyến xe cuối cùng về nhà mẹ đẻ.

Khi đến nhà ga thị trấn, Hứa Nguyệt lái xe đến đón cô ấy.

Hai người đã lâu không gặp, sau bữa tối đêm giao thừa, bà Hứa đi thăm họ hàng, Phác Mỹ Linh xách bia đến trước cửa nhà cô.

Họ ở trong sân, dọn ra đĩa đậu phộng, vừa uống rượu vừa xem pháo hoa trong làng.

"Lúc trước khi tôi còn đang loay hoay tìm việc, vốn dĩ muốn hợp tác với cậu và Thiến Thiến, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy..."

Hứa Nguyệt nhấp một ngụm rượu, cúi đầu cười nói: "Có lẽ tôi không có vận may trong kinh doanh."

Cô ngả người ra ghế nhìn bầu trời đêm, lặng lẽ uống hết một chai bia, đột nhiên nói: "Mỹ Linh, tôi cảm thấy cuộc đời mình là một sự thất bại hoàn toàn. Tình yêu, sự nghiệp, tiền bạc đều không có."

"Cậu...đừng buồn." Phác Mỹ Linh vỗ vai cô, "Mọi việc rồi sẽ tốt hơn."

Hứa Nguyệt khui một chai bia, tự giễu nhếch môi: "Nhưng ở tuổi 27, có mấy ai thất bại được như tôi?"

"Chậc, chẳng ai thuận buồm xuôi gió cả. Cuộc đời không phải lúc nào cũng dễ dàng như vậy. Chúng ta còn trẻ, còn thời gian để làm lại."

Phác Mỹ Linh nhấp một ngụm bia rồi hỏi lại: "Vậy cậu có dự định gì trong tương lai?"

"Hồi về Nam Thành, tâm nguyện lớn nhất của tôi là mua được một căn hộ cho mẹ. Mục tiêu này nhất định phải thực hiện được. Giờ thì chỉ có thể quay lại công việc cũ."

"Về Tô Châu?"

Hứa Nguyệt ậm ừ, cúi đầu nhìn Wechat.

Minh Vọng gửi cho cô lời chúc mừng năm mới trong hộp thư thoại, nói rằng anh rất nhớ cô.

Cô ngơ ngác nhìn một lúc, đến khi màn hình nhòe đi, cô xóa tin nhắn thoại, xóa luôn Wechat, sau đó cầm lon bia uống sạch.

"Khi nào cậu đi?"

“Khoảng mừng mười Tết, có thể sớm hơn.” Hứa Nguyễn đáp, bóp nát chiếc lon rỗng.

Phác Mỹ Linh khuyên không được, chỉ có thể uống cùng cô bạn thân.

Ngoài cổng, Lý Tồn Mậu dẫn lũ trẻ trong làng đốt pháo trên con đường trước nhà Hứa Nguyễn, cứ thấp thỏm nhìn mãi vào trong sân.

Phác Mỹ Linh buồn cười: "Cái tên đại ngốc này!"

Hứa Nguyễn cũng cười bất đắc dĩ.

Đêm giao thừa, tiếng chuông lớn dưới gốc cây đa cổ thụ đầu làng rung lên.

Hứa Nguyễn chấp tay khi chuông reo.

"Minh Vọng, lời chúc năm mới này dành cho anh. Mong anh hạnh phúc.

Hi vọng anh sẽ tìm được một cô gái yêu anh.

Như em đã yêu anh trong rất nhiều năm.

Mong anh có một gia đình hòa thuận."

Điều cô sợ nhất là bóng dáng anh quay lưng về phía cô, bước đi dứt khoát.

Tất cả đều đã như cô mong muốn, cô sẽ không phải nhìn thấy anh quay lưng về phía mình.

Chỉ là không biết tại sao lại có giọt nước mắt chực chờ rơi xuống...

Là vì quá khứ?

Không phải, là vì tương lai sau này có lẽ không bao giờ gặp lại.

Chương 42: Say

Hứa Nguyệt dọn đồ vào mừng 5 Tết.

Chuyến bay của cô vào mừng 6.

Chiều mừng 4, Trần Thiến Thiến cũng được thả, lậ tức liên lạc với Hứa Nguyệt.

Hứa Nguyệt liền lái xe về Nam Thành.

Khi đi ngang qua những con đường quen thuộc, lòng cô không khỏi xúc động, cố gắng kìm nén tất cả vào đáy lòng.

Cô mang theo một ít trái cây đến nhà của Trần Thiến Thiến.

Trần Thiến Thiến vừa ngủ dậy, "Cậu ngồi một lát, tôi đi rửa mặt."

Hứa Nguyệt cầm trái cây vào bếp rửa sạch, hỏi: "Cậu ăn chưa?"

"Còn chưa." Trần Thiến Thiến mở điện thoại, "Đã mười hai giờ rồi, hay là gọi đồ ăn ngoài đi."

Hứa Nguyệt bưng trái cây đã rửa sạch đến phòng khách, "Tôi ăn rồi, không cần gọi phần tôi."

Trần Thiến Thiến nói theo, "Vậy để tôi gọi cho cậu ly trà sữa."

Hứa Nguyệt ngồi xuống sô pha.

Báo cáo kiểm tra sản phẩm Manor tại của Cục kiểm định thực phẩm và dược phẩm địa phương đã được công bố trực tuyến.

Trong lúc chờ đồ ăn, cả hai đã trao đổi và đọc kỹ thông tin các thông tin trên mạng.

Trần Thiến Thiến đã đăng ký tài khoản mạng xã hội cho cửa hàng, vì hoạt động kinh doanh tốt, tài khoản này có rất nhiều người theo dõi.

Sau khi thông cáo được gửi đi, bình luận bên dưới đã chia làm hai nửa, có người chỉ trích, xúc phạm họ, có người bênh vực họ.

Hai người trả lời một số bình luận tiêu cực.

Sau bữa trưa, hai người lái xe đến cửa hàng ở toà nhà Vọng Giang.

Sau khi xảy ra chuyện, cửa hàng bị niêm phong, hai người chỉ có thể vào để thu dọn đồ đạc.

Hai người thu gom những vật dụng nhỏ, bỏ vào một chiếc thùng lớn, còn những máy móc thiết bị lớn thì để lại cho công ty chuyển phát làm giúp.

Những gì sử dụng được thì mang theo, những thứ không thể di chuyển thì bán cho các trung tâm tái chế.

Buổi chiều, hai người đến trung tâm thương mại Lâu Hồ chuyển đồ của Hứa Nguyệt.

Cửa hàng mới mở, vì vậy đồ ít hơn nhiều so với bên cao ốc Vọng Giang.

Tất cả đồ đạc được kéo đến nhà của Trần Thiến Thiến.

Hai người bận rộn cả buổi chiều, làm xong mọi việc liền nằm dài trên sofa, mệt mỏi rũ rời.

Tia nắng cuối cùng trong ngày cũng nhạt dần, mùa xuân, trời tối rất nhanh.

“Đi ăn cơm nhé?” Hứa Nguyệt hỏi.

"Thật mệt mỏi, đã lâu rồi tôi không mệt như bây giờ."

Hứa Nguyễn cười cười, đứng dậy bật đèn đi vào phòng tắm rửa tay.

Lúc cô đi ra, trên sofa đã không có bóng dáng của Trần Thiến Thiến, đèn trong phòng ngủ sáng lên ấm áp.

Hứa Nguyễn bước vào, Trần Thiến Thiến thay quần áo xong cũng không thèm trang điểm, cứ thế đi ra ngoài.

Trần Thiến Thiến lái chiếc BMW của cô ấy.

"Cậu muốn ăn ở đâu?"

"Đi phố ăn vặt cạnh trường cấp ba Danh Hoa đi." Hứa Nguyễn đột nhiên muốn đến nơi đó.

Trần Thiến Thiến đang tập trung lái xe, quay đầu nhìn Hứa Nguyễn, muốn nói gì đó nhưng không lại không thốt ra khỏi miệng.

Từ căn hộ của Trần Thiến Thiến lái xe đến trường cấp 3 Danh Hoa mất khoảng nửa tiếng, sau khi tìm được chỗ đậu xe, hai người quần chặt áo khoác đi vào trong ngõ.

Các quán ăn trong ngõ vẫn mở cửa, dù học sinh đang nghỉ hè nhưng con phố ăn vặt nổi tiếng này vẫn tấp nập.

Tám năm qua, hàng quán ăn vặt ở đây vẫn không thay đổi, chỉ có con người thay đổi.

Người đến và người đi vội vã.

Hai người ngẫm hiểu ý, không cần hỏi ý kiến, đồng thời ngồi xuống một quán nhỏ.

Mặc dù mặt tiền cửa hàng đã khá xuống cấp, nhưng bên trong rất sạch sẽ và ngăn nắp.

Bà chủ mang theo trà cùng thực đơn tới, "Hai cháu muốn ăn gì?"

Trần Thiến Thiến cầm thực đơn, "Cậu muốn ăn gì?"

Hứa Nguyệt bung ấm trà lên, "Không kén chọn, hay là gọi như trước đây đi." Nói xong, cô rót ra hai tách trà.

"Được. Món ăn ở đây vẫn chưa thay đổi."

Bà chủ bên cạnh cười nói: "Hai cháu từng học ở Danh Hoa sao? Tiệm của tôi mở ở đây đã mười năm rồi."

"Vâng." Trần Thiến Thiến cười cười, gọi món.

Bà chủ cầm thực đơn đi ra ngoài.

Sau khi bà chủ đi, Trần Thiến Thiến hỏi: "Hình như cậu đang gặp chuyện gì phải không?"

Hứa Nguyệt sững sốt một lúc, đột nhiên hỏi cô: "Nếu cậu và một người đang rất yêu nhau, nhưng anh ấy sắp kết hôn với người khác, lại vẫn liên tục nhắn tin quan tâm cậu, thì cậu sẽ làm gì?"

Trần Thiến Thiến ngần ra, "Ý cậu là Minh Vọng sắp kết hôn?"

"Ừm." Hứa Nguyệt nói, "Bên đó chọn một cô gái môn đăng hộ đối..."

"Không đúng." Trần Thiến Thiến ngắt lời cô: "Chuyện xảy ra khi nào?"

Hứa Nguyệt ước tính thời gian.

"Vậy là cậu vừa vào liền được họ bảo lãnh ra?" Trần Thiến Thiến thờ dãi, "Cô ta cũng có bản lĩnh đấy. Tôi ở trong đó gần 7 ngày mới được thả."

"Từ tổng bảo lãnh cậu?"

"Còn có thể là ai."

Hứa Nguyễn mỉm cười, "Mỹ Linh nói đúng, yêu những người ở tầng lớp như họ cũng không sao, chỉ là đừng nghĩ sẽ có tương lai."

Trần Thiến Thiến gãi trán nói: "Nhưng điều kiện để tôi được tại ngoại là phải lấy anh ấy."

Hứa Nguyễn sững sốt một chút, quay đầu nhìn cô, "???"

"Tôi có thai rồi." Trần Thiến Thiến tuy ngược ngùng nhưng vẫn nói: "Anh ta không phải là đứng thứ ba trong gia đình sao, anh cả và anh thứ hai đều đã lập gia đình, chỉ mình anh ta là còn lông bông. Mẹ anh ta nghe tin liền đến nhà ông bà nội của anh ta báo tội."

"Khi mới phát hiện tôi đã mang theo giấy siêu âm đến nhà anh ấy." Cô trầm giọng hơn rất nhiều, ghé sát bên Hứa Nguyễn, "Mục đích chính là để đòi tiền phẫu thuật, dù sao chuyện này anh ta cũng có phần trách nhiệm."

"Thật là một câu chuyện cầu huyết như phim truyền hình."

Hứa Nguyễn đoán, "Bị mẹ anh ấy bắt tại trận?"

Trần Thiến Thiến gật đầu thờ dãi: "Cũng chỉ chào hỏi có lệ thôi, cầm được tiền rồi tôi liền chạy thẳng đến bệnh viện."

"Không biết vì sao, nhập viện hai ngày rồi mà bệnh viện vẫn chưa xếp lịch phẫu thuật, sau đó thì chúng ta bị tạm giam."

"Vậy mà anh ta còn không tìm cách bảo lãnh cậu ra ngoài sớm hơn." Hứa Nguyễn nhíu mày.

"Là do tôi không chịu ra." Trần Thiến Thiến oán giận, "Nhà họ ép tôi kết hôn, tôi còn tưởng Từ Hà Diệp cũng không muốn có con, dù sao anh ta cũng lãng nhãng như vậy, nhưng ngược lại, anh ta một mực muốn đám cưới với tôi, vì vậy mới kéo dài."

Nói xong, rượu và thức ăn lần lượt được dọn ra.

Hứa Nguyễn chỉ biết cười, không nói được lời nào.

Số phận luôn quay lưng với cô.

Những thứ mà người khác có thể dễ dàng đạt được, thì với cô luôn là một giấc mơ không thể chạm tới.

Mở bia, rót đầy ly, thấy Trần Thiến Thiến muốn uống, Hứa Nguyễn giật lấy, "Cậu đang có em bé, không được uống thứ này."

Trần Thiến Thiến nhăn mũi không vui, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hứa Nguyễn uống rượu một mình.

"Cậu dự định làm gì tiếp theo? Theo lời cậu thì hình như Minh Vọng còn chưa muốn chia tay."

Hứa Nguyễn lắc ly rượu trong tay, không nói gì.

Trần Thiến Thiến hỏi: "Anh ta muốn làm gì? Trong nhà có vợ, bên ngoài có bạn gái sao?"

"Đừng nói như vậy."

"Cậu còn biện hộ giùm anh ta?"

Hứa Nguyễn nói: "Tôi sẽ luôn đứng về phía anh ấy."

Trần Thiến Thiến mở miệng, nhưng không thể nói tiếp.

Đời người có bao nhiêu cái mươi năm?

Từ tuổi trẻ đến khi trưởng thành, ai cũng thay đổi, người ta nói tuổi trẻ tình cảm sẽ không bền lâu, nhưng nếu trưởng thành có thể hội ngộ và bắt đầu yêu lại từ đầu thì sao?

Khi còn trẻ gặp phải người quá hoàn hảo, vậy xác định cả đời sẽ không thể bình yên.

Khi trưởng thành có thể yêu một người quá ưu tú, chắc chắn quãng đời còn lại sẽ rất khó để yêu ai khác.

Đêm đó, Hứa Nguyệt một mình uống hai chai rượu gạo, sau đó gọi thêm hai chai nữa.

Trước đây cô chưa từng uống say đến mất lý trí, nhưng đêm nay cô thật sự say đến đổ gục.

Tất cả nỗi buồn không thể giải tỏa đều bị dồn nén trong men rượu, uống hết vào trong lòng.

Trần Thiến Thiến tính tiền xong liền đỡ bạn mình ra xe.

Hai cô gái trở lại căn hộ của Trần Thiến Thiến.

Cô vào nhà tắm giặt khăn rồi bước ra lau mặt cho Hứa Nguyệt, vừa quay mặt đã thấy trên mặt bạn mình đầy nước mắt.

Trần Thiến Thiến dừng một chút, sau đó lau sạch gương mặt Hứa Nguyệt.

Xong xuôi, cô vào phòng khách gọi Từ Hà Diệp, "Hai anh đã về chưa?"

"Anh về Nam Thành vào sáng nay, có chuyện gì không em?"

"Được, anh hẹn Minh Vọng ra ngoài giúp em đi."

Từ Hà Diệp từ trên giường ngồi dậy, sau một ngày say máy bay, cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại

Anh và Minh Vọng vô cùng bận rộn trong giai đoạn này, công ty đã hoạt động trở lại ngay sau khi niêm yết thành công trên thị trường chứng khoán New York liền chạy về Trung Quốc.

Anh thì lo lắng cho vợ con, Minh Vọng thì lo lắng vì Hứa Nguyệt cắt đứt liên lạc, tất cả mọi chuyện đều đẩy cho Lục Hoa Khiêm giải quyết.

Anh hút một điếu thuốc, trêu chọc: "Sao em lại muốn hẹn hò với Minh Vọng? Chắc bây giờ anh ấy đang tận hưởng khoảng thời gian vui vẻ với bạn thân của em rồi."

"Hạnh phúc cái đầu anh." Trần Thiến Thiến nghe xong liền nổi giận, thừa dịp xả nổi tức giận trong lòng, "Em hỏi anh, Minh Vọng sắp kết hôn đúng không?"

Từ Hà Diệp bị quát một tiếng, nghe đến nửa câu sau lại cười ha hả, "Minh Vọng đúng là tên khốn, tốc độ nhanh không kịp trở tay, đã sắp kết hôn với bạn học Hứa rồi sao?"

"Kết cái gì với bạn học Hứa?"

"Đàn ông các anh chỉ toàn là một đám khốn kiếp."

"Trần Thiến Thiến." Từ Hà Diệp gọi cô, "Em ăn trúng thuốc nổ sao?"

Trần Thiến Thiến thờ ra một hơi, ép mình bình tĩnh lại, "Minh Vọng sắp kết hôn, nhưng cô dâu không phải Hứa Nguyệt."

Từ Hà Diệp cũng sửng sốt, "Không phải chứ, mấy ngày trước anh ấy nhờ một nhà thiết kế nổi tiếng nước ngoài thiết kế riêng cho anh ấy một chiếc nhẫn, anh còn tưởng rằng..."

"Không, chờ một chút." Từ Hà Diệp xuống giường, "Anh với em ngồi đây nói thêm cũng chẳng được gì, để anh gọi Minh Vọng ra nói chuyện."

"Được." Trần Thiến Thiến đáp ứng, "Đến quán của anh đi."

"Anh biết rồi."

Từ Hà Diệp cúp máy, lập tức gọi điện cho Minh Vọng.

Minh Vọng đang lật xem chi tiết hồ sơ cửa hàng của Hứa Nguyệt do trợ lý gửi đến, tìm thấy địa chỉ quê quán của cô. Đúng lúc Từ Hà Diệp gọi, anh trả lời: "Nói đi."

"Ra ngoài một lát được không?"

"Tôi không muốn ra ngoài."

"Liên quan đến bạn học Hứa Nguyệt."

Minh Vọng dừng ngón tay đang định cúp điện thoại lại, "Cái gì?"

"Đi ra sẽ biết, là Thiến Thiến hẹn, qua quán của tôi đi."

Nam Thành đầu xuân rất lạnh.

Trần Thiến Thiến điều khiển xe rất nhanh, hơn 20 phút sau đã tiến vào bãi đậu xe bên ngoài quán bar.

Quản lý quán bar nhìn thấy cô, ngay lập tức dẫn cô đến một phòng riêng.

Cửa mở ra, Từ Hà Diệp và Minh Vọng đã ở bên trong.

Cô bước vào, nhìn Minh Vọng một lúc.

Từ Hà Diệp thấy thế, vội vàng kéo cô ngồi xuống.

Minh Vọng liếc nhìn cô, sau đó lại nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Trần Thiến Thiến không mở miệng, chỉ liếc nhìn Từ Hà Diệp, ánh mắt ra hiệu cho anh nói thay mình.

Từ Hà Diệp khẽ hắng giọng, Minh Vọng nhìn sang.

Trần Thiến Thiến cắn răng nói: "Minh Vọng, chúc mừng anh sắp làm chủ rể."

Chương 43: Mười một năm yêu thầm

Minh Vọng cau mày.

"Nhưng mà, anh sắp kết hôn rồi, có thể để Hứa Nguyệt yên được không?"

Minh Vọng chậm rãi dừng lại.

Trần Thiến Thiến nói: "Nguyệt Nguyệt yêu anh nhiều năm như vậy, sau khi gặp lại, cô ấy đã rất hạnh phúc..."

"Anh cũng sắp kết hôn rồi, nếu cứ dây dưa như vậy, cô ấy sẽ vĩnh viễn không quên được anh."

"Vậy cô nghĩ tôi sẽ lấy ai?" Minh Vọng từ từ nhướn mi nhìn Trần Thiến Thiến.

Cô sống người một lúc, "Không phải anh sẽ đính hôn với người đã bảo lãnh Hứa Nguyệt sao? Cô ta nói anh đã hứa sẽ đính hôn, còn nói khi nào kết hôn sẽ gửi thiệp mời cho Hứa Nguyệt."

Minh Vọng bóp chặt chiếc ly trong tay, gân trên mu bàn tay nổi lên.

Chẳng trách đêm đó Hứa Nguyệt khóc nhiều như vậy.

Sau đó cô biến mất không dấu vết, căn nhà bên phố cổ cũng bỏ hoang, thậm chí anh còn bị cô chặn liên lạc vào ngay đêm giao thừa Tết nguyên đán.

Hóa ra đây là cái bẫy mà gia đình anh giăng ra.

Minh Vọng ngẩng đầu nhìn Trần Thiến Thiến, "Bây giờ cô ấy đang ở đâu?"

Trần Thiến Thiến nhếch miệng không nói lời nào.

"Cô ấy ở đâu? Cô có thể chỉ cho tôi được không?" Minh Vọng hỏi lần nữa.

Trần Thiến Thiến lắc đầu, hạ giọng, "Anh sắp kết hôn rồi, còn muốn tìm cô ấy..."

"Choang" một tiếng, chiếc cốc rơi xuống đất. Minh Vọng kéo cổ áo, đứng dậy sai bước muốn kéo tay Trần Thiến Thiến.

Từ Hà Diệp vội vàng đứng lên, chen vào giữa hai người, "Đừng hấp tấp, có gì từ từ nói."

"Đúng là tôi muốn kết hôn, nhưng là kết hôn với Hứa Nguyệt." Minh Vọng nổi giận, "Dẫn tôi đi gặp cô ấy." Giọng nói như một mệnh lệnh.

Trần Thiến Thiến nghe vậy sững sốt, "Chuyện này..."

Anh cảm thấy bất lực: "Là hiểu lầm thôi. Ôn Nhã lén tôi đi gặp Hứa Nguyệt, chuyện này tôi không hề biết."

Trần Thiến Thiến ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt Từ Hà Diệp.

Từ Hà Diệp có thể làm chứng cho điều này, "Chiếc nhẫn anh ấy đặt mua ở New York có khắc tên của anh ấy và Hứa Nguyệt, nên anh cũng thấy khó hiểu khi nghe em nói".

Anh kéo hai người đang giương cung bạt kiếm ngồi xuống ghế, "Nào, ngồi xuống, nói chuyện cho rõ ràng đi."

Đến lúc này thì chuyện cần hiểu cũng đã hiểu.

Trần Thiến Thiến đột nhiên rất tức giận, "Nếu anh đã có kế hoạch này, sao không nói cho cô ấy biết?"

Minh Vọng bóp trán, "Tôi nói rồi, không biết tại sao cô ấy lại hiểu theo chiều hướng khác. Cô ấy biến mất từ lúc rạng sáng, không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn, chặn hết mọi liên lạc của tôi."

"Hai người đúng là..." Trần Thiến Thiến không nói nên lời, "Có miệng để làm gì mà không chịu nói, nếu cô ấy biết anh có ý này hẳn sẽ cảm thấy rất vui. Thích anh nhiều năm như vậy, giờ cũng đã thành hiện thực."

Minh Vọng đột nhiên nhớ tới câu đầu tiên Trần Thiến Thiến nói, thế nào là "Thích anh nhiều năm như vậy?"

Anh nói dối Trần Thiến Thiến, "Tôi biết."

"Anh biết rồi?" Trần Thiến Thiến cầm ly rượu lên, đoán chắc lúc ở cùng nhau nhất định hai người đã thổ lộ, vừa định uống, người bên cạnh đã giật lấy, đặt một cốc nước nóng vào trong tay cô.

Liếc anh ấy một cái, cô quay đầu nhìn Minh Vọng, chợt thờ dài: "Mười một năm, thật sự không dễ dàng. Năm 16 tuổi cô ấy đã bắt đầu thích anh, đến bây giờ 27 tuổi, đi một vòng rất lớn, hai người mới có thể chính thức ở bên nhau. Vẫn biết tình cảm là tự nguyện, nhưng xuất phát điểm của hai người không cân xứng, tình cảm của cô ấy dành cho anh quá nhiều, sau này nếu có xích mích, anh nhất định phải bao dung Nguyễn Nguyễn."

Minh Vọng nghe mấy câu cuối của Trần Thiến Thiến, nhưng cảm xúc của anh vẫn mắc kẹt ở câu nói đầu tiên và câu thứ hai.

Hóa ra từ rất sớm, tuổi mười tám của anh cũng giống như tuổi mười sáu của cô.

Không dám thổ lộ, lại không thể khống chế ánh mắt, luôn âm thầm đuổi theo một bóng người từ trong đám đông.

Anh không dám nói với cô, bởi vì cô luôn phớt lờ anh, cho dù hai người chạm mặt nhau, cô vẫn luôn ném cho anh ánh mắt lạnh lùng.

Lòng tự trọng và kiêu hãnh của chàng trai trẻ khiến anh không thể cúi đầu, chỉ lén nhìn cô, sợ rằng cô sẽ cảm thấy anh quá phiền phức.

Anh chưa bao giờ thấy được một chút tình ý nào trong mắt cô, hoặc thậm chí là cô có thể nhận biết anh.

Người ta nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, thích một người dù không nói ra miệng nhưng tình cảm trong ánh mắt là không thể dấu.

Hứa Tiểu Nguyệt là đồ lừa đảo

Ít nhất thì anh đã không nhìn ra.

Nếu lúc đó anh nhìn ra một chút cảm xúc cô dành cho anh, thì nó cũng đủ cho anh dừng khí lao về phía cô.

Nếu vậy thì họ đã không bỏ lỡ nhau nhiều năm như vậy.

Anh cũng không phải chờ đợi vu vơ ở Nam Thành.

Trước đây anh không biết mình đang chờ đợi điều gì, nhưng từ khi gặp lại cô thì anh biết chính xác mình đang chờ đợi điều gì.

Anh từng nghĩ rằng sự chờ đợi của mình kéo dài tám năm.

Nhưng hóa ra sự chờ đợi của cô cũng kéo dài tám năm.

Anh bóp trán, nhớ tới quãng thời gian họ ở bên nhau, lâu như vậy nhưng cô vẫn chưa từng nói chuyện này với anh.

Mỗi lần anh nhắc đến quá khứ, cô lại chuyển chủ đề.

Khi anh đi công tác trong nhiều ngày, cô cũng chưa từng tỏ ra mình rất nhớ anh.

Cho dù xảy ra biến cố, cô cũng sẽ không lập tức tìm anh, tất cả mọi chuyện đều giữ trong lòng. Cô không muốn phụ thuộc vào anh.

Nhưng Trần Thiến Thiến là bạn thân của Hứa Nguyệt, cô ấy sẽ không nói dối.

Trần Thiến Thiến còn muốn nói nữa, Từ Hà Diệp đột nhiên kéo cô lại, ra hiệu cô nhìn sang.

Người đàn ông cong người ngồi trên sofa, hai tay tì trên đầu gối, mặt cúi gằm, không biết anh đang suy nghĩ gì.

Ánh đèn vàng nhạt trong phòng chiếu vào khuôn mặt của anh, biểu cảm mơ hồ.

Căn phòng chìm trong im lặng.

Giống như một cơn bão đang bị đè nén.

Trần Thiến Thiến không nói nữa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Minh Vọng đột nhiên nói: "Quan hệ của chúng tôi không có bất cân xứng. Cô... dẫn tôi đi gặp cô ấy đi."

Cô quay sang Từ Hà Diệp, thấy anh gật đầu.

Nam Thành nửa đêm khá lạnh.

Hai chiếc ô tô chạy trên đường, chiếc này nối đuôi chiếc kia.

Từ Hà Diệp đang lái chiếc BMW của Trần Thiến Thiến, đột nhiên nói: "Vừa rồi em bị thằng nhóc Minh Vọng đó lừa, em có biết không?"

"Ý gì?"

"Chuyện Hứa Nguyệt thích cậu ta từ thời đi học, đoán chừng cô ấy cũng chưa từng nói cho Minh Vọng biết."

Trần Thiến Thiến trợn tròn mắt, không thể tin được.

Từ Hà Diệp cười tủm tỉm, “Em không cảm thấy vấn đề giữa hai người đó chính là cả hai đều cứng đầu và tự tôn quá cao sao, cả hai không ai chịu mở lòng trước.”

"Khi còn trẻ cao ngạo không nói, bỏ lỡ nhiều năm như vậy, em nghĩ Minh Vọng là người tùy tiện yêu đương sao? Nếu anh ấy tùy tiện như vậy, sao phải chọn một người bạn học cũ nhiều năm không có liên lạc như vậy?"

“Đó là vì Nguyễn Nguyễn nhà em quá xinh đẹp, lão già biến thái Minh Vọng chính là coi trọng nhan sắc của cô ấy.” Trần Thiến Thiến miễn cưỡng phản bác.

Từ Hà Diệp cười nói: "Nếu không có vấn đề này giữa bọn họ, Ôn Nhã đã không có khe hở để lợi dụng rồi."

Đèn đỏ, anh dừng lại, quay đầu nhìn người bên cạnh, nghiêm túc nói: “Chúng ta phải xem đây là bài học, sau này có chuyện gì nhất định hai người phải ngồi xuống cùng nhau giải quyết.”

Trần Thiến Thiến trợn tròn mắt, "Nếu em là loại người có chuyện gì cũng giữ trong lòng thì hôm nay anh và Minh Vọng đã không ép được em rồi."

Từ Hà Diệp sờ mũi.

Quả thật cô không phải loại người để mọi chuyện trong lòng. Khi biết mình mang thai, không phải cô không có tiền phẫu thuật, cô chỉ muốn cho anh biết, vì anh có một nửa trách nhiệm với đứa bé này, chỉ là không lường trước được mẹ Từ cũng ở đó.

Xe vào khu chung cư, đậu ở tầng dưới, ba người lần lượt vào thang máy.

Mở cửa, trong phòng khách vẫn còn ngọn đèn cô để lại. Từ Hà Diệp lấy ra hai đôi dép dùng một lần, Trần Thiến Thiến mặc kệ, đi vào phòng ngủ, thấy Hứa Nguyên đã ngủ say..

Cô đi ra, đúng lúc Minh Vọng đang tiến vào, vừa định nói chuyện thì Từ Hà Diệp đã kéo tay cô.

Minh Vọng đóng cửa phòng ngủ lại.

Anh bước đến bên giường, nhìn xuống người phụ nữ đang say ngủ.

Đã lâu không gặp cô, nỗi nhớ nơi đáy mắt rốt cuộc không kìm nén được nữa. Anh cúi đầu muốn hôn cô, lại nhìn thấy bên gối cô có một vết thẫm màu.

Trái tim anh kịch liệt run lên, trong nháy mắt anh cảm nhận được trái tim mình như bị ai bóp nghẹt.

Anh đưa tay vén sợi tóc trên má cô ra sau tai.

Trước đây anh từng nói cô nuôi tóc dài, sau đó cô thật sự không còn cắt tóc nữa.

Một lúc lâu sau, anh ngồi xuống tấm thảm trước giường, đưa tay luồn vào chăn, nắm lấy tay cô.

Có lẽ cảm nhận được sức mạnh quen thuộc, cô nắm chặt tay anh trong giấc ngủ.

Minh Vọng gỡ tay cô ra, cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô, sợ cô lạnh, anh nắm tay cô áp vào má mình.

Một đêm trôi qua.

Trần Thiến Thiến thức giấc nửa đêm vì bị lạnh, đi vào lấy chăn bông, lúc đi ra liếc mắt nhìn người bên cạnh giường, sau đó không bước vào phòng nữa.

Cô ngủ ngoài phòng khách cùng Từ Hà Diệp.

Sáu giờ, trời còn chưa sáng hẳn, cửa phòng ngủ mở ra.

Hai người trên sofa tỉnh lại, Minh Vọng đi ngang qua bọn họ, dừng một chút, "Trần Thiến Thiến, cảm ơn cô."

Trần Thiến Thiến ngáp một cái, "Nguyễn Nguyễn là người bạn tốt nhất của tôi, tôi không thể đứng nhìn cô ấy chịu thiệt thòi. Minh Vọng, vé máy bay của cô ấy là sáng mai..."

"Ừm." Anh gật đầu, sau đó sải bước đi ra ngoài.

Bên ngoài gió lạnh, nhưng bầu trời dần sáng rõ.

Anh đi tới bên xe, không vào xe ngay, dựa vào cửa xe, lấy hộp thuốc lá ra, lắc một điếu thuốc.

Anh cúi đầu mồi thuốc, từng làn sương trắng từ đôi môi mỏng thoát ra, tản mát trong không khí.

Những người buôn bán đã bắt đầu ra vào tiểu khu.

Minh Vọng đang hút thuốc, dựa vào cửa xe nheo mắt nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ gì.

Một lúc sau, anh dập tắt nửa điếu thuốc còn lại, mở cửa lên xe.

Chiếc Maybach trực tiếp lái đến nhà họ Minh ở Giang Bắc.

Trên đường đi, anh rẽ vào tập đoàn Minh Thị, sau đó bước ra với một tập tài liệu dày cộm trên tay.

.....

Trong biệt thự chỉ có vài người giúp việc đang bận rộn.

Minh Vọng đi vào, không để ý đến xung quanh, vừa ngồi xuống sofa liền lấy điện thoại gọi cho Ôn Nhã, nói cô ta đến nhà họ Minh gấp.

Ôn Nhã nghe điện thoại, một hồi sau mới phản ứng lại, nghe thấy giọng nói của Minh Vọng thì khoe miệng cong lên, vội vàng đứng dậy đi tắm.

Khoảng tám giờ, người trong gia tộc lần lượt đi xuống phòng khách.

Bà nội Minh nhìn thấy cháu trai lớn ngồi trong phòng khách, vội vàng đi tới ôm anh, "Con về khi nào?"

"Bà nội." Minh Vọng gọi một tiếng, nói: "Con mới trở về."

"Con ăn sáng chưa?"

Minh Vọng lắc đầu, ngồi thẳng lưng. Bà nội anh đã nhận ra có gì đó không đúng, "Sao vậy?"

"Ông nội đâu?"

"Còn ở trên lầu, có chuyện gì sao? Bà đi gọi ông ấy."

"Không cần." Anh nhìn bà, "Bà có biết nhà chúng ta sẽ đính hôn với con gái nhà họ Ôn không?"

Bà nội Minh dừng lại, ngồi xuống bên cạnh anh: "Đây là chuyện đã định rồi."

Minh Vọng ngừng nói, dựa lưng vào sofa.

Không lâu sau, một bóng người đi vào phòng khách. Cô ta khéo léo thay dép đi vào, nhìn thấy Minh Vọng liền cảm thấy phấn khích.

"Bà nội, Minh Vọng, chào buổi sáng"

"Oi, sao hôm nay con đến sớm thế? Con ngồi đi." Bà Minh cười chào Ôn Nhã.

Minh Vọng nhìn cô, ánh mắt tối tăm không rõ, thần sắc thâm trầm.

Ôn Nhã ngồi xuống bên cạnh bà nội Minh, "Minh Vọng, anh về từ khi nào?"

Minh Vọng không đáp lại cô ta, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ôn Nhã lúng túng trong chốc lát, bà nội Minh vỗ vỗ tay cô trấn an.

Sau hơn mười phút, ông Minh cũng đi xuống, khi nhìn thấy Minh Vọng liền hừ một tiếng.

Ba của Minh Vọng lúc này cũng vào cửa, "Con có chuyện gì thì nói nhanh lên, ba sắp muộn làm rồi." Lời nói hướng về phía Minh Vọng.

Minh Vọng khẽ mỉm cười, cầm đống tài liệu lên, đặt xuống bàn, "Từ hôm nay, con chính thức rút lui khỏi tập đoàn Minh Thị, ngày mai sẽ tổ chức cuộc họp hội đồng quản trị."

Cả nhà sửng người trong giây lát.

Đa số người trong Minh gia đều tham gia vào giới chính trị, chỉ có Minh Vọng tiếp quản công việc kinh doanh, cũng là người thừa kế được đào tạo từ nhỏ.

Nếu Minh Vọng nghỉ việc, ông cụ Minh bắt buộc phải quay lại điều hành công ty.

Nhưng thực tế là tập đoàn Minh Thị bây giờ đã trở thành một mớ hỗn độn.

Sau khi Minh Vọng ngừng cập nhật hệ thống trí tuệ nhân tạo AI, hiệu suất công việc đã giảm mạnh.

Mọi người cho rằng anh chỉ đang hù dọa gia đình.

Nhưng không phải, vào dịp Tết nguyên đán, Minh Vọng bay đi New York để niêm yết công ty riêng của anh lên sàn chứng khoán.

Bây giờ anh tuyên bố rút lui khỏi tập đoàn Minh Thị, thị trường chứng khoán nhất định sẽ lao dốc, ảnh hưởng không nhỏ đến cả tập đoàn.

Ông nội anh tức trợn mắt, trong nháy mắt ngã xuống sofa.

"Ba"

"Ông nội"

Phòng khách trở nên hỗn loạn.

Minh Vọng ném ánh mắt lạnh lùng về phía đám người đang phát hoảng.

Ông cụ Minh trợn mắt, xoa tay, tức giận nói: "Đồ bất hiếu!"

"Là do ông ép con."

"Ai ép con?!" Bà nội Minh ở bên cạnh há hốc miệng tức giận.

Minh Vọng ngược mắt, lướt qua khuôn mặt của ba anh, lướt qua khuôn mặt Ôn Nhã, cuối cùng trở lại khuôn mặt của ông nội.

Ngữ khí anh nhàn nhạt, "Không phải mọi người coi trọng việc liên hôn sao, vậy thì tự mình tiến hành đi. Con đã nói rồi, con có khả năng đứng vững trên đôi chân của mình, đừng tưởng rằng con không biết việc mọi người lén lút làm sau lưng con."

Câu nói cuối cùng là dành riêng cho Ôn Nhã.

Ôn Nhã nuốt hận, thầm chửi Hứa Nguyệt vì đã đem tất cả mọi chuyện kể cho Minh Vọng.

Minh Vọng đứng thẳng dậy, quay người định bước đi.

“Dừng lại!” Một giọng nói yếu ớt vang lên từ phía sau.

Minh Vọng dừng bước nhưng không quay đầu lại.

"Mày định làm gì? Há?" Ông nội Minh ho khan.

Minh Vọng quay người nhìn ông nội mình, "Con đã nói, một mình con có thể điều hành tập đoàn ổn thoả, thậm chí còn đưa nó lên đỉnh cao hơn nữa. Nhưng ông chỉ muốn ép con làm chuyện con không thích, ví dụ như cưới cô ấy." Anh đưa mắt nhìn người phụ nữ đối diện.

Ôn Nhã nghiêng răng, "Minh Vọng, không có ai ép anh..."

“Cô im đi.” Minh Vọng ngắt lời cô ta, không muốn nghe thêm nữa.

"Muốn cưới thì mọi người tự cưới, muốn liên hôn để trèo lên cao thì tự mình trèo. Con không còn là người nhà họ Minh nữa."

“Không ai ép con.” Bà nội Minh lên tiếng: “Đúng là bà đi tìm cô ta, nhưng không hề nói chuyện con sẽ kết hôn. Liên hôn giữa hai nhà cũng không nhất định phải là con thực hiện."

"Dừng nói nhảm!" Ông cụ Minh nhìn vợ mình, "Nhà này ngoài tên nghịch tử Minh Vọng thì còn ai xứng với Ôn Nhã nữa?"

Ôn Nhã đứng nhìn mọi chuyện xảy ra, trong lòng không khỏi cay đắng.

Một lúc sau, cô ta đứng lên, đặc ý nhìn Minh Vọng, "Anh không muốn cưới, tôi cũng không muốn gả, cưỡng ép cũng chỉ thành một đôi oan gia. Tôi cũng không phải không lấy được chồng."

“Tôi cưới” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói cắt lời của cô ta.

Mọi người nhìn sang, một người đàn ông mặc áo khoác xanh quân đội, đi ủng quân đội màu đen xuất hiện ở cửa.

Đó là Minh Cảnh.

Anh ta sai bước đi vào, đi ngang qua Ôn Nhã, duỗi tay nhìn mọi người trong phòng khách, "Tôi cũng là người nhà họ Minh, vì vậy tôi hẳn là xứng với trường phòng Ôn đúng không?"

Anh nhìn xuống người phụ nữ đang mang đôi mắt đỏ hoe.

Ôn Nhã không nói, cũng không phản đối, chỉ quay đầu chớp chớp đôi mắt nóng rục.

"Mấy đứa chúng mày... " Ông cụ Minh tức giận nói không nên lời.

Minh Vọng và Minh Cảnh lướt qua, hai anh em nhìn nhau, mặt đối mặt nhưng không nói lời nào.

.....

Việc Minh Vọng rút khỏi tập đoàn Minh Thị khiến giới thượng lưu xôn xao.

Tập đoàn Minh Thị ngoài khách sạn còn kinh doanh các ngành công nghiệp, sau khi Minh Vọng tiếp quản thì lấn sân sang lĩnh vực bất động sản, truyền thông đa phương tiện. Hiện tại anh rút lui, các nhà đầu tư lớn cũng bảo nhau rút vốn.

Tập đoàn Minh Thị rơi vào tình thế nước sôi lửa bỏng.

Cùng lúc đó, một công ty mới niêm yết là K&U Technology cũng âm thầm thâm tóm các mảng kinh doanh lớn khiến người trong ngành chú ý.

Khi tin tức đến tai ông cụ nhà họ Minh, ông ta đã tức giận đến chết lặng.

Cháu trai ông ta ra tay quá tuyệt tình.

Bà nội Minh ở bên cạnh thở dài: "Sao ông lại cố chấp như vậy? Không phải hôn sự giữa hai nhà chúng ta vẫn tiến hành đấy thôi? Còn Minh Vọng, ông để nó tự do lựa chọn đi, lần đầu tiên tôi thấy nó thật sự yêu thích một người như vậy, ông đừng làm khó nó nữa."

Ông cụ Minh trợn mắt nhìn vợ.

Bà cụ Minh lắc đầu thở dài: "Lão già ngoan cố"

Chương 44: Giữ người ở lại

Hứa Nguyệt tỉnh dậy thì thấy Trần Thiến Thiến đang ngủ bên cạnh.

Nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ sáng.

Cô để lại tin nhắn nói mình có việc, sau đó liền lái xe về nhà.

Chuyến bay là vào sáng mai, tối nay cô phải về lại Nam Thành, nếu biết trước thì hôm qua cô đã xách hành lý đến đây rồi.

Thu dọn xong, buổi chiều cô mang đồ đạc ra xe, mẹ Hứa đau lòng nhìn cô: "Nguyệt Nguyệt"

Hứa Nguyệt dừng lại, quay đầu nhìn bà, "Mẹ"

Mẹ Hứa tiến lên nắm tay con gái, "Con và Minh Vọng..."

"Mẹ biết rồi?" Hứa Nguyệt cúi đầu, sau đó ngẩng đầu cười nói: "Không có duyên phận, chuyện này cũng nên chấm dứt ở đây."

Bà thở dài, "Con một mình ở bên ngoài cũng đừng làm việc vất vả quá."

Hứa Nguyệt gật đầu, buông hành lý, ôm chặt mẹ Hứa.

Rời quê, cô chạy xe vào thẳng tiểu khu của Trần Thiến Thiến.

Đậu xe xong, cô kéo vali vào khu chung cư.

Ở phía bên kia của tiểu khu, một chiếc Volkswagen màu đen đậu dưới lầu, cửa sổ phía sau hé mở, một người đàn ông với khuôn mặt lãnh đạm đang yên lặng nhìn cô.

Mãi cho đến khi bóng cô mất hút, người đàn ông mới nhìn xuống điện thoại, là cuộc gọi với Trần Thiến Thiến, cuộc gọi kéo dài hơn một tiếng đồng hồ.

Hứa Nguyễn lên lầu, gọi Trần Thiến Thiến mở cửa.

Cô kéo vali vào trong và đóng cửa lại.

Trần Thiến Thiến từ trong phòng ngủ đi ra, "Lại đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

"Ừm." Hứa Nguyễn đem vali cất đi, tới ngồi xuống sofa, "Làm sao vậy?"

Trần Thiến Thiến đặt ly nước trước mặt cô, sắp xếp lời nói: "Ừm, nếu không vội, hay là đợi mấy ngày nữa rồi mới đi Tô Châu?"

"Chuyện gì?"

"Tôi hỏi cậu, có phải cậu đang vội đi Tô Châu không?"

Hứa Nguyễn lắc đầu.

Trần Thiến Thiến sững sốt, trong lòng hiểu bạn mình chỉ muốn rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, nhưng nghĩ đến lời Minh Vọng vừa rồi, cô lại kìm nén những điều muốn nói.

Minh Vọng nói Hứa Nguyễn không có lòng tin ở anh nên anh muốn dùng hành động để nói rõ với cô.

Đem mọi khúc mắc giữa hai người nói rõ một lần, đây là vấn đề lớn nhất giữa bọn họ, nhất định phải giải quyết.

Chỉ cần giữ cô ở lại Nam Thành thêm vài ngày nữa.

Bởi vì hai ngày nữa tin tức Minh Cảnh và Ôn Nhã đính hôn sẽ chính thức được công bố.

Hứa Nguyệt lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Cậu biết mà, tôi..."

"Nguyệt Nguyệt, tôi sắp kết hôn rồi." Trần Thiến Thiến vội vàng thốt ra lời này, Hứa Nguyệt quay đầu lại nhìn bạn mình.

Trần Thiến Thiến cười khan, "Chuyện của tôi và Từ Hà Diệp cậu cũng biết rồi, nhà bọn họ không đợi được nữa, nói muốn kết hôn càng sớm càng tốt. Tôi muốn cậu làm phù dâu cho tôi. Lần trước cậu không tham dự hôn lễ của Phác Mỹ Linh, hai chúng tôi đã tức giận cỡ nào cậu có biết không."

"Nhanh như vậy? Quyết định ngày nào rồi?"

Trần Thiến Thiến há miệng mắc quai.

Để giữ bạn thân ở lại, cô còn dám bịa ra chuyện hôn lễ, vốn dĩ cô không có ý định tổ chức lễ cưới.

Cô đã lên kế hoạch rõ ràng, chỉ cần đi nhận giấy đăng ký kết hôn, sinh đứa bé, nếu sau này sống chung không hoà hợp thì sẽ lạng lẽ ly dị.

Nhưng lúc này chuyện giữ Hứa Nguyệt ở lại quan trọng hơn, tin tức đính hôn giữa Minh Cảnh và Ôn Nhã sắp được công bố, chỉ cần đợi đến lúc đó mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Đúng vậy, nói dối thì nói dối.

Trong lòng Thiến Thiến âm thầm quyết tâm, tiếp tục bịa chuyện: "Cuối tháng này có một ngày lành."

Hứa Nguyệt do dự, một tháng thì hơi dài.

"Cậu xem, lần đầu kết hôn, tôi rất hồi hộp. Phải thử váy cưới, chụp ảnh cưới, lại còn em bé trong bụng. Cậu cũng biết ba mẹ tôi ly hôn đã lâu rồi, cũng chỉ có cậu được xem như người nhà thôi." Trần Thiến Thiến vừa nói, hai mắt vừa long lanh như sắp khóc.

"Hứa Nguyệt," Cô giật mạnh áo bạn mình.

Hứa Nguyệt cắn môi, quả nhiên bị lời nói của cô bạn thân làm cho mềm lòng.

"Cậu biết nhà họ Từ có mối quan hệ rất rộng, tôi cảm thấy rất áp lực. Có cậu giúp một tay, tôi sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Chờ khi qua hôn lễ, cậu có thể bắt đầu công việc bên Tô Châu cũng chưa quá muộn mà."

Hứa Nguyệt không biết phải nói gì, cuối cùng gật đầu.

Trên thực tế, Hà Thạc cũng gửi tin nhắn, nói cô thông thả ăn Tết nguyên đán với mẹ Hứa rồi đến nhận việc.

Chỉ là cô sợ phải nghe được tin tức về hôn lễ của Minh Vọng và Ôn Nhã nên muốn trốn chạy càng sớm càng tốt.

Trần Thiến Thiến mừng rỡ ôm cô, "Nguyệt Nguyệt, cậu tốt nhất."

Sau khi ở cùng Hứa Nguyệt đêm hôm đó, Trần Thiến Thiến ngày hôm sau đã kéo Hứa Nguyệt đi khắp tiệm chụp ảnh cưới ở Nam Thành để chứng tỏ rằng cô thực sự bận rộn với việc kết hôn.

Khi Từ Hà Diệp biết chuyện liền chụp lấy thời cơ thông báo cho gia đình, đem mọi chuyện nhanh chóng định đoạt.

Ngày tốt được định vào 21 tháng giêng.

Trần Thiến Thiến mỗi lần thử áo cưới đều cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì lần nào Từ Hà Diệp cũng sẽ đi tới cùng cô lựa chọn.

Nhưng cô không tiện giải thích cho Hứa Nguyệt.

Mùng mười tháng giêng, hai nhà Ôn và Minh thông báo đính hôn nhưng chỉ mời họ hàng thân thích tham dự.

Trần Thiến Thiến nhận được tin nhắn từ trợ lý Trương Dũng của Minh Vọng.

Trợ lý Trương cũng đăng một dòng thông báo nhỏ trên Internet.

Lúc này, hai cô bạn thân đang chọn váy cưới.

"Tôi thấy bộ này rất đẹp. Địa điểm quay phim ở nước ngoài vừa vặn thích hợp để kết hợp với du lịch, cậu nghĩ sao?" Trần Thiến Thiến đặt tờ quảng cáo trước mặt Hứa Nguyệt.

Hứa Nguyệt lật từng trang catalogue.

Tin nhắn điện thoại rung lên, Trần Thiến Thiến nhìn người đang nghiêm túc đọc thông tin.

"Hứa Nguyệt"

Hứa Nguyệt ngược mắt nhìn Trần Thiến Thiến, ánh mắt ra hiệu: Chuyện gì?

"Nhà họ Ôn và nhà họ Minh đính hôn." Trần Thiến Thiến đặt điện thoại di động lên tờ quảng cáo trước mặt Hứa Nguyệt, "Cậu xem thử đi."

Hứa Nguyệt sững sốt một chút, một lúc sau mới chậm rãi cúi đầu xem điện thoại.

Giây tiếp theo, cô sững người. Trên màn hình là một người đàn ông mặc quân phục và một người phụ nữ mặc sườn xám, họ khoác tay nhau nâng ly chúc mừng với quan khách.

Người phụ nữ này cô biết, nhưng người đàn ông kia thì cô không quen, cô chưa từng gặp qua người này.

Không phải Minh Vọng.

Minh Vọng không phải là vị hôn thê của Ôn Nhã.

Hứa Nguyệt kìm nén trái tim đang đập ngột đập mạnh, mở miệng nhìn Trần Thiến Thiến, “Người đàn ông này là ai?”

“Tôi nhớ em họ của Minh Vọng làm việc trong quân đội, tên anh ta là Minh Cảnh.”

Hứa Nguyệt cầm điện thoại lên đọc tin tức một cách tỉ mỉ, đầu như bị dán keo, không thể suy nghĩ được rõ ràng.

Cuối cùng việc cô sợ nhất lại có kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

"Thiến Thiến, chuyện này là thật sao?"

Trần Thiến Thiến nhìn cô, đơn giản lấy điện thoại lại, "Để tôi hỏi Từ Hà Diệp."

Bấm số xong, cô mở loa ngoài, sau vài tiếng bíp, cuộc gọi đã được kết nối: "Thiến Thiến?"

"Từ Hà Diệp, người đính hôn với nhà họ Ôn là ai vậy?"

"Là Minh Cảnh, sao vậy?"

Trần Thiến Thiến không nói, ngược mắt nhìn Hứa Nguyệt.

Từ Hà Diệp lại hỏi: "Muốn xem hình hiện trường không? Vừa lúc anh đang ở đây, để anh chụp cho em xem."

Vài giây sau, tin nhắn Wechat vang lên, Trần Thiến Thiến bấm vào, là một tấm hình chụp lén.

"Xem ra, đúng là Minh Cảnh đính hôn với Ôn Nhã, không phải Minh Vọng."

Sự thật đang ở ngay trước mắt, Hứa Nguyệt vẫn cảm thấy không chân thật.

Trước đó Ôn Nhã rõ ràng đã nói Minh Vọng và cô ta chắc chắn sẽ đính hôn.

Cô siết chặt các ngón tay, hít một hơi thật sâu, lẩm bẫm một mình: "Tại sao lại xảy ra chuyện này?"

Trần Thiến Thiến vỗ vai cô, "Nguyễn Nguyễn, có bao giờ cậu nghĩ đến chưa, thật ra cậu không tin tưởng Minh Vọng chút nào, trở ngại lớn nhất giữa hai người là tự tôn quá cao, lại không chịu thẳng thắn giao tiếp."

Hứa Nguyễn quay sang, nhất thời sửng sờ.

"Cậu có biết khoảng thời gian này Minh Vọng bận chuyện gì không?"

Hứa Nguyễn chậm rãi lắc đầu, cô quả thật không biết. Từ sau khi cô chặn mọi liên lạc của anh, Minh Vọng cũng không tìm cô nữa.

"Anh ấy chống đối với ông cụ Minh. Trước Tết Nguyên Đán, anh ấy đã dừng mọi công việc của tập đoàn Minh Thị, thay vào đó, bay đến Mỹ niêm yết một công ty công nghệ mới trên thị trường chứng khoán New York. Chỉ vài ngày trước, trong giới đưa tin Minh Vọng rút khỏi tập đoàn Minh Thị, nhưng cũng chỉ trong vài ngày, các hoạt động kinh doanh thuộc tập đoàn Minh Thị đã hoạt động trở lại."

"Cuộc chiến kinh doanh này còn chưa chính thức khai hỏa, cậu có hiểu chuyện này có ý nghĩa gì không?"

Hứa Nguyễn nhìn bạn mình, trong lòng dần dần có đáp án.

Trần Thiến Thiến nhìn vẻ mặt của cô, gật đầu khẳng định: "Điều này có nghĩa là anh ấy đã thắng. Nhà họ Minh bị buộc phải thỏa hiệp, Minh Vọng được tự do lựa chọn đối tượng kết hôn của mình."

"Đó là lý do tại sao cậu thấy cảnh đính hôn này."

"Khi cậu chọn cách từ bỏ, thì anh ấy vẫn tiếp tục đấu tranh cho tương lai của hai người. Cậu chỉ biết dùng cách trốn tránh để giải quyết vấn đề."

"Thật sự cậu đã quá sai rồi."

Hứa Nguyễn không thốt nên lời, cổ họng như bị một cái gai cắm vào, thậm chí cái gai này còn xuyên thẳng vào tim cô.

Cô lấy điện thoại ra mở Wechat, thêm vào tài khoản của Minh Vọng.

Cho dù xóa kết bạn, nhưng cô nhớ số điện thoại của anh, vừa nhập vào, bên kia trực tiếp đồng ý.

Đây nghĩa là, anh chưa từng xóa kết bạn với cô.

Hứa Nguyễn đột nhiên cảm thấy ngọt ngào không nói nên lời.

Cô cho rằng mình rất yêu anh, nhưng cô chỉ biết thu mình lại, luôn giữ trong lòng cảm giác tự ti, khi gặp sóng gió liền quay đầu chạy trốn.

Ngược lại, Minh Vọng không nói cũng không hỏi, lặng lẽ chống đỡ bầu trời, bảo vệ cô một cách chu toàn.

Giữa họ, hóa ra cô mới là người được yêu.

Bây giờ cô cũng không biết làm cách nào cứu vãn mối quan hệ giữa họ.

Buổi tối về nhà, Hứa Nguyễn phải nhờ sự giúp đỡ của Trần Thiến Thiến.

Cô cảm thấy với cái đầu óc mù mịt của mình thì sẽ không thể nghĩ ra cách giải quyết nào cho ổn thoả.

Trần Thiến Thiến suy nghĩ hồi lâu, cũng chỉ có thể có cách trực tiếp gặp mặt.

Cô gọi ngay cho Từ Hà Diệp, hỏi anh có thể tìm gặp Minh Vọng ở đâu.

Từ Hà Diệp suy nghĩ một chút, "Tối mai nơi này có tổ chức tiệc từ thiện, hay em thử dẫn Hứa Nguyễn đi cùng, thời gian này công việc rất bận rộn, anh cũng ít khi chạm mặt Minh Vọng."

"Được, vậy anh tìm cho em hai tấm thiệp mời."

Từ Hà Diệp đương nhiên đồng ý.

Chương 45: Vừa lạnh vừa ấm

Mưa xuân ở Nam Thành luôn đến bất chợt.

Chiếc BMW màu trắng chạy trong mưa, từng dòng nước trượt xuống cửa kính xe, những hạt mưa li ti treo trên cửa sổ, Hứa Nguyễn lặng lẽ nhìn ra ngoài.

Chiếc BMW cuối cùng cũng dừng lại trước cổng khách sạn năm sao lớn nhất Nam Thành.

Hứa Nguyễn rất quen thuộc với nơi này, cô từng trải qua một sinh nhật khó quên tại khách sạn như này.

Cô xoa mũi, kìm nén cảm xúc chua xót dâng lên trong lòng, mở cửa xe.

Bảo vệ của khách sạn đến đón họ bằng một chiếc dù.

Hứa Nguyễn cảm ơn, vào đại sảnh đứng đợi Trần Thiến Thiến.

Trong đại sảnh có rất nhiều người, Hứa Nguyễn sau khi đi vào không khỏi liếc mắt nhìn xung quanh.

Hầu hết mọi người đều tặng vài cân trong dịp Tết nhưng Hứa Nguyễn đã sụt 6-7 cân sau kỳ nghỉ, người vốn đã mảnh mai lại càng gầy hơn.

Hôm nay cô mặc một chiếc sườn xám tím nhạt, khoác trên vai một chiếc khăn lụa.

Làn da của cô rất trắng, mặc màu lavender càng làm cô nổi bật, mái tóc ngang vai được uốn xoắn gọn sóng, trang điểm nhẹ nhàng thanh

nhã.

Khí chất của một quý cô thời Trung Hoa Dân Quốc đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Trần Thiến Thiến mặc một bộ âu phục màu trắng cách may khéo léo, thấy trong sảnh có một cô gái đang ngó nghiêng, khẽ cười, đi tới nắm cánh tay Hứa Nguyệt, "Đêm nay nhất định sẽ làm cho ánh mắt Minh Vọng không rời khỏi cậu được, trước kia cậu chưa từng ăn mặc như vậy đúng không?"

Hứa Nguyệt lắc đầu, vừa hồi hộp vừa mong chờ.

Hai người giao thiệp mời ở cửa, sau đó được người phục vụ dẫn vào, tìm một chỗ ngồi xuống.

Họ đến không sớm cũng không muộn, hơn một nửa số khách mời đã đến.

Tuy nhiên, cho đến khi bữa tiệc từ thiện bắt đầu, Hứa Nguyệt vẫn không gặp được người mình muốn gặp, Trần Thiến Thiến gọi cho Từ Hà Diệp nhưng không ai bắt máy.

Tâm trạng có phần phiền muộn, Hứa Nguyệt không muốn ở lại, thấy Trần Thiến Thiến cùng người bên cạnh trò chuyện vui vẻ, đang định đi ra ngoài thì nghe tiếng người nói sau lưng: "Minh đại thiếu gia và con trai thứ ba nhà họ Từ tới rồi, đang quỳên góp rất nhiều tiền."

Cô nhìn theo hướng mọi người đang chú ý, chỉ thấy hai người đàn ông đang bị một đám đông bao vây ngay cửa ra vào.

"Nói thật, tôi rất hâm mộ trận chiến giữa Minh thiếu gia và ông nội anh ta hồi Tết nguyên đán. Con cháu nhà thế gia không mấy ai dám chống đối gia tộc như vậy, chỉ có Minh Vọng mới có bản lĩnh này."

Hứa Nguyệt không tự chủ, đi tới vài bước.

Ở cửa hội trường, một nhóm người tiến vào, hai người đàn ông đi ở giữa, Hứa Nguyệt đứng ngay lối đi.

Khi họ đến gần, mọi người đều quay lại nhìn Hứa Nguyệt.

Nhưng vừa vặn, người đáng lẽ phải nhìn thấy cô đầu tiên dường như lại không nhìn thấy cô, khóe mắt cũng không liếc cô lấy một lần.

Hứa Nguyệt ngơ ngác nhìn anh, ánh sáng chói lọi chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của anh, giống như một tấm kính lọc.

Anh mặc âu phục màu đen, dáng người cao lớn, vai rộng eo hẹp, tư thế lạnh lùng gật đầu chào người xung quanh, mắt phượng hơi cong, nhưng ánh nhìn lại lãnh đạm.

Nhất cử nhất động của anh đều rất quen thuộc với Hứa Nguyệt, như cơn mưa mùa xuân, lạnh lùng và xa cách.

Khi hơi thờ quen thuộc đến gần, đôi bàn tay đang nắm lại siết chặt vào nhau.

Cô giữ thẳng lưng, cong khóe môi: "Minh Vọng..."

Cô chưa kịp nói xong thì người đàn ông đã lướt qua cô với vẻ mặt xa cách, xung quanh là âm thanh của những người khác đang trò chuyện, giọng nói của cô cũng chìm trong tiếng ồn ào của đám đông.

Mọi người xung quanh nhìn sang, Hứa Nguyệt vẫn bình tĩnh mỉm cười.

Đứng một hồi, cô xoay người đi về phía cửa thoát hiểm.

Sau khi cô đi, người đàn ông trong sảnh vốn đang nói chuyện với ai đó khẽ quay đầu về phía cửa thoát hiểm.

"Chủ tịch Minh, anh xem dự án này..."

“Thật xin lỗi.” Người đàn ông cắt ngang lời anh ta, “Chuyện hợp tác có thể liên hệ với trợ lý của tôi.” Nói xong, không đợi đáp lại, anh sai bước đi trước, xuyên qua đám người đi đến cửa thoát hiểm.

Hứa Nguyệt ra khỏi bữa tiệc, chậm rãi đi trên hành lang.

Mưa đã tạnh, không khí ẩm ướt sau cơn mưa, gió đêm thổi qua mang theo hơi lạnh đầu xuân.

Hơi lạnh phả vào cơ thể, toàn thân Hứa Nguyệt khẽ run lên.

Cô như không cảm thấy lạnh, đứng ngây người trên ban công nhìn ra khu vườn bên ngoài.

Từng giọt nước mưa từ kẽ lá rơi xuống thảm cỏ.

Cô cảm thấy tâm trạng mình cũng giống từng giọt nước mưa kia, mọi mong chờ đều rơi vào hư không.

Cô nghĩ, mình đáng đời.

Đêm mưa hôm đó, anh hỏi đi hỏi lại cô có chuyện gì trong lòng, nhưng cô chỉ im lặng.

Thực ra, cô không tin tưởng anh.

Cô dựa vào ban công, trái tim cũng lạnh dần theo gió đêm.

Cô cứ đứng đó cho đến khi lòng bàn tay tê cóng vì lạnh, cô mới quay người và chậm rãi đi về phía phòng hút thuốc.

Trong phòng hút thuốc đang có người, Hứa Nguyệt định đi vào, nhưng bước chân dừng lại, nhìn bóng dáng quen thuộc trước mắt, song lại chột nhốt tới thái độ xa cách vừa rồi.

Cô quyết định mím môi bước tới, đứng yên bên cạnh anh.

Người đàn ông chỉ tiếp tục hút thuốc mà không nói một lời.

Hứa Nguyệt không biết nên nói gì, Minh Vọng vẫn bình thản hút thuốc, cũng không có ý định nói chuyện với cô, vẻ mặt kiêu ngạo và lãnh đạm.

Cũng đúng, anh không phải là một người đàn ông bình thường, anh là cháu trai lớn của nhà họ Minh, là người sáng lập một công ty công nghệ được niêm yết ở New York.

Nhưng cô không đành lòng buông xuống.

Hứa Nguyệt còn chưa nghĩ ra nên bắt chuyện với anh như thế nào, Minh Vọng đã hút thuốc xong, bỏ đi không nói lời nào, trước khi đi còn không quên liếc mắt nhìn cô một lần.

Cô không hiểu cái nhìn của anh là gì, nhưng nó khiến cô cảm thấy tuyệt vọng.

Khung cảnh giống hệt như mùa xuân năm trước.

Khi đó, cô nghĩ cách biệt của hai người quá lớn, anh lại là con nhà thế gia, vì vậy cô đã nén mọi cảm xúc xuống.

Nhưng bây giờ, cô hiểu được, mặc dù là một thiếu gia cao ngạo, nhưng anh cũng là một người đàn ông sẽ vì người mình yêu mà không chịu khuất phục.

Nhưng cô đã không tin tưởng anh, không mở lòng với anh, vì vậy mới dẫn đến kết quả hiện tại.

Trở lại bữa tiệc, các hoạt động quyên góp từ thiện đã kết thúc.

Hứa Nguyệt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng người đàn ông mình muốn tìm, cũng không tìm thấy Trần Thiến Thiến.

Cô lấy điện thoại di động ra, thấy Trần Thiến Thiến nói cô ấy đi trước, giành cơ hội cho cô và Minh Vọng gặp nhau.

Hứa Nguyễn thầm thở dài, người ta còn không muốn nói chuyện với cô, làm gì có cơ hội nào nữa.

Ở lại cũng chẳng ích gì, Hứa Nguyễn quàng khăn bước ra khỏi cổng.

Gió đêm ập tới kéo theo mưa phùn dày đặc, bước ra khỏi cổng mới thấy ngoài trời đang mưa rất to.

Cơn mưa nặng hạt rơi xuống, ánh đèn bên đường trở nên mờ ảo.

Cô đứng ở cửa đại sảnh, sửng sốt một hồi, lấy điện thoại di động ra mở ứng dụng gọi xe.

Từng đợt mưa giông kéo đến.

Nhiệt độ về đêm ngày càng xuống thấp.

Hứa Nguyễn hôm nay mặc sườn xám, chỉ có thêm một chiếc khăn quàng, ngoài ra không mặc thêm áo khoác.

Gió đêm từ ngoài cổng thổi vào làm cô hắt hơi vì lạnh.

Chuông điện thoại reo, Hứa Nguyễn vừa đi vừa nghe điện thoại, đi đến hành lang bên ngoài hội trường, mưa từ mái hiên đã lất phất bay vào.

Người lái xe đã đến bên ngoài khách sạn, nhưng trời mưa to quá nên cô không thể ra ngoài một mình.

Sau khi cúp điện thoại, cô thở dài, chỉ có thể xoay người đi đến bảo vệ khách sạn mượn dù.

Khi quay lại, cô chột sửng người, nhìn trực diện vào người đàn ông đang đứng dưới một chiếc dù lớn màu đen.

Anh vẫn mặc vest, nhưng khoác thêm một chiếc áo khoác dài màu đen, chiếc dù anh cầm che nửa khuôn mặt, ánh sáng từ sảnh hắt vào tạo cảm giác xa cách.

Mọi người chỉ dám đứng nhìn từ xa chứ không dám tiến lên bắt chuyện.

Mưa tạt vào làm ướt nửa vạt áo và cánh tay Hứa Nguyệt, cô thần thờ nhìn người đàn ông đang đứng như một bức tượng.

Một lúc sau, chiếc dù nhẹ nhàng được nâng lên.

Khuôn mặt của người đàn ông lộ ra.

Anh mặc áo sơ mi trắng với một chiếc cà vạt sẫm màu, cả người toát ra khí chất lãnh đạm.

"Hắt xì" Hứa Nguyệt xoa xoa mũi, xoay người bước nhanh đi vào sảnh khách sạn.

Ai ngờ, cô vừa động, người đàn ông đứng bên cạnh cũng động, vừa đi vừa cởi áo ngoài, khi đến gần Hứa Nguyệt liền vung lên bao lấy bờ vai cô.

Trong một khoảnh khắc, nhịp tim của Hứa Nguyệt dừng lại, âm thanh xung quanh đều biến mất.

Cơ thể được bao bọc bởi chiếc áo khoác, dần ấm lên.

Mùi thơm dễ chịu quen thuộc phả vào chóp mũi khiến hốc mắt cô chua xót, nhỏ giọng nói: "Minh Vọng..."

Người đàn ông không để ý lời cô nói, chỉ ôm cô vào người, che dù cho hai người rồi bước ra khỏi khách sạn.

Hai người bước đến chiếc Porsche màu đen ở ngay đối diện.

Hứa Nguyệt lên xe liền dịch người vào trong, người đàn ông liếc nhìn, ngồi vào chỗ cô vừa ngồi, cất dù, đóng cửa xe lại.

Trương Dũng len lén liếc kính chiếu hậu, lái xe đi ra ngoài.

Im lặng vài giây, điện thoại của Hứa Nguyễn vang lên, cô bắt máy:
"Alô?"

"Cô gái, cô đã ra ngoài chưa?"

Hứa Nguyễn lúc này mới nhớ tới vừa rồi mình gọi xe, "Anh à, thật xin lỗi, mưa to quá, tôi không thể ra ngoài được, anh làm ơn cho tôi hủy đơn được không ạ?"

"Này, không đi được sao không nói sớm, làm tôi phải đứng đợi cô từ tối đến giờ."

"Xin lỗi anh."

Điện thoại cúp.

Cô nhấp vào ứng dụng và hủy đơn hàng.

Sau đó trong xe hoàn toàn im lặng.

Trời mưa mù mịt, cũng không ai lên tiếng.

Hứa Nguyễn len lén liếc Minh Vọng vài cái, lặng lẽ rút tay ra khỏi áo khoác, bàn tay chậm chậm đưa qua, nhưng chỉ dám níu lấy vạt áo anh.

Trong đêm mưa đen kịt, không nhìn rõ biểu cảm trên mặt người đàn ông. Vừa lên xe, anh đã kéo cà vạt, ngả lưng vào ghế, hơi thở mát lạnh như nước mưa.

Hứa Nguyễn lại càng khó mở lời, chỉ biết nắm chặt góc áo trong tay.

Minh Vọng nhìn xuống, những ngón tay gầy guộc trắng nõn rụt lại, sau đó lại duỗi ra.

Đôi môi mỏng của anh nhếch lên, nhắm mắt lại, đặt tay lên mu bàn tay cô, trầm mặc không nói.

Màn đêm kéo dài vô tận bởi cơn mưa, những ngọn đèn đường lướt qua cửa kính ô tô như những vì sao nhảy nhót.

Hứa Nguyệt vẫn đang nghiêng đầu nhìn anh, ánh đèn lướt qua giúp cô nhìn rõ người đàn ông đang nhắm mắt.

Một lúc sau, cô nhìn xuống hai bàn tay đang lồng vào nhau, nội tâm dần nóng lên.

Chương 46: Nhân viên mới

Cuối cùng xe cũng dừng ở tiểu khu của Trần Thiến Thiến, mưa bên ngoài đã nhẹ hơn một chút.

Hứa Nguyệt nhìn Minh Vọng lần cuối, anh mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía cửa kính xe bên cạnh.

Cô mím môi, kéo áo khoác xuống đặt lên ghế ngồi, mở cửa định xuống xe, nhưng một cánh tay có lực kéo cô lại.

Gió lạnh từ cửa xe thổi vào, lạnh đến run rẩy.

Người phía sau khoác lại áo lên vai cô..

Hứa Nguyệt giống như búp bê với chiếc áo khoác rộng thùng thình.

Mặc áo xong, Minh Vọng muốn rút tay, lại bị cô đột nhiên ôm chặt.

Anh nhướn mày, cúi đầu nhìn cô.

"Minh Vọng, em sai rồi..."

Anh kéo tay cô ra, ngữ khí bình tĩnh nói: "Em không sai, là do anh xử lý không ổn."

"Không phải..."

"Đi vào đi." Minh Vọng ngắt lời cô, đưa dù qua cho cô.

Hứa Nguyệt cầm lấy, ngăn ra vài giây, thấy anh không muốn nói chuyện nên cũng không nói thêm, chậm chạp xuống xe.

Mở chiếc dù ra, đứng cạnh xe, cô nói, "Chú ý an toàn."

Lời nói như nghẹn trong cổ họng.

Cô đứng sững sờ một lúc, vừa định quay người lại thì cửa xe phía bên kia mở ra, người đàn ông xuống xe, từ phía trước đi vòng qua.

Bước đến bên cô, không nói một lời, cầm lấy dù trong tay cô.

Hứa Nguyễn đứng ngẩn ngơ.

"Em không đi sao?" Người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô.

Sau khi ý thức trở lại, cô đi theo bước chân của anh.

Hạt mưa rơi lộp độp trên chiếc dù, che đi tiếng tim đập trong lồng ngực cô.

Căn hộ của Trần Thiến Thiến cách cửa tiểu khu không xa nhưng cũng không gần, bình thường một mình cô mất khoảng năm phút đi bộ.

Nhưng tại thời điểm này, cô hy vọng quãng đường có thể dài hơn một chút.

Nam Thành đầu xuân mang theo hơi lạnh.

Những ngọn đèn đường tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt, dưới ánh đèn là những hạt mưa như những hạt ngọc.

Đi được vài bước, Minh Vọng đột nhiên vươn tay, khoác lên vai cô, vòng tay qua người cô, nhích lại gần.

Hứa Nguyễn sững sốt một chút, không khỏi lạng lẽ dịch người sát vào anh.

Cô lạng lẽ đưa tay nắm lấy góc áo của anh.

Minh Vọng không nói gì, chỉ lặng lẽ bước đi.

Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vừa vui vừa buồn, cảm xúc lẫn lộn thành một sợi tơ rối.

Đến trước toà nhà, Hứa Nguyễn dừng lại, quay đầu nhìn anh.

Minh Vọng vẫn chưa đi, anh một tay cầm dù, một tay đút túi, đứng thẳng người, ánh mắt vô định xuyên qua màn mưa.

Hứa Nguyễn không kiềm chế được, lao về phía anh, giày cao gót bị trật, lão đảo ngã vào vòng tay Minh Vọng.

Anh đỡ lấy thất lưng cô.

Tóc cô hơi rối, lộ ra đôi khuyên tai ngọc trai, vành tai trắng nõn.

Minh Vọng nhìn nó, ánh mắt dần dần thâm trầm, cổ họng mấp máy, cuối cùng nhịn xuống.

Hứa Nguyễn vòng tay qua eo anh, trên người choàng một chiếc áo khoác rộng màu đen, nhìn cô giống như một chú chim cánh cụt tròn trịa vụng về.

Sau khi cô đứng vững, anh rút tay lại.

Cơn mưa phùn bên ngoài từ từ chuyển thành cơn mưa rào choáng ngập.

Không gian nhỏ hẹp trong đêm mưa tràn ngập cảm giác yên bình.

Mười phút trôi qua, điện thoại trong túi Minh Vọng vang lên từng hồi.

Hứa Nguyễn chậm rãi buông hai cánh tay ra, giây tiếp theo lại quàng lên cổ người đàn ông, dùng sức ép anh cúi đầu, sau đó nhón chân hôn lên miệng anh.

Minh Vọng hơi cúi đầu, nhìn thẳng vào cô.

Hứa Nguyễn hôn anh một lúc, thấy anh không phối hợp, bực bội lùi về sau, nhưng chỉ sau một giây tách ra, đôi môi ấm áp của người đàn ông liền đuổi theo, cắn lên môi cô.

Hứa Nguyễn bị đau, theo thói quen há miệng, một mảnh ấm áp mềm mại luồn vào, không chút lưu tình càn quét khoang miệng cô.

Cô không thể phản ứng, không khí trong phổi không thể thoát ra ngoài, muốn lùi lại tránh né, nhưng một bàn tay to lớn đã đặt trên đầu cô, không cho phép cô từ chối.

Cô chỉ có thể ngậm lấy đầu lưỡi của anh trong miệng, nhẹ nhàng mút lấy một chút dưỡng khí.

Người đàn ông được trấn an, động tác dần nhẹ nhàng hơn.

Mưa từ ngoài hắt vào, rơi xuống mặt hai người, sự mát lạnh khiến Minh Vọng tỉnh táo, ôm cô vào trong sảnh, sau đó quay người bước ra ngoài, không nói một lời.

Hứa Nguyễn đuổi theo mấy bước, mở miệng định gọi anh lại nhưng bị cơn mưa chặn lời.

Trong chớp mắt, người đàn ông đã lẫn vào trong đêm mưa.

Hứa Nguyễn lên lầu, Trần Thiến Thiến vẫn chưa về, cô mở cửa đi vào phòng ngủ, ngồi xuống bên giường.

Một lúc sau, cô gọi cho Hà Thạc.

Trần Thiến Thiến về đến thì đã là nửa đêm.

Hứa Nguyễn vẫn còn thức, đang tìm việc làm trên mạng.

"Đang xem cái gì mà tập trung như vậy?" Trần Thiến Thiến vươn đầu qua nhìn.

"Tôi sẽ không đi Tô Châu nữa, vì vậy tôi đang tìm việc làm ở đây."

"Chuyện này cũng không dễ." Trần Thiến Thiến ngồi xuống giường, "Tôi đã tính toán hết mọi chuyện rồi, ngã ở đâu tôi sẽ đứng dậy ở đó."

Hứa Nguyễn nhíu mày: "Còn muốn tiếp tục làm Manor sao?"

"Đương nhiên không phải, nhưng vẫn tiếp tục thị trường làm đẹp." Cô nhìn Hứa Nguyễn nói, "Chúng ta có đầy đủ máy móc thiết bị, hơn nữa cũng đã được học qua kỹ thuật làm đẹp, sản phẩm đều là mặt hàng có uy tín. Thương hiệu này hàng trong nước cũng có, rất nổi tiếng, đã có chỗ đứng sẵn trên thị trường."

"Thời gian này tôi không định tham gia vào chuỗi đại lý nhượng quyền hay gì cả. Tôi chỉ lấy sản phẩm chăm sóc da và mở một cửa hàng nhỏ, đầu tiên là bán sản phẩm, sau đó xây một vài phòng chăm sóc sắc đẹp ngay tại cửa hàng."

Cô quay sang Hứa Nguyễn, "Câu nghĩ thế nào?"

Hứa Nguyễn gật đầu, "Đương nhiên là tốt."

"Cùng nhau làm đi, tôi có thể lấy được mặt bằng của Từ Hà Diệp. Nhà anh ấy kinh doanh bất động sản, không sợ không tìm thấy cửa hàng."

"Tôi sẽ suy nghĩ lại." Hứa Nguyễn do dự.

"Nghĩ cái gì, cứ quyết định như vậy đi." Trần Thiến Thiến là người nói là làm, lập tức gọi điện thoại cho Từ Hà Diệp.

Ngẩng đầu nhìn bóng dáng cô ngồi ở phòng khách bấm điện thoại, Hứa Nguyễn cảm thấy mình thất bại hoàn toàn, giá mà cô có được sự kiên định và sự can đảm của Trần Thiến Thiến thì tốt biết mấy.

Cúi đầu mở điện thoại, bấm vào trang trò chuyện với Minh Vọng. Từ khi add lại hai người vẫn chưa nói thêm câu nào. Tin cuối cùng anh

gửi cho cô chính là 【Anh nhớ em】

Cô nghĩ nghĩ, trích dẫn câu nói đó, trả lời Minh Vọng: 【Em cũng nhớ anh.】

Ngay lập tức, màn hình đầy những ngôi sao nhỏ đang rơi xuống.

Wechat thực sự quá hiểu lòng người.

Cô còn tưởng rằng Minh Vọng sẽ không trả lời mình, vừa định đặt điện thoại xuống, bên kia đã ngắt gọn đáp lại 【Ừm】

Tưởng tượng anh đang ngồi một mình sau bàn làm việc hoặc dựa vào đầu giường, trả lời tin nhắn của cô với vẻ lạnh nhạt, trái tim cô bỗng chùng xuống.

Người đàn ông tốt như vậy, tại sao trước đây cô lại không tin tưởng anh?

Cô không nghĩ ra điều gì khác để nói, chỉ có thể trả lời anh: 【Ngủ sớm đi. Good night!】

Bên kia, Minh Vọng đang ngồi trước bàn làm việc, chăm chú nhìn điện thoại.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cà vạt lỏng lẻo trên cổ.

Chân dài gác lên bàn làm việc, cả người thả lỏng, cầm di động chờ tin nhắn.

Chờ một lúc lâu mới nhận được tin chúc ngủ ngon, anh nheo mắt, hút một hơi thuốc rồi dập đầu lọc, xác nhận lần nữa cô thật sự chỉ gửi một tin chúc ngủ ngon.

Trong lòng bực bội không thể kiềm chế, anh ném điện thoại lên bàn.

Hứa Nguyệt trả lời tin nhắn xong không thấy anh trả lời bèn nhấn vào vòng bạn bè.

Trên vòng bạn bè hiện ra tấm hình một hộp nhưng nhỏ màu đen.

Không có caption, chỉ là một bức ảnh đơn giản, thời gian là đêm giao thừa, ngay sau khi cô chặn anh.

Hứa Nguyễn nhìn mà lòng run lên, cảm thấy tim mình như bị xé rách.

Khi đó anh nói kết hôn, là nói chuyện của hai người họ, không phải chuyện mà Ôn Nhã nói với cô.

Lúc đó cô không hiểu tại sao mình lại tin người phụ nữ kia, cho rằng anh là người nói dối.

Bây giờ nhìn thấy hình ảnh này, nỗi buồn trong lòng cô ập đến, nhưng cô không thể rơi một giọt nước mắt nào.

Nửa đêm trần trọc, cô lại mở vòng bạn bè ra xem.

Những ngón tay vuốt màn hình một cách vô thức.

Trang cá nhân của Minh Vọng đa phần chỉ chia sẻ bài viết về công ty công nghệ của anh.

Công nghệ K&U hoạt động trong lĩnh vực liên quan đến trí tuệ nhân tạo, robot, chip bán dẫn...

Một trong những tin tức của công ty là tuyển dụng nhân sự. Công ty đang cần một tổ trưởng có kinh nghiệm trong lĩnh vực khoa học công nghệ và điện tử ít nhất là ba năm.

Công ty cũng cần tìm ba kỹ sư kỹ thuật và điện tử có kinh nghiệm.

Hứa Nguyễn từng làm công việc tương tự ở LU Precision Electronics.

Cô còn từng là trưởng bộ phận lắp ráp, từng tham gia vào kế hoạch R&D và lắp ráp, cô có thể đọc tên và chức năng của mọi mạch và

mọi bộ phận.

Ở LU, Hứa Nguyễn tham gia quy trình ứng dụng, kiểm tra chất lượng, thử nghiệm nội bộ cho đến lắp ráp, phản hồi về phần mềm ứng dụng, và đóng góp cho dây chuyền sản xuất.

Nghĩ vậy, cô viết sơ yếu lý lịch và gửi vào địa chỉ email trên bài đăng.

.....

Công ty công nghệ K&U của Minh Vọng làm việc cũng rất hiệu quả. Buổi tối cô gửi hồ sơ, đến sáng hôm sau đã nhận được thư mời phỏng vấn.

Hứa Nguyễn từng đến đây đón Minh Vọng nên không lạ lẫm với nơi này.

Cô thay một bộ trang phục công sở rồi lái xe đến K&U Technology.

Lúc cô đậu xe ở cổng, đang định đưa giấy báo phỏng vấn thì bác bảo vệ nhận ra cô, không nói một lời liền để cô đi vào.

Hứa Nguyễn nhanh chóng lái xe vào bãi đậu của công ty, theo chỉ dẫn đi đến phòng họp phỏng vấn ở tầng một.

Có khá nhiều người đến phỏng vấn, cô cũng tìm một chỗ ngồi chờ.

Cô gái ngồi bên cạnh đang cầm chiếc gương nhỏ trang điểm lại, hồ sơ xin việc của cô ấy được đặt trên bàn.

Hứa Nguyễn nhìn lướt qua, thấy cô ấy tốt nghiệp cao học từ một đại học khoa học kỹ thuật top 1 Trung Quốc, chuyên ngành máy tính.

Hứa Nguyễn hít một hơi, thầm nghĩ, lần này có lẽ sẽ không có kết quả tốt.

Không ngờ, không giống những công ty khác, công ty này phỏng vấn tất cả ứng cử viên cùng một lúc.

Câu hỏi được đưa ra cùng lúc, đầu tiên là về bằng cấp.

Ngoại trừ Hứa Nguyễn là sinh viên tại chức, còn lại đều là sinh viên mới ra trường.

Một người phỏng vấn muốn lấy đi sơ yếu lý lịch của cô, nhưng một người khác đã nói gì đó, vì vậy sơ yếu lý lịch của cô được bỏ lại.

Thứ hai là về kinh nghiệm trong lĩnh vực công nghệ và điện tử cũng như các dự án và nghiên cứu phát triển mà kỹ sư đảm trách.

Từng người bị loại, Hứa Nguyễn là một trong số những người may mắn còn ở lại.

Cuối cùng, năm ứng cử viên được dẫn vào xưởng sản xuất.

Ký thỏa thuận bảo mật, khử trùng, khoác áo khoác chống tĩnh điện màu trắng, bọc giày rồi vào xưởng sản xuất.

Họ đến xưởng sản xuất và lắp ráp robot dòng AI Smart H20 Series.

Hứa Nguyễn là người phụ nữ duy nhất trong nhóm, bốn người còn lại đều là nam.

Sau khi vào xưởng, ánh sáng mờ đi, xung quanh là những mô hình của người máy Charming và Big White.

Robot màu trắng có màn hình tương đối lớn ở bụng và là robot dịch vụ phù hợp với nhiều địa điểm công cộng khác nhau.

Robot này ứng dụng trong ngành dịch vụ, có khả năng nhận diện giọng nói rất chính xác.

Robot nhỏ là robot phục vụ gia đình, có màn hình trên đầu và giọng nói của trẻ em.

Robot nhỏ này có thể dọn dẹp, giảng dạy, trò chuyện với trẻ em, đồng thời báo tín hiệu khẩn cấp khi có sự cố về an toàn.

Tất cả robot đều là hệ thống nội bộ của K&U, được cập nhật theo thời gian để bắt kịp xu hướng hiện tại.

Người phỏng vấn vừa dẫn đường vừa giải thích về các sản phẩm.

Dạo qua phòng thí nghiệm chân không, vào bên trong là bộ phận lắp ráp và thử nghiệm.

Hứa Nguyễn một đường nhìn lại, trên mặt hiện lên một cảm giác quen thuộc.

Dây chuyền, lắp ráp, kiểm tra chất lượng...

Khi cô đứng trước một máy ép chân không, nhìn màn hình mỏng đang chuyển động, các kỹ sư bên cạnh đang điều chỉnh dữ liệu, các thông số trong tâm trí của cô cũng di chuyển theo.

"Quen thuộc đúng không?" Một giọng nói trong trẻo thân thiện từ bên cạnh truyền đến.

Hứa Nguyễn nghiêng đầu nhìn, là người phụ nữ đã phỏng vấn các cô, Hứa Nguyễn gật đầu.

"Tôi thấy trong sơ yếu lý lịch, bạn từng là trưởng bộ phận lắp ráp tại LU Precision Electronics. Cô từng ở vị trí quản lý, tại sao lại nộp đơn cho vị trí kỹ sư?"

"Mọi công việc đều phải bắt đầu từ vị trí thấp nhất mới có thể thuyết phục nhân tâm."

Người phỏng vấn cô, Lý Trân, gật đầu, "LU hiện là xưởng sản xuất linh kiện cho Apple lớn nhất thế giới, cô đã ở vị trí tổ trưởng, tại sao lại từ chức?"

"Đã nhiều năm không về Nam Thành, lần này tôi trở về lại cảm thấy không muốn đi nữa."

"Được, coi như lý do này hợp lý." Lý Trân cười nói.

Hứa Nguyễn cũng khẽ mỉm cười, nhìn cô ấy chân thành cảm ơn:
"Vừa rồi cảm ơn cô đã giữ lại sơ yếu lý lịch của tôi."

"Tôi coi trọng kinh nghiệm làm việc của cô. Hiện nay sinh viên đại học mới tốt nghiệp rất nhiều, nhưng kinh nghiệm lại quá ít, công ty của chúng tôi cũng là một "tân binh" vì vậy tôi sợ một ngày nào đó họ sẽ nháy việc sau khi tích lũy đủ kinh nghiệm."

Cô cười nói: "Được rồi, ngày mai cô đến công ty làm thủ tục nhận việc nhé."

"Cám ơn." Hứa Nguyễn đáp.

Lý Trân cười gật đầu, dẫn bọn họ đi một vòng xưởng, sau đó trở lại văn phòng.

Công ty có diện tích rất lớn, ngoại trừ tòa nhà văn phòng còn có mấy tòa nhà nối liền với nhau, đều là phân xưởng sản xuất.

Tất cả đều chỉ là phân xưởng sản xuất và lắp ráp bán thành phẩm, còn phân xưởng sản xuất các bộ phận nhỏ và chất bán dẫn và chip điện tử thì ở nơi khác.

Buổi tối về nhà, Hứa Nguyễn kể lại cho Trần Thiến Thiến nghe việc mình bắt đầu công việc ở K&U.

Cô cũng bắt đầu tìm một căn nhà gần công ty cho tiện việc đi lại.

Trần Thiến Thiến hỏi cô lúc đến công ty bọn họ có nhìn thấy Minh Vọng không.

Hứa Nguyễn lắc đầu, cô, một kỹ sư thực tập nhỏ bé, làm sao có tư cách gặp mặt sếp lớn của công ty, dù có đi ngược xuôi trong tòa nhà

văn phòng cũng không gặp được, bởi vì các quản lý cấp cao nhất đều có thang máy riêng.

"Nhân tiện, Thiến Thiến, cậu giúp tôi xem trong khu công nghệ mới có căn nhà nào thích hợp không. Tôi định thuê một căn."

"Sao lại thuê nhà?" Trần Thiến Thiến khó hiểu, "Cậu cứ ở nhà tôi đi, hơi xa công ty một chút, nhưng cậu có ô tô mà."

Hứa Nguyễn lắc đầu, "Tôi muốn thuê một căn nhà nhỏ."

"Vậy để tôi hỏi Từ Hà Diệp."

Hứa Nguyễn cười cười, "Làm phiền vậy."

Trần Thiến Thiến gọi điện thoại cho Từ Hà Diệp hỏi anh có căn nhà nào ở khu công nghệ mới không.

Từ Hà Diệp suy nghĩ một chút, nói anh có một căn hộ trống ở tiểu khu Ngô Đồng, sau khi sửa sang lại không có người ở. Hứa Nguyễn dọn qua đó cũng tốt, anh sẽ có nhiều thời gian riêng tư với Trần Thiến Thiến hơn.

Hứa Nguyễn nhất định không dọn đến nếu Từ Hà Diệp không lấy tiền thuê, vì vậy anh đành đưa ra một mức giá tượng trưng.

Cúp điện thoại, anh mới nhớ ra căn hộ này ở gần khu công nghệ mới, sau khi suy nghĩ, anh gọi cho Minh Vọng và kể chuyện Hứa Nguyễn sẽ dọn đến căn hộ bên đó.

Minh Vọng lúc này không nói gì, sáng hôm sau gửi cho anh ấy giấy chủ quyền một căn biệt thự nhỏ, muốn đổi lấy căn hộ ở tiểu khu Ngô Đồng.

Tất nhiên, Từ Hà Diệp vui lòng thực hiện trao đổi này.

Trong khi đó, Hứa Nguyễn vẫn không hề biết chuyện sẽ diễn ra tiếp theo.

Chương 47: Chủ nhà

Sáng hôm sau, Hứa Nguyệt thay quần áo lái xe đến công ty.

Người bảo vệ vẫn như trước, mở cổng cho cô vào mà không cần thẻ nhân viên.

Hứa Nguyệt đậu xe, đi thang máy lên tầng 12, nơi đặt văn phòng của bộ phận kỹ thuật.

Sau khi vào cửa, hai người hôm qua phòng vấn cùng nhau đang ngồi ở khu tiếp tân, thấy cô đi vào thì niềm nở chào hỏi.

Hứa Nguyệt cười đáp lại, ngồi xuống bên cạnh bọn họ.

Khu công nghệ mới được quy hoạch ven sông, tòa nhà công ty được xây dựng tại Lâm Giang.

Từ tầng 12 có thể phóng tầm mắt ra dòng sông xanh mênh mông, bảng lảng làn sương mỏng trong nắng mai.

Trong số năm người cuối cùng ngày hôm qua, sau khi đi thị phạm xưởng sản xuất chỉ còn lại vòn vẹn bốn người.

Sau khi mọi người đến nơi, HR sẽ lo thủ tục nhập cảnh và nơi làm việc cho từng người.

Mỗi người được phát cho một máy tính MAC hiện đại nhất.

Bốn người, một người là kỹ sư PE, một người là kỹ sư ME, một người là kỹ sư FE và một người là kỹ sư công nghệ quy trình.

Tất cả đều thuộc bộ phận kỹ thuật.

Hứa Nguyễn là một kỹ sư của FE, chịu trách nhiệm theo dõi R&D và quản lý chất lượng sản phẩm.

Vị trí này tương đồng với công việc cô từng làm ở Tô Châu.

Khối lượng công việc này đối với cô không khó, chỉ cần cô làm quen với các dự án nghiên cứu phát triển và sản xuất của toàn bộ phòng thí nghiệm và phân xưởng.

18h tan sở, Hứa Nguyễn quay lại nhà Trần Thiến Thiến thu dọn hành lý rồi lấy chìa khóa căn hộ bên Ngô Đồng do Từ Hà Diệp đưa.

Hứa Nguyễn tìm thấy tòa nhà chung cư, kéo vali đi thang máy lên lầu.

Ngôi nhà ở tầng mười lăm, một tầng có ba hộ gia đình.

Hứa Nguyễn liếc số nhà rồi đi thẳng vào trong.

Mở cửa kéo vali vào, cô đóng cửa lại, quay người định đi vào nhưng bị cảnh tượng trước mặt làm cho giật mình.

Một người đàn ông đẹp trai đang mặc một chiếc quần dài màu đen, nút áo đã được cởi ra một nửa.

Anh còn đeo một cặp kính gọng vàng.

Văn nhã bại hoại

Thật sự là hình ảnh của một playboy.

Trong khoang mũi tựa hồ có chất lỏng trào ra, nhịp tim đập mạnh như muốn xuyên thủng màng nhĩ.

“Anh sao lại ở đây?” Cô dựa vào tường, ánh mắt không khỏi liếc về phía mỹ nam.

Anh chậm rãi cài nút áo, liếc cô một cái, khóe mắt khẽ nheo lại, nhàn nhạt nói: "Đây là nhà của anh."

"Nhà anh?" Hứa Nguyễn kinh ngạc, vội vàng lui về phía sau mấy bước, mở cửa nhìn số nhà, là 1503, đúng rồi.

Cô quay lại lần nữa, mím môi.

Nhà này cô thuê của Từ Hà Diệp...

Trong tích tắc, cô chợt hiểu ra.

Minh Vọng rót hai ly nước, đặt một ly lên bàn trà, cầm lên uống hai ngụm, "Hiện tại chủ nhà của em là anh."

Hứa Nguyễn yên lặng gật đầu, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Người đàn ông liếc nhìn cô, ngồi xuống chiếc ghế sofa, chậm rãi gác chân, cơ bụng như ẩn như hiện.

Hứa Nguyễn nhìn thẳng vào mắt anh.

Minh Vọng đang cầm ly nước, ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn cà phê, đôi mắt đen láy ẩn sau cặp kính mỏng, biểu cảm lộ rõ vẻ ưu tư.

Hứa Nguyễn đi tới, ngồi xuống sofa bên cạnh, cầm ly nước lên uống.

Minh Vọng vẫn chăm chú nhìn cô.

Hứa Nguyễn cảm thấy áp lực, đành lên tiếng: "Vậy anh đồng ý cho em thuê căn nhà này?"

"Anh sẽ sử dụng phòng ngủ chính, nếu em không ngại thì có thể ở tại phòng ngủ dành cho khách."

Hứa Nguyễn lắc đầu, "Không ngại." Một lúc sau, cô lại hỏi: "Hợp đồng thuê nhà thì sao?"

Minh Vọng đặt ly xuống, yên lặng nhìn cô.

Hứa Nguyễn siết chặt ngón tay, bỗng nhiên thấy bối rối.

"Ngày mai sẽ đưa cho em, hôm nay em cứ dọn vào trước đi."

"Cám ơn." Ngồi một lúc, cô chịu không nổi, đành đứng dậy thu dọn hành lý.

Căn hộ rộng hơn 150 mét vuông, có phòng ngủ chính, phòng ngủ dành cho khách và phòng làm việc.

Phòng ngủ chính và phòng ngủ dành cho khách đều có phòng tắm riêng, bên ngoài phòng khách cũng có nhà vệ sinh, ngoài ra còn có một căn bếp nhỏ, phòng giặt và ban công.

Căn nhà vừa được sửa sang lại, đồ đạc và mọi thứ đều mới, ga trải giường và chăn bông trong phòng ngủ dành cho khách đã hoàn tất, cô chỉ dọn những vật dụng cá nhân vào.

Trong phòng khách yên tĩnh, ánh sáng đã chuyển sang màu cam nhạt, cô đi ra, nhìn xung quanh, đèn trong phòng ngủ chính không bật, nhưng đèn trong phòng làm việc đã sáng từ khi nào.

Cô lặng lẽ đi ngang, qua khe cửa, nhìn thấy người đàn ông đang tập trung vào công việc.

Cô trở lại phòng với ly nước trên tay.

Lúc cô nghe thấy tiếng mở cửa phòng làm việc thì đã gần mười hai giờ, sau đó mấy phút tiếng bước chân dừng lại ở cửa.

Hứa Nguyễn nhắm mắt lại, một tay ấn vào ngực, cố gắng kìm nén trái tim đang đập loạn xạ.

Vài phút sau, cửa phòng ngủ chính bên cạnh khẽ đóng lại.

Cô nằm nghiêng, cả đêm không ngủ, vừa chớp mắt chưa đầy một tiếng thì chuông báo thức đã reo.

Cô mang theo đôi mắt gấu trúc ra mở cửa, đụng phải Minh Vọng đang chuẩn bị đi ra ngoài.

"Chào buổi sáng." Cô lên tiếng trước.

Người đàn ông rũ mắt, liếc cô vài cái rồi hất cằm về phía bàn ăn, "Bữa sáng."

Hứa Nguyễn nhìn sang, liền mở cửa đi ra ngoài.

Hứa Nguyễn đi tới bàn ăn, trên bàn có mấy lát bánh mì nướng, hai quả trứng luộc, và một cốc sữa ấm.

Lấy quả trứng để lăn quần thâm dưới mắt, cô ăn sáng xong, xem giờ, thay quần áo, trang điểm nhẹ rồi ra ngoài.

Từ chung cư nơi cô ở đến công ty mất hơn 20 phút đi bộ, nhưng nếu lái xe đến đó chỉ mất vài phút.

Hứa Nguyễn đậu xe, vừa định xách túi đi vào đại sảnh, phía sau truyền đến một giọng nói không chắc chắn: "Hứa Nguyễn?"

Cô quay lại, "Lớp trưởng?"

Quý Viễn Hành bước nhanh tới, bóng dáng cao lớn thẳng tắp dưới chiếc áo khoác màu kem, khẽ cười nói: "Cậu làm việc ở đây sao?"

Hứa Nguyễn gật đầu, hai người cùng nhau vào thang máy.

Quý Viễn Hành hỏi cô: "Cậu bắt đầu từ khi nào?"

"Mới vào làm từ ngày hôm qua."

"Vậy buổi trưa tôi đến tìm cậu, cậu vừa đến chắc sẽ khó tìm được nhà ăn, đúng rồi, cậu làm ở bộ phận nào?"

"Bộ phận kỹ thuật."

"Thật trùng hợp, tôi đến từ bộ phận R&D, ở ngay trên lầu tổ kỹ thuật."

Hứa Nguyễn gật đầu.

Lúc này tại văn phòng tổng giám đốc lầu 22, Minh Vọng đang thắc mắc tại sao Hứa Nguyễn lại tới đây thuê nhà.

Anh gọi cho Từ Hà Diệp thì chỉ nghe nói là Hứa Nguyễn tự dưng muốn thuê nhà để ở, không biết lý do vì sao.

Minh Vọng cười nhẹ, cô đã thuê nhà ở đây, có nghĩa là sẽ không rời Nam Thành.

Không sao, anh còn rất nhiều thời gian để tìm ra lý do tại sao cô lại thuê nhà ở đây.

Vừa đến giờ ăn trưa, Quý Viễn Hành liền gửi tin nhắn cho Hứa Nguyễn.

Trước khi Hứa Nguyễn tắt máy, anh đã đến trước bộ phận kỹ thuật để chờ.

Vài đồng nghiệp ở bộ phận kỹ thuật đi ra ngoài, nhìn thấy anh ấy đang dựa vào cửa chờ người, liền cười trêu chọc: "Giám đốc Quý đang đợi ai sao?"

Quý Viễn Hành cười, dịu dàng gật đầu, nhìn vào bên trong.

Những người bên cạnh nhìn theo hướng nhìn của Quý Viễn Hành, vừa nhìn thấy Hứa Nguyễn, mọi người đều lộ ra vẻ vỡ lẽ.

Thấy Hứa Nguyễn đến gần cửa, Quý Viễn Hành liền đuổi bọn họ đi, "Nói nhảm gì đó, hai chúng tôi là bạn học cũ."

"Bạn học cũ..." Mấy người đồng nghiệp nhìn nhau cười tế nhị.

Hứa Nguyệt đi tới, Quý Viễn Hành đứng thẳng người, "Đói bụng không?"

"Không sao, cũng không đói lắm."

Nhà ăn của công ty nằm trong một tòa nhà nhỏ riêng biệt.

Món Hoa, cơm Tây, món ăn Quảng Đông đều có.

Hai người đi vào, "Bạn muốn ăn gì?"

Hứa Nguyệt liếc mấy cái, "Tôi không kén ăn."

"Vậy tôi sẽ chọn thịt sốt chua ngọt, dầu bắp của công ty làm món này rất ngon."

"Được." Hứa Nguyệt cười nhẹ.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Trương Dũng, người cũng đến ăn cơm trưa.

Anh nhìn thấy Hứa Nguyệt trước, xác nhận đi xác nhận lại đúng là bạn học cũ kiêm bạn gái của sếp, anh còn đang thắc mắc tại sao cô lại ở công ty, dù sao anh cũng chưa từng nghe sếp nhắc đến.

Tuy nhiên, khi cô quay lại, nhìn thấy huy hiệu trên áo cô, trợ lý Trương chợt hiểu Hứa Nguyệt giờ đã là nhân viên của công ty, nhưng anh không chắc liệu tổng giám đốc có biết việc này hay không.

Vừa định đi vào chào hỏi, anh liền thấy giám đốc Quý của bộ phận R&D đi cùng Hứa Nguyệt, thậm chí còn đưa tay ra chặn cho cô khỏi bị chen lấn.

Xong đời rồi!

Trương Dũng cảm thấy da đầu tê rần, mua một ổ bánh mì ngọt cùng một hộp sữa, đi thẳng đến phòng tổng giám đốc, quay lại bàn làm việc kiểm tra một lượt rồi mới gõ cửa phòng Minh Vọng.

Trương Dũng đi vào.

Người đàn ông vẫn đang xem tài liệu, một lúc sau, anh cầm bút ký tên, đặt tài liệu sang một bên, ngẩng đầu nhìn trợ lý, ra hiệu: Chuyện gì?

Trương Dũng liếm môi, "Sếp, cô Hứa vừa nhận việc ở công ty, anh có biết không?"

Minh Vọng dừng bút, "Hứa Nguyễn?"

Trương Dũng gật đầu.

Minh Vọng nhướn mày, ném bút lên bàn, dựa lưng vào ghế, quay đầu nhìn dòng sông ngoài cửa sổ, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Một lúc sau, anh hỏi: "Bộ phận nào?"

"Bộ phận kỹ thuật, chỉ mới nhận việc ngày hôm qua."

Minh Vọng không nói lời nào, đầu ngón tay gõ gõ lên bàn, "Cậu đi gọi hai phần cơm trưa đi, tôi muốn bít tết kiểu Tây, sau đó cậu gọi điện thoại kêu cô ấy lên đây."

Trương Dũng đổ mồ hôi lạnh, không dám trả lời.

"Sao vậy?" Minh Vọng nghiêng đầu.

"Sếp, cô Hứa chắc là đã ăn trưa xong rồi."

Minh Vọng khó hiểu, nhướn lông mày.

"Ở nhà ăn của công ty, tôi thấy giám đốc Quý cùng ngồi ăn với cô ấy." Anh nhắm mắt lại, chờ đợi cơn bão sắp đến.

Văn phòng yên tĩnh, nhưng nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng.

Vài phút sau, một giọng nói truyền đến: "Ừ, cô ấy mới tới đây, có người quen dẫn dắt cũng rất tốt."

Trương Dũng lúc này mới nhớ tới Quý Viễn Hành cùng tổng giám đốc của mình là bạn học cũ, vậy nhất định mọi người đều quen biết nhau.

Hoá ra là bạn học cũ, có lẽ anh đã suy nghĩ quá nhiều.

Chương 48: Người đàn ông trẻ con

Sau khi trở lý ra ngoài, Minh Vọng mở Wechat kiểm tra, không thấy tin tức gì từ cô.

Anh nghiêng rặng, ném điện thoại xuống bàn.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên anh nở nụ cười khó hiểu.

Lúc này, Hứa Nguyệt đang ăn cơm trong căn tin công ty, vô cớ cảm thấy hơi ớn lạnh.

“Sao vậy?” Quý Viễn Hành ngồi đối diện, hỏi cô.

Hứa Nguyệt lắc đầu.

Hai người ngồi cùng một bàn, đồng nghiệp xung quanh thì thầm bàn tán.

Trở lại văn phòng, khung cảnh vắng lặng, hầu hết mọi người đang nghỉ trưa.

Hứa Nguyệt nhìn qua, ôm cuốn sổ ghi chép vào xưởng.

Ngày đầu tiên nhận việc nên còn chưa có lịch trình cụ thể, cô tự mình làm quen với môi trường làm việc trước.

Cô không có thể ra vào khu nghiên cứu và thí nghiệm, Hứa Nguyệt chỉ có thể đến xưởng sản xuất và lắp ráp chung.

Dạo một vòng quanh xưởng, làm quen với một số kỹ sư, biết cô ấy là lính mới nên mọi người nhiệt tình đưa cô ấy đi làm quen với các thiết bị máy móc.

Tất nhiên Hứa Nguyệt rất cảm kích, chăm chỉ ghi chép, thỉnh thoảng còn tham gia vào quá trình kiểm tra chất lượng.

Trước đây cô từng làm công việc tương tự, vì vậy không lâu sau cô đã thành thạo mọi thao tác, khiến các đồng nghiệp phải nhìn với ánh mắt thán phục.

Mọi người đùa rằng lần này HR cuối cùng cũng tuyển được nhân tài

Thời gian trôi qua rất nhanh, Hứa Nguyệt ở lại xưởng cả một buổi chiều.

Buổi chiều tan làm, Hứa Nguyệt định đến siêu thị mua một vài thực phẩm tươi sống làm một bữa tối thật ngon cho Minh Vọng.

Khi chuẩn bị lên xe, cô thấy Quý Viễn Hành đang đi loanh quanh bên cạnh xe anh.

"Sao vậy?" Cô bước tới hỏi.

"Không biết có chuyện gì, đột nhiên không nổ máy."

Hứa Nguyệt gạt đầu, mở cửa đi vào xe mình.

Quý Viễn Hành gọi cô: "Hứa Nguyệt."

"Ừm?"

"Tôi vừa gọi 4S, xe không nổ máy, cậu cho tôi quá giang được không?"

"Cậu sống ở đâu?"

"Đường Bắc Nam."

"Cũng thuận đường." Hứa Nguyệt cười, "Đi thôi."

Cô nhớ có một siêu thị lớn trên đường Bắc Nam, cô có thể ghé ngang.

Quý Viễn Hành cười, "Còn tưởng rằng cậu không muốn cho tôi đi nhờ xe." Anh đi vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế phụ lái.

Hứa Nguyễn hiếm khi nói đùa: "Không tiện đường thì tôi đã không cho đi nhờ rồi."

Cô cười khúc khích rồi xoay vô lăng, chiếc xe phóng ra khỏi bãi đậu xe

Trong ga ra chuyên dụng, một chiếc Maybach màu đen chậm rãi lái ra ngoài.

Sau khi ra khỏi cổng, chiếc Maybach theo sau chiếc Volkswagen trắng, nhưng giữ khoảng cách khá xa.

Minh Vọng một tay cầm vô lăng, một tay tựa lên kính xe, ánh mắt mờ mịt.

Những đường gân ở bàn tay cầm vô lăng nổi lên.

Anh nhìn chiếc xe màu trắng cuối cùng cũng đậu trước một siêu thị lớn, một nam một nữ xuống xe, cùng nhau tiến vào siêu thị.

Giữa hai lông mày có một vết lõm thật sâu, dưới đáy mắt lạnh lùng bình tĩnh ẩn chứa một cơn thịnh nộ.

Tâm trạng của anh dao động, lồng ngực cảm giác bức bối không chịu nổi.

Giống như sự yên bình trước cơn bão.

Giây tiếp theo, chiếc Maybach màu đen bẻ lái gấp, hoà vào dòng xe cộ trên đường lớn.

Trong siêu thị, Hứa Nguyệt và Quý Viễn Hành tách ra, cô đi thẳng đến khu thực phẩm tươi sống, chọn mua rau và thịt.

Nhớ ra ở căn hộ cũng không có gia vị nấu ăn, cô nhanh chóng mua thêm nhiều loại gia vị cần thiết. Sau khi đưa Quý Viễn Hành về, cô vội quay về căn hộ ở tiểu khu Ngô Đồng.

Việc đi chợ tốn khá nhiều thời gian, cô không biết Minh Vọng đã về nhà chưa.

Cô về nhà mới phát hiện anh vẫn chưa về. Hứa Nguyệt cong môi cười, vui vẻ bắt đầu làm bữa tối, hy vọng Minh Vọng sẽ có một bữa tối thật ngon sau một ngày dài vất vả.

Nồi niêu, xoong chảo đã mua đầy đủ, thậm chí cả bún gạo và các loại ngũ cốc thô.

Cô nấu ăn rất nhanh, ba món ăn và một món canh đã sẵn sàng chỉ sau một tiếng rưỡi.

Giữ ấm thức ăn, cô đợi hơn nửa tiếng vẫn không thấy người đàn ông của mình quay lại. Cô nhắn Wechat cho anh nhưng mãi vẫn không có hồi âm.

Cô đứng dậy nhìn các món ăn, gọi cho Minh Vọng hai lần nhưng không có ai nghe máy.

Hứa Nguyệt im lặng một lúc, thu dọn bát đĩa, lái xe đến công ty.

Trong tòa nhà công ty vẫn có một số người phải làm thêm giờ, Hứa Nguyệt nhìn lên văn phòng cao nhất của tổng giám đốc.

Cô đành quay lại khu văn phòng của bộ phận kỹ thuật, ngồi vào bàn làm việc một lúc, cầm điện thoại lên xem qua lịch sử cuộc gọi, cô nhớ ra trước đây Trương Dũng từng gọi cho cô.

Hứa Nguyễn bấm điện thoại, sau vài tiếng mới có người bắt máy:
"Cô Hứa?"

"Là tôi, trợ lý Trương còn chưa tan làm sao?"

"Không có, hôm nay chúng tôi đã tan sở từ lúc sáu giờ."

Hứa Nguyễn cười nhạt, "Vậy sao, tôi chỉ hỏi một chút, xin lỗi đã làm phiền."

"Không phiền, có chuyện gì cần cứ tìm tôi."

"Được, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Nguyễn không biết đi tìm Minh Vọng ở đâu, ngồi một mình hơn nửa tiếng, nhìn mọi người trong khu văn phòng ra về, sau đó cô cũng đi theo ra ngoài.

Gió đêm dần lớn, hơi lạnh từ lòng bàn chân bốc lên.

Cô cũng không biết mình lại làm sai chuyện gì, buổi sáng trước khi ra ngoài anh còn để bữa sáng cho cô, buổi tối lại không trở về nhà.

Không nhận cuộc gọi, gửi Wechat cũng không trả lời.

Cô lái xe đến chung cư cao cấp của anh, từ dưới nhìn lên, căn hộ của anh không có ánh sáng.

Cô lại lái xe đến biệt thự Lâu Hồ, biệt thự cũng tối om.

Cô thực sự không biết phải tìm anh ở đâu.

Cuối cùng đành phải về nhà.

Sau khi đậu xe ở tầng dưới, cô liếc nhìn chỗ trống bên cạnh.

Mang tâm trạng không tốt trở lại căn hộ, lúc đi lên, vì không chú ý nên vấp phải bậc thang.

Đèn cảm ứng sáng lên.

Cô nằm trên mặt đất với khuôn mặt thất thần, cảm thấy đau nhói ở cánh tay và đầu gối.

Sau khi bình ổn cảm xúc, cô liếc nhìn cánh tay mình dưới ánh đèn, một mảng da bị rách, lộ ra những vết máu nhỏ.

Cô đứng dậy, khập khiễng bước vào thang máy.

Về đến nhà, tìm khắp nơi không thấy thuốc cấp cứu, bèn đặt hàng nhờ người giao tới.

Nửa giờ sau, thuốc được mang tới, Hứa Nguyễn sát trùng vết thương, nhưng một mình cô không thể tự mình băng bó.

Mười một giờ, Minh Vọng vẫn chưa về, Hứa Nguyễn cảm thấy đói bụng, đành phải hâm nóng thức ăn trước.

Sau khi ăn xong, cô nhanh chóng dọn dẹp rồi về phòng nằm xuống, một lúc sau lại đứng dậy, mang theo sổ ghi chép ra phòng khách.

Đèn quá chói nên cô giảm bớt ánh sáng, mở máy tính, cắm tai nghe.

Không biết bao lâu sau, ngoài cửa chính có động tĩnh.

Hứa Nguyễn bị đánh thức, tai nghe rơi ra, tóc gáy dựng đứng, cô nhìn về phòng Minh Vọng, thấy người còn chưa về.

Tiếng động ngoài cửa không ngừng vang lên, cô hít một hơi, đang định nhẹ nhàng chạy về phòng thì cửa mở ra.

Hứa Nguyễn đứng tại chỗ, nuốt nước miếng, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Một bóng người đen kịt từ ngoài cửa đi vào, ánh sáng yếu ớt của màn hình laptop cũng không thể chiếu rõ mặt.

Một mùi rượu nồng nặc xông về phía Hứa Nguyễn.

Một tên trộm nát rượu?

An ninh khu này kém thế sao?

Nhìn xung quanh, trong phòng khách không có dụng cụ phòng vệ nào.

Mùi rượu càng lúc càng gần, bóng đen xẹt qua, Hứa Nguyễn vừa định nhấc quyển sổ lên đập xuống đầu người kia thì cổ tay bị bắt lấy, ngón tay nhất thời mất sức, quyển sổ rơi xuống.

Cô bị đẩy mạnh lên ghế sofa, một cơ thể nóng bỏng và nồng nặc mùi rượu áp sát vào cơ thể cô.

Một giây sau, môi cô cũng bị chặn lại, chiếc lưỡi nồng nặc mùi rượu hung hăng chui vào miệng Hứa Nguyễn.

Hứa Nguyễn định giã giũa, nhưng mấy giây sau liền giơ tay ôm lấy người đàn ông trên người.

Mặc dù đầu lưỡi tiến vào trong miệng cô rất tàn bạo, nhưng cô đã tìm ra cách để xoa dịu anh, nhẹ nhàng mút và dùng ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn cổ anh.

Quả nhiên, người đàn ông được xoa dịu nên nhẹ nhàng mút lấy đầu lưỡi của cô, một bàn tay rắn chắc vòng qua eo cô, nâng cô đè lên người anh.

Mười phút sau, nộ hôn dài và cuồng nhiệt cuối cùng cũng dừng lại.

Hứa Nguyễn hít một hơi thật sâu, nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, màn hình laptop hướng về phía sofa, ánh đèn nhàn nhạt chiếu vào hai người.

Anh nhắm mắt lại, tựa đầu vào cổ cô.

Vài phút trôi qua, ngay lúc Hứa Nguyệt cho rằng anh đã ngủ thì anh đột nhiên thấp giọng gọi cô: "Tiểu Nguyệt."

"Ừ." Cô xoa đầu anh, thấp giọng đáp lại.

Bàn tay ôm lấy bả vai của cô, "Em không cần anh nữa." Giọng điệu vô cùng tủi thân, tựa hồ sắp khóc.

Hứa Nguyệt lập tức mềm lòng, ghé sát vào tai anh, đáp: "Hứa Nguyệt chắc chắn cần Minh Vọng."

"Vậy thì em hôn anh đi." Anh nhếch môi.

Hứa Nguyệt cúi đầu hôn lên môi anh, anh mỉm cười mãn nguyện, ngả đầu tựa vào vai cô.

Hóa ra lúc say anh trông như thế này, ngoan ngoãn như một đứa bé, khiến lòng cô hơi xót.

Cô thấp giọng hỏi anh: "Có khó chịu không?" Cô chạm vào yết hầu của anh, cởi cúc áo và cà vạt cho anh.

Anh ngoan ngoãn ngửa cổ lên để phối hợp, "Không có."

Hứa Nguyệt mỉm cười, đặt đầu ngón tay lên xương quai xanh của anh.

Anh động đậy thân thể, một lúc lâu sau lại cảm thấy rất uất ức, "Hôm nay em không đợi anh tan sở, lại còn cùng người đàn ông khác đi mua sắm."

Hứa Nguyệt buồn cười: "Không phải, xe cậu ấy hỏng nên mới đi nhờ một đoạn. Em còn về nhà chuẩn bị cơm tối mà đợi mãi không thấy anh về."

"Hồng thì kệ cậu ta, anh nhìn thấy hai người đi cùng nhau, rất khó chịu."

Hứa Nguyễn giật mình, rũ mắt nhìn anh, cúi đầu hôn lên trán anh.

Anh bất giác quay mặt, nụ hôn rơi xuống gò má Minh Vọng.

Cô hôn lên vành tai anh, giọng nói trở nên mềm mại dỗ dành: "Anh có yêu Hứa Nguyễn không?"

"Yêu" Âm lượng tăng lên, rồi lại hạ xuống.

"Nhưng cô ấy hình như không thích anh cho lắm. Trước đó cô ấy phớt lờ anh, thái độ luôn xa cách với anh, khi gặp khó khăn cũng không tìm đến anh, chỉ lẳng lặng chịu đựng."

Hứa Nguyễn bật khóc, từng giọt từng giọt rơi xuống áo anh.

"Minh Vọng, em yêu anh, chỉ là em không biết phải yêu anh như thế nào. Em sợ một ngày anh sẽ chán ghét em, sợ mang lại quá nhiều phiền phức cho anh, cũng sợ rằng, quá dựa vào anh, đến khi chúng ta không còn ở bên nhau, em sẽ không biết phải đối mặt với thế giới này như thế nào."

"Đừng khóc." Minh Vọng giơ tay lau mặt cho cô.

Thấy cô không ngừng rơi nước mắt, anh liền quỳ gối ngồi dậy, ôm mặt cô, hôn cô.

Hứa Nguyễn vươn tay ôm lấy lưng anh.

Minh Vọng dừng một chút, buông cô ra, cởi áo ngoài và quần dài.

Hứa Nguyễn ngơ ngác nhìn, vươn tay ngăn cản, "Đừng cởi, buổi tối rất lạnh."

Minh Vọng mặc kệ, trườn tới cởi áo của cô sau khi đã cởi của mình.

Hứa Nguyễn nắm lấy cổ áo.

Anh dừng một chút, "Xem đi, em không yêu anh, không chịu để anh cởi áo cho em."

Hứa Nguyễn không còn cách nào khác là chiều theo anh.

Cởi áo xong, hai người ôm nhau, anh kéo cô lăn trên thảm phòng khách.

Đôi mắt ướt nhìn thẳng vào cô: "Minh Vọng muốn Hứa Nguyễn yêu anh ấy."

Hứa Nguyễn không biết phải làm sao, lúc này anh như một con chó lớn đang làm nũng, đôi mắt ướt át nhìn cô, giọng điệu ôn nhu đáng thương.

Nếu không vỡ về anh, cô cảm thấy rất tội lỗi.

Vì vậy, cô cúi đầu, nhẹ nhàng hôn người đàn ông trẻ con này.

Chương 49: "Cả đời anh đều nằm trong tay em rồi."

Hứa Nguyễn thức dậy với cánh tay và đầu gối đau nhức.

Một bàn tay nặng trĩch đang đặt trên eo cô.

Cô nghiêng đầu nhìn lại, Minh Vọng ngủ rất yên tĩnh, vài sợi tóc rơi lòa xòa trước trán.

Cô nhớ lại chuyện đêm qua, cúi người hôn anh, kéo tay anh ra, nhẹ nhàng xuống giường.

Sau khi rửa mặt, chợt nhận ra hôm nay không phải ngày làm việc, cô mặc quần áo ở nhà, buộc lại mái tóc cho gọn gàng rồi đi vào bếp.

Đang nấu cháo thì cô ngược lên, nhận ra Minh Vọng đang đứng ở cửa nhìn mình, trên mặt vẫn còn nét mơ hồ, chưa tỉnh táo.

Hứa Nguyễn vắn nhỏ lửa rồi đưa cho anh nước mật ong.

Minh Vọng ngẩn người nhận lấy, nhìn cô một lúc, không nói một lời, sau đó lặng lẽ uống một ngụm nước ấm.

Thấy anh vẫn ngoan ngoãn, trong lòng cô buông lỏng một chút, đưa tay sửa lại cổ áo anh.

Một buổi sáng yên tĩnh, với khoảnh khắc ấm áp.

Đó là cảm giác thoải mái nhẹ nhàng đã lâu không có. Sáng thức giấc, thấy người mình yêu đang bận rộn làm bữa sáng, tự nhiên sắp xếp quần áo cho anh.

Dường như sự chia cách chưa bao giờ xảy ra.

Cô dường như vẫn luôn ở bên cạnh anh chưa từng rời đi, cũng chưa từng mất lòng tin vào anh.

Trong lòng anh không khỏi nóng ran.

Anh từng an ủi bản thân, nếu lúc này cô ở lại Nam Thành, lại còn chủ động vào công ty anh làm việc, điều này chứng tỏ cô đã nhận thua.

Nhưng lúc này trong lòng Minh Vọng lại có cảm giác đau lòng.

Bởi vì khi nhìn thấy cô cúi đầu, anh sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Có lẽ sau này dù cô có phạm lỗi làm gì, anh cũng sẽ mềm lòng tha thứ.

Cô là điểm yếu của anh.

Nặng nề thờ dài một tiếng, anh đặt ly nước xuống, kéo cô vào lòng, "Em có nhớ tối qua mình đã nói gì không?"

Hứa Nguyệt chậm rãi vươn tay ôm lấy lưng anh, gật đầu. Cô không phải người say rượu, đương nhiên nhớ rõ.

"Vậy nói lại lần nữa đi."

Cô sững sờ ngẩng đầu lên, "Câu nào?"

"Em cảm thấy là câu nào?"

Trong đầu nhanh chóng lướt qua những gì đã nói tối qua.

"Hứa Tiểu Nguyệt."

"Em không cần anh nữa."

"Hôn anh."

"Em có yêu anh không?" - "Yêu."

Khi ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, cô mở miệng, cuối cùng vùi mình vào trong ngực anh, "Tối qua người uống say không phải em."

Minh Vọng trầm mặc không nói, một lúc sau sờ lên đỉnh đầu của cô, "Cho nên, lời em nói đều là thật lòng?"

Hứa Nguyệt ủ rũ: "Minh Vọng, nếu có thể mổ tim cho anh xem, nhất định anh sẽ phát hiện, cả trái tim chỉ có một mình anh, tình cảm này đã đóng dấu trong cuộc đời em hơn mười năm, thậm chí trở thành một phần máu thịt của em."

Cô nhướn mắt nhìn thẳng vào anh, "Sao anh có thể nghĩ là em không chân thành?"

Minh Vọng nắm tay cô thật chặt. Tuy rằng anh đã nghe được chuyện này từ Trần Thiến Thiến, nhưng hiện tại được nghe chính cô thừa nhận, anh cảm giác như hai người đã cùng nhau vượt qua trăm sông ngàn núi.

"Tiểu Nguyệt"

"Vâng"

"Sau này dù có chuyện gì cũng phải nói với anh. Tin anh, anh có thể chống đỡ cả bầu trời cho em, nếu có khó khăn thì chúng ta cùng nhau đối mặt, nếu phải chạy trốn thì em và anh cùng nắm tay nhau chạy trốn, không cho phép em bỏ anh lại một mình."

Hứa Nguyệt kinh ngạc, lại muốn khóc: "Được. Chuyện trước đây là do em làm sai, xin lỗi anh."

Anh vuốt ve cổ cô, "Anh cũng xin lỗi vì đã không tạo được lòng tin ở em."

Hứa Nguyễn ôm chặt lấy eo Minh Vọng, vội vàng lắc đầu.

Ngay từ đầu, chính sự kiên định của anh đã thuyết phục cô ở lại Nam Thành. Vốn dĩ cô luôn cảm thấy tự ti, không dám bước về phía trước, chính anh đã cho cô thêm lòng tin vào mối tình này.

Không trải qua quãng thời gian này, cô sẽ không bao giờ biết được tấm chân tình của anh đối với cô.

Minh Vọng kéo giãn khoảng cách với cô, đỡ gáy cô, khuôn mặt tuấn tú của anh áp xuống.

Nụ hôn nhẹ nhàng rơi trên môi cô.

Một lúc lâu sau anh mới buông cô ra, áp trán lên trán cô, đột ngột hỏi: "Nụ hôn đầu của em là giành cho ai?"

Hứa Nguyễn nghiêng mặt không muốn trả lời.

Không phải không nhớ được, mà là vì ký ức này quá sâu sắc.

Khi đó hành lang tối om, cô không nhìn rõ bóng người, nhưng khoảnh khắc người đàn ông lạ hôn mình, trong lòng cô lại tưởng tượng là anh.

Bởi vì hơi thở hai người rất giống nhau.

Nhưng cô biết tuyệt đối sẽ không phải là anh, cho nên cô mới khắc sâu ký ức này trong trí nhớ.

Đó là nụ hôn đầu của cô, mang theo hương vị của tuổi trẻ nhiều mơ mộng.

Minh Vọng cẩn thận nhìn gương mặt cô, một lúc sau ôm cô dựa vào tường, một tay anh che mắt cô, một tay nâng cằm cô lên, khẽ hôn.

Hoàn toàn gợi lại nụ hôn đầu của hai người.

Hứa Nguyễn lúc đầu còn khó hiểu, anh đột nhiên che mắt cô, khi hôn cũng không có nhiều kỹ xảo, chỉ đơn giản là áp môi anh lên môi cô, chính là nụ hôn ngây ngô của thời thanh xuân.

Cô đột nhiên phản ứng lại, hình ảnh này cô nhớ rất rõ.

Lần đầu tiên cô bị cướp mất nụ hôn chính là như vậy.

Cô sững sờ nhìn người trước mắt, trong mắt chậm rãi hiện lên một tầng sương mù, "Là anh sao?" Môi cô run rẩy, "Người đó... là anh đúng không?"

Minh Vọng lùi ra sau một chút, vươn tay nắm lấy tay cô, ngón tay đan chặt vào nhau.

Tất cả những hành động đều trùng khớp với tình cảnh năm đó.

Nước mắt từng giọt rơi xuống, Hứa Nguyễn bỗng nhiên vươn tay đánh vào cánh tay Minh Vọng, "Em còn cho rằng là do em..." Cô đau lòng không nói tiếp được.

Một lúc sau, cô lại vùi vào lòng anh, "Minh Vọng, sao anh lại xấu bụng như vậy?"

"Lúc đó tại sao anh lại bịt mắt không cho em thấy mặt anh? Tại sao sau đó còn không thèm nói chuyện với em?"

Minh Vọng lúc này cũng cảm thấy oan ức, "Là em không thèm nói chuyện với anh, khi anh định bắt chuyện với em thì em luôn phớt lờ anh, mỗi lần nhìn thấy anh lại luôn tỏ thái độ lạnh lùng."

"Không phải, không phải em không để ý, cũng không phải em cố ý lạnh lùng, lúc đó em không biết nên đối mặt với anh như thế nào." Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt bắt đầu ửng đỏ, "Em sợ anh biết tâm tư của em sẽ cảm thấy em làm phiền cuộc sống của anh."

Hứa Nguyệt không thể diễn tả lúc này nội tâm cô chấn động đến mức nào.

Người cô yêu thầm nhiều năm thì ra cũng đã thích cô từ rất lâu rồi.

Cô không phải khổ sở đơn phương thầm mến, chỉ là thời gian đã bào mòn kiêu hãnh và chôn vùi tâm tư của tuổi trẻ.

Minh Vọng cúi đầu hôn lên mắt cô, "Vì sao lại sợ anh biết?"

Hứa Nguyệt nghẹn ngào: "Khi ấy anh là mây trên trời, còn em là bùn dưới đầm lầy. Em cảm thấy rất vui mỗi khi gặp anh, vì vậy em không muốn anh nhìn thấy mặt tối tăm trong cuộc sống của em."

"Khi đó lòng tự trọng của em rất lớn, không muốn anh thấy em sống chật vật nghèo khó như vậy."

Minh Vọng thở dài, "Chỉ cần lúc đó em có thể cho anh một ánh mắt hay một nụ cười thì chúng ta đã không bỏ lỡ nhau nhiều năm như vậy."

Anh nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô: "Em nói không muốn anh biết cuộc sống của em như thế nào, nhưng anh lại bị sự kiên cường của em hấp dẫn. Em đoán xem tại sao anh lại biết ngày sinh của em?"

Hứa Nguyệt lắc đầu.

"Đó là bởi vì anh nhìn thấy Trần Thiến Thiến và Phác Mỹ Linh tổ chức sinh nhật cho em ở công viên, cho nên anh ghi nhớ, nhiều năm rồi chưa từng quên."

Thì ra là như vậy, trong mắt cô không tự chủ được lại ầng ậng hơi nước.

"Đoán xem tại sao đám học sinh nhất em trong phòng thí nghiệm cũ lại bị đuổi học?"

Vẫn lắc đầu, xong cô lại đột ngột nhìn anh.

Minh Vọng gật đầu: "Phải, là anh làm. Bọn nó thường đi chơi ở hộp đêm, anh theo dõi, thấy mấy đứa đó gặp một tên buôn bán ma túy, vì vậy anh đã báo cảnh sát."

Cô ngây người nhìn anh.

Thấy cô như vậy, Minh Vọng lùi lại một bước, dựa vào tường, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt âm trầm, "Em cho rằng anh quá tàn nhẫn đúng không?"

"Không phải." Hứa Nguyễn lắc đầu, "Đêm đó em đã rất sợ hãi, vừa lạnh vừa đói, vô cùng hoảng loạn."

"Chỉ là em không nghĩ tới." Cô vươn tay ôm eo anh, "Minh Vọng, anh thật sự..." Cô đang định mở miệng thì không biết nên diễn đạt như thế nào.

Còn bao nhiêu chuyện anh âm thầm làm cho cô mà cô không biết?

Cô từng nghĩ chỉ mình cô có tình cảm với anh, không ngờ được anh cũng đặt cô ở trong lòng.

Anh đặt tay lên eo cô, "Anh làm sao?"

"Yêu anh"

Minh Vọng giật mình, trầm giọng nói: "Nói lại lần nữa, ai yêu ai?"

Hứa Nguyễn vành tai đỏ bừng, vùi mặt vào ngực anh, nhất quyết không mở miệng.

Cho dù anh có hỏi thế nào, trêu chọc thế nào cô cũng nhất quyết không nói.

Minh Vọng cười, vừa ôm cô vừa đi tới sô pha.

Thật lâu sau, anh mới thấp giọng mở miệng: "Mấy năm đó, anh luôn ở trong bóng tối nhìn theo em. Khi em bị bắt nạt, anh đã rất tức giận. Khi em phớt lờ anh, anh đã rất buồn. Nhưng mà, anh cũng không còn biện pháp nào với em, là do anh cam tâm tình nguyện."

Anh vùi mặt vào vai cô, giọng nghẹn ngào: "Cả đời anh đều nằm trong tay em rồi."

"Minh Vọng..." Hứa Nguyễn lúng túng, nhỏ giọng gọi, một lúc sau mới hỏi: "Anh biết em từ khi nào?"

"Lớp 11 hay 12 gì đó, anh không nhớ rõ, chỉ là đột nhiên một ngày trong đầu anh lại hiện lên hình bóng bướng bỉnh của em."

Hứa Nguyễn nghiêng người, "Ngày em gặp anh là lúc chúng ta mới nhập học, em đi lạc đường, anh dẫn em đến văn phòng làm thủ tục. Kể từ lúc đó em đã chú ý đến anh."

"Vậy là em thích anh từ rất sớm." Anh từ trong ngực cô đứng thẳng dậy, "Giấu kỹ như vậy, anh vẫn luôn cho rằng em chỉ coi anh như một bạn học bình thường."

"Làm sao có thể là bạn học bình thường..."

Minh Vọng mỉm cười, "Cũng may, hiện tại biết cũng không muộn."

Hứa Nguyễn đột nhiên nhớ tới một chuyện, "Vậy trước kia ở hồ chứa nước... Tại sao anh không nhận ra em?"

Minh Vọng ho một tiếng để che giấu sự xấu hổ, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô: "Khi đó mặt em rất tròn, tóc mái dày che nửa vầng trán, cũng không cao lắm, nhìn em mũm mĩm như búp bê."

Hứa Nguyễn càng nghe càng bất mãn, không nghĩ tới lúc trẻ nhìn mình lại tệ như vậy.

Cô nhỏ giọng phản bác: "Không đến nỗi xấu như vậy, khi đó em cân nặng khoảng 130 cân, cũng không nặng lắm..."

Minh Vọng không nhịn được cười: "Ai nói xấu? Em lúc đó đáng yêu lắm. Anh đã từng thấy em cười, lúc đó còn luôn hy vọng sẽ có ngày em nhìn anh mỉm cười rạng rỡ như thế."

Vài giây sau, giọng nói trầm thấp vang lên, cố nén cảm xúc: "Vô số lần anh tưởng tượng đến dung mạo của em khi trưởng thành, nhưng khuôn mặt em trong trí nhớ lại càng ngày càng mơ hồ. Anh nghĩ, có lẽ em vẫn tròn trịa như ngày trước, có thể cao hơn một chút, nhưng vẫn là dáng vẻ đáng yêu như vậy."

Giọng nói như đang đắm chìm trong ký ức: "Đôi khi nhìn thấy những cô gái mũm mĩm, anh liền liên tưởng đến bộ dáng của em..."

"Ai ngờ..." Minh Vọng cúi đầu nhìn cô, ngoại trừ đôi mắt hoa đào kia, ngoại hình của cô hoàn toàn thay đổi.

Khuôn mặt đã thon gọn thành mặt trái xoan thanh tú, đầu mũi nhỏ, đôi mắt long lanh, vàng trán đầy đặn, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, dáng người dong dỏng cao.

Không liên quan gì đến quá khứ, khi đó nhìn thấy cô, rõ ràng biết cô là một người xa lạ, nhưng vẫn nhạy cảm nhận thấy một tia quen thuộc.

Khi anh buông cô ra, còn định nói gì đó, đột nhiên nhìn thấy cánh tay trắng nõn có một vết thương..

Minh Vọng sửng sốt, kéo cánh tay cô, "Làm sao vậy?"

"Tối hôm qua vô tình ngã bậc thang."

Đêm qua anh trở về lúc nửa đêm, còn say đến mức không biết gì, vì vậy cô cũng không nói với anh.

Trong lòng anh vừa phát nghẹn vừa chua xót.

Một lần nữa cô không nói gì với anh.

“Hứa Nguyễn.” Minh Vọng giữ vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô: “Rốt cuộc anh phải làm sao mới được?”

Hứa Nguyễn mấp má môi, trong lòng hoảng sợ vươn tay ôm lấy anh, "Em lại làm gì sai?"

Minh Vọng ôm chặt lấy cô: "Em luôn không nói gì với anh. Anh không thể biết em đang nghĩ gì hoặc đã gặp chuyện gì. Em luôn cho rằng anh không quan tâm, nhưng đó là do em nghĩ. Thực sự anh rất quan tâm em, chỉ cần có liên quan đến em, anh đều rất quan tâm."

Dứt lời, căn phòng chìm trong im lặng.

Hứa Nguyễn nắm chặt tay anh, một cảm xúc chua xót không tên trong nháy mắt dâng lên, quấn chặt lấy trái tim cô.

Đây là lời Minh Vọng nói ra khi tỉnh táo.

Không phải là lời sau cơn say, cũng không phải là lời nói bông đùa, mà là lời nói thật lòng sau tám năm xa cách.

Khi ở bên anh, cô luôn vô thức chừa cho mình đường lui.

Trải nghiệm cuộc sống của cô khác với những người khác, điều này khiến cô luôn cảm thấy tự ti khi đối mặt với người đàn ông xuất sắc này, là người mà cô thích đã nhiều năm.

Cô cho rằng mình không đủ xuất sắc để ở bên cạnh anh, cũng đánh giá thấp vị trí của bản thân trong lòng anh

Minh Vọng cố nén cảm xúc, cầm cánh tay cô kiểm tra, "Còn đau không?"

Hứa Nguyễn gật đầu, "Đau."

Anh buông tay, "Đi bệnh viện thôi."

Chương 50: Mùa xuân ở phương Nam

Bữa sáng đã chuẩn bị xong, nhưng đành phải bỏ lại.

Minh Vọng lái xe đưa Hứa Nguyệt đến bệnh viện gần nhất.

Sau khi khám, bác sĩ không kê đơn thuốc gì, chỉ bôi một lớp thuốc mỡ và dùng gạc quấn vết thương để vết thương không dính nước, sau một ngày thì có thể gỡ ra.

Hai người ăn cơm ở bên ngoài, sau đó điện thoại của Minh Vọng liên tục đổ chuông.

Anh liếc nhìn người đi theo sau mình, xoa đầu cô rồi bước vào phòng làm việc.

Hứa Nguyệt không có việc gì làm, liền theo anh vào.

Thấy cô vẫn đi theo, Minh Vọng thuận tay lấy hai ly nước nóng, đưa cho cô một ly, kéo ghế trước bàn làm việc ngồi xuống, mở máy tính lên, chuẩn bị vào việc.

Hứa Nguyệt đứng bên cạnh nhìn, một lúc sau, người đàn ông duỗi đôi chân dài mót chiếc ghế bên cạnh, chống tay vào lưng ghế gật đầu.

Cô ngồi xuống, Minh Vọng hài lòng, yên tâm bắt đầu giải quyết công việc.

Hứa Nguyệt chăm chú nhìn, được một lúc lại cảm thấy buồn ngủ.

Minh Vọng dừng việc đang làm, nhẹ giọng nói: "Em về phòng ngủ đi."

Hứa Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, trở về phòng.

Lúc cô tỉnh dậy đã hơn mười hai giờ, trong phòng rất yên tĩnh.

Cô ra phòng khách và phòng làm việc tìm nhưng không thấy Minh Vọng. Cô kiểm tra Wechat, anh để lại tin nhắn, ở công ty có việc gấp phải giải quyết.

Hứa Nguyệt trở lại phòng ngủ, cầm cuốn sổ vào trong phòng làm việc, ngồi xuống chiếc ghế của anh, tay áo ngủ kẹt vào một ngăn kéo, tình cờ mở ra.

Bên trong là một chiếc hộp nhung đen nhỏ, là chiếc hộp anh đăng trên trang cá nhân.

Tim đập thình thịch, cô không khỏi đưa tay chạm nhẹ vào chiếc hộp.

Dưới chiếc hộp là một cuốn sổ nhỏ màu nâu, vô tình lòi ra, hai tay lập tức dừng lại khi nhìn thấy hai chữ "hộ khẩu."

Hộp nhắn và sổ hộ khẩu

Tất cả những điều cô không dám nghĩ cũng không dám tin đang bày ra trước mắt, đầu óc cô trống rỗng.

Lúc này cô cũng không có tâm trạng làm việc.

Hứa Nguyệt bất ngờ lấy cuốn sổ hộ khẩu trong ngăn kéo ra, sau đó cầm cuốn sổ ghi chép trở vào phòng ngủ, thay quần áo rồi ra ngoài.

Mãi đến khi xe dừng trước cửa nhà, Hứa Nguyệt mới hoàn hồn khỏi dòng suy nghĩ hỗn loạn, mở cửa bước xuống xe.

Đẩy cổng vào sân.

Bà Hứa đang phơi đậu khô trong sân, quay đầu lại nói: "Nguyệt Nguyệt?"

“Mẹ.” Hứa Nguyễn đi tới.

“Mẹ, con về lấy đồ.”

"Lấy cái gì?"

Hứa Nguyễn lấy cuốn sổ hộ khẩu trong túi ra, "Con về lấy cái này."

Mẹ Hứa sững sốt, "Đây là sổ nhà ai? Không phải, con mang theo sổ hộ khẩu... Sẽ không phải như mẹ đang nghĩ đúng không?"

Hứa Nguyễn gật đầu, "Chính là giống mẹ đang nghĩ."

"Kết hôn?"

Hứa Nguyễn lại gật đầu.

“Tốt quá” mẹ Hứa vỗ tay, “Là ai vậy?”

"Minh Vọng."

"Minh đại thiếu gia?" Bà Hứa hỏi, cầm lấy hộ khẩu trong tay Hứa Nguyễn, mở ra liền thấy tên chủ hộ là Minh Vọng.

"Kết hôn, vậy cậu ta có cầu hôn con chưa?"

Hứa Nguyễn bĩu môi: "Trước kia giữa chúng con xảy ra chuyện, sổ này là con lén mang theo."

"Con..." Bà Hứa trợn to hai mắt, "Chuyện này không thể vội vàng được."

"Con biết mà, chỉ là chuẩn bị trước, đến lúc cần sẽ không bị bối rối."

Còn chưa nói hết câu, điện thoại của Hứa Nguyễn rung lên liên tục.

Là của Minh Vọng, hẹn tối nay bảy giờ sẽ đưa cô đi ăn tối ở nhà hàng Pháp trên tầng cao nhất của trung tâm thương mại.

Ánh mắt ngưng lại một chút, cô cầm điện thoại đưa cho mẹ Hứa xem, "Minh Vọng hẹn con ra ngoài, con lấy sổ rồi đi luôn ạ."

Bà Hứa nhìn tin nhắn, lại nhìn con gái đang vui vẻ, cuối cùng thở dài một hơi, không nói gì.

Sau khi Hứa Nguyệt lấy sổ hộ khẩu liền lái xe rời đi.

Bảy giờ, xe dừng ở tầng hầm của trung tâm thương mại, còn chưa kịp thay quần áo.

Người phục vụ đưa cô đến nhà hàng trên tầng cao nhất.

Trang trí của nhà hàng Pháp này vô cùng lãng mạn và ấm áp, một bên đại sảnh còn có người đang chơi piano.

Hứa Nguyệt nhìn lại, thầm mắng bản thân đã không thay một bộ quần áo trang trọng hơn, tuy nhiên vẫn là không kịp, căn bản thì không tiện đường.

Minh Vọng đặt bàn ngay bên cửa sổ, nhìn ra Nam Thành rực rỡ sắc màu và dòng sông chảy qua thành phố.

Ánh đèn của những con tàu du lịch trên sông và ánh đèn neon của thành phố chiếu sáng cảnh đêm.

Minh Vọng đang ngồi trên ghế, thấy cô đi tới liền kéo ghế, hỏi: "Em mới ra ngoài à?"

"Em về quê." Hứa Nguyệt kéo vạt áo gió, hai quyển sổ trong túi áo làm cô hơi ngượng ngùng.

"Dì có khỏe không?"

"Mẹ em rất tốt."

Minh Vọng gạt đầu, gọi người phục vụ bữa tối, chậm rãi rót rượu đổ vào ly, đưa cho cô.

Hứa Nguyễn nhận lấy, bộ dáng này giống với Minh Vọng trước Tết nguyên đán.

Khi đó không có quá nhiều sóng gió, cả hai vui vẻ và bình thản ở bên nhau.

Cô hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra sáng nay, sờ sờ hai cuốn sổ hộ khẩu trong túi áo khoác.

Sau bữa tối, Minh Vọng gọi trợ lý đến lái xe đi.

Anh lái chiếc VW của Hứa Nguyễn, đưa cô về nhà.

Về đến nhà, vào phòng làm việc, Hứa Nguyễn tim đập nhanh, sợ anh phát hiện sổ hộ khẩu đã không còn ở đó.

Cô muốn tìm cơ hội lén bỏ hộ khẩu trở lại ngăn kéo, nhưng Minh Vọng luôn ở trong phòng làm việc, cô không có kế hớ nào.

Lúc sau tắm xong, thấy anh còn ở trong phòng làm việc. Hứa Nguyễn trở lại phòng ngủ, nằm ở trên giường xem điện thoại, định đợi anh về phòng để cô còn trả lại hộ khẩu vào chỗ cũ.

Nhưng sau khi nằm xuống, cô lại ngủ thiếp đi, mở mắt ra lần nữa thì đã là sáng hôm sau.

Tỉnh táo một lát, cô vểnh tai lên nghe ngóng một hồi, bên ngoài không có âm thanh gì, cô lập tức đứng dậy mở cửa đi ra, gặp người đàn ông đang ngồi trong phòng khách.

Sao mà anh dậy sớm như vậy?

Cô cười, "Chào buổi sáng."

Minh Vọng gạt đầu, "Chào buổi sáng."

Hứa Nguyệt không thể vào phòng làm việc, đành phải trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, sau đó lè mề đi ra, thấy Minh Vọng đang dựa vào cửa sổ nghe điện thoại.

Chỉ có thể chờ đợi, cô quay người bước vào phòng bếp.

Trên bàn có sẵn bữa sáng được mua về.

Cô chưa kịp nói gì thì Minh Vọng đã đi tới, anh mở túi điểm tâm, lấy ra hai tô cháo nóng đặt lên bàn.

Nhìn thấy vẻ mặt trầm tĩnh chuyên chú của anh, cô lặng lẽ nghiêng người đi vào phòng làm việc nhưng lại bị anh giữ lại một lúc.

"Sao em lại đi? Đến giờ ăn sáng rồi." Người đàn ông liếc nhìn cô.

Hứa Nguyệt chỉ có thể quay người ngồi xuống ghế.

Ăn sáng xong, không đợi cô lên tiếng, Minh Vọng thay áo sơ mi trắng, vest đen đi ra, thấy cô ngồi trên ghế liền nói, "Đi thôi."

Hứa Nguyệt ngẩn ra một chút, "Em ạ?"

Minh Vọng chỉnh cổ áo, gật đầu.

Hứa Nguyệt lấy làm lạ, nhưng cũng đứng dậy vào phòng ngủ thay quần áo.

Khi cô lấy một chiếc áo len màu trắng định mặc vào thì Minh Vọng bước vào, nắm lấy tay cô, lục lọi trong tủ rồi lôi xuống một chiếc áo sơ mi trắng đưa cho cô.

Cô không còn cách nào khác, đành bỏ chiếc áo len trên tay xuống, nhận lấy chiếc áo sơ mi anh đưa.

Khi cô mặc áo xong, Minh Vọng tùy ý kéo chiếc áo khoác treo trên giá bên cạnh, mặc vào cho cô.

Hứa Nguyễn căng thẳng thần kinh, sợ hai cuốn sổ trong túi sẽ rơi ra ngoài.

Khi đó sẽ rất xấu hổ.

Cô vội đưa tay mặc vào.

Minh Vọng nhướn mày, cười nhẹ rồi kéo cô ra ngoài.

Nắng đầu xuân trong lành, ấm áp, vạn vật bừng bừng sức sống.

Ngay cả gió cũng êm dịu hơn mọi ngày.

Minh Vọng tự nhiên lái xe đi.

Đi được nửa đường, Hứa Nguyễn nhìn không giống đường đến công ty, liền không nhịn được hỏi: "Chúng ta đi đâu?"

Minh Vọng nhìn con đường phía trước, nghe thấy câu nói kia liền liếc nhìn cô: "Em không biết sao?"

Biết cái gì...

Hứa Nguyễn lắc đầu, thành thật nói: "Em không biết." Sau đó cô mím môi cười khế, "Nhưng không sao, anh mang em đi đâu thì em sẽ đi đó."

Minh Vọng cười khế, một tay giữ vô lăng, một tay duỗi ra.

Hứa Nguyễn đặt tay vào lòng bàn tay anh.

"Bạn gái ngốc"

Xe cứ đi rồi dừng, đường ngày càng đông đúc.

Mãi đến khi xe dừng trước cục dân chính, Hứa Nguyễn mới định thần lại.

"Đưa em tới đây, cái này..." Cô không thể diễn đạt tâm trạng hiện tại của mình, cuối cùng về mặt trở nên kỳ quái, "Lấy giấy chứng nhận sao?"

Minh Vọng đậu xe bên ngoài cục dân chính, tắt máy, liếc nhìn cô rồi khẽ gật đầu.

Hứa Nguyệt mấp máy môi, "Muốn lấy giấy chứng nhận phải có sổ hộ khẩu."

Minh Vọng nhếch khóe môi cười, mở cửa bước xuống xe, sau đó đi vòng qua đầu xe, mở cửa bên phía cô, "Em xuống đi."

Hứa Nguyệt chỉ có thể xuống xe, nhưng vừa đóng cửa xe lại, cô chợt nhận ra sáng nay chính tay anh bắt cô mặc áo sơ mi trắng và khoác chiếc áo kia.

Hóa ra anh đã biết cô đang giữ sổ hộ khẩu.

Cô xoay người, đột nhiên ôm lấy eo anh, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, "Sao anh biết vậy?"

Minh Vọng ôm lưng cô, cười nhẹ: "Em diễn quá tệ, lúc vào quán ăn cứ sờ túi áo khoác, về đến nhà lại dán mắt vào phòng làm việc, anh còn không đoán được sao?"

Hứa Nguyệt vui mặt trong vòng tay Minh Vọng.

Minh Vọng ôm cô vào lòng, "Em xác định muốn đi vào trong kia sao?"

Hứa Nguyệt rút khỏi vòng tay anh, ngẩng đầu nhìn anh, vẫn không khỏi xác nhận: "Minh Vọng, anh thật sự muốn lấy em sao?"

Minh Vọng trầm mặc nhìn cô, "Chỉ cần em nguyện ý."

Cô không khỏi buồn bã: "Nhưng bây giờ em là người không có gì trong tay, sự nghiệp thất bại, mọi việc đều không như ý."

“Hứa Tiểu Nguyệt.” Anh thờ dài.

Cô nhìn anh với đôi mắt đỏ hoe.

Minh Vọng ôm mặt cô, dùng ngón tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô, "Đến lúc này rồi em còn không hiểu sao? Từ đầu đến cuối, anh chỉ muốn có em."

Những thứ bên ngoài có thể làm cho cô trở nên rục rĩ, nhưng trong mắt anh, chỉ cần có cô là đủ.

Hai người đều là những người mạnh mẽ và kiên cường.

Tám năm xa cách, hai người cuối cùng tái hợp ở ngay mảnh đất quê hương.

Đã có chia tay, có đổ vỡ, cũng có những ngọt bùi khi ở bên nhau.

Chỉ đến khoảng khắc này

Cả hai mới thực sự hiểu ý nghĩa của việc ước mơ trở thành sự thật.

Mặt trời ấm áp chiếu sáng trái đất.

Những cành cây cỏ thụ xanh tươi bên đường đâm chồi nảy lộc, những tia nắng xuyên qua cành cây rọi xuống hai người đang ôm nhau.

Họ nhìn nhau mỉm cười

Ngón tay áp út mát lạnh, chiếc nhẫn vừa vặn, ánh mặt trời khúc xạ sáng bừng gương mặt Hứa Nguyệt.

Giờ phút này, mùa xuân của Nam Thành đã đến.

***** HOÀN CHÍNH VĂN *****

Chương 51: Ngoại truyện - Chúng ta kết hôn đi

Sau khi kết hôn, điều thuận tiện nhất đối với Hứa Nguyễn là được Minh Vọng đưa đón đi làm.

Thay vì tự mình lái xe, cô vẫn thích ngồi xe của người khác hơn, nhất là khi người lái chính là chồng mình.

Minh Vọng có hầm để xe riêng, thang máy chuyên dụng đi thẳng lên phòng tổng giám đốc, vì vậy cả công ty không ai phát hiện ra mối quan hệ vợ chồng của hai người.

Hứa Nguyễn nhanh chóng thành thạo công việc, phần lớn thời gian cô làm việc trong phòng thí nghiệm và xưởng lắp ráp.

Cô cũng may mắn được tham gia quá trình lắp ráp và thử nghiệm nội bộ robot H20.

Sau khi kết hôn, Minh Vọng khá bận rộn, Hứa Nguyễn muốn đưa anh về quê nhưng không thể sắp xếp thời gian.

Cô thấy anh vất vả nên cũng không đành lòng nhắc đến, nghĩ tốt hơn là đợi anh làm xong việc rồi mới bàn bạc.

Mẹ Hứa bên kia cũng thỉnh thoảng nói bóng gió, nhưng Hứa Nguyễn đành phải an ủi mẹ, đợi khi có thời gian sẽ nói sau.

Cuối cùng Minh Vọng cũng bớt bận rộn, Hứa Nguyễn nói với anh về kế hoạch về quê ra mắt.

Anh mỉm cười đồng ý, hứa sẽ cùng cô về quê một chuyến trong tương lai gần.

Ngày 21 tháng 1, Hứa Nguyễn bị lôi kéo đi làm phụ dâu.

Mặc dù Hứa Nguyễn sợ kiêng kỵ, nói rằng cô và Minh Vọng đã là vợ chồng hợp pháp, chỉ không tổ chức tiệc cưới.

Trần Thiến Thiến không để tâm, dù sao bọn họ còn chưa tổ chức tiệc, trong mắt cô, Hứa Nguyễn vẫn nên làm phụ dâu cho mình.

Hứa Nguyễn không còn cách nào khác đành phải đồng ý.

Trần Thiến Thiến chọn Hứa Nguyễn làm phụ dâu, Từ Hà Diệp chọn Minh Vọng làm phụ rể.

Không hề kiêng kỵ chút nào

Hôn lễ được tổ chức tại một khách sạn suối nước nóng ở ngoại ô.

Khách mời rất đông.

Sảnh cưới được trang trí đẹp mắt, phủ đầy hoa tươi và bóng bay.

Trên trần nhà là hình ảnh bầu trời đầy sao như một dải ngân hà.

Hoàn cảnh gia đình của Trần Thiến Thiến khá đặc biệt. Cha mẹ cô ly dị từ khi cô còn nhỏ, một mình cô tự lập trưởng thành.

Vì vậy, cô bước vào lễ đường mà không có phụ huynh dắt tay.

Vào đêm trước ngày cưới, cô đã yêu cầu công ty tổ chức đám cưới dựng một tấm màn trắng khổng lồ ở cổng.

Khách mời hoàn toàn không chú ý đến đặc điểm này.

Người dẫn chương trình tuyên bố hôn lễ bắt đầu, nhạc dạo vang lên, tấm màn trắng được kéo ra, để lộ cô dâu trong bộ váy cưới trắng tinh, nở nụ cười rạng rỡ.

Từ Hà Diệp ngậy ngẩn nhìn cô dâu của mình.

Tiền sảnh chìm trong im lặng.

Sau khúc nhạc dạo, cô dâu ngược mắt nhìn người đàn ông đứng giữa sân khấu với bộ vest chỉnh tề, cầm micro hát theo bài nhạc tân hôn:

"Váy cưới trắng tinh

Tay cầm hoa

Đẹp như một câu chuyện cổ tích..."

Trần Thiến Thiến thời đi học đã nổi tiếng là có giọng hát hay.

Hứa Nguyệt và Phác Mỹ Linh đứng dưới sân khấu nhìn người bạn thân từng bước tiến về phía chú rể, mắt hai người đồng loạt đỏ hoe.

Minh Vọng đứng bên cạnh, vươn tay nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Thiến Thiến..." Phác Mỹ Linh dụi khóe mắt, quay sang nói với người bên cạnh, lại thấy người đàn ông đang nhìn bạn thân của mình bằng ánh mắt dịu dàng.

Trong phút chốc lại bị nhét "cầu lương,", đành dờ khóc dờ cười quay đầu đi tìm chồng mình.

Những vị khách trong hội trường dường như không ngờ rằng cô dâu lại đa tài như vậy.

"Chị Hứa Nguyệt, à không, chị dâu."

Bên cạnh xuất hiện một cô gái, là Minh Nguyệt.

Cô bé đứng bên cạnh nhìn lên sân khấu, tay che miệng, rơm rớm nước mắt: "Em cảm động quá, không ngờ chị Thiến Thiến lợi hại như vậy."

Sau đó quay đầu nhìn anh chị mình, "Khi nào hai người kết hôn cũng phải lãng mạn như vậy nhé."

Vừa dứt lời, một giọng hát khàn khàn vang lên trong sảnh:

"Oh my Love

Chúng ta đã trở thành vợ chồng

Muốn cùng em xây dựng một mái ấm"

Mọi người: *câm nín*

Quá khó nghe

Hứa Nguyễn che miệng một hồi, nhin không được nhào vào trong ngực Minh Vọng, phá lên cười.

Bạn bè trong giới đã biết trước kết quả nên cũng nhìn nhau cười.

Sau ít phút, cả hội trường phá lên cười.

Từ Hà Diệp đỏ mặt, nhưng thấy cô dâu đang yên lặng nhìn mình, trong mắt hiện lên nụ cười ôn nhu.

Anh lấy hết can đảm hoàn thành bài hát.

Sau khi hát xong, bước tiếp theo là lời thề hôn phối.

Khoảng bốn giờ chiều, tiệc cưới bắt đầu.

Hứa Nguyễn và Minh Vọng đi theo cô dâu chú rể tiếp khách, giúp hai người chấn rượng.

Kết thúc một ngày bận rộn, trở về phòng khách sạn, Hứa Nguyễn ngã xuống giường, không dậy nổi.

Minh Vọng vào sau, người nòng nặc mùi rượu, cởi áo khoác nằm xuống bên cạnh cô.

"Vợ ơi"

Hứa Nguyễn âm ừ trả lời: "Em mệt quá."

Anh xoay người đứng dậy ngồi ở cuối giường, cởi giày cao gót trên chân cô ra, xoa bóp cho cô.

Hứa Nguyễn nhắm mắt hưởng thụ, mở mắt liền thấy chồng mình.

Dưới ánh đèn dịu dàng, mái tóc của người đàn ông rối tung, chiếc áo sơ mi trắng xộc xệch, đang chăm chú xoa bóp bắp chân và bàn chân cho vợ.

Đây là chồng cô.

Giữa đại dương mênh mông, anh lại chọn con cá nhỏ yếu ớt là cô.

Cô không cần phải vượt biển, vì biển này chủ động chảy xuôi về phía cô.

Thật may mắn.

Cô di chuyển chân, rời khỏi tay anh, rướn người gối lên đùi anh.

Minh Vọng cúi đầu đỡ lấy thân thể cô.

Sau khi Hứa Nguyễn nằm xuống, cô nắm lấy tay anh, "Em chưa từng nghĩ mình sẽ kết hôn."

Nắm bàn tay trắng nõn gầy gò nghịch nghịch, Minh Vọng uể oải lên tiếng, "Ừ?"

Cô ngược mắt nhìn người đàn ông phía trên, nhẹ giọng nói: "Em từng cho rằng khi gặp lại nhau, anh có lẽ đã có gia đình riêng, hạnh phúc mỹ mãn."

"Không nghĩ rằng anh vẫn còn độc thân đúng không?"

Hứa Nguyễn cười cười, áp nhẹ mặt lên mu bàn tay anh, "Sao anh không kết hôn?"

"Tại sao anh phải kết hôn? Nếu em không trở lại thì anh biết kết hôn với ai?"

"Ăn nói linh tinh..." Hứa Nguyễn xoa xoa cánh tay, "Anh thay đổi rồi, mở miệng ra là biết dỗ ngọt vợ."

Minh Vọng buồn cười, "Sao, em thấy anh chưa đủ chân thành à?"

"Vậy nếu em đã kết hôn rồi thì sao? Anh cứ như vậy chờ à?" Cô tò mò hỏi.

Minh Vọng nghĩ nghĩ, đáp: "Anh chưa từng nghĩ tới. Nếu là thật, vậy có lẽ anh sẽ chờ đến năm ba mươi tuổi."

"Sau khi trở lại Nam Thành, anh không nghĩ đến các mối quan hệ nam nữ, chỉ muốn mở rộng kinh doanh. Lúc đó em đã hoàn toàn biến mất, anh không có thông tin liên lạc của em, hơn nữa, khi hỏi Trần Thiến Thiến thì cô ấy cũng không biết chắc chắn em đang ở đâu. Anh từng nghĩ rằng chúng ta đã hoàn toàn bỏ lỡ nhau."

Anh cúi đầu nhìn cô: "Cho nên anh nghĩ, đợi đến ba mươi tuổi, sau đó sẽ thoả hiệp với người nhà, kết hôn theo ý họ."

Đợi cô đến năm ba mươi tuổi, xem như dành toàn bộ thanh xuân cho người mình từng thầm mến, không có mục đích, cũng không biết nguyên nhân chờ đợi.

Không tìm kiếm, cũng không hỏi thăm về nhau.

Cũng may, thời gian đã rất tử tế với họ, vào đầu xuân đã cho hai người có cơ hội gặp lại,

Cả hai đều còn độc thân.

Đó là đúng người vào đúng thời điểm.

Vẫn như ngày xưa, dù không nhận ra, nhưng cô vẫn có thể làm cho bước chân của anh thoáng dừng lại.

Cho nên chỉ cần là cô, dù ngoại hình có thay đổi bao nhiêu, anh vẫn luôn bị thu hút mạnh mẽ.

Mọi thứ vẫn còn kịp.

Hứa Nguyễn nắm chặt tay, nhất thời không nói nên lời.

Hai người đều nhát gan, anh không dám đi tìm cô, cô cũng không dám quay lại.

Cô không thể tưởng tượng được, nếu về muộn một năm thôi, anh khi ấy có lẽ đã kết hôn và sinh con...

Có thật là cả đời này cô sẽ không bao giờ lấy chồng không?

Minh Vọng mỉm cười, "Đừng nghĩ đến những chuyện đó, đều đã qua rồi, việc chúng ta phải làm bây giờ là sống thật tốt cuộc sống hiện tại."

Hứa Nguyễn gật đầu, nhào vào trong lòng anh, trầm mặc một lát, nói: "Quãng đời còn lại xin được ông Minh chỉ dạy nhiều hơn."

Anh đáp lại bằng một nụ cười, giọng điệu vừa chân thành vừa trêu chọc: "Được rồi, bà Minh, cả đời này, mỗi ngày xin hãy yêu anh nhiều hơn một chút."

Hứa Nguyễn cong môi, thật sự bị cảm động.

Vài phút sau, cô quay sang nhìn anh: "Hay là chúng ta đừng tổ chức tiệc cưới, quá mệt mỏi".

Minh Vọng ngạc nhiên: "Sao có thể thế được? Phải tổ chức đám cưới, nếu không sẽ chẳng ai biết em đã là vợ của anh đâu."

"Nhưng mà mệt lắm, hôm nay nhìn Trần Thiến Thiến, em cảm thấy tiệc cưới quá mệt mỏi."

Minh Vọng trầm tư một lát, "Nhưng em cũng biết, đối với người trong gia đình anh, nhất định phải tổ chức để bọn họ biết chúng ta đã là vợ chồng."

Anh ủ rũ nói: "Anh không muốn chuyện trước kia tái diễn."

Thấy bộ dạng anh giống như bị ám ảnh vì chuyện cũ, cô cũng rất đau lòng, nghiêng người ôm lấy anh.

Minh Vọng cúi đầu nhìn cô, "Cho nên cần phải tổ chức hôn lễ."

Hứa Nguyễn gật đầu, "Được, vậy thì làm thôi."

Anh lấy tay bẹo má cô, nhỏ giọng nói: "Anh có lỗi với vợ. Nhưng anh cảm thấy rất hạnh phúc."

Hạnh phúc?

Hứa Nguyễn khó hiểu, hơi lùì lại nhìn anh.

Minh Vọng cười tủm tỉm, "Cuối cùng em cũng chịu nói hết những suy nghĩ trong lòng với anh."

Hứa Nguyễn đập cánh tay anh, lẩm bẩm: "Nhưng anh cũng không cho em được tự quyết mà."

Minh Vọng nắm lấy tay cô, "Anh sẽ cố gắng tổ chức hôn lễ đơn giản nhất có thể, hôm đó nếu mệt thì nói cho anh biết."

"Anh sẽ đưa em trốn khỏi lễ đường."

Hứa Nguyễn bật cười, lăn vào vòng tay anh.

Minh Vọng ôm lấy cô, dựa vào đầu giường: "Chúng ta tổ chức riêng cũng được, ở quê em, ở nước ngoài, ở đâu cũng được, chỉ cần em vui là được."

"Em vui chưa đủ, anh cũng phải vui." Hứa Nguyễn vặn lại.

"Em vui thì anh cũng vui."

"Thật sao?"

"Em không tin?"

Minh Vọng giả bộ nghiêm mặt, vươn tay bắt đầu không yên phận.

Hứa Nguyễn đánh gãy bàn tay to của anh, một lúc sau không ngừng cười khúc khích, "Em tin rồi, đừng quậy nữa."

Anh cũng cười, cúi đầu hôn cô.

Nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của cô, ánh mắt anh tối sầm lại, kéo vạt váy hai dây của cô ra, ôm cô ngồi lên người mình.

Cổ áo sơ mi rộng mở, lộ ra xương quai xanh cùng cơ ngực, Minh Vọng nheo mắt, "Không có phần thưởng nào cho anh à?"

Hứa Nguyễn cử động thân thể, nhưng bị anh giữ chặt không cho nhúc nhích.

Cô thật sự bị cảm dỗ, cúi đầu hôn anh.

Minh Vọng cười hiểu ý, ôm lấy eo cô, ngẩng đầu hôn cô.

Anh chợt nghĩ, cuối cùng mình cũng có thể đưa được người anh thầm mến nhiều năm về nhà.

***** HOÀN TOÀN VĂN *****